

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TWISTED TALE
BOOK ONE

Entangled

R. PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇARPIK BİR MASAL
BİRİNCİ KİTAP

Entangled

R. PHILLIPS

OceanofPDF.com

Dolaşmış
Telif Hakkı© 2022 by R. Phillips
Entangled, A Twisted Tale #1
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık ve önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder.

bu kurgu eser, izinsiz olarak kullanılmıştır. Hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır. Yazılan şarkılar ve/veya sözler üzerinde herhangi bir hak iddia edilmemiştir. Tüm atıflar orijinal sahibine aittir.

Düzenleyen: Ellie McLove, Kardeşimin Editörü :
Rosa Sharon, Kardeşimin Editörü
Kapak tasarımı: Clarissa Kezen - ckbookcoverdesigns.com

ISBN-13: 979-8-9860684-1-1 (Ciltsiz)
ISBN-13: 979-8-9860684-0-4 (Ebook)

www.rphillipswrites.com

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

The Cure'dan Just Like Heaven
Nirvana'dan About A Girl Bear's
Den'den Elysium
Wildest Dreams by Taylor Swift
The End by JPOLND
Florence+ The Machine'den Never Let Me Go Chord
Overstreet'ten What's Left of You
Something About You (ODESZA Remix) by Hayden James, ODESZA Hold
My Girl (Acoustic Version) by George Ezra
You Me At Six Cloud'dan Dünyayı Ele
Geçir Elias

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Dövüşçüler için.
Düştüğünüzde kim olduğunuzla ilgili olmadığını bilerek kendilerini tekrar
tekrar bir araya getiren kırık ,
daha ziyade yükseldiğinizde dönüştüğünüz kişidir.
Ve bin bir kez bile olsa her
zaman yükseldiğinizi.*

OceanofPDF.com

"Ah, ne karışık bir ağ örüyoruz, ilk önce aldatmaya çalıştığımızda!"
-Sir Walter Scott

OceanofPDF.com

Önemli Uyarı

Bu kitap müstehcen içerik, küfür, birden fazla aşk ilişkisi ve cinayet/intihar gibi bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Bir yandan

Bu olaylar bu kitap boyunca gerçekleşmiyor, ana karakterin çocukluğuyla ilgili olarak atıfta .

18 yaş üstü için önerilir

OceanofPDF.com

Önsöz

İlk aşkınızı asla unutmadığınızı söylerler. Başka hiçbir aşkın yapamadığı şekilde beyninizde bir iz bırakır ve hayatınızın geri kalanında tekrar tekrar bu duygunun peşinden gidersiniz. O duyguyu yeniden yakalamak için umutsuz bir çabayla benzer insanları ararsınız. Bu size musallat olan bir hayalettir, tam onu tekrar gördüğünüzü sandığınız anda köşeyi dönüp kaybolur.

İç karartıcı, değil mi? Hayatımızın geri kalanını ilk aşkımızın yarasını, daha sonra gelenlerden aldığımız dikişlerle kapatmaya çalışarak geçirdiğimiz fikri.

Bu doğru olsa da, eğer bilim adamlarıyla aynı fikirdeyseniz. Ben ikinci aşkınızın da aynı derecede önemli olduğunu iddia ediyorum, çünkü bu aşk size dünyanın ilk aşkla sona ermediğini hatırlatıyor. Kırılanın yeniden yapılabileceğini ve sevgi kapasitemizin sonsuz olduğunu. Bazı açılardan ikincisi ilkinden bile daha parlak olabilir, çünkü o parçanızı hayata döndürür.

Biri sizi şekillendirir ve kırar, diğeri ise sizi yeniden yaratır.

Onlara otuz beş milyon kalp atışı uzakta ve bir okyanus ötede aşık oldum.

Biri bir kalemin çizikleriyle, diğeri bir notanın tıngırtısıyla.

Birisi aynı anda iki kişiyi sevebileceğinizi söylediğinde bunun en kötü saçmalık olduğunu düşünürdüm, vefasız olduklarını, aldıkları sevgiyi hak etmediklerini söylerlerdi. Asla o insanlardan biri olmayacağıma yemin ettim. Ancak hayatın şöyle bir özelliği var; başkaları hakkında verdiğiniz yargıları komik bir şekilde yüzünüze vuruyor, sizi büyümeye zorluyor. Evren gerçekten de bu konuda çok zeki; derinliklerimizde ne gibi çatlaklar açıldığını görmek için bizi sınırlarımıza kadar zorluyor.

Ve gerçek şu ki ikisini de sevdim. Farklı şekillerde ve aynı şekilde. Zamanın farklı noktalarında ve nefes kesici bir eşzamanlılık içinde. Ayrı ayrı ve birlikte. Birinin beni ilk kez aşkı hissetmeye zorlaması ve diğeri bu duyguyu yeniden hayata döndürmesi için.

Dünyalarımızın çarpışacağını asla tahmin edemezdim. Geçmiş ve şimdiki zamanın birbirine nasıl çarptığını ve bize kör edici bir acı kaleydoskopundan başka bir şey bırakmadığını. Hepimizin kaderinin nasıl da ayrılmaz bir şekilde

ilk karşılaştığımız andan itibaren iç içe geçtik. Aşkımız, çok geç olana kadar lekeli olduğunu fark etmediğim bir ağacın köklerinden büyüdü.

Ama şimdi ne yaptığımı bilsem bile... dayanılmaz acıyı, yıkıcı kaybı. Bunu değiştirmezdim. Tek bir şeyi bile. Çünkü birbirimizi hepimizi bağlayacak şekilde sevmiştik. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktık.

Ve belki de benim bencilliğim, seçim yapamamam affedilemez. Ama ikisi de beni sevecek kadar bencildi. Sevmemeleri gereken zamanlarda bile. Sakladıkları sırların bizi mahvedeceğini bildiklerinde bile. Birbirimizi kaybettiğimizde bile.

Aşk hakkında size söylemedikleri şey de bu.

Bu bencil bir şey olabilir, tek bir kişinin sonsuzluğu için daha fazlasını talep bir canavar olabilir. Ya da benim durumumda iki. Ve belki de bu onu iyi yapar, ya da belki de tüm eylemlerimizi daha da affedilmez kılar.

Belki de hepimiz daha iyi olmalıydık.

Bırakayım da siz karar verin.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Günümüz

Yetim kaldığım anı hatırlıyorum. Polis beni yatağında uyandırdığında gece lambamdaki yıldızların tavanda nasıl döndüğünü. Beni dışarı taşıırken ilk müdahale ekiplerinin yüzlerindeki acıma duygusunu. Birinin, olay sırasında uyanmamış olmamın bir mucize olduğunu fısıldadığını duymak. Gecenin karanlığında gök gürültüsü sanki gökler benimle birlikte yas tutuyormuş gibi feryat ediyordu. Ancak yıllar geçene kadar ne olduğunu tam olarak kavrayamadım ve o sırada binlerce mil uzaktaydım.

Benim için böyle bir trajediyi barındıran kasabadan çok uzakta.

Büyükannemin eski evinin garaj yoluna girdiğimde, bana bıraktığı küçük eve baktım ve bana bakan güzel eve rağmen kaşlarımı çattım. Burayı zar zor hatırlıyordum. Etrafı saran verandası ve bahçesinde gururla duran büyük meşe ağacıyla klasik bir Güney evi olan eski sarı ev, boş bir boşluktan başka bir şey çağırıştırmıyordu. En azından ön verandaya bitişik çalılardaki bazı aşırı büyümeler dışında bakımlı görünüyordu. Muhtemelen unutacaktım ama bunun için Yvie'ye gerçekten teşekkür etmeliyim.

Büyükannem yaklaşık üç yıl önce uykusunda kalp krizi geçirerek vefat etmişti ama ben altı yaşımdan beri onun evine gitmemiştim. Annemle babamın cenazesinden beri. O günden bir gün sonra Yvie Teyze bizi uçağa bindirip Kaliforniya'daki evine götürmüştü ve o günden sonra Landing Point, Alabama'ya bir daha hiç gitmemiştim. Büyükannem her zaman bizi ziyaret ederdi, ikisi de beni buraya geri getirmek istemezdi. Evi neden bana bıraktığını sadece Tanrı biliyordu ve ben bile bugün neden buraya döndüğüme dair tam bir cevap veremiyordum.

Bunu yapmam gerektiğini biliyordum. En azından hayatımın bir bölümünü kapatmak için.

Arabamı park ettikten sonra yorgun bir iç çekişle kapıyı açıyorum ve Güney havası olan nem duvarına çarpıyorum. İçindeki hafif tuz kokusu içimi ürpertiyor ve donup kalmama neden oluyor. Büyükannemin evi sahile sandığımdan daha yakın olmalı. Harika. Geçtiğimiz yılki şansım gerçekten de yaver gidiyordu. İçimden bir orta parmak selamıyla anıların çekimine karşı koyuyorum ve kararlılıkla mat siyah Range'imın arkasına doğru yürüyorum

Rover. Bagajdan valizimi alıp kapatıyorum ve arabayı sevgiyle okşuyorum.

Araba, babamın ablası, büyükannemin kızı ve benim kurtarıcım olan Yvie'nin üniversite mezuniyet hediyesiydi. Ailemin bana bıraktığı büyük mirası göz önünde bulundurduğumda bana bir araba almasına ihtiyacım olmasa da bunu geri çevirecek de değildim. Araba tam anlamıyla bir baş belasıydı. Ayrıca, Yvie Hollywood'da çok aranan bir eğlence avukatıydı, yani bunu karşılayamayacak gibi değildi. Arabayı bana verirken, hayatı tam gaz yaşamaya olan eğilimimi göz önünde bulundurarak sağlam bir SUV'ye ihtiyacım olduğu konusunda şaka yapmıştı ve pek de haksız sayılmazdı. O gün arabaya Franny the Nanny adını vermiştim ve bu isim aklımda yer etmişti.

Aşırı dolu çantamı araba yoluna ve ön verandanın merdivenlerine taşımadan önce, o şeyin yol boyunca yarılmaması için tanrılara hızlıca dua ediyorum. En tepeye çıktıktan sonra merdivene zafer kazanmış gibi bakma dürtüsüne karşı koyamıyorum, çünkü bilirsiniz, içimde hala beş yaşında bir çocuk var. Yüzümü kapıya dönüyorum ve midemde sinirden bir takla atarken duruyorum.

Sadece bir kapı. Sadece bir ev.

Yıllarca kullanılmaktan kenarları solmuş beyaz boyaya bakıyorum ve kendime bu olay olduğunda ailemin burada yaşamadığını hatırlatıyorum.

Burası büyükannemin evi, El. Burada hayaletler yaşıyor.

Derin bir nefes alarak kendimi çelikleştiriyorum, kısa şortumun arka cebine giriyorum ve Kaliforniya'dan yola çıktığımızdan beri şeklini kıcıma kalıcı olarak yerleştirmiş olan anahtarı çıkarıyorum. Kapının kilidini hızla açıyorum ve iterek açıyorum, kendimi ileri doğru zorluyorum ve yara bandını yırtıyorum.

Evin bayat havası beni karşılıyor ve merakla etrafıma bakıyorum, sağımda sade bir kanep ve iki sandalyenin olduğu küçük bir oturma odası görüyorum. Görünürde televizyon yok. Solumda beyaz dolaplar ve küçük bir kahvaltı masasıyla kare şeklinde bir mutfak uzanırken, dar bir koridor evin ortasından aşağıya doğru uzanıyor ve yatak odaları olduğunu tahmin ettiğim yere gidiyor. Bavulumu girişte bırakıp amaçsızca mutfığa giriyorum, alışkanlıktan buzdolabını açıyorum, boş raflardan başka bir şey karşıma çıkmayınca şaşırıyorum. Yvie, evin bakımı için birini tutmuş olsa da, büyükannemin vefatından sonra her şeyin temizlendiği konusunda beni uyarmıştı.

Telefonum şortumun arka cebinde titriyor ve onu çıkarıyorum, kimin aradığını görünce dudaklarım seğiriyor.

"Ne yani, geldiğimde sizi uyarması için burayı hareket sensörleriyle falan mı donattınız?"

"Hayır. Yine de harika bir fikir. Keşke benim de aklıma gelseydi," diyerek beni küstahça selamlıyor Yvie. "Google haritalarını kullanarak tahmini varış zamanınızı hesaplamış olabilirim."

"Sevgili teyzeciğim, geçen yaz Kosta Rika'da oyalanmama izin verdiğiniz, ardından yılın geri kalanında Avrupa'nın her yerinde zıpladığımı ve güvenliğim konusunda en ufak bir endişe duymadığınızı hatırlatabilir miyim?" diye takılıyorum. "Alabama'daki Landing Point'i idare edebileceğime eminim. Kasabada toplam dört tane falan stop lambası var."

"Ha. Ha. Çok komik, El."

"Cidden, denesem bile burada kaybolmamın imkansız olduğunu düşünüyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Kendime sürekli yirmi üç yaşında olduğunu ve kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu hatırlatıyorum. Sadece... bu farklı."

"Biliyorum." Mutfaktan oturma odasına doğru amaçsızca yürürken sesim anlayışla yumuşuyor, gözlerim geziniyor. "Ama ben iyi olacağım."

"Ayrıca, Stef'in geçen yaz o ve çocuklar seninle Avrupa'da buluşmadan önce seni takip ettiğini biliyordum."

"Kahretsin." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Seni ispiyonladığımı biliyordum." "Bunu yapmak istediğine emin misin? Orada olmak?"

"Evet."

Milyonuncu kez sordum ve cevapladım, Yvie.

Şömineye döndüğümde, bakışlarım şöminenin üzerinde tam ortada duran resme kilitleniyor. "Bunu kendim için yapmalıyım."

Büyükannem o şeyi neden saklamış ki?

"Tamam." Telefonda bir süre gergin bir sessizlik oluyor. "Bana ihtiyacın olursa ara, söz mü?"

"Söz veriyorum," diye yalan söylüyorum ve ikinci bir rüzgar alamadan aramayı sonlandırıyorum.

Teyzemin bilmediği bir şey ona zarar veremezdi ve beni büyütmek için bana verdiği onca şeyden sonra... Faturalandırılabilir terapi saatlerinin istediği sonucu vermeyebileceğini izin verecek kişi ben olmayacaktım.

Şöminenin üzerindeki resme bakıyorum, en ufak bir ipucu bulmaya çalışırken gözlerim daralıyor ve içimde rahatsız edici bir duygu karışımı yükseliyor. Burada bir saat dursam bile sayamayacağım kadar çok, umurumda da değil. Çok mutlu görünüyorlar, ailem. Annem Nadia, kalkık burnu ve dolgun dudaklarıyla. Söğüt gibi gövdesinde parlayan açık altın teni ve platin saçları

Uzun zaman önce yok olup giden bir esinti tarafından kaldırılmış. Ona bakmak aynaya bakmak gibi, sıcak ve tanıdık. Ama beni duraklatan babam Cane'in gözleri. Onlar benim gözlerim. Kocaman yuvarlak şekli ve çelik grisi rengi benimkilerin birebir kopyası. Gülümseyen yüzleri, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi birbirlerine yaslanmış, aralarına küçük pembe bir bebek sıkıştırılmış.

Ve belki de o anda mutluydular, ya da belki de sonunda ortaya çıktığı gibi o zaman da tamamen aldatıcı olmuştu.

Bakışlarımı resimden çekip, oturma odasına musallat olan hayaletlerden hızla uzaklaşarak mutfığa geri dönüyorum.

Tanrım, bir süreliğine buradan çıkmam gerekiyordu. Biraz yiyecek ve sıvı cesaret bulmalıyım.

Bu sırada olması şart değil.

Aksi takdirde kığım Franny'ye atlayıp şehirden geri dönebilir.

Telefonumdaki saate baktığımda, gökyüzünde kalan yaz ışığı çizgilerine rağmen saatin neredeyse yedi buçuk olduğunu görüyorum. Bu her şeyi çözüyor. Yarın bir bakkal bulacağım... ve bu gece bir bar.

Görünüşe göre, Landing Point kasabasında alkol ve yiyecek işletmeleri konusunda ciddi eksiklikler vardı. Hızlı bir Google aramasından sonra kasabada toplam dört restoran ve üç bar olduğunu keşfettim. İçki ruhsatı olmayan bir yere gitme riskini almak istemediğim için hızlıca barlara odaklandım. Üç bardan ikisinin Google sekmesinde sadece sisli resimler vardı, bu da bana iyi vakit geçirmektense salmonella kapma olasılığımın daha yüksek olduğunu düşündürdü. Bu yüzden üçüncü barı, Adam's Place adlı barı seçtim.

Beyaz tahta binanın merdivenlerini çıkıyorum ve kapıyı açmadan önce doğru yerde olduğumu anlamamı sağlayan köhne bir tabela görüyorum. İçeri girdiğimde bira ve sigara kokusu havada asılı kalıyor, etrafı tarıyorum ve arka duvar boyunca uzanan barı görüyorum. Hızla oraya doğru ilerliyorum, mekânın her tarafına dağılmış masaların arasından geçiyorum ve sağımda duran küçük sahneyi fark ediyorum. Burası kesinlikle Los Angeles'ta bulduklarına benzemiyordu ama temizdi ve az önce katlandığım iki günlük yolculuktan sonra bunu başarabilirdim.

Arka taraftaki bara doğru ilerlerken her yönden gözlerin beni takip ettiğini hissediyorum, düz platin saçlarım arkamdan geliyor. Mekan henüz dolu değil ama buranın yerlileri beni çoktan fark etmiş ve kendilerinden biri olmadığını biliyor. Küçük bir sırtışla bir o yana bir bu yana bakarak o gözleri arıyorum, izleyicinin gözleri yakalandığım için utanarak uzaklaştığında duyduğum heyecanı seviyorum.

Hadi ama beyler, eğer gözlerimin içine bakamıyorsanız o zaman hiç bakmamalısınız.

Bara oturup önümdeki likör seçkisine bakıyorum, tekilayı zehirmiş gibi görmezden gelip barmenin gelmesini bekliyorum.

Votka ya da cin, votka ya da cin, votka ya da cin.

Buraya gelmeden önce Stef'in mahzeninden birkaç cesur Kaliforniya taksisi almadığıma hayıflanırken aklım bu soruya takılıyor. Ama o zaman muhtemelen Gram'ın evinde tek başıma içiyor olurdum ve ben bile mevcut koşullarımda bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Barın arkasında bir kapı açılarak bakışlarımı üzerine çekti ve sonunda barmenin elinde bir fiçıyla muslukların yanına geldiğini gördüm.

Gözlerimi takdirle onun üzerinde gezdiriyorum ve onu gördüğümde cazibemin alevlendiğini hissettiğimde çok şaşıyorum. Uzun boylu, gerçekten uzun boylu, muhtemelen altı-üç yaşında, güneşten bronzlaşmış tenle kaplı bir vücuda sahip dağınık bir topuz haline getirilmiş kirli sarı taçlandırılmış, arkadan birkaç tutam kaçıyor. Zayıf ve atletik bir yapıya sahip, geniş omuzları ince bir bele doğru iniyor. Bir yüzücü vücutu varsa o da budur. Solmuş kot pantolon ve düz mavi bir tişört giymiş, dikkatsiz bir hava veriyor. Sanki iyi görünmek için fazla çaba harcaması gerekmediğini biliyor. Üstüne üstlük, sağ kolunda karmaşık bir dövme var ve neredeyse deriyi tamamen siyah mürekkeple kaplıyor.

Görünüşe göre küçük kasabalarda muhteşem barmenler varmış. Kimin aklına gelirdi ki?

İniş Noktası için birinci nokta.

Başta beni fark etmiyor, fiçiyi musluğa işine odaklanmış, ki bu benim için sorun değil. Bu şaşırtıcı gelişmeyi düşünmek için daha çok zamanım var. Sonunda başını kaldırıp barı taradığında, gözleri bana takılınca duraksıyor.

"Hemen geliyorum," diye sesleniyor, gözleri görevine dönmeden önce bir an oyalanıyor.

"Benim hesabıma acele etmenize gerek yok. Manzaranın tadını çıkarıyordum."

Kelimeler ağızımdan düşünmeden , yine beni çok şaşırtıyor ve dudaklarının karşılık olarak seğirdiğini görüyorum.

Biriyle flört etmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, bir yanım bir şey söylediğim için gerçekten şok oldu, hele ki bu kadar zahmetsizce tekrar ettiğim için. Dalga geçmeyi, flört etmeyi, oynaşmayı seven o yanım geçen yaz Kosta Rika'da bir plajda ölmüştü ve o zamandan beri böyle bir dürtü hissetmemiştim. Ta ki bugüne kadar. Belki de örselenmiş kalbim sonunda iyileşmiş ve yoluna devam etme zamanının geldiğine karar vermişti... ya da belki de sonunda solmuş ve tamamen ölmüştü. Şu anda hangisi olduğu pek de umurumda değildi.

Fıçıyı bağlamayı bitirirken onu yakından izliyorum ve bariz görünüşünün yanı sıra onu bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Ellerini havluyla silerken yanına yaklaşıyor, dudakları hoş bir sırtışıyla yukarı kalkıyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

Gözlerimiz buluştuğu anda aramızdaki çekimin kıvılcımını hissediyorum ama sonra zihnim durma noktasına geliyor. *Onunkine* çok benzeyen gözlerin derinliklerine bakarken nefesim bedenimi terk ediyor. Anılar akın ediyor, dalgalar zihnime çarparken beni çekiyor.

"İçmek için mi?" diye soruyor, sırtışı büyüyor ve onun görünüşü karşısında kelimeler üretemememden dolayı gamzeleri parlıyor.

"Votka soda. İki misket limonu." Birbirimize bakmaya devam ederken déjà vu hissinden sıyrılmaya çalışarak hızlıca sayıyorum. Gözlerinin şokunu atlattıktan sonra yüzünün geri kalanına baktığımda cazibem isteksizce artıyor. Şakacı badem gözlerinin altında yüksek elmacık kemikleri, onların üzerinde ise saçlarından biraz daha koyu sarı kaşları yer alıyor. Dudakları sıcak bir gül renginde, etraflarındaki belirginliği çoğu kızın göz kalemiyle elde etmesi imkânsız. İyi tanımlanmış bir çene ve bir noktada kırılmış gibi görünen burun, yüzünü daha da vurgulamaya yarıyor. Onunla ilgili her şey kaygısız duygusallığı haykırıyor, lezzetli ve telaşsız zevk düşüncelerini çağırıştırıyor.

Ve her kadın parçam gördüklerime tepki verirken, bu mutlaka iyi bir şey değildi. Bu yolculuk sırasında ihtiyacım olan son şey bana musallat olan başka bir hayaletti. Burada onlardan yeterince vardı zaten.

Gözlerimi biraz isteksizce ondan ayırarak, içimden kendimle alay ederken tezgâhta bir menü arıyorum. Tabii ya. Tabii ki bir yıllık bekârlığımdan sonra gerçekten etkilendiğim tek adamın bana *onu* hatırlatan gözleri olmalıydı.

Gerçekten bir terapistin ıslak rüyasıydım.

"Buranın iyi bir hamburgeri var mı?" Menü arayışından bir sonuç alamayınca düşüncelerimin yönünü değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Şehrin en iyisi."

"Harika, ben de bir tane alayım."

"Yirmi bir yaşındasın, değil mi?" Bana spekülâtif bir tavırla bakıyor, votkaya uzanırken tereddüt ediyor.

Muhtemelen onun gözlerini gördüğümde eridiğim içindir.

Hayatının geri kalanını yeşil gözlü biriyle her karşılaştığında sinir krizi geçirerek geçiremezsin, El.

"Yirmi üç aslında." Ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum. "Peki annen sana bir kadına yaşını sormanın kabalık olduğunu söylemedi mi hiç?"

"O yaptı." Omuz silkiyor ve gamzelerini tekrar bana gösteriyor. "Ama tam da bu tarafta bir kız gibi görünüyorsun, o yüzden sormak zorundaydım."

"Peki sen kaç yaşındasın?" Kuru bir şekilde karşılık veriyorum. Adam yirmi sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmüyor.

"Yirmi beş, bilmen gerekiyorsa." Mikseri soda ile doldururken gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Yasal olmam konusunda endişelenmene gerek yok," diye ekliyor şakacı bir göz kırpmayla.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, içkimi hazırlarken ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Ben olsam otuz derdim."

"Ah, sarışın." İçkiyi önüme koyup iki limon atarken hafifçe gülüyor, sesi melodik. "Pekala, benim çok bakımlı kızım... Sıkı dur, hamburgeri sana hemen getireceğim."

Ona gözlerimi kısıyorum ve başımı savunmacı bir şekilde yana eğiyorum. "Benim çok bakımlı olduğumu nereden çıkardın?"

Barın arkasındaki kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden bana bir sırıtış fırlatıyor, gözleri muziplikle dans ediyor. "İki limon sipariş etmiş olman."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Bir Yıl Önce

Jaco, Kosta Rika'daki küçük ama hareketli sahil barının tezgahında dururken arka planda dalgalar çarpıyor. Kendime hediye ettiğim yüksek lisans turuna çıkalı dört gün olmuştu ve şu ana kadar bu parlak fikir için kendi sırtımı sıvazlamaktan başka bir şey yapmamıştım. Muhtemelen yetim olmanın tek avantajı buydu. Hemen hemen istediğim her şeyi yapabiliyordum ve çok fazla çılgınlık yapmadığım sürece Yvie paramı nasıl harcayacağım konusunda benimle çok fazla uğraşmıyordu. Aslında bu seyahate çıkacağımı duyunca çok sevinmişti. Ona bir fotoğrafçı olarak gelişmek için bir şans olduğunu, farklı bir atmosferde portföyüm üzerinde çalışabileceğimi söylemiştim. Güneşin tadını çıkarmanın ve şüpheli miktarda tekila içmenin yanı sıra, ama bu kısmı dışarıda bırakmanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm.

Ve şimdiye kadar... mutluluktu.

Burada, adımı, hikayemi bilen herkesten binlerce mil uzakta olmak.

Kabul etmek gerekir ki, yedinci sınıfta Marcie denen kaltak beni Google'da aratıp tüm okula ifşa etmeden önce Los Angeles'taki evimde kimse geçişimi bilmiyordu. Ondan sonra... şey, hiç kimse gözlerinin arkasından sızan o kalıcı acıma duygusu olmadan bana bakamadı. İçlerinden bir parça her zaman ailesinin cinayet-intihar sonucu yetim kalan üzgün küçük kızı hatırlıyordu. Üniversitedeyken bile eski sınıf arkadaşlarımdan bir avuç insanla konuşmam yetmişti ve bir bakmıştım ki etrafımda bana ne olduğunu bilen bir kişi varmış gibi görünüyordu. Bunun tek istisnası Stef ve diğer çocuklardı. Bana bakışları hiç değişmemişti. Onlar dinsizdi.

Böylece kendime sahip çıkmayı öğrenmiş, tüm parçalarımı aşılmaz bir şey haline getirmiştım. Yaşamın vücut bulmuş hali haline gelmişim, o kadar cesur ve parlak yanıyordum ki çoğu zaman başkalarına geçmişin gölgeleri bana dokunamazmış gibi geliyordu. Ama burada... gerçekten anonimdim, yeniden doğmuş bir kadındım ve bunu kucaklıyordum. Yepyeni bir dünyaya adım atmak ve aşinalığın prangalarından kurtulmak için seyahatle gelen fırsat.

Adı Tim olan řu anki ıkmazıma da bu řekilde dűřműřtűm. Yanıma gelip bana bir içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sormadan önce otelimin yakınındaki gurbetçi barında altmış saniye kadar kalmıştım ve tipik olarak tercih ettiğimden biraz daha tiki bir frat boy gibi grűnse de... Bir ikiden zarar gelmez diye dűřűndűm.

Bu benim hatamdı.

Bana kűrek takımındaki zaferlerinin hikűyelerini anlatırken boş boş bakıyor ve añejo'mu yudumluyorum. Grűnűře göre etkilenmem gerekiyordu. Tim bir Doėu Yakası, Ivy League çocuėuydu ve kliřeye műkemmek uyuyordu. zgűnlűk buraya kadarmış. Ama bana bir içki ısmarlamıştı, ben de en azından bu aşk ilişkisinin ne yazık ki hiçbir yere gitmeyeceğini ona söylemeden önce içkimi bitirebileceğimi dűřűndűm. Bardağımda ne kadar tekila kaldığını görmek için ařaėıya baktıėımda bardaki bedenler aniden yer deėiřtirdi ve biri arkamdan bana çarptı, soėuk sıvı kolumun arkasından ařaėı dkűldű ve uzun beyaz sundress elbisemin yan tarafını ıslattı.

"Kahretsin. zűr dilerim," diyor derin bir ses, sert tonu beni kendine çekiyor, dikkatimi istiyor.

Başımı çeviriyorum ve gözlerim dűz beyaz bir tiřörtle kaplı etkileyici geniřlikteki gė्सűnde geziniyor; kumař, teninin koyu zeytin rengiyle çarpıcı bir kontrast oluřturuyor. Ancak yűzűne geldiėimde duraklıyorum, gözlerim sahibinin koyu orman yeřili çiftine kilitleniyor, nűmdeki sert gűzellik karřısında nutkum tutuluyor.

Yűzű sert çizgiler ve baėıřlayıcı kıvrımlardan oluřan bir mozaik, barın aydınlatması her řeyi gölgeli dűzlemlere fırlatıyor. Kukuletalı yeřil gözler, camı kesebilecek elmacık kemikleri ve affetmeyen bir kař arasında oturuyor. enesinin gűcű dudaklarının gűr dolgunluėına boyun eėiyor, dűz burnunun altında műkemmek bir Ařk Tanrısı yayı tam ortada duruyor. Kafası dikkatsizce karıřtırılmış kısa, koyu çikolata rengi saçlarla kaplı. Boyu ve geniř çerçevesinin birleřimi, 1.80 boyunda olmama raėmen kendimi kűűk hissetmemeneden oluyor.

Yine de onda daha fazla bir řey var, sanki tűm özelliklerini başka birine koysanız aynı etkiyi yaratmazmış gibi. Onunla ilgili bir *varlığı var*. Derisinden sızan karanlık bir kibir.

Ama gözleri... beni asıl çeken onlar. Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim, saf gece ile beneklenmiş orman yeşili. Gece yarısı bir ormanın yapraklarla kaplı dallarına bakmak gibi.

Bana bakarken gözbebekleri bűyűyor, beni içine çekerken gözleri yűzűmde geziniyor ve eminim benimki kadar řařkın bir ifade takınıyor.

Sesimi toparlamak için boğazımı temizliyorum ve peçetelere uzanıyorum. "Endişelenme."

"En azından biraydı." Elindeki şişeyi kaldırıyor ve bana doğru bir adım atarken dudakları aralanıyor. "Orada uğraşacak yapışkan bir şey yok."

"Hayır." Yanıt olarak kendi dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum. "Sadece bir bira fabrikasının kalıcı kokusuyla uğraşıyorum."

Gözlerindeki karanlık, yorumumla eğlenerek parlıyor ve neredeyse boş olan bardağıma doğru kayıyor. "İzin ver telafi edeyim ve sana bir içki ısmarlayayım."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve duraklıyorum, sezgilerim bana fısıldıyor. Tim arkamdan, "Onu ben hallederim, dostum," diye sesleniyor.

Kahretsin. Onu tamamen unutmuştum.

Gözleri omzumun üzerinden Tim'e doğru kayıyor ve daralıyor; Tim'i bir kez daha süzdükten sonra tekrar bana dönerken gözlerini kara mizah dolu bir bakış dolduruyor. Kararımı bekliyor.

Ben çoktan yaptım.

Ama buna rağmen omuz silkiyorum ve bir kızın yapması gereken o mükemmel hareketle başımı eğiyorum. Yüzünde şaşkınlık gibi bir şey belirdiğinde gülümsemeyle savaşıyorum. Şimdi onunla gidebilirim, ikimize de istediğimizi verebilirim, ama oyun çok kolay hale getirilirse, tatmin çok hızlı olursa asla eğlenceli olmaz. Herkes günün sonunda bir şey kazanmış gibi ister. Yapının verdiği haz, kolay bir fethin verdiği hazdan çok daha üstündür. Bu benim gençken öğrendiğim bir dersti. İnsanların zihinlerinin iç işleyişini, motivasyonlarını analiz etmeye ayırdığım zaman, yaşitlarıminkini çok aşıyor.

Şaşkınlığını çabucak gizliyor, yüzü tekrar kibirli bir ifadeye bürünüyor. Gözleri Tim'in omzumun üzerinde durduğu yere kaymadan önce sanki şimdi ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi bir süre bende oyalanıyor. Gözleri tekrar bana döndüğünde dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor ve aniden eğilerek başını benimkinin yanına getiriyor.

Nefesi kulağımı okşuyor ve parmaklarının hafifçe belimi okşadığını hissediyorum. "Buradaki çocuklarla oynamaktan sıkıldığına karar verdiğinde... gel beni bul."

Kıpırdamadan dururken midem bulanıyor, şüphesiz beni içine çekiyor, vücudu artık ondan akan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın. Parmak uçları belimi okşuyor, arkalarında karıncalanma izleri bırakıyor ve nefes aldığımında sandal ağacı kokusu tüm gücüyle yüzüme çarpıyor.

Sonunda başını kaldırdığında gözlerinde karanlık bir sıcaklıktan başka bir şey yok ve benim kanım da buna tepki olarak akıyor, beklenti damarlarıma yayılıyor. Bedenim şimdiden onun sıcaklığını kaybetmenin yasını tutuyor ve bir yanımda canı cehenneme demek istiyor ama... tüm iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir. Bakışlarımızı isteksizce kesip uzaklaşmadan önce bana bir kez daha bakarken sessiz kalıyorum.

Bazen biriyle tanıştığınızda, seksin iyi olacağını bilirsiniz. Şu anda, dünyayı sarsacak bir şey olacağından eminim.

Barın diğer tarafına geçip duvar kenarındaki masalardan birine oturmasını göz ucuyla izliyorum. Sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını uzatıyor, bakışları barda amaçsızca dolaşırken ve birasını yudumlarken vücudu tamamen rahat. Görünüşe göre yalnız oturuyor olması onu rahatsız etmiyor. Ancak bakışlarında, rahat duruşunu yalanlayan bir keskinlik var.

Hayal meyal Tim'in yine kürek sporundan, kardeşlikten ya da gerçekten umurunda olmayan bir şeyden bahsetmeye başladığını duyuyorum. Zihnim tamamen devre dışı kaldı. Buna rağmen, çok belli etmek istemediğim için gözlerimi tekrar ona dikiyorum. Añejo'mu yudumluyorum ve ilgili görünmeye çalışıyorum, her ne hakkında konuşuyorsa uygun onaylama sesleri çıkarıyorum. Oyunun böyle oynandığını biliyordum. Ve barın diğer tarafından gelen bir bakışın tenime bir ağırlık gibi çarpması uzun sürmüyor.

Bakma dürtüsüyle savaşıyorum. Dikkatimi çeken çekimi inatla görmezden geliyorum. Ama birkaç dakika sonra, gizlice bakmaya çalışmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Oluşan beklenti karşı koyamayacağım kadar fazla. Bakışlarımın barda rahatça ona doğru kaymasına izin veriyorum ve gözlerimin doğrudan bana bakan gece ormanı gözlerini bulması uzun sürmüyor. Sanki beni yakalamasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor ve gözleri beni düşünerek kısılıyor, kendi dudakları da seğiriyor. Bakışlarımızı ayırıp birasını kaldırarak yanından geçen garsona işaret ediyor ve bana başını sallamadan önce bir süre onunla konuşuyor. Garson başını kaldırıp bana bakıyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor ve her ne dediyse onaylarcasına başını sallıyor. Tüm bu konuşmalar içimi heyecanla dolduruyor, çünkü oyununun ne olacağını merak ediyorum. Garsonun barın uzak tarafındaki radyoya gidip, çalma tuşuna basmadan önce ona bağlı güncel olmayan iPod'u karıştırmasını izliyorum.

Birkaç saniye sonra, 80'lerin hareketli rock müziğinin ilk notalarının havayı doldurduğunu duyuyorum ve gözlerim geri dönüp onu barın karşısında buluyor. Gözleri beni delerken dudaklarında vahşi bir gülümseme vardı. The Cure'un "Just Like Heaven" şarkısının ilk sözleri barda yüksek sesle çalarken kaşlarını çatarak bana soru soruyor ve ben de kahkahalarımı tutamayıp başımı arkaya atıyorum.

Eğer kesinlikle ilişkisi olmayan bir kız olmasaydım, eşimle tanıştığımı söyleyebilirdim. Ve görünüşe göre, eşleşmeyen eşimin harika bir zekâsı ve müzik zevki var. Ona hızlı bir göz kırpyorum ve barmenle göz göze gelirken añejo'mun son damlalarını da boşaltıyorum. Beyaz sundress elbisemin cebinden biraz para çıkarırken arka planda hâlâ The Cure'un mırıltısı çalıyor.

Cepli elbiseler için Tanrı'ya şükürler olsun. Onlarsız kaybolurdum.

duram barmene "Merhaba," diye selam veriyorum. "Şu añejo şişesinin kalanını alabilir miyim lütfen?"

Onun tereddütlü bakışları karşısında avucumdaki parayı tezgâhın diğer tarafına kaydırıyorum. "Bu karşılayacaktır."

Parayı cebe indirirken barmenin yüzüne bir gülümseme yayılıyor, ikimiz de şişenin değerinin iki katını ona kolayca verdiğimi biliyoruz. Birkaç saniye sonra tek kelime etmeden şişeyi önüme bırakıyor. Şişeyi tezgâhtan alıp, ilk kez alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Tim'e dönüyorum.

"Dinle Tim, eminim harika bir adamsın ama bana göre değilsin," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle, her ne kadar güçlü bir yönüm olmasa da nazik olmak için elimden geleni yapıyorum. "Yine de sana her şeyin en iyisini diliyorum ve hayatının aşkını bulmanı ve onunla bir sürü küçük kürek takımı şampiyonu yapmanı diliyorum."

Özür dileyen son bir omuz silkmeye dönüp barda yürümeye başlıyorum ve hızla hedefimle gözlerimi kilitliyorum. Ona doğru ilerlerken yoğun bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve bunu tenimde bir okşayış gibi hissediyorum. Masasının önünde durduğumda, gözlerimiz kilitli kalıyor ve aramızda bir şey hissediyorum, yaklaşma dürtüsüyle savaşmama neden olan bir çekim.

Karşısındaki koltuğa oturuyorum ve dudaklarımın seğirmesine karşı koyuyorum, şarkıdan alıntı yaparken sesimi ciddi tutuyorum. "Şimdi bana o numarayı gösterecek misin?"

"Sana çılgılık attıran mı?" diye soruyor eşit bir ciddiyetle, koltuğunda geriye yaslanarak. "Yoksa seni sevdiren mi?"

"Eğer ikincisini başarırsan, bunu bir mucize olarak görür ve sana Papa'yı aramanı söylerim. O zaman seninle kaçabilirim."

Yorumum üzerine kısık, karanlık bir kahkaha attı ve elini uzattı. "Coop."

Elimi tutuyorum ve kısa bir süreliğine elimi sıcak kavramasına izin veriyorum.

"Memnun oldum Coop." Masanın üzerindeki a ejo  işşesine başımı salladım. "Umarım tekila seviyorsundur."

"İ e yarar." O vahşi sırtı  yine g l n  derecede dolgun dudaklarına yayıldı. "Gerçi sana bir içki ısmarlamam gerektiğini sanıyordum."

Omuz silkiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Eğer i eceksek sevdiğim bir şey olduğundan emin olmam gerektiğini düşündüm." Masadan  işseyi alıp barın sahile açılan tarafına doğru birkaç adım attıktan sonra durup omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Geliyor musun?"

Bir an bana bakıyor, dudakları aralanmadan ve ayağa kalkmadan önce bakışları düşünüyor. Sanki açık davetime inanamıyormu  gibi başını sallıyor.

Sahile çıkıp barı arkamda bıraktı ımda ayak sesleri bana yaklaşıyor. "Bana adını söylemedin."

Omzumun üzerinden ona  ımarık bir sırtıma fırlatıyorum ve yanıma geldiğinde meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyorum. "Beni etkilersen belki gecenin sonunda sana söylerim."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Günümüz

Sulu votkalı sodamın son damlalarını yudumlarken cazibeli barmen elinde hamburgerimle arkadan tekrar beliriyor. Dirseklerimi bara dayamış, dudaklarımı pipete dayamış, daralmış gözlerle bana doğru hızla ilerleyişini izliyorum, adımlarındaki rahat güven onun her türden bela olduğunu haykırıyor.

Tabağımı süsleyerek ve sırtarak önüme koyuyor, gamzelerini gösteriyor. "Afiyet olsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, dudaklarım hâlâ pipetimin etrafında.

Bir an için eğlenmiş bir ifadeyle bana bakıyor, sonra gamzelerini tekrar gösterip barın diğer ucuna doğru kasıla kasıla ilerliyor ve onun yokluğunda gelen birkaç kişiyi selamlıyor.

Ne tür bir barmen bu kadar neşeli olabilir ki? Los Angeles'ta bu kadar neşeli olan tek barmenler ya kafayı bulmuş ya da pişmişlerdir. Ama dakikada yüz kelime ve şu ana kadar siparişimi berbat etmediği gerçeğini göz önünde bulundurarak, ikisinin de olmadığını tahmin ediyorum. Geriye sadece iki seçenek kalıyor. Ya tek boynuzlu atlara sıçan insanlardan biri ya da pantolonuma girmeye çalışıyor. Ve bana baktığında gözlerinde gördüğüm kıvılcıma bakılırsa... ikincisi olduğuna dair çok fazla bahse girerim.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek tabağıma dönüyorum ve patates kızartmalarımı didiklemeye başlıyorum. Barın diğer ucundaki varlığını görmezden gelmeye çalışırken ruh halim de iştahımla birlikte tükeniyor.

Normal ben, ya da benim için normal olan ben. Bir yıl önceki ben. O kız, baştan çıkarıcı barmenle çarşafların arasında biraz zaman geçirme fikrine tamamen katılırdı. Adamın seksi bir topuzu var ve sağ kolundan akan mürekkep yalamaya değer. Sorun şu ki... şey, sorun o.

Ve kendi kendime dayattığım bekarlığım.

Denedim. Gerçekten de normal bir insan gibi hayatıma devam etmeye çalıştım. Kosta Rika'daki o sahilden ayrıldıktan yaklaşık altı ay sonra

Bence devam etmek için kendini zorlamadan önce beklemelisin. Norveç'te tanıştığım Joaquin adında bir adamla yatmaya çalıştım.

Cevap Joaquin olmalıydı. Aksaniyla yakışıklıydı, kahverengi gözleri vardı ve zengin parti çocuğu tarzında hoş biriydi. Joaquin'le ilgili hemen hemen her şey onun tam zıttıydı. Onun yabancı bedenine girme ve geçmişı geride bırakma fırsatını . Ama hem benim hem de Juaquin'in dehşetine bakılırsa, sayısız içkiden ve onun evine doğru ateşli ve ağır bir araba yolculuğundan sonra... Kendimi sütyenim ve külotumla onun yatağında hıçkıra hıçkıra ağlarken ve yıldızlar ve okyanuslar hakkında zırlarken buldum.

O kesinlikle utanç verici gecenin ertesi sabahı uyandım ve iki şeye karar verdim. Bir, ben ve çocuklar Norveç'ten defolup gidiyorduk ve iki, vajinam resmen kapatılmıştı. Süresiz olarak.

Aşık olursan böyle olur, El.

Gerçekten daha iyi bilmeliydim. Yani... gerçekten.

İşte bu yüzden şimdi barmenden sanki bir erkek değil de bir çingiraklı yılanmış gibi kaçıyordum. Buraya gelme sebebim olan şeyi elde etmeden önce bir yarı çıplak sinir krizi daha geçirmeyi göze alamazdım. Ya da hiçbir zaman. Sinir krizleri gerçekten benim tarzım değildi... ve bu konuda kendine acımak ya da korkaklık da değildi. Bu düşünce kaşlarımı düşürdü ve kendime barın diğer ucuna doğru gizlice bir göz atma izni verdim.

Siktir et.

Bu gece büyükannemin evine dönmeden önce kesinlikle bir içkiye daha ihtiyacım vardı ve en azından bir yıllık bekârlığım bana bu içkinin yanında biraz göz zevki kazandırmıştı. Kim bilir, belki de barmen gerçekten büyülü olduğu için bu kadar neşeliydi. İsmi vermeyeceğim adamdan beri içimde bir şeyler uyandıran ilk erkekti ve bu noktada vajinamda örümcek ağları oluşmaya başlamıştı.

Gözleri kahverengiymiş gibi davranabilirdim. Sorun çözüldü.

Boş içkimi kaldırırken, barın diğer ucunda müşterilerle sohbet ederken durduğu yerden göz göze geliyorum ve dudaklarını hafifçe kaldırmasıyla birlikte anlayışlı bir baş sallaması kazanıyorum. Görüşümden ve onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak gözlerimi vücudundan aşağıya, solmuş kot pantolonunun kalçalarına oturduğu yere kaydırıyorum ve onu tamamen inceliyorum. Üst raftan bir şişe almak için uzanıyor ve gömleği üstündeki deri parçasını görmeme yetecek kadar kalkıyor. Yüce Tanrım, gerçek hayatta böyle / kesiklerinin var olduğunu düşünmemiştim.

Gömleği aşağı dışmeden hemen önce karnım hafifçe titriyor ve eğlenen bakışlarını üzerimde bulmak için gözlerimi geri çekiyorum. Elinde şişeyle bana doğru kasıla kasıla yürümeden önce bir sırtış sakladığını görüyorum.

"Sizin gibi bir yabancı için iyi bir içki hazırlayayım dedim." Muzip gözlerle önümde durdu ve bir şişe Belvedere'yi tezgâhın üzerine koydu. "Tabii gözünüze başka bir şey arpmadıysa?"

Başımı yana eğerek kaşlarını çatıyorum ve kasıtlı bir düşünceyle duraklıyorum. "Karar verilecek," diye espri yapıyorum.

Ellerini bara dayayıp bana doğru eğiliyor. "Zorlu bir galibiyetin tatminini her zaman sevmişimdir."

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki havada eğlenceli bir enerji dolaşıyor, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Dudaklarımın seğirmesine karşı verdiğim mücadeleyi kaybediyorum ve isteksiz bir eğlenceyle başımı sallıyorum.

"Tamam." Ona başımı salladım. "Ama ben iyi bir şey iiyorsam, sen de içeceksin. O yüzden iki tane doldur."

"Tamamdır." Tezgâhın altından iki shot bardağı aldı ve votkayı bizim için doldurdu.

"Anlat bakalım." Votka shot'ı dudaklarıma götürüyorum ve devam etmeden önce geri atıyorum. "Beni şehir dışından biri olarak ele veren neydi?"

"Anaokulundan beri birlikte okula gittiğim her kızın adını ve soyadını bildiğim gerçeğinin dışında mı demek istiyorsun?" Kendi kadehini dudaklarına götürüyor ve benim yolumdan giderek hepsini geri atıyor.

"Evet, onun dışında," diye alaycı bir şekilde söylendim, gözlerimi devirip dirseğimi bara dayayarak başımı elimle destekledim.

"Pekala." Ellerini tekrar bara dayıyor ve bana doğru eğiliyor. Barın dolmaya başlamasına rağmen samimi bir atmosfer yaratıyor. "Buradaki hiç kimsenin gözlerinde senin gibi bir bakış yok. Hepimiz oldukça arkadaş canlısıyız, birbirimizi neredeyse doğduğumuzdan beri tanıyoruz ama sen..."

Duraklıyor ve sanki büyük bir sırrı paylaşmak üzereymiş gibi daha da yaklaşıyor, yüzünü o kadar yaklaştırıyor ki yeşil gözlerini zümrüt bir gökyüzüne karşı havai fişekler gibi aydınlatan parlak altın benekleri görebiliyorum. Yakınlığı beni kokusuyla ıslatıyor ve deniz ve bahar gibi bir şeyin kokusuyla çarpılıyor. Kumsalda kuruyan temiz çarşaflar gibi kokuyor. Bu kombinasyon ferahlatıcı, temizleyici bir esinti gibi üzerimde yuvarlanıyor.

"Şehirli kız gözlerin var," diye bitiriyor alçak bir sesle ve dudaklarını hafifçe kaldırarak. "Kendinden emin bir şekilde etrafındaki dünyadan şüpheleniyorsun. Görünüşüne ve sesinde güneşli tınısı olmamasına bakarak büyüklerden biri olduğuna, Batı Yakalı olduğuna bahse girerim."

Verdiği cevap beni duraksatıyor ve gözlerimi yeni bir takdirle yüzünde gezdiriyorum. Bu kadar kolay okunmaktan duyduğum rahatsızlığa rağmen içgörüsünden etkilendim.

"Ne kadar da sürprizlerle dolusun," diyorum sonunda ona, gözlerindeki şakacı tavrını gizleyen zekice parıltıya dikkat ederek.

Başını eğip ağzını kulağımın kabuğuna götürürken elleri barın üzerinde daha da genişliyor. "Her zaman hem şaşırtmayı hem de memnun etmeyi hedeflerim sarışın," diye fısıldıyor, sesi şehvetli bir vaatle melodikleşiyor, beni şok ediyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Geri çekilip onun şakacı gözleriyle buluşuyorum ve içimde, çoktan ölüp gömüldüğünü düşündüğüm bir yerde hayat kıvılcımı hissediyorum.

"Bu bir söz mü?" Yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark ederek ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum.

"Her zaman."

"O zaman elbette... bana bir tane daha doldur."

Suçluluk duygusu yükselmekle tehdit ediyor ve ben onu güçlü bir siktir gitle geri itiyorum. Burada hatalı olan ben değildim. Burada olduğum, yalnız olduğum gerçeği.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu benim suçum değildi.

Tekrar ayağa kalkıp bize bir kadeh daha doldurmak için şişeyi kaparken yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. Bu gülümseme gerçekten başka bir şey. Tüm büyüleyici masumiyet ve iç çamaşırı düşüren çekicilik tek bir güçlü pakette toplanmış.

Saf bela, o.

Bir kızı sersemleten ve haftalar sonra daha fazlası için yalvartan türden.

Ama belki... belki de bir yıl boyunca kendimi toparlamaya çalıştıktan sonra, biraz belanın tadını çıkarmaya hak kazanmıştım. Ve geçen yazdan sonra, bu noktada kalbimde riske atacak bir şey kaldığını sanmıyorum.

Shot'ı dudaklarıma götürüp yudumluyorum, barın geri kalanıyla ilgilenmemesi hafif bir merak uyandırıyor. "Genelde diğer müşterilerinizi bu şekilde görmezden mi gelirsiniz?"

"Tipik değil, hayır." Gamzeleri parlıyor. "Ama Tiff ve Kim biz konuşurken geldiler, o yüzden..." İki kadına doğru başını sallayarak ediyor.

Onun yaptığı gibi barın etrafına dağılmış masalar arasında ilerliyorlar ve ben de gözlerimi onlara doğru çeviriyorum. Biri kıvıllı saçlı, kısa boylu, orta yaşlı bir kadın, diğeri ise benden biraz daha genç görünen çekici bir esmer kız.

"Artı..." Kendini küçümseyen bir tavrıyla omuz silkiyor. "Burayı teyzem için işletiyorum, bu yüzden arada sırada birkaç özgürlüğün tadını çıkarabiliyorum."

"Güzel bir kızla flört etmek için iyi şeyler yapmak gibi mi?"

"Kaçıramayacağım bir fırsat karşıma çıktığında... tabii ki evet."

Bir kahkaha atıyorum ve votkanın etkisiyle dilimin çözöldüğünü hissediyorum. "Adam kayırmacılığın küçük kasaba Amerika'sında bile canlı ve iyi olduğunu bilmek güzel."

"Tüm şehir kızlarının kendilerine güzel diyemeyecek kadar iltifata muhtaç bilmek güzel," diye karşılık veriyor bana.

"Ne diyebilirim ki?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kendimden emin bir poz veriyorum. "Gerçekçi değilsem hiçbir şey değilim."

Gözleri takdirle vücudumda bir aşağı bir yukarı dönerken hafif bir kahkaha atıyor.

"Evet." Kaşları kalktı. "Kesinlikle buralardan değilsin."

"LA." Kelimeler ağzımdan gayri ihtiyari dökölüyor ve nedenini anlamaya çalışırken kaşlarım biraz düşüyor.

"Ne?"

"Ben Los Angeles'liyim."

"Ah, demek haklıymışım." Gözleri zaferle parlıyor, yüzünü zevkle bölen bir sırıtış.

"Oldukça yerinde," diye yarım bir omuz silkmeyeyle itiraf ediyorum.

"Peki Los Angeles'tan gelen bir kızın Landing Point'te ne işi var?" diye soruyor, yüzünü açık bir merak kaplıyor.

Kısa bir süre ona yalan söylemeyi düşündükten sonra bu fikri bir kenara bırakıp kaderime boyun eğerek yorgun bir iç çekiyorum. Ne yazık ki, Netflix'te izlediğim küçük kasabalarla ilgili diziler doğruysa... Landing Point kasabasının tamamı, bu gece başımı yastığa koymadan önce büyükannemin evinin ışıkları yandığında bir Delacroix'nın kasabaya döndüğünü anlayacak. Ayrıca, barda tanıştığım bir adamdan bilgi saklamak geçen sefer benim için pek iyi sonuçlanmamıştı.

"Asla sorulmaması gereken sorular için gömülü kalması muhtemelen daha iyi olan sırların cevaplarını arıyorum," diyorum sonunda ona ve cevabım karşısında gözlerinin merakla nasıl dolup taşığını fark ediyorum. Cevap vermeden önce her kelimemi kafasında evirip çevirdiğini görebiliyorum.

"Bu bir kız öğrenci için biraz karanlık, sarışın."

Mizahsız bir kahkaha . "Hiçbir fikrin yok." "O zaman bir süre şehirde olacaksın?"

Yarım bir omuz silktim. "Aradığım cevaplara ulaşmam ne kadar sürerse, sanırım."

"Peki, bu durumda." Hınzırca sırtarak elini barın öbür ucundan bana doğru uzattı. "Jace Dawson, hizmetinizdeyim. Umarım öyledir."

Onun bu gülünç cazibesi karşısında dudaklarım kıpırdıyor ve bir anlığına durup anın, gözlerindeki kıvılcımın tadını çıkarıyorum. Kim olduğumu öğrendiğinde artık o kadar ilgilenmeme ihtimali yüksek... ama başkalarının yargılarından çekinmem. Geçen yaz olanlardan sonra bile, bu yanımda aynı kaldı.

"Eleanor Delacroix," diyorum kendimden emin bir şekilde, elimi onunkine doğru kaldırarak. "Ama gerçekten sevdiğim insanlar bana El der."

İkiyle ikiye bir araya getirdiği anı görüyorum. Açık ifadesindeki şakacı halden şaşkınlığa geçişi. Gözleri yüzümde geziniyor, sanki kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi her köşesini araştırıyor. Ama sonunda bakışları benimkine döndüğünde, içinde sıcak bir şefkatten başka bir şey bulamıyorum.

Hah. Belki de gerçekten tek boynuzlu atlara sıcıyordur.

"Peki o zaman." Boğazını temizliyor. "Sen kesinlikle bir kızdan biraz daha fazlasısın."

Verdiği yanıt karşısında içten bir kahkaha patlıyor ve yakındaki birkaç müşterinin gözlerinin üzerimize çevrildiğini hissediyorum.

"Sadece birazcık," diye takılıyorum, bu tokalaşma sosyal olarak kabul edilebilir noktayı çoktan aşmış olmasına rağmen elimi onunkinden çekmiyorum.

"Özür dilerim." Başparmağı yatıştırıcı bir hareketle elimin arkasını hafifçe okşamaya başladığında yüzünü buruşturuyor. "Kabalık ettim."

"Daha önce karşılaştığım kadar kaba değil," diyorum ona dürüstçe, cazibesinin bir an için bocalamasını izlerken eğleniyorum.

"Jace!" diye sert bir ses barın diğer ucundan seslenerek ikimizi de sarsıyor ve ellerimizin birbirinden uzaklaşmasına neden oluyor. Başımı çevirdiğimde orta yaşlı barmenin sert bir ifadeyle bileğindeki saate dokunduğunu görüyorum. "Flört etmeyi bırak ve elimizde bir isyan olmadan önce o sahneye çık, evlat! Saat neredeyse dokuz oldu."

"Sahne mi?" Söz konusu adam inlerken kaşlarımı kaldırıp soruyorum. İyi bir canlı performanstan daha çok sevdiğim çok az şey vardır.

"Evet." İç geçiriyor. "Beş yıl kadar önce yirmi birinci yaş günümde bir kez kalkmışım ve o zamandan beri ne zaman şehirde olsam bunun bir hafta sonu geleneği olması konusunda ısrar ediyorlar. Bu da son birkaç yıldır hemen hemen her hafta sonu oluyor."

"O zaman iyi olmalısın."

"Fena değilim," diye itiraf ediyor küçük bir sırıtışla.

"O zaman gerçekten iyi olmalısın." Gözlerimi devirip saçmalıklarını yüzüne vuruyorum.

Gözleri şakacı bir hal alıyor ve bana bir kadeh daha doldurmak için votka şişesini kapıyor.

"O zaman seninle bir anlaşma yapalım." Barın öbür ucundan içkiyi bana uzattı. Cazibesi tüm gücüyle geri döndü. "Kal, beni oynarken izle ve sonra ne kadar iyi olduğuma sen karar ver."

Gözlerimi ona dikiyorum ve onu diken üstünde tutmak için sahte bir düşünceyle duraklıyorum.

Sürpriz ama... Kesinlikle kalıyorum.

Benim kitabımdaki bu müzik parçasıyla kendini stratosfere fırlattı.

"Potu bile tatlandıracağım," diyerek barın karşısında bana doğru tekrar eğiliyor. Kişisel alanımı tekrar işgal etmenin ve havayı deniz ve bahar kokusuyla ıslatmanın eşliğinde. "İlk şarkıyı sen seçebilirsin."

Havai fişek gözleriyle karşılaşıyorum ve sırıtıyorum. "Peki bunun neresi eğlenceli olurdu?" Başımı yana eğerek düşünüyorum. "Hayır, sanırım kararı sana bırakacağım."

Ellerimi barın üzerine koyarak eğildim, yüzlerimizi yan yana getirdim ve ağzımı kulağına dayadım.

"Ama Jace," diye fısıldıyorum, duraklayarak anı uzatıyorum. "İyi bir tane olduğundan emin ol."

Koltuğuma geri döndüğümde çok sayıda gözün üzerimde olduğunu hissediyorum ama kendini beğenmiş sırıtışımı bir nebze olsun azaltmaya zahmet etmiyorum. Eğer kendime karşı dürüst olursam, bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey, o yüzden siktir et onları.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, iğneyi dudaklarıma götürmemi izlerken gözleri ateşle doluyor.

"Mmm," diye onaylayarak karşılık veriyorum.

Yüzünde o parlak gülümseme beliriyor ve başını sallıyor. "Meydan okumayı her zaman sevmişimdir."

"Jace!" diye bağırıyor orta yaşlı barmen yine barın aşağısından, bu sefer elinde eski püskü bir gitarla. "Bugün bir ara

Güzel!"

"Doğru." Dönerken yüzündeki gülümseme kayboluyor, durmadan önce bir adım atıyor ve sanki kaybolacağımdan endişelenmiş gibi bana bir bakış atmak için geri dönüyor. "Kımıldama."

Barın arkasından çıkarken gitarı kaptığı gibi uzaklaşmasını izlerken dudaklarım sırtıyor. Hissettiğim hafiflik, bunun gerçekten mucizevi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Ya da belki de tek ihtiyacım olan zaman ve kendime baskı yapmayı bırakmaktı. Her iki durumda da... Bu gece nereye varırsa varım. Geçen yazın hasarını paketlemenin zamanı çoktan geldi ve belki de buradayken biraz orgazmik dikkat dağıtma en kötü şey olmaz. Tanrı biliyor ya, burada ne bulursam bulayım büyük ihtimalle iç olacak. Muhtemelen alabileceğim tüm endorfinlere ihtiyacım olacak.

"Bu gece nasılsınız?" Jace'in sesi mikrofondan geliyor ve dikkatimi sahnede oturduğu yere çekiyor.

Daha iyi görebilmek için koltuğumda dönerken vücudunda asılı duran gitara bakıyorum ve mikrofonun önündeki taburede oturduğu yerden şakacı gözlerini üzerimde buluyorum. Hareket etmediğimden emin olmak için.

Oh, evet. Kesinlikle mucizevi.

"Kalabalığın pek sevdiği bir şey olmadığını biliyorum ama bu gece biraz farklı bir şeyle başlayacağım," diye devam ediyor, bakışları barı tararken gamzeleri parlıyor. "Görüyorsunuz, etkilemek istediğim bir kız var ve şey... bunu burada bırakalım."

Jace'in gözleri benimkilerle buluşmak için geri dönüyor ve mikrofonun önündeki taburede oturduğu yere dönmeden önce tüm barın bakışlarının bir anlığına üzerimde durduğunu hissediyorum. Sonra gitarına dönüyor ve sağlam bir tıngırdatmadan önce akortlarını kontrol ediyormuş gibi birkaç tele dokunmaya başlıyor. Beni etkilemek için seçtiği şarkıya başlamadan önce kendi kendine başını sallamasını hayranlıkla izliyorum.

Daha on saniye bile geçmeden tüm vücudum donuyor. Akustik formda bile, bu akorları her yerde tanıyabilirim. Az önce içimi dolduran o hafiflik, saf bir yerçekimi hissine dönüşüyor ve göğsüme baskı yapan ağırlığın bir kısmını hafifletmeye çalışarak ciğerlerimdeki tüm nefesi yavaşça dışarı veriyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Evren bu kadar acımasız olamaz.

Ama daha iyi bilmesi gereken biri varsa o da benim.

Ve o ilk kelimeleri söylerken, bana bir darbe gibi çarpıyor, her kelime zihnim kontrolden çıkana kadar daha fazla hasara neden oluyor. Duruma bir seyirci gibi bakan mantıklı bir yanım Jace'in iyi olduğunu kabul ediyor. Ama ben burada değilim, gerçekten değilim. Geçmişin dalgaları beni her saniye daha da dibe çekerken binlerce mil uzaktayım.

Hayatımın başlangıç şekli bile beni hala şaşırtıyor... basit kelimelerin, tek bir insanın, bir şarkıyla yaşanan eşsiz bir anın en dayanılmaz acıya neden olabilmesi. Kalbinizde dayanılmaz fiziksel bir sızı. Tüm sözleri o şarkının sesinde yükseliyor ve o acının yayılmak için içimde bir yer edinmeye çalıştığını hissediyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Sandalyemden aniden kalktım, kaçma telaşım yüzünden neredeyse sandalyeyi deviriyordum. Şortumun arka cebini karıştırarak hesabımı karşılayacak kadar para çıkardım ve bardan olabildiğince hızlı bir şekilde yürümeye başlamadan önce tezgâhın üzerine bıraktım. Yolum boyunca her sorgulayıcı bakıştan kaçınıyorum. Yeterince hızlı kaçarsam beni boğmaya çalışan geçmişten kaçabileceğimi umuyorum. Kaçarken bir çift gözün bana dikildiğini hissetsem de arkama bakmıyorum. Tek odak noktam, anılar galip gelip beni tamamen dibe çekmeden önce oradan uzaklaşmak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

Bir Yıl Önce

Sahilde yolumuza ederken añejo şişesinden bir yudum alıyorum. Tekila tercihlerimde klas olmadığım asla söylenmesin... belki de içiş şeklimde o kadar klas değilimdir. Coop'un eğlenen gözleriyle karşılaşıyorum ve şişeyi ona uzatarak dudaklarına götürmesini izliyorum. Basit bir tekila yudumu alan biri için fazlasıyla erotik bir hareketti bu.

Bardan ayrıldığımızdan beri sessiz. Dakikada bir mil hızla pantolonumun içine girmeye çalışan erkeklere alışkınım, ama o değil. Her adımında gözlerini tenimde akan bir akım gibi hissettim ve sessizlik bana söyleyebileceği güzel sözlerden daha baştan çıkarıcı olduğunu kanıtladı. Bu noktaya kadar, beklenti dalgasına binmekten memnundum... ama şimdi tekilamı rehin tutuyor gibi görünüyor.

"Onu yakın zamanda bana geri vermeyi düşünüyor musun?"

Sorum üzerine kaşlarını çatıyor, benim yaptığımı o kadar benziyor ki bir an için biraz rahatsız edici.

"Seni konuşturmanın kesin bir yolu olduğunu düşündüm."

Ben de kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. "Bana bir soru sorabilirdin."

"Son cevap vermedin."

"Teknik olarak sormadınız, sadece bir gerçeği ifade ettiniz."

"Ama yine de bana adını söylemedin."

Duruyorum, ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum ve başımı arkaya yatırıp yüzüne bakıyorum. "Yani tekila çalmaya mı başvuruyorsun?"

Geniş omuzlarından umursamaz bir omuz silkme hareketi geliyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor, gece ormanı gözleri yüzümde geziniyor. "Sadece bana verdiklerinle çalışıyorum."

"Geri alıyorum."

"O kadar kolay değil." Dudakları seğiriyor ve tekrar yürümeye başlıyor, bana da peşinden gitmekten başka çare bırakmıyor, libidom için yaptıklarına rağmen sinirden diken diken oluyorum.

"O kadar kolay değil' de ne demek?"

"Hadi bir oyun oynayalım." Şişeye dokunurken karanlık ve muzip bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bir cevap için bir yudum."

"Hatırlatayım, tekilayı ben aldım." Uzanıp şişeyi tutan elini tuttum ve onu durdurdum. "Hakkım olanı içmek için neden bir oyun oynayacağımı söyle bana."

Uzandı ve yanımda gevşekçe sallanan kolumu nazikçe kavradı. "Eğer istediğin bu olsaydı sana seve seve on şişe tekila alırdım. Ama o bardan çıktığımızda aklından geçenin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz." Kavrayışını gevşetiyor, parmaklarını kolumda hafifçe gezdiriyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Nedenine gelince, tam olarak, benim küçük oyunumu oynamak için. Bu gece sana hayal ettiğim şeylerin yarısını yapacaksam, en azından önce seni biraz tanımam gerekecek."

Şey... siktir. Yani, o haklı, ama... siktir.

Sözleri beynimdeki nöronların teklemesine yol açıyor ve tekrar yürümeye başladığını fark etmem birkaç nefes almamı alıyor. Onu yakalamak için dönüyorum, güç dinamiğimizdeki değişimden biraz tedirgin oluyorum. Ama sorun değil... Bir süre istediğini elde ettiğini düşünmesine izin vereceğim ve sonra durumu tersine çevireceğim. Oyun ihtimali damarlarımda heyecan yaratıyor ve bu kadar denk biriyle oynamayalı uzun zaman olduğunu fark ediyorum.

"İyi," diye kabul ediyorum, yanına geliyorum. "Ama aynı anlaşma senin için de geçerli." "Tamamdır." Başıyla onaylıyor ve şişeyi bana uzatıyor.

"Kaç yaşındasın?"

Sen?"

"Yirmi iki." Küçük bir yudum alıp ona geri veriyorum. "Taylor Swift şarkısı gibi. Ya sen?"

"Yirmi beş. En iyi dönemini üç yıl geçmiş."

Sözlerine bir kahkaha atıyorum ve onun da dudaklarının seğirdiğini, gözlerinden mizah fişkırdığını görüyorum.

"?" "LA, sen?"

"Son zamanlarda her yerde biraz. İşim gereği çok fazla hareket ediyorum. Ama çalışmadığım zamanlarda Kosta Rika benim ana üssüm."

"Ne iş yapıyorsun?" Sırası gelmeden soru sorduğum için bana yan gözle bakınca gözlerimi devirerek soruyorum.

"Özel hizmetlere ihtiyaç duyan işletmeler için proje bazlı danışmanlık yapıyorum. Yaptığım iş projeden projeye değişiyor."

"Tamam, cevap yok." Alay ettim. "Sorularından birine aynı derecede muğlak bir yanıt verdiğimde bunu hatırla."

"Karmaşık bir durum." Omuz silkiyor. "Peki ya sen?"

"Neyse ki senin için cevabım çok açık." Ona şımarıkça bir göz kırpıyorum. "Ben bir fotoğrafçıyım ya da en azından planım bu. Bu, portföyümü genişletmek için mezuniyet sonrası seyahatimin ilk durağı. Sırada Peru, sonra Rio ve son olarak da Şili var."

"Tam bir bebek." Gözleri beni boydan boya tararken o alçak, karanlık kahkaha onu terk ediyor. Ses büyüleyici, gecenin derinliklerinde söylenen yasak buluşmaların boğuk iniltileri gibi.

"Benden sadece üç yaş büyüksün."

Şişeyi dudaklarına götürüyor ve cevap vermeden önce hızlıca bir yudum alıyor. "Doğru. Ancak bir sayı her zaman birisinin öğrendiklerine eşit değildir.

hayat. Yaş her zaman bilgelik getirmez."

"Doğru," diyorum usulca, sözleri içimin derinliklerine işliyor.

Sorgulayan gözlerini üzerimde hissettiğimde geriliyorum, geçmişimin tavşan deliğine inebilecek soruların yanına bile yaklaşmak istemiyorum. Konuyu değiştirme zamanı.

"İş için sürekli hareket halindeyseniz, sizi buraya getiren nedir?"

Tekilayı geri uzatıp cevap vermeden önce, araştıran gözlerinin bir süre üzerimde kaldığını hissediyorum. "Jaco'da halletmem gereken bazı işler var ve sonra bir sonraki projemden önce biraz dinlenmek için Cahuita'da sahilde sahip olduğum küçük bir kulübeye gidiyorum."

"Biliyorsun..." Bir yudum alıyorum ve başımı ona doğru eğiyorum. "Sanırım bu bardan beri söylediğin en fazla kelime olabilir."

Alay ediyor. "Velet."

"Ve bunu sakın unutma." Özür dilemeden ona sırtıyorum.

Bir süre daha sessizce yürüdükten sonra arkama bakıyorum ve barlardan görünmeyecek kadar uzaklaştığımızı fark ediyorum, birkaç mil öteden belli belirsiz parıldayan ışıklar. Dikkatini çekmek için koluna dokunuyorum ve o da bana katılırken şişeyi kuma sıkıştırarak oturuyorum.

Dalgaların çarpışına bakarken kaşları hafifçe eğiliyor. "Sanırım benim için önemli olan bir şey söz konusu olduğunda söyleyecek daha çok şeyim var."

"Ve sanırım Cahuita'daki bu küçük kulübe önemli?" Profiline gücüne hayran olmak için görüş alanımdan yararlanıyorum. Göz kapaklarını süpüren koyu renk kirpikler bu açıdan uzun ve çarpıcı. Gerçekten de bir Adonis'in hayata gelmiş hali.

"Muhtemelen kendimi huzurlu hissettiğim tek yer orası." Bu sözleri sessizce, neredeyse suçluluk duygusuyla söylüyor, sanki varlığım zihninin derinliklerinde bir anlığına unutulmuş gibi.

"Şey." Boğazımı temizliyorum. "Cehennem gibi bir yere benziyor."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve berraklaşıyor, arkasına yaslanıp spekülatif bir şekilde bana bakarken dudakları aralanıyor. "Neden bir fotoğrafçı?"

"Çünkü bazen hayat bir kameranın objektifinin arkasından daha anlamlı gelir."

"Açıkla."

Sesindeki talep karşısında iç çekiyorum, esprili bir söz söyleme ya da tekilaya sarılıp doğru kelimeleri bulmaya çalışma isteğine direniyorum.

"Bir fotoğraf çekerken, neyi yakalayacağınızı seçersiniz... acıyı, aşkı, ölümü, hayatı. Bunun kararı ve derecesi tamamen size kalmış. Bundan daha fazlasını açıklamak zorunda kalmadan hangi mesajı iletmek istediğinizi seçersiniz. Hayat, insanlar, hikayelerle katmanlıdır... ama bir fotoğrafta önemli olan tek şey o andır. Bundan daha fazlası olması gerekmez. Birçok andan ziyade tek bir anın sadeliği, saflığı vardır."

"Kontrol sende." Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Hikayedeki tüm değişkenlerin, en azından bir an için."

Ben de ona kısa bir omuz silkmeye karşılık verdim. "Sanırım." "İlginç."

Bunu sessiz bir şekilde söylemesi, sanki tek bir cevap ona içimin işleyişine giriş izni veriyormuş gibi, kendimi fazlasıyla açıkta hissetmeme neden oluyor. Odağı değiştirme zamanı.

"Başka neleri seviyorsun?" Yanında arkama yaslanırken vücudumu kasıtlı olarak onunkine sürterek alay ediyorum.

Gözleri dudaklarıma düşüp oyalanıyor, arzuyla kararıyor ve sonra tekrar benimkilere geliyor.

"Gece yarısı ile sabah arasında bir yerde tüm dünyanın yok olduğu ve bu canlı berraklıkla baş başa kaldığınız o an."

Cevap olarak sessizce gözlerinin içine bakıyorum, aramızdaki o çekim rüzgarını yeniden hissediyorum. Söylemesini beklediğim şey bu değildi... ama şimdi dudaklarından başka bir cevap çıkacağını hayal bile edemiyordum. Bana doğru eğiliyor, yüzlerimizi kıl payı ayırıyor ve arzusun damarlarıma yayılmasıyla dudaklarımın aralanmasına neden oluyor.

"Son bir soru." Sesi alçak, gözleri yoğun. "En büyük korkunuz nedir?"

"Annem," diye otomatik olarak cevap veriyorum, şehvetin sisinde o kadar kaybolmuşum ki, normalde yapacağım gibi sansürlemeyi düşünmeden önce kelimeler beni terk ediyor.

"Annen mi?" Sert kaşları kukuletalı gözlerinin üzerinde gerildi.

Boğazımı temizliyorum ve arkama yaslanıyorum. Ona dürüstçe cevap veriyorum ama yine de gerçeği saptırıyorum. "Annem olmak. Bu pek çok kızın korktuğu bir kader değil mi?" Ona küstahça bir göz kırpması daha fırlatıyorum, zararımı parlaklık ve alaycılıktan oluşan bir duvarın arkasına saklıyorum.

Gözleri, ne olması gerektiğini hiç görmeden bir yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyormuş gibi bana dikilmiş. "Gerçek bu mu?"

"Tabii ki."

"Ama cevabın tamamı değil mi?"

"Aynı zamanda bir gerçek."

"Bu oyun böyle oynanmaz."

"Ve söyle bana..." Yüzümü tekrar onunkine yaklaştırarak durumu tersine çeviriyorum. "Bu konuda ne yapacaksın?" Dudaklarımı kulağına daldırıp fısıldıyorum. "Bana çılgılık mı attıracaksın?"

Geri çekilerek onun ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

Parmaklarımı omzunun üzerinden geçiriyorum ve ayağa kalkıyorum, aramızdaki havayı lezzetli bir gerilim kaplıyor. Bakışlarımı keserek elbisemin kumaşını kavırıyorum ve telaşsız bir tempoyla başımın üzerinden kaldırmadan önce yavaşça vücuduma doğru çekiyorum. Elbiseyi yanıma bıraktığımda nemli gece havası çıplak tenime çarpıyor, neredeyse hiç olmayan bir tanga'nın örttüğü amımın birkaç santimi dışında her yerim açıkta kalıyor.

Parmaklarımı tangamdan geçirip aşağı doğru itiyorum ve beni çağıran dalgalara doğru yürümeye başlarken tangamın ayaklarımın dibine düşmesine izin veriyorum. Coop'un beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmıyorum ve onun ne yaptığını göremediğim için kalbim göğsümde hızla çarpıyor, içimdeki beklenti neredeyse acı verici bir dereceye kadar yükseliyor.

Ayaklarım serin suya değdiğinde içimden bir uyarı akıyor, gece vakti yabancı bir denizde yüzmenin şimdiye kadar verdiğim en akıllıca karar olmayacağı konusunda kendimi uyarıyorum. Yine de bu uyarıyı çabucak bir kenara itiyorum, kıyafetlerimi attığım gibi onu da kolayca atıyorum ve daha derinlere dalıyorum. Bunun getirebileceği şeylerin vaadi beni denizdeki bir siren gibi cezbediyor.

Su onlara ulaştığında meme uçlarım çakıllaşıyor ve tembelce suyun üzerinde yürümeye başlıyorum, dalgalar arasındaki sükûnet altta yatanların ay ışığıyla aydınlanmış zirvelerini sunuyor. Birkaç dakika sonra Coop arkamdan yaklaşırken suda bir hareket hissediyorum, akıntı çıplak tenimizin bir anlığına buluşmasına neden oluyor ve ben uzaklaşıyorum. Yine de ona dönüp bakmıyorum. Olanların heyecanı bozamayacağım kadar baştan çıkarıcı bir büyü. Ama vücudu o temas anında sağlamdı, bu yüzden hala ayakta olduğuna bahse girerim. Saçlarımı yana doğru tarayıp dudaklarını kulağıma götürürken parmaklarının omzumda gezindiğini hissediyorum.

"Dikkatsiz davranıyorsun." Ses tonu karanlık ve azarlayıcı. "Ne olmuş yani?" Kışkırtıyorum.

Parmakları boynumun dibindeki saçların arasından geçip birbirine dolanıyor, dişleri kulağımın lobuna nazik bir dokunuşun ötesinde bir basınçla inerken hafifçe çekiyor.

"Yapma," diye fısıldıyor, diğer kolunu belime dolayarak beni kendine çekerken dudakları boynumun dibinde bir iz bırakıyor.

Sert vücudunun hissi denizde çakan şimşek gibi üzerime düşüyor, aleti kıcıma alaycı bir şekilde sürtünürken beni elektrikleştiriyor. Dişleri boynumla omzumun birleştiği kıvrımı hafifçe ısıyor ve nefesim kesiliyor, elini göğsümü yoğurmak için yukarı kaldırdığında ihtiyacım içimde titreyiyor. Ellerimi yukarı kaldırıp onu kavıyorum, bir kolunu belime doluyor, diğerini başının arkasına doluyorum, yeni bulduğum kaldırıcı kullanarak geri itiyor ve kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum.

"Kahretsin," soluk soluğa kalırken vücudunu bir titreme kaplıyor.

Göğsümdeki eli aşağıya inmeden önce şakacı bir şekilde karnımın üzerinde geziniyor. İki parmağını çıplak amımın üzerinde ve yarığımdan aşağı doğru gezdiriyor, hızla klitorisimi buluyor ve yavaşça daire çiziyor. Tüm vücudum zevkle gerilirken bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum ve nefes nefese bir ses benden kaçıyor. Saçlarımdaki el hafifçe çekiliyor, başımı eğiyor ve parmakları daha derine inip açıklığımı alaycı bir şekilde daire içine almaya başladığında bizi göz göze getiriyor. İçimde kıvrılan ihtiyaç onun gözlerine yansıyor ve ağaç gölgeliklerinin arasından yıldızların karanlığını aydınlatıyor.

"Ne?" Parmakları durakladığında boğuk bir sesle fısıldıyorum.

Gözleri bir an yüzümü taradıktan sonra ihtiyatlı bir merakla tekrar benimkilere geliyor. Saçımdaki elini kaldırıp başparmağını yanağımın kıvrımında gezdirirken eli gevşiyor.

"Sadece..." diye mırıldanıyor, kaşları hafifçe düşüyor. "Sadece senin tehlikeli bir şey olduğunu düşünüyorum."

Ve böylece ağzını benimkinin üzerine kapatıyor, iki parmağını içime sokuyor. Ani saldırı karşısında ağzının içine doğru nefes alıyorum ve o da dilini içeri sokuyor. Öpücük sert ve talepkâr ama her seferinde daha fazlası için duyduğum açgözlülükle ona karşılık veriyorum. Tadı tuz ve tekila gibi ama daha fazlası da var. Daha derin ve sıcaklıkla dolu bir şey.

Aleti kıcıma karşı bir talep seğirmesi veriyor ve artık bekleyemiyorum. Onu hissetmem gerekiyor. Elimi başından çekip aramıza sokuyorum, içimde kıvrılırken parmaklarımı onun etrafında kapatıyorum.

Kahretsin, çok büyük. Parmaklarım onu zar zor kavıyor. Deneysel bir vuruş yapıyorum ve karşılık olarak sert bir ses çıkıyor. Alt dudağımı dişlerinin arasından geçiriyor ve karnım beklentiyle dönüyor, arkamı dönüp hemen orada kendimi onun sikine gömme dürtüsüyle savaşmama neden oluyor.

Öpüşmemizi kesiyor, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken gözlerimin içine bakıyor, parmakları içimde hızlanıyor ve kaslarımın neden oluyor. Üzerimdeki baskı arttıkça başımı göğsüne yaslıyorum ve tırnaklarım koluna batıyor. Parmaklarını tekrar tekrar içimdeki o hassas noktanın üzerinde gezdiriyor, başparmağı zevkimi talep ederek sertçe dönüyor.

Çok yakıным, yıldızlar üstümde yüzerken, okyanus etrafımızı sararken coşku elimin altında. Ve bir an için huşu ile doluyorum. Sanki dünyanın kıyısında, kendi arzularımızın esaretinde tamamen kaybolmuş iki tanrıymışız gibi geliyor. Burada muhtaç bir kucaklaşmayla kalabildiğimiz sürece evrenin kaosa sürüklenmesine izin vermekten memnuniyet duyuyoruz.

Coop ağzını boynumun kıvrımına götürüp derimi sertçe emiyor ve parmaklarını benden çekerken beni işaretliyor. Bir protesto çığlığı atmak için ancak bir saniyem oluyor ki o uzanıp klitorisimi çimdikliyor ve beni titreten bir güçle çığlık atarak boşalıyorum. Parmakları tekrar içime giriyor, direncin derinliklerine doğru itiyor ve tembel bir hız kazanıyor. Kemiksiz kalana ve titreyene kadar beni diğer tarafa geçiriyor.

"Daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse..." Boynumdaki ize hafif bir öpücük bırakıyor, sesinden kendini beğenmiş bir memnuniyet damlıyor. "Evet, sana çığlık attıracağım."

Hay sikeyim. O gerçekten başka bir şey.

Kollarında dönüyorum ve ellerimi boynuna doluyorum, bacaklarımı arkasına kilitliyorum ve kendimi onun devasa sikine doğru itiyorum. Akıntı beni denizin ritmiyle ona doğru hareket ettirirken, ellerini kıcıma götürüyor ve alnını benimkine yaklaştırarak beni daha sert bastırıyor.

"Sen izci miydin?" Nefes nefese soruyorum.

"Ne?"

"Sen..." Başımı eğiyorum ve boynunun yan tarafına bir öpücük konduruyorum. "Sahilde bıraktığın o şortta seni bu duruma hazırlıklı olarak nitelendirecek bir şey var mı?"

Dudakları vahşi bir sırtışla yukarı doğru çekildi. "Scout'un onuru."

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve dönüp bizi suyun içinden geçirerek sahile geri götürüyor. Sanki vücudumun her santimini sahiplenmeye kararlıymış gibi beni öpüyor. Ve sırf bu yüzden alt dudağını ısıyorum. Benden başka kimse bana sahip olamaz. Durup dizlerinin üzerine çökerek bizi kıyafetlerimiz gibi hissettiren şeylerin üzerine indirirken ve kendini üzerimde tutarken dudaklarıma karşı karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda aramızdaki o tanımlanamaz bağ geriliyor ve beni yabancı bir tür sinir kaplıyor. Bir an için neredeyse kaçacak gibi oluyorum, içimdeki his o kadar yabancı ki bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum... ve bu hayatım boyunca bir aziz olduğum anlamına da gelmiyor. Ama sonra başını göğsüme indiriyor, meme ucumu derinlemesine ağzına alırken diğer eli klitorisimle oynamak için vücutlarımızın arasından geçiyor ve bu fikir aklımdan uçup gidiyor.

Bacaklarımı beline doladım ve kalçalarımı kaldırarak onu acele etmeye çağırdım. Sikini içimde hissetmeye ihtiyacım vardı... dünkü gibi. Başını göğsümden kaldırıyor, elini klitorisimden çekip uzanmadan önce yana bakıyor. Bir an sonra elinde bir folyo paketle üstüme çıktı.

Gözleri yüzümü arıyor. "Emin misin?"

Uzanıp folyo paketi ondan alıyorum, yırtıp açıyorum ve uzatıyorum.

"Bu soruna cevap oldu mu?" Kaşlarımı çatıyorum ve ona şımarık bir sırtış atıyorum.

Prezervatifi benden alıp etkileyici şaftının üzerine yuvarlarken gözleri kararıyor ve amım bu manzara karşısında kenetleniyor. Onun için şimdiden o kadar ıslandım ki, eğer bu kadar tahrik olmasaydım muhtemelen utanç verici olurdu. İki parmağını girişime sokup birkaç kez içime pompalıyor.

Kalçamı kavırıyor ve bizi hizaya getirirken tekrar aşağı inip üstümde duruyor. Aletin kalın başını giriş yerimde hissediyorum ve ellerimi omuzlarına dolayarak yukarı uzanıyorum.

Kalçalarımı kaldırıp onu içeri itiyorum ve o da üstümden bir nefes tıslıyor. "Şimdi, Coop."

Sözlerime kaşlarını çatıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "O ismi istiyorum."

Bir sonraki anda uzanıp kolunu dizimin arkasına doluyor ve sert, güçlü bir vuruşla içime girerken beni iyice açıyor. Bir anda kabzasına kadar oturdu. Vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlamak için savaşıırken izinsiz girişten haykırıyorum, tırnaklarım sırtına batıyor. Birkaç derin nefes alıyorum ve Coop kendini tamamen sabit tutarken gözleri endişeyle yüzümde geziniyor. Vücudundaki her kasın harcadığı çabayla nasıl kilitlendiğini hissedebilmeme rağmen iç kaslarıma uyum sağlama şansı veriyor.

Kaslarımın gevşediğini hissettiğimde kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, onu inanılmaz derecede derine çekiyor ve sert bir nefesin ondan kaçmasına neden oluyorum. Yavaşça içime geri girmeden önce neredeyse tamamen çekiliyor ve her bir inanılmaz santimini hissetmeme izin veriyor. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim ve buna doyamıyorum. Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve ayağımın topuğunu kıkına bastırıyorum, bunu kaldıracabileceğimi bilmesini sağlıyorum ve bana güçlü bir şekilde geri itiyor ve sonra tereddüt ediyor. Başını kendime doğru çekiyorum, kalçalarımı yukarı kaldırırken dudağını sertçe ısırıyorum. Kendimi onun sikinin üzerine bırakıyorum ve kontrolünü kaybederken vücudundaki gerginliğin gittiğini hissediyorum.

Geri çekilirken alt dudağımı dişlerinin arasından geçiriyor ve sonra içime girerek bizi kuma gömüyor ve amımın açgözlülükle onun etrafında kenetlenmesine neden oluyor. Kolunu bacağımdan çözerek ellerini kuma yerleştiriyor ve öpüşmemizi keserek başını göğsüme doğru eğiyor, meme ucumu ağzına çekerken dişleriyle kazıyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyor ve ayaklarımı birbirine kenetliyorum, tekrar tekrar içime girerken tutunuyorum, her itişinde saf ihtiyaçtan çıkan nefes nefese bir ses benden kaçıyor. Ağzını ihmal edilmiş meme ucuma götürüyor, sadece doğru miktarda basınçla ısırıyor ve her itme ile kalçalarını yuvarlamaya başlıyor, horozunu içimdeki hassas noktaya sürüklüyor ve o muhteşem yükselişin başlangıcını hissediyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir." Her lanet, onun itişleriyle aynı anda sert bir nefesle ağzımdan kaçıyor. "Çok yaklaştım."

Dudaklarının göğsümden ayrıldığını hissettiğimde aşağı bakıyorum ve boynuma kadar uzanan bir yolu öperken kapüşonlu, gece ormanı gözlerini mest olmuş bir yoğunlukla yüzümden buluyorum. Leğen kemiğini benimkine sürttüğünde eli kalçama gidiyor, her itişinde sikini klitorisimin üzerinde kaydırıyor ve sinirlerimin kısa devre yapmasına neden oluyor. İç kaslarımın onun etrafında kenetlenmeye başladığını hissediyorum ve tırnaklarımın sırtından aşağıya doğru sürüklenmesine engel olamıyorum.

Başını tekrar benimkinin üzerine getirdiğinde ve göz göze geldiğimizde anın samimiyeti bana sinsice yaklaşıyor. Bakışları anın kutsallığının kabul edilmesini talep ediyor. Daha azını kabul etmeyeceğini söylüyor. Elini yukarı kaldırıyor, başparmağını yanağımın kıvrımında nazıkçe gezdiriyor, itişlerinin gücüyle o kadar çelişiyor ki nefesim kesiliyor.

"Benim için gel, Prenses," diye fısıldıyor.

Ve sanki bedenim onun emrini bekliyormuş gibi, yapıyorum, üzerimize saçılan yıldızlar gibi milyonlarca parçaya ayrılıyorum. Tüm vücudum gerilirken sert bir çığlık atıyorum, iç kaslarım onun etrafında o kadar sıkı kilitleniyor ki kaçabileceğinden emin değilim. Beni uçurumun kenarına kadar takip etmeden önce birkaç kez daha içime giriyor, vücudu gerilirken dudaklarından derin bir inilti çıkıyor ve içimde daha derine itiyor. Boşalırken sikinin içimde sarsıldığını hissedebiliyorum, bu da sinirlerimde yeni bir zevk dalgası yaratıyor.

Vücudu benimkine yapışıyor ve o şekilde kalıyoruz, kalplerimiz hızla çarpıyor, orgazmlarımız yavaş yavaş nefeslerimiz kesiliyor. Orgazm sonrası ısıltının tadını çıkarırken ve nefesi boynumun kıvrımında durduğu yerden tenime yayılırken parmaklarımı onun sırtında akılsızca aşağı yukarı gezdiriyorum. Bir süre sonra bir elini yukarı kaldırıyor ve kabul edemeyeceğim kadar sevimli bir şekilde tenime desenler çizmeye başlıyor. Bu adam tam bir çelişkiler yumağı.

"Sanırım..." Sesim kesildiğinde boğazımı temizliyorum. "Sanırım beni mahvettin."

Kıkırdarken nefesi boynumu gıdıklıyor. "İyi anlamda, değil mi?"

"Ah, evet. Öyle de denebilir." Hafifçe gülüyorum.

Ayağa kalkıyor ve bir an daha bana bakıyor, sonra çekip prezervatifi şu anda daha az umursayabileceğim bir yere atmaya yöneliyor. Geri döndüğünde, kemiksiz halimden faydalanıp beni yatağa sürüklemekten önce gözleri vücudumun üzerinde geziniyor.

Beni vücudunun tam kıvrımına soktu. Başım göğsünde bitiyor ve bacağıma üzerine çekmek için elini dizimin arkasına geçiriyor.

Ah. Dudaklarımın eğlenerek seğirdiğini hissediyorum. Karanlık prens seks sonrası sarılmayı seviyor.

"Peki ödülümü hak ettim mi?" Göğsü titriyor. "Ne ödülü?"

"Senin adın."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sonra tereddüt ediyorum. Neden ona söylemediğimi bilmiyorum. Kim olduğumu bilecek değil ya. Hiç de önemli değil... ama nedense kendimi yeni keşfettiğim anonimliğime tutunurken buluyorum.

"Birazdan."

Bir elini kaldırıp çıplak kıcıma hafifçe vuruyor. "Seni yeterince etkilemedim mi?"

Gözlerimi ona çeviriyorum ve sırtıyorum. "Beni fazlasıyla etkiledin. Sadece... birazdan."

"Tamam, Prenses." Kaşları hafifçe kalktı. "Senin yönteminle oynayacağız. Şimdilik."

Elini kaldırıp sırtıma desenler çizmeye başladığında ona gözlerimi devirip yıldızlara bakıyorum. Kulağımın dibinde kalbinin sabit gümbürtüsü duyulurken ona gömülüyorum. Omuriliğime özellikle belirgin bir "at" çizdikten sonra uykulu bir şekilde bunun kelimeler olduğunu fark ediyorum. Tenime anlamsız desenler değil, kelimeler çiziyor. Yazdığı kelimelerin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama yıldızlar her göz kırpışta bir enstantane gibi kaybolmaya başlıyor ve bir de bakıyorum ki gökyüzü kararmış.

Gözlerimi açtığımda denizin üzerinde beliren ilk ışık huzmelerini görüyorum ve telaşla doğruluyorum. Zihnim hala sersem ama Kosta Rika'nın tüm turistlerini karşılamak için çıplak bir şekilde beklemek üzere olduğumu bilecek kadar uyanık. Her ne kadar ben pura vida yaşamına düşkün olsam da... kolluk kuvvetlerinin aynı fikirde olacağından emin değilim. Coop'a bakıyorum, gözlerim dün gece tırnaklarımla kazdığım ön küçük kırmızı yarım aylara takılıyor ve etkileyici sakinin nasıl da tetikte, hazır olda, günü karşılamaya hazır olduğunu fark ediyorum. Ellerinden biri kıcımın kıvrımına yakın dururken diğeri hâlâ bacağıma tutuyor.

Göğsünün sürekli inip kalkışını izliyorum ve onu uyandırmam gerektiğini biliyorum.

Ama... kısa bir geceden sonra Coop'u yeterince tanıdığımı ve bunu yaparsam ne olacağını bildiğimi düşünüyorum.

Benimle otelime kadar yürümek isteyecektir. Muhtemelen bütün günü ikinci raunttan onuncu raunda geçerek geçireceğiz ve bu da başlı başına özel bir cazibe...

Bu çok tehlikeli.

Ben aptal değilim. Coop gibi erkeklerin sık sık karşıma çıkmadığını biliyorum ama aramızdaki o tanımlanamaz şey beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde geriyor. Birbirimize olan o lanet çekim.

Ben de akıllıca olanı yaptım.

Ayağa kalkıp elbisemi altımdan toplayarak bacağımı yavaşça onun elinden kurtarıyorum. Elbiseyi başımın üzerine çekmeden önce tüm eşyalarımı koyduğumdan emin olmak için ceplerini hızla kontrol ediyor ve iç çamaşırlarımı üstünlörü arıyorum ama bir şey bulamıyorum. Coop'a son bir kez daha bakıp onun acımasız güzelliğini takdir etmek için kendime bir an izin veriyorum. Gün ışığında daha da muhteşem görünüyor. Kendimi başka tarafa zorluyorum, eğer bunu şimdi yapmazsam yakında uyanacağını ve beni yakalayacağını biliyorum. Etrafından dolanmak için hareketlendiğimde gözlerim yanında duran cüzdanına ve telefonuna takılıyor ve duraklıyorum.

Onu burada bırakmak gerçekten kabalık olurdu.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yanına gidip eski görünümlü kapaklı telefonu alıyorum ve hızlıca boş bir mesaj açıp alıcıyı boş bırakıyorum.

İsimler çok sıradan. Bu şekilde, ben unutulmazım.

Yazmam sonsuza kadar sürüyor, bir harf için her bir tuşa milyonlarca kez basmak zorunda kalıyorum, ama mesajı bitiriyorum ve telefonu onun yanında açık bırakıyorum. Ayağa kalkıyorum ve aceleyle sahile doğru yürümeye başlıyorum, attığım her adımda huzursuz bir his yayılıyor. Yine de akıllıca bir karar verdiğimi bilerek bu duyguyu elimin tersiyle itiyorum çünkü aramızdaki çekim tehlikeli. Bu tür çekim duygulara dönüşebilir, büyülenmeye dönüşebilir, aşka dönüşebilir. Ve ben aşkın ne kadar yıkıcı olabileceğini yakından biliyorum.

Dün gece ona en büyük korkumun annem olmak olduğunu söylediğimde yalan söylemedim. O aşkın ölümcül olduğu ortaya çıktı. Aynı şeyin benim başıma gelme riskini göze alamam.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

Günümüz

Gözlerim çırpınarak açılıyor, her kırpışta yeni bir yerde uyanmanın getirdiği kafa karışıklığı hissiyle dolup taşarken başımda donuk bir ağrı oluşuyor. Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum, hatırlamadan önce beynim bir an zorlanıyor. Bu doğru. İniş Noktası. Büyükanneimin evi. Diğer adıyla hayaletler kasabası. Farkına varınca gözlerimi kapatıp yuvarlanıyorum ve önümdeki günle yüzleşmeden önce birkaç dakika daha uyumaya çalışıyorum.

Ama tam uykunun mutluluk veren cehaletine geri dönmek üzereyken, bir çift havai fişek gözü zihnimde parlıyor ve gözlerimin tekrar açılmasına neden oluyor. Dün gecenin anısı beni ele geçirirken utanç ve pişmanlık içimi dolduruyor, ağırlığı mideme bir çukur gibi yerleşiyor.

Hiçbir zaman büyük bir utanç hayranı olmadım. Hayatımda hiçbir zaman izin verdiğim bir şey olmadı. Başkalarının gönlünü hoş tutmak için yaşarsanız dünyanın sizi paramparça edeceğini çok erken öğrendim. Bu yüzden asla yapmadım. Etrafımdakilerin fikirlerini hiçe sayarak onları şaşkına çevirdim. En uzun süreli terapistim, bu özelliğin muhtemelen ailemin başına gelenler nedeniyle bir savunma mekanizması olduğu teorisini ortaya attı.

Ama şahsen ben her zaman var olan yüce gücün beni bu şekilde yarattığını düşündüm. Kim olduğum ya da yaptığım seçimler için herhangi bir özür dilemeden. Herhangi bir hayatın süresi dünya tarihiyle kıyaslandığında o kadar küçük ki, bir insanın neden hayatını kısıtlı bir şekilde yaşadığını hiç anlamadım. Bu da pişmanlığın bana biraz yabancı bir kavram olduğu anlamına geliyordu.

Ve geçen yazdan önce, basit bir şarkının beni bir bardan kaçırabileceği kadar kırılmış bir kız olmamıştım. Ertesi sabah acı verici bir şekilde utanmış hissediyordum. Bu yüzden şu anda midemdeki çukur bana hiç iyi gelmiyor. Aslında dehşet verici.

Büyükanneimin beyaz vantilatörünün kanatlarının modası geçmiş patlamış mısır tavanında dönmesini izliyorum ve içindeki bu değişimin nedeni kaçınılmaz olarak aklıma geldikçe midemdeki o çukurun öfkeyle ekşidiğini hissediyorum.

Evet... sen de siktir git,
Coop. Ve iyi anlamda değil.

Yatağın yanındaki komodinden telefonumu almak için uzanıp saati kontrol ediyorum, sabahı uyuyarak geçirdiğimi görünce şaşırıyorum. Neredeyse bir yıldır saat ondan önce uyanmamıştım. Yatakta doğrulup gün ışığı altında odayı incelerken yorgan üzerimden düşüyor. Dün gece eve döndüğümde neredeyse hiçbir şeye dikkat etmemiştim. Sadece evin arka tarafında girdiğim odanın babamın *değil* de büyükannemin odası olduğundan emin olacak kadar durakladıktan sonra üzerimdekileri çıkarıp kabullenilmemiş bir sefalet yumağı haline geldim.

Büyükannemin odası yükselen öfkeme hemen karşılık veriyor, yaydığı havadar enerji içimdeki çalkantılı duygularla mücadele ediyor. Beyaz badanalı mobilyaların üzerine krem rengi ve birkaç adaçayı dokunuşu eklenmiş. Belime dolanan çiçekli krem rengi patchwork yorgana bakıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Evet, bu odaya kesinlikle Cabernet getirmiyorum.

Yorganı geriye atıp yataktan kalkıyorum, başım hareketle birlikte daha ısrarlı bir şekilde zonkluyor. Hemen mutfığa gidip umutsuz bir kafein arayışına girdim. Şaşırtıcı bir şekilde, büyürken yaşıtılarım gibi hiç kahve tiryakisi olmamıştım. Hayattan ve belki de ara sıra keyifli bir sativadan keyif alan biriydim. Ancak birkaç ay önce İtalya'nın en pastoral kafelerinden birinde her şey değişti.

Şimdi, kafeinden önce kamu tüketimi için uygun olmadığımı ilan eden bir tişörtün gururlu sahibiydim. Bu yüzden yirmi dakika sonra elimde sadece bir kutu papatya çayı ile mutfakta yerde otururken yaşadığım hayal kırıklığı bana sorarsanız oldukça anlaşılabilir. Her dolap ve çekmece açık ve bana alaycı bir şekilde bakıyor.

"Siktir!" Yüksek sesle inleyerek başımdaki zonklamanın hızla sert bir vuruşa dönüşmesine neden oldum.

Dün gece lanet dükkana gitmeliydim.

İşe yaramaz çay kutusunu gereğinden fazla güç kullanarak mutfak masasına bıraktıktan sonra, dün girişte bavulumu bıraktığım yere doğru yürüyorum ve kapağını açıyorum. Yerini umursamadan. Zaten bugün bolca misafir bekliyor değilim. Tuvalet çantamı ve elim ilk hangi gömleğe değerse onu kaptığım gibi, büyükannemin odasının yanındaki küçük banyoya gidiyor ve kendimi en azından kısmen şık bir hale getirme işine hızla girişiyorum.

On dakika sonra dişlerim fırçalanmış, platin rengi saçlarım dağınık bir topuz yapılmış ve Converse giymiş ayaklarımla kapıdan çıkıyorum.

Dün gecenin şortu ve en sevdiğim Bon Jovi konser tişörtlerimden biri. Yvie birkaç yıl önce bu tişörtü crop top yaptığını gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Görünüşe göre bu bir saygısızlıktı.

Franny'ye atlayıp telefonumu açıyorum ve yerel bir bakkal arıyorum, tam olarak bir sonuç çıkıyor. Mükemmeldi. En azından bu beni iki market arasında karar vermek gibi zorlu bir süreçten kurtarmıştı. Yine de dilenciler seçici olamazdı ve bu noktada benzin istasyonu kahvesine razı olurdum. Adresi GPS'ime girip klimayı açarken gözlerimi deviriyorum. Garaj yolundan çıkarken büyük boy güneş gözlüklerimi takıyorum.

Altı dakika sonra, üzerinde *Local Mart* yazan büyük kırmızı tabelası olan kumlu tuğla bir binanın önündeki park yerine yanaşıyorum. Tam olarak altı dakika olduğunu biliyorum çünkü yolun büyük bir kısmında durduğum iki kırmızı ışıktaki parmaklarım heyecanla tıkırdarken gösterge panelindeki saate baktım. Landing Point gerçekten de küçük bir kasabanın tanımıydı. Gözünüzü kırparsanız kaçırırsınız. Arabadan indiğimde güneşin sıcaklığı bir tuğla duvar gibi üzerime çarpıyor ve ellerimi başımın üzerine uzatmaktan kendimi alamıyorum. Baş ağrısına rağmen güneşin lezzetli sıcaklığının tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Noel ve diğer şeyler söz konusu olduğunda yeri olmadığından değil ama cidden... Soğuğu siktir et. Bana her gün güneş alan bir yer verin.

Otoparka doğru yürüyorum, bir alışveriş arabası alıyorum ve yol boyunca güneş gözlüklerimi başımın üstüne takıyorum. Markete adımımı atar atmaz klimanın soğuğu tüylerimi diken diken ediyor ve durup etrafı kolaçan ediyorum. Gözlerim küçük marketi boydan boya tarıyor, sağımda marketin geri kalanı boyunca uzanan reyonlar varken solumda ürünlerin ve etlerin olduğunu görüyorum. Tam arabamı reyonlara doğru çevirmek üzereyken, dükkanın arkasında neon harflerle *Fırın* yazan küçük pembe bir tabela görüyorum.

Teşekkürler evren. Belki kahveleri vardır.

Çılgınca sayılabilecek bir hızla fırın bölümüne doğru ilerliyorum ve kendimi tereyağı, şeker ve tarçın kokusunun içinde buluyorum. Etraftaki tüm lezzetli ikramlara bakarken, elimde olmadan yaban mersinli çörek ve tarçınlı ruloları kapıyorum ve hiç pişmanlık duymadan sepetime atıyorum. Ama ne yazık ki ne kahve ne de bana kahve getirecek bir tezgâhtar var. Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve mağazanın önüne doğru geri dönüyorum.

İskorbüt hastalığına yakalanmak istemediğimi kendime sıkı sıkıya hatırlatarak bir portakal kutusunun önünde duruyorum. Tam birkaç portakal almak üzereyken yüksek bir sesle irkiliyorum ve yerimden sıçıyorum.

"Sarışın!"

Tanrım, hayır. Olduğum yerde donup kalıyorum, portakal elimde işe yaramaz bir şekilde rafla arabamın arasındaki orta noktada .

Hayatta olmaz. Böyle bir olamaz.

"Sarışın!" O sevinçli ses yine çağırıyor ve ben de karşılık vermekten çekiniyorum.

Başımı çevirip mağazanın önüne doğru baktığımda Jace'in o parlak gülümsemesi ve elindeki boş market arabasıyla bana doğru çalımli bir şekilde geldiğini görüyorum. Saçları nemli, omuzlarından dağınık bir şekilde sarkıyor ve üzerinde parçalanmasına ramak kalmış gibi görünen bol beyaz bir tişört ve kalçalarına kadar inen bir çift erkek spor pantolonu var. Gömlek, elleri arabanın üzerinde biraz yükseliyor ve attığı her adımda Tanrı'ya ve herkese V kesiklerinin küçük görüntülerini gösteriyor. Ya da mağazanın neredeyse boş olduğunu düşünürsek sanırım sadece bana ama cidden...

Hayatımı sikeyim.

Arabasını yanımda durduruyor ve kollarını tırabzana dayayarak aşağı iniyor ve bizi göz hizasına getiriyor. Onun bu yakınlığı, gömleğinin hala ıslak olması gereken yerlerinin tenine yapıştığını fark etmemeyi imkansız kılıyor.

"Hey... sen," diye beceriksizce söylendim. Dün gecedden hemen sonra ve kafeinsiz halimle bu durumla başa çıkmaya hazır olmanın yakınından bile geçmiyordum.

Gözleri benim bariz rahatsızlığım karşısında eğlenerek dans ediyor ve gün ışığı altında yeşilden çok ela olduklarını fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Sanırım şarkıyı beğenmedin?"

"Ah, evet," diye kekeliyorum, burada kendimi tamamen yabancı hissediyorum.

"Sadece..."

Ben her zaman bu oyunda en iyi olan kız oldum. Daha önce hiç kimseye eski sevgilim yüzünden yaşadığım çöküntüleri açıklamak zorunda kalmadığımdan bahsetmiyorum bile çünkü daha önce hiç eski sevgilim olmadı.

Çaresiz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Kötü anılar."

Çok eziksin, El.

"Çok kötü," diye mırıldanıyor, bir elini kaldırıp başparmağını alt dudağında ileri geri gezdirirken bana dikkatle bakıyor.

Gözlerim aşağıya dalıyor, arzu içimde nabız gibi atarken dikkatle başparmağının izini takip ediyorum. Lanet elleri bile güzel, tırnakları temiz ve

Kesilmiş, bence erkekler arasında kesinlikle göz ardı edilen bir özellik. Mağazada bir yere bir şey çarpıp beni yaramaz hayallerimden kopardığında sarsılıyorum. Bakışlarımı hızla yukarı kaldırdığımda, yüzünde hoşuma gitmeyecek kadar memnun bir ifade buluyorum.

Piç bunu bilerek yaptı.

"Ve düşünmek için..." Sesi samimi bir şekilde düşüyor. "Gece çok şey vaat ediyordu."

"Evet..." Boğazımı temizliyorum ve kendimi toparlamak için yere bakıyorum, bunu yaparken elimin hiç çözülmediğini ve hala tanrılara bir adak gibi bir portakal tuttuğumu fark ediyorum. Gözlerimi devirerek portakalı arabama bırakıyorum ve ona dönüyorum.

"Bu çok garip." Bu utanç verici deneyim daha fazla uzamadan sadede gelmek en iyisi.

İfadesi yumuşuyor, başını sallıyor. "Öyle olmak zorunda değil."

"Ama öyle."

"Dinle..." Yumuşak bir iç çeker. "Öyle olmak zorunda değil. İstersen yeni bir başlangıç yapabiliriz."

Hemen cevap vermediğimde kaşlarını kaldırıp bana soru soruyor. "Market alışverişi yaparken birbirimize eşlik ederiz belki?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve başımı eğiyorum. "Senin burada ne işin var?"

"Market alışverişi. Bu kadarının açık olduğunu sanıyordum." "Evet, ama gerçekten mi? Benimle aynı anda mı?"

"Vay be." Alay ediyor. "Birileri kesinlikle kendini çok beğeniyor." "Peki sen neden ıslaksın?"

"Tamam, Nancy Drew." Arabadan kalkıyor, bu arada bana gözlerini deviriyor. "Bilmen gerekiyorsa, bu sabah çoğu sabah yaptığım gibi birkaç saatliğine sörf yapmaya gittim, yani orada şüpheli ya da sıra dışı bir şey yoktu. Sonra eve dönerken bugün markete gitmem gerektiğini hatırladım." Başını dramatik bir şekilde tavana doğru eğerek düşünmeye devam ediyor. "Kendi kendime düşündüm, biliyor musun Jace, eğer gerçekten acele edip doğruca oraya gidersen, dün gece tanıştığın o güzel kız orada olabilir. Olgun ve takip edilmeye hazır."

Başını tekrar tavandan aşağı indiriyor, yüzümdeki alaycı ifadeyi görünce dudakları seğiriyor.

"Tatmin oldun mu?"

"Marjinal olarak." Ona omuz silkiyor ve burnumu kibirli bir şekilde yukarı kaldırıyorum. Ruhsal durumum ne olursa olsun aldığım kadarını vermeye her zaman hazırım. "Takip edilebilir olduğumu hep biliyordum."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ve hafif bir kahkaha onu terk ediyor. "Harika. Bunu sevindim. Artık alışveriş yapabilir miyiz?" Elini uzatıp arabasının en üst sepetine iniyor ve derinliklerinden bir seyahat kupası çıkarıp bir yudum alıyor. "Belki patlıcan seçimi üzerine iç gıcıklayıcı bir sohbet başlatırız?" Geniş gözleri ve uzun kirpikleri bana maksatlı bir masumiyetle göz kırıyor.

Ona bakıyorum, bir an nutkum tutuluyor. "Patlıcan seçimi mi?" Ben deadpan.

Ciddi olamaz.

Sahte bir şaşkınlıkla gözleri inanılmaz derecede daha da açılıyor. "Ne? Senin için patlıcanlı parm yok mu?"

Bir yudum daha aldığımda kesin bir hayır cevabını vermek için dilimin ucuna geliyor ve hafif ama belirgin bir fındık kokusu alıyorum. Beynim adeta vücudumdan sıcıyor, havayı kaplayan kafein detaylarına doğru hamle yapıyor ve kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. Gözlerim elindeki seyahat kupasına yapışmış.

"Elinde ne var?" Sesim istediğimden daha nefesli ve ihtiyaç dolu çıkıyor ama bu noktada kendime engel olamıyorum.

İtalya'daki o kafeye hiç gitmemeliydim.

"Bu mu?" Kaşları düşüyor, şaşkın gözleri hızla elindeki fincana kayıyor, sonra tekrar gelip beni düşünüyor. Yüzümdeki çaresiz ifadenin ne olduğuna eminim.

O gamzeler saklanmadan önce yüzünde hızla parlıyor, ama ne yazık ki akıl sağlığım için... Umursayamayacak kadar uçmuş durumdayım. Tek odak noktam kafamdaki çarpıntıya karşı elindeki tedavi.

"Oh, önemli değil." *Kandırıldığımı* haykıran bir bakışla kupayı daha uzağa çekiyor ve ona uzanmamak için arabamın tırabzanını sıkmak zorunda kalıyorum. "Sadece bu sabah plaja gitmeden önce yaptığım Fransız usulü kahve. Artık o kadar sıcak bile değil, daha çok ılık."

Yüce Tanrım, az önce Fransızca preslenmiş mi dedi? "Oh."

Birinden kahvesini nasıl istersiniz? Yerel biranın tadını denemek için kıbarca bir yudum istemeli ve sonra hepsini içmeli miyim? Bu garip mi olur?

Kesinlikle garip, El.

Belki de kupayı elinden kaçmalıyım.

En azından dün geceden sonra buna alışmış olmalı.

"Biliyor musun," sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor ve kahve soygunu hayallerimden uzaklaştırıyor. "Bu zaten gün içindeki ikinci fincanım. Paylaşmaya ikna edilebilirim... Tabii doğru fiyat karşılığında."

"Seninle kahve için seks yapmayacağım."

"Aklımdaki fiyat bu değildi." Başını sallayarak sırtıyor. "Ayrıca, benim tarafımdan herhangi bir rüşvet olmadan dün gece gittiğimiz yere geri döneceğiz."

Yenilgiyle iç çektim. "Ne istiyorsun?"

"Benimle market alışverişine gel." "Bu kadar mı?"

"Ve bazı arkadaşlarla bu gece sahilde yapacağımız şenlik ateşine gelin."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Lütfen." Suratını asıyor, üç yaşındaki bir çocuk gibi kelimeyi uzatıyor.

"Karşı teklif." Kollarımı kavuşturdum, işe koyulmaya hazırdım ve Ellerim onun kupasının üzerinde. "Seninle alışveriş yapacağım ve zamanım olursa şenlik ateşini düşüneceğim."

"Şimdiden yer ayırttın mı sarışın?"

İnançsız ses tonuna karşı gözlerimi kısıyorum. " kabul et ister etme, Dawson." "Tamamdır."

Kupayı anlayamadığım bir kolaylıkla bana uzatıyor ve ben de açgözlülükle elinden kapıyorum. Duraksadığımda kupa çoktan ağzımın yarısına gelmişti bile, çıldırmış beynimden tatsız bir düşünce süzülüyordu.

"Herhangi bir yok, değil mi?" "Bildğim kadarıyla yok."

"Farkındayım dediğinizde..."

"Ciddi misin?" Yüzünde bir dehşet ifadesi belirliyor. "Dün geceyi neredeyse birbirimizin beynini dağıtarak geçirdiğimizden oldukça eminim ve kafein bağımlısı bir şeytan gibi markette kahve için zamanını takas eden sensin. İç şu lanet kahveyi, El."

Sözleri karşısında hafifçe ürperdim ve kendime itiraf etmeliyim ki haklı bir noktaya değindi. Belki de tüm bu çay meselesini yeniden düşünmeliyim... ama bu başka bir günün savaşı.

Kupayı dudaklarıma götürerek büyük bir yudum alıyorum ve içimden gelen memnuniyet iniltisine engel olamıyorum. Bu çok güzel. Gerçekten güzel. Çekirdeklerin taze öğütölmüş olduğunu hissedebiliyorsunuz, bu da onu ortalama bir market kahvesinden çok daha iyi yapıyor. Tamamen zengin ve koyu. Ve içinde bolca krema var... Tam da sevdiğim gibi.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve bir yudum daha almak için bardağı kaldırıyorum, Jace'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce duraklıyorum. "Ne?"

"Sana her sabah kahve yapabilir miyim?"

"Ne?"

"Sana kahve yaparsam her sabah bu sesi çıkaracak mısın?"

Gözlerimi devirerek sorusunu duymazdan geliyorum ve bir yudum daha alıyorum, neyse ki baş ağrımın hafiflemeye başladığını hissediyorum.

Jace kafasını bir sisten arındırmak istercesine sallıyor ve arabasını ileriye doğru itmeye başlıyor, bana da anlaşmamız gereği onun peşinden gitmekten başka seçenek bırakmıyor.

"Boş ver," diye düşünüyor ve bana doğrudan benimle konuşmaktan çok sesli düşündüğü izlenimini bırakıyor. "İstedğim sesleri çıkarmanı sağlamak için çok daha... fiziksel bir yöntem kullanacağım. Ve yine de sana kahve yapacağım. Her zaman böyle verici olmuştumdur."

Alay ediyorum ve ona bakmamak için gözlerimi kaçırıyorum. İhtiyacım olan son şey ürün reyonunda heyecanlanmak ve rahatsız olmak. Tekrar.

"Tanıdığım en saçma insan olabilirsin."

"Merak etme. Zamanla bunun için beni daha çok seveceksin."

Buna on metrelik sopayla bile dokunmam.

Bundan sonra alışverişe dalarken arkadaşça bir sessizliğe gömölüyoruz. Ben, kahvesini yudumluyorum ve raflardan ihtiyacım olabileceğini düşündüğüm her şeyi alıyorum. O, benden çok daha fazla ürün alıyor ve arabasının tırbazanına vurarak tam olarak çıkaramadığım bir melodi mırıldanıyor. Yan yana yürürken sesi melodik ve yatıştırıcı.

Şaşırtıcı derecede keyifli aslında... Hatta doğal bir his sanırım. Ve sadece bunun farkına varmak bile rahatsız edici bir burkulmaya neden oluyor, içimi, içine düştüğümüz büyüü bozma ihtiyacıyla dolduruyor.

Göz ucuyla ona bakıyorum, raftan makarna almasını izliyorum. Gözlerim kolunun uzunluğunu tarıyor ve onu kaplayan güzel dövmenin çizgilerini izliyor, karmaşıklığına hayret ediyorum. Bileğinin iç tarafında tek bir çapa asılı, zinciri ön kolunu kaplayan dalgalara doğru yükseliyor. Dirseğinde yalnız bir yelkenli başlıyor,

Yelkenler gömleğinin kolunun altında kaybolurken, büyük kısmı neredeyse tamamen pazusunu çevreliyor.

"Peki dövmenin arkasındaki hikaye ne?"

Başka bir koridoru dolaşırken bana eğlenen bir bakış atıyor. "Bir hikayesi olmalı?"

"Her zaman bir hikaye vardır."

"Ha." Bir kutu domates almak için uzandığında yumuşak bir alay onu terk ediyor. "Gerçek bu değil mi?"

"Peki seninki ne?" Bastırıyorum.

"Peki." Yavaşça başlıyor, el arabasını koridorda ilerletiyor, biz ilerledikçe daha fazla ürün alıyor. "Yaklaşık üç yıl önce görev süremi tamamladıktan sonra Donanma'dan ayrıldım ve bu benim kendime kutlama hediyem oldu." Bana hızlıca sırtıyor. "Çok şaşırtıcı bir şey değil."

Kafamda hızlıca hesap yaptıktan sonra kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yani sen kaç yaşındaydın? On sekiz yaşında mıydın?"

"Evet," diye gelişigüzel cevap veriyor, gözlerimi kaçırıyor ve detay vermiyor. Bu da tabii ki merakımı daha da körüklüyor.

"Bana pek askeri tipte bir adam gibi gelmiyorsun."

Yüzyılın gözlemi tam burada, El.

Bir onaylama sesi çıkarıyor ve bana kahve bölümünü işaret ediyor, ben seçeneklerimi değerlendirirken geçici olarak dikkatimi dağıtmayı başarıyor. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla seçeneğim değil. Gram's'ta kahve makinesi yoktu, bu da beni hemen hemen hazır ya da hazır kahve ile sınırlıyor. Teslimiyet içinde iç çekerek bir kutu kahveyi arabama atıyorum ve onu tekrar bakışlarımın altına hapsediyorum.

"Gerçekten bana burada başka bir şey vermeyecek misin?" "Daha ne istiyorsun?"

"Ne konuda ketum davrandığınızı bilmek için."

"Ketum davranmıyorum." Omuz silkiyor, görünüşe göre sorularımdan rahatsız olmamış. "Bu sadece başka bir güne bırakılması gereken bir hikâye." O havai fişek gözleri benimkilerle buluştuğunda şakacı bir şekilde parıldıyor. "Ayrıca, annem bana her zaman daha fazlası için geri gelmelerini istiyorsam biraz gizem sürdürmemi söylerdi."

"Hmm," ona verdiğim tek yanıt. Burada işleri belirsiz tutmak en iyisi.

"Hiç dövmen var mı sarışın?"

Sol göğsümün altındaki mürekkep tepki olarak yandığında, dilimin ucunda bir yalan var olmaya hazır bir şekilde oturuyor. Sanki söylemek üzere olduğumu biliyormuş gibi.

varlığını inkar etmek. "Sadece bir tane." "Paylaşmak ister misin?"

"Hmm." Ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum. "Bence bu başka bir güne bırakılması gereken bir hikaye."

Benim iğneleyici sözlerim karşısında kahkahalarla gülüyor ve bizi mağazanın son reyonuna getirdikten sonra durup şaşkınlıkla arabama bakıyor. "Şanslısın ki, şu anda gerçekten bilmek istediğim şey ne yaptığın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tüm mağazayı dolaştık ve sepetinizde sadece unlu mamuller, portakal, avokado, lahana, çiftlik sosu, ekmek, fıstık ezmesi, kraker, kahve ve tuvalet kağıdı var."

"Lahana mı?" Marul olduğundan emin olduğum şeye bakarak mırıldandım.

Yüzü bir an için şaşkınlıkla buruşuyor, sonra gözleri benimle arabam arasında gidip gelirken gerçek bir dehşet ifadesine .

Kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum, onun yargısına karşı sağlam duruyorum. "Tıpkı marula benziyor."

"Ciddi olamazsın."

"Kapa şu lanet çeneni." Arabamı kasaya doğru itiyorum. "Benimle alışveriş yapmak isteyen sendin."

"Bir dahaki sefere muhtemelen sadece senin için alışveriş yapmalıyım," diye mırıldanıyor arkamdan.

Arabalarımızı kasaya getirdikten sonraki yirmi dakikayı, yaşlı ve tatlı kasiyer Bayan Mabel'in bizi kontrol etmek için acele etmesine sinirlenerek geçiriyorum. Bu fırsatı Jace'e yaltaklanmak ve her altmış saniyede bir bana şüpheli bakışlar atmak için kullanıyor. Sanki buradaki kötü etki benmişim gibi. Tatlı Jace, *beşinci sınıftan* beri katılmadığı Pazar okulu dersine bu hafta katılmaya çalışacağına söz verdikten sonra nihayet kaçabiliyorum.

Dükânın dışındaki kaldırımda duruyorum ve ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. "Sırf seni gitmeye zorlamaktan alacağım zevk için beni de Pazar okuluna götürür müsün diye sormama iki saniye kalmıştı."

Tehdidim karşısında gözleri dehşetle açılıyor, arabasını benimkiyle kafa kafaya getirirken ağzı açık kalıyor. "Vicious."

"Her zaman."

"Not edildi." Arabasını hafifçe benimkine çarparak dikkatle bana bakıyor. "Bu akşamki şenlik ateşime gelecek misin?"

"Oh, şimdi de senin şenlik ateşin mi oldu?"

Gamzelerini gösterip omuz silkiyor. "Bu ortak bir çaba."

Ona cevapsız ve içimi dolduran kafa karışıklığından başka bir şey olmadan bakarken yumuşak bir iç çekiş beni terk ediyor. Sorun şu ki, bir parçam gerçekten de gitmek istiyor. Bir yanım, gülünç cazibesi ve oyuncu gözleriyle ondan gerçekten hoşlanıyor. Ve bu yanım, şimdi beni geçen yaz olduğundan daha fazla korkutuyor. Korkmak doğru kelime bile değil, eskiden korkuyordum, şimdi ise düpedüz dehşete düşmüş durumdayım.

Her şeyi sadece fiziksel olarak tutabilir miydim? Muhtemelen. Büyük ihtimalle.

Coop'tan önceki erkeklerle ilişkiyi sıradan tutmakta hiç zorlanmamıştım.

Ama içimden bir ses Jace Dawson'ın insanların duvarlarındaki çatlaklardan sızma konusunda usta olduğunu söylüyor. Ve trajediden başka bir şeyle sonuçlanmayan başka bir düşman istilasını göze alamam. Dün gece bana bunu kanıtlamaktan başka bir şey yapmadı.

"Ben-"

"Bayan Delacriox'un evinden sadece dört blok ötede," diye sözümü kesti, ne yöne anlamıştı. "Oraya yürüyerek gidebilirsin, hemen hemen dümdüz bir yol."

"Büyükannemin nerede yaşadığını nereden biliyorsun?"

Gözlerini devirmesinin ardından başını eğlenerek sallıyor. "Küçük kasaba, sarışın. Küçük kasaba."

Bir an yere bakıp düşüncelerimi topladıktan sonra başımı tekrar ona doğru eğdiğimde kaşlarım düşüyor.

"Jace..." Tuhaf bir şekilde suçlu hissederek başlıyorum, sanki sanal bir yabancı olmasına rağmen onu hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi. "Senden hoşlanmadığımdan değil. Sadece ben biraz-"

"Jace!" diye sesleniyor kız gibi bir ses otoparktan, anı bozuyor ve ikimizin de bakışlarını çekiyor.

Bize doğru gelen kızı izliyorum, otoparkta ilerlerken onu tanıdığımı çabucak buluyorum. Dün geceki sevimli esmer barmen. Ama benim esmer sandığım aslında güneşin altındaki çarpıcı kumral dalgaları ve pinup-girl mükemmelliğindeki vücuduydu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Jace sert bir nefes vererek.

Önümüzde durdu, varlığımdan habersizmiş gibi ayaklarının üzerinde hafifçe zıplıyor. Üzerinden hiper bir enerji yayılıyor ve bana birinin bu sabah kesinlikle çok fazla Red Bull içtiğini düşündürüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" İdolleştirmeyle dolu parlak mavi gözler karşımdaki adama kilitlenmiş durumda. "Dün dükkâna gittiğinizi söylediğinizi sanıyordum-"

"Birkaç şey almam gerekiyordu," diye sözünü kesiyor Jace, dikkatli gözlerle bana bakıyor. "Oh, harika." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve ilk kez çevresini inceliyor.

Gözleri üzerimden geçtikten sonra geri dönüp bir kez daha baktı. "Aman Tanrım. Sen osun." Ağzından bir nefes çıkıyor ve ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

Rahatsız edici bir an geçtikten sonra kız tek kelime etmeden bana bakmaya devam ediyor. Devam ederken garip bir şekilde boğazımı temizliyorum. Görünüşe göre onu kırmışım. Ama neden...

Sonra neden nefes nefese kaldığını ve baktığını anladım. Kim olduğumu biliyor olmalı. Jace ona *kim olduğumu* söylemiş olmalı.

İhanet içimi yıkıyor. Kim olduğumdan, hikayemden utandığımdan değil... ama bu benim hikayem. Başka kimsenin değil. Yani cidden, onu ve bindiği sörf tahtasını sikeyim.

"Evet," diye devam ediyorum, gözlerimi tekrar Jace'inkilere çeviriyorum ve içimdeki öfkenin sıcaklığını hissediyorum. "Sanırım bu partiyi pas geçmek zorunda kalacağım." El arabamı iterek onun yanına gelirken sesimi alçaltıyor ve fısıldıyorum. "Emrindeki trajik yerel ünlü olmak pek hoşuma gitmiyor."

Konuşma yetisini yeniden kazandığı için kızın söylediği her neyse onu duymazdan geliyorum ve kıcımlı kaldırıp oradan uzaklaşıyorum. Yüksek sesle mırıldanılan "Kahretsin, Tiff!" bana ulaşmadan önce otoparkın yarısını geçtim, ardından kaldırımda ilerleyen bir market arabasının sesi geldi.

"El!"

Kötülüğü

duyma... "El!"

Eminim onu görmezden gelirsem, ortadan kaybolacaktır.

"Sarışın!" Franny'nin kilidini açmak için acele ediyorum, bagajı hızla açıyorum ve neredeyse yiyeceklerimi içine atıyorum.

"Açıklamama izin vermeden buradan çıkacağını sanma!" Kötülük görmek yok...

Bagajımı çarparak kapattım ve arabamı yanımdaki park yerine doğru uçurduktan sonra hiç utanmadan kapıya koştum. Kendimi içeri atıyorum, zafer benim elimde, ama tam kapının kolunu tutmak için uzandığımda Jace arabasını yanımda cırtlak bir şekilde durduruyor ve açık tutmak için elini kapıya çarpıyor.

Bir hayal kırıklığı iniltisini bastırarak koltuğa geri çöküyorum ve göğsünün yumuşak pantolonla nasıl kabardığını görerek dönüyorum. Ona ters ters bakıyorum ve konuşurken sesimin alaycı olmasına dikkat ediyorum. "Sana söyleyecek bir şeyim yok, pislik herif."

Kötü konuşmamak için çok fazla.

"değil," dedi pantolonunun altından. "Sadece dinle."

Başını eğip hafifçe sarkmadan önce diğer elini Franny'nin kapı çerçevesine dayamasını kınayan gözlerle izliyorum.

Şimdi kim daha akıllı alışveriş yapıyor, göt herif? Az önce kışına tekmeyi bastım.

Pantolonunu indirirken birkaç kez daha konuşmaya çalışıp başaramıyor ve ben de bu mantıksız ihanet duygusuyla saldırmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Değil..." Pantolon. "Ne düşünüyorsan." Pantolon. Pantolon.

Başını kaldırıyor, havai fişek gözleri dinlemem için yalvarıyor.

"Tiff'e kim olduğunu ya da adını söylemedim. Delacroix olayını." Gözleri yüzümü tarıyor, sanki ona inanıp inanmadığını ölçmeye çalışıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama yüz ifademini geri kalanını kontrol altında tutmaya özen gösteriyorum. Hiçbir şeyi ele vermemek için.

"Sadece..." Başını yere eğiyor ve tekrar gözlerimin içine bakmadan önce hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. Bir elini kaldırarak uzun saçlarını telaşla geriye doğru itiyor. "Lanet olsun. Açıklaması çok zor."

Saçmalık.

Hızla kapının koluna uzanıyorum, elinden çekip almaya çalışıyorum ama kapıyı açık tutmak için çabalarını hızla tekrarlıyor ve başarısızlığım beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Bunun adam kaçırma sayılacağından eminim!"

"Kesinlikle adam kaçırma değil, yoksa kadın tecavüzü mü olurdu? İnsan kaçırma mı? Emin değilim-"

İnanamayarak ağızım açık kaldı. Şu anda ciddi olamaz. "Boş . Haklısın.

Mesele bu değil." Bana endişeyle bakıyor sanki

biraz daha yaklaşımadan önce onun iyiliği için hafifçe endişeleniyor.

Ben. "Ona senin adını söylemedim. Tiff benim kuzenim ve dün gece barda yaptığımız şovdan sonra.... sen böyle koşarak dışarı çıktın. Normal bir günde on yaşında, dün gece yirmi yaşındaydı." Nefes alıyor ve başını bir santim daha yaklaştırıyor, konuşurken sesi yumuşak çıkıyor. "Ona tek söylediğim, dünyamı alt üst edecek kızla tanıştığımından emin olduğumdu."

Sözleri bana bir Mack kamyonu gibi çarpıyor, gözlerimin açılmasına ve keskin bir nefes nefese kalmama neden oluyor. Gözlerindeki dürüstlük beni dümensiz ve bocalar halde bırakıyor. Yüzümde gördüğü şey onu yeterince cesaretlendirmiş olmalı ki, ellerini iki yanına koyuyor ve yakınımı eğiliyor. Alanımı işgal ediyor ve bizi göz göze getiriyor, beni deniz baharı kokusuyla çevreliyor.

"Bu gece sahile gel, sarışın."

Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyerek cevap vermek için ağzımı açıyorum ama yine sözümü kesiyor.

"Şimdi cevap verme. Sadece gel," diye fısıldıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve bana kendimi fazlasıyla açıkta hissettiriyor.

Sessiz kaldığımda yüzündeki gamzeler parlıyor ve uzanıp başımın üstünden güneş gözlüklerimi alıyor ve benim için takıyor. İçimdeki ihanet duygusunu yatıştıran, tuhaf bir şekilde sevimli bir jest.

Arkasına yaslanmaya başlıyor ve aklımın bir köşesinde duran soru ortaya çıkıyor. "Bugün gerçekten market alışverişine gitmek zorunda mıydın?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve bir an durduktan sonra umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Gitmek zorunda değildim."

"Yani bu bir hayır mı?"

"Şöyle diyelim..." Bana şakacı bir şekilde bakarak alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. "Eve dönerken otoparkta LA diye bağırان bu belalı Rover'ı görmüş olabilirim." Başını kulağıma doğru eğmeden hemen önce o göz kamaştırıcı gülümseme yayılıyor. "Ve sarışın, atışımı yapmayı kaçırmayacaktım."

Ayağa kalkıyor ve memnuniyetle başını sallayıp geri çekilmeden önce bana şöyle bir bakıyor. Kapımı kapatıyor, arabasını park yerinin diğer tarafına doğru itmeden önce Franny'nin tavanına hafifçe vuruyor. Dikiz aynamdan onun ilerleyişini takip ediyorum, eski model beyaz bir Jeep Wrangler'ın yanında durup market alışverişini içine yüklemeye başlamasını izliyorum.

Şaşkınlığımı gidermek için başımı sallıyorum ve o giderken burada otururken yakalanmak hızla arabamı çalıştırıyorum. Park yerinden çıkarken içimde korku ve cazibe hakimiyet savaşı veriyor, söylediği her şeyi zihnimden geçiriyor ve biraz netlik bulmaya çalışıyorum.

Yine de hakkını vermeliyim, zeki bir piç. Ve bela, çok fazla bela. Benim için.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Günümüz

Sahildeki şenlik ateşine bakıyorum ve burada ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Bugün marketten eve döndüğümde Jace'in davetini görmezden gelmeye ve Landing Point'e neden geldiğim konusuna odaklanmaya kararlıyım. Yetersiz yiyeceklerimi boşaltmış, lahanayı elime aldığımda gözlerimi devirmiştım. Hala onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Sonra fıstık ezmeli bir sandviç hazırladım, kesinlikle daha az lezzetli bir fincan kahve daha yaptım ve bir eylem planı oluşturmak için büyükannemin kanepesine oturdum.

Ve sonra duvara tosladım, çünkü bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini biliyordum ve bu vücudumda sinirlerin sel gibi akmasına neden oldu. Annemle babamın ilişkisinin nerede bu kadar kötü gittiğini, onları bu kırılma noktasına neyin getirdiğini bulmak istiyorsam, başlayabileceğim en belirgin yer evleriydi. Yvie bana olaydan sonra, kendi deyimiyle, evin temizlendiğini ve terk edildiğini söylemişti. Yılda bir kez her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için birini kontrol ettiriyordu ama o kadar. Evin hala bizde olmasının tek nedeni evin bana emanet olmasıydı ve onu satmak gibi bir baş ağrısıyla uğraşmak istememiştım.

Zaten pek çok insan bir cinayet-intihar olayının gerçekleştiği bir evi satın alma şansına atlamayacaktı.

Bu yüzden dışarı çıkıp arabama bindim, tüm sıcaklığım ve kararlılığım... ve sonra içeri koştum, sanki cehennem köpekleri beni kovalıyormuş gibi kapıyı kilitledim.

Kesinlikle en iyi anım değildi.

Geriye dönüp baktığımda, evlerine geri dönme gerçeğinin beni nasıl sarsacağını tahmin etmemek şüphesiz benim açımdan aptallıktı. İyi olacağımı düşünmüştüm çünkü o yerle, onlarla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum... ama görünüşe göre bilinçaltım beni koşturacak kadar çok şey hatırlıyordu. Travma bu şekilde kurnazdı. Tam onu yendiğinizi düşündüğünüzde, kafasını kaldırır.

Bu yüzden saygınlığımın bir kısmını kurtarmak için kendimle uzlaştım. Belki de en başından, annemle babamın tanışmasından öncesinden başlamak bana bazı cevaplar verebilirdi. Böylece bir şeyler bulup bulamayacağımı görmek için babamın çocukluk odasına girdim. Olacağı kişiye dair herhangi bir işaret. Ve sonra yarın ailemin evini fethedecektim.

Ama dört saat sonra yatağının ortasında otururken sanki aklım başımdan gitmiş gibi hissediyordum.

Hiçbir şey yoktu. Pek çok şey vardı ama öfke kontrolü sorunu yaşadığını gösteren hiçbir şey yoktu. Yıllıklarındaki insanlar ona hayranlık duymuş, ne kadar iyi bir insan olduğunu uzun uzun anlatmışlardı. Münazara kulübü ve toplum hizmeti faaliyetleri için ödülleri vardı. Öğrenci birliği başkanı ve hatta balo kralı olmuştu. Büyürken Yvie'ye onu hiç uzun uzadıya sormamıştım, bu yüzden o ana kadar onun hakkında bildiklerim annemi ve sonra da kendisini öldüren bir avukat olduğundan ibaretti.

Onun tüm bu yeni yönlerini öğrenmek... kendimi yabancı bir gezegendeymişim gibi hissetmeme neden oldu. Gerçek olduğunu bildiğim şeylere tutunmak için umutsuzca çabalarken, bu yeni ve sert gerçekliğin ışığında parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Duvarında kupalar asılı olan güler yüzlü adam nasıl oldu da bir gün böyle korkunç bir eylemde bulundu?

Saat yedi sularında kapı sert bir şekilde çalındığında hâlâ boş gözlerle odaya bakıyordum. Kapıyı açtığımda büyükannemin uzun zamandır komşusu olan Doreen'in uzun saçlı, gülümseyen yüzü beni karşılamak için bekliyordu. Doreen girişte açık duran valizimi gördüğünde bile son derece nazik davrandı. Görünüşe göre Yvie ile aynı okula gitmişlerdi ve getirdiği güveçle en azından onu içeri davet etmek zorunda hissettim. Ama otuz dakika sonra bu kararımdan derin bir pişmanlık duyuyordum; göz ucuyla bir kez daha beni süzmesine katlanmak zorunda kalsaydım ve o da bunu elimi okşayarak "çok yaşa" diyerek geçirseydi... Eh, ona kasabaya rapor edecek bir şey verebilirdim.

Ve bu iyi bir şey olmazdı.

Ben de ona bir yere gitmem gerektiğini söyledim ve onu içeri buyur ettiğimden çok daha az komşucu bir tavırla hızla evden çıkardım. Kapıyı arkasından çarparak çıkmasını, aslında bir yere gitmem gerektiğini, yoksa meraklı komşunun yalan söylediğimi kesinlikle anlayacağını fark etmem izledi. Ve *Tanrı onu korusun*, Doreen ben gittiğimde çok uygun bir şekilde çiçeklerini suluyordu.

Ona şımarıkça bir el salladığımdan emindim.

İşte bu yüzden kendimi sahile bitişik küçük otoparkta bulmuş, aleve kapılmış bir pervane gibi şenlik ateşine bakıyordum.

Burada ne halt ediyordum? Bu muhtemelen o zamandan beri aklıma gelen en kötü fikirdi.

Hayır, oraya gitmiyorum bile.

Sadece , El. Jace burada olduğunu bile bilmeyecek.

Daha önce olduğunuzdan daha akıllı olun.

Kararımı verdim, kendi kendime başımı salladım ve arabamı geri vitese takmak üzereyken camımdan kalbimi yerinden fırlatacak kadar yüksek bir ses geldi.

Başımı kaldırıp pencereden dışarı baktığımda Jace'in beyaz kazağının kapüşonuyla çerçevelemiş gülümseyen yüzüyle karşılaşıyorum, sanki bir melekmiş gibi. Sanki.

Lanet olsun. Hızlı kaçışım buraya kadarmış.

Kapımı açıp dışarı çıkıyorum ve yol boyunca ona öfkeyle kaşlarımı çatıyorum.

"Ne , Dawson?!" Sesim titriyor ve sırtışı bozuluyor. "Birine öylece sinsice yaklaşamazsın!"

"Ah. Nefes al, sarışın." Bir adım geri çekilir ve ellerini teslimiyetle kaldırır. "Sahile inmek üzereydin ki seni burada somurtkan bir şekilde otururken gördüm ve durup aşağı inmeyi planlıyor musun yoksa sadece şenlikleri izlemek için iyi bir manzara mı istiyorsun diye bakayım dedim."

Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Burada somurtarak oturmuyordum, sadece düşünüyordum - biliyor musun, bu benimle ilgili değil." Elimi kaldırıyorum ve vurgulamak için göğsünü dürtüyorum. Ne kadar sert olduğunu hiç fark etmedim. "İnsanlara böyle sinsice yaklaşamazsın. Ya arabamın çalındığını düşünüp silah falan çekseydim?"

Ellerini kapüşonunun ön cebine sokarken gözleri açılıyor, yüz ifadesi rahatsız edici bir merak ifadesine dönüşüyor.

"Silahın var mı?"

"Ne?" Konunun aniden değişmesine şaşırılmış bir şekilde tersliyorum.

Ayaklarının üzerinde beceriksizce kayıyor. "Düşündüm de... geçmişine bakınca..." "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ben sadece-"

"Ne demek istediğini biliyorum."

"Hayır, hayır, hayır," diye atıldı, elini bana uzanacakmış gibi kaldırdı ama sonra vazgeçti. "Kastettiğim bu değildi. Sadece sevdiklerini silah şiddetinden kaybeden insanlar silah kontrolü tarafına geçme eğilimindedirler."

"Doğru," diyorum inanamayarak.

"Ciddiyim. Eğer bir silahın varsa, ben varım. Hatta seni atış poligonuna ben götürürüm ve kimin daha iyi nişancı olduğunu görürüz."

Şaşkınlıkla başımı geriye attım. "Silahın mı var?"

Sorum karşısında önce yüzünü buruşturuyor, sonra da cevap vermemenin daha akıllıca olacağına karar vermiş gibi ağzını açıp kapatıyor.

"Baştan başlayabilir miyiz?"

Gözlerimi ona dikip sessiz kalıyorum ve seçeneklerimi hızla sıralıyorum. Bir sürtük gibi davranabilir, duygularımı incittiğini söyleyebilir, arabama binip gidebilirdim. BAHANEM ARTIK HAZIRDI. Sorun şuydu... Silah sahibi olmak konusunda akıl sağlığımı sorguladığını gerçekten düşünmüyordum, düşündüğümünden değil ve... her şeyin canı cehenneme ama bir yanımda durduğu için gitmek istemiyordu.

Onunla ilgili bir şey vardı, o yanımdayken içime yayılan bir hafiflik. Beni içine çekiyor, son bir yıldır peşimi bırakmayan gölgeleri uzaklaştırıyor ve kaybolmuş bir parçamı hayata döndürüyordu. Ve bundan hoşlandım. Ondan hoşlandım. Bunu daha fazla inkâr etmeye çalışmam aptallıktan başka bir şey olmazdı. En iyisi bununla yüzleşmekti. Soru şuydu... eğer işler ilerlerse, onları sadece fiziksel olarak tutabilir miydim?

Sessizliğime karşılık olarak omuzlarını silkti. "Ya da burada durup bütün gece silah kontrolünün yararlarını tartışabiliriz... ne istersen."

"Kapa çeneni," diye homurdanarak yanından geçip sahile doğru ilerliyorum. "Bana içki içme ihtiyacı hissettiriyorsun."

Hızla yetişiyor ve kapüşonundaki gölgelerin içinden bana sırtıyor. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Uh-huh."

Sahile doğru yan yana yürürken okyanusun soğuk havası çarpıyor ve içimde istemsiz bir ürperti oluşmasına neden oluyor. Kahretsin, keşke kapıdan çıkmadan önce şort ve bluz kıyafetimi yeniden düşünseydim.

"İşte." Jace duruyor, ben tek kelime itiraz edemedim kapüşonunu çıkarıp başıma geçiriyor. Sanki sadece teklif asla kabul etmeyeceğimi biliyormuş gibi. "Dışarının oldukça soğuk olduğunu söylemeyi unuttum."

geceleeri burada." Bana sırtıyor, üzerinde uzun kollu gri bir termal kıyafet var. Saçları bir kez daha dağınık bir topuz halinde geriye doğru toplanmış, başını taçlandırıyor.

Kollarımı kapüşonunun içine sokuyorum ve sessiz bir teşekkürle başımı sallıyorum, adımlarımıza devam ederken kolları sıvıyorum, denizden yayılan kokusu beni içine çekerken kalan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Kapüşonunun içine, onun sıcaklığına ve kokusuna daha fazla gömülmek için duyduğum arzu beni rahatsız ediyor. Benimle bu şekilde ilgilenen son erkek Coop'tu ve bunun acı verici tanıdıklığı o kadar derine işliyor ki bir an için kendimi tutuyorum. Adımlarım bir saniyeliğine sendeliyor ama şenlik ateşinin yanına geldiğimizde zorlayarak atmaya devam ediyorum.

Yanlarına vardığımızda küçük bir grup insan merakla bana bakıyor, bizim gelişimle konuşmalar kesiliyor ve geriye bir hoparlörden çalan müzik sesinden başka bir şey kalmıyor. Görünüşe bakılırsa burası bir partiden çok bir takılma yeri ve bu da benim ruh halime gayet uygun. Dik duruyorum, omuzlarım geride kendinden emin bir pozda. Kayıtsız bir hava yayarak, küçük bir sırtışla onların bir kez daha gözden geçirmelerini savuşturuyorum. Sosyal kaygı zaman benim takıntım olmadı. İnsanlar ya beni sever ya da benden nefret eder ve ben hiçbir zaman ikinci gruba girenleri etkileyecek kadar önemsemedim.

Neyse ki Jace garip sessizliği bozmak ve tanıştırmak için hiç vakit kaybetmiyor.

"Herkes," diyerek grubun dikkatini kendi üzerine çekiyor ve arkama geçip önünü sırtıma dayıyor, bir kolunu gevşekçe göğsüme dolayarak beni çenesinin altına sıkıştırıyor. "Bu El." Adımı söylerken kolunun beni rahatça sıkması sahiplenildiğini haykırıyor. "Şehirde yeni."

Çok iyiydi, Dawson. Gözlerimi içten içe deviriyorum ve arkadaşlarının önünde olduğumuz için vücudumu rahat olmaya zorluyorum ama gerçekten, biz yürümeden önce bir Sharpie alıp kapüşonunun önüne *Mine* yazsaydı zaman kazanabilirdi.

Kim tahmin edebilirdi ki? Bay Kaygısız'ın sahiplenici bir çizgisi vardı.

"El." Jace bana sarmadığı elini kaldırıyor ve karşısındakileri işaret ederek tanıtmaya başlıyor. "Bu Zane, en iyi arkadaşım olacak kadar şanslı olan pislik ve ortaokulda benden çaldığı kız arkadaşım Andrea." Sağ tarafımdaki battaniyenin üzerinde oturan koyu saçlı, ağır dövmele adam el sallarken, kollarına sarılmış şık kızıl saçlı hafifçe gülerek bana başıyla selam veriyor.

Selamlaşma. "Bu Tommy, bizden birkaç yaş büyük ama bizimle takılmasına izin veriyoruz çünkü en iyi arkadaşı nadiren şehre geliyor ve için üzülüyoruz." Solumdaki kamp sandalyesinde oturan temiz giyimli sarışın adam gözlerini deviriyor ve birasını bana doğru kaldırıyor. "Şuradaki Sam sana kötü kötü bakıyor ama sen ona aldırma, sadece erkek ismi taşıdığı için kızgın." Ateşin karşısında duran, Sports Illustrated'ın kapağında yer alabilecekmiş gibi görünen ve şüphesiz bana hançer gibi bakan muhteşem esmer kızı işaret ediyor. "Ve tabii ki Tiffle zaten tanıştın, ama o ve erkek arkadaşı Jared şurada, Sam'in yanında."

"Merhaba!" Tiff heyecanla haykırıyor, bir karavan sandalyesinde oturdukları yerden kızıl saçlı erkek arkadaşının kucağında neredeyse zıplayarak onun ciddi şekilde rahatsız görünmesine neden oluyor. "Bu sabah için özür dilerim ama dün gecedan sonra sana rastladıktan sonra bir tür erime yaşadım. Sen gittikten sonra herkesin konuşabildiği tek şey buydu ve aman Tanrım sen çok güzelsin." Ne söylediğini yeni fark ediyormuş gibi hafifçe ürperiyor. "Tamam, şimdi çenemi kapatacağım."

Onun coşkusu karşısında içimden gelen yumuşak kahkahaya engel olamıyorum.

"Sorun değil. Ben de bir tür sinir krizi geçirdim, o yüzden endişelenme." Ona hızlıca göz kırpıyorum, umarım hışımla çekip gitmemden bahsettiğimi anlamıştır ve onun memnun gülümsemesi ihtiyacım olan tek cevap.

"İçecek?" Tommy yanındaki soğutucuyu açıp bana bir çiftlik suyu uzatarak soruyor.

"Lütfen."

Jace boştaki eliyle içkiyi alıyor ve bana uzatmadan önce kapağını açıyor.

Görünüşe göre birileri bu gece büyük silahları çıkarıyor.

"Ee, El, buralardan mısın?" Andrea'nın yumuşak sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Uh, hayır. Tam olarak değil." Aile geçmişim kaçınılmaz olarak ortaya çıkmadan önce oyalanmak için içkimden bir yudum alıyorum. "Los Angeles'ta büyüdüm."

"O zaman seni buraya ne getirdi?" Zane merakla soruyor, en iyi arkadaşının bir gece önce bana sorduğu soruyu yineliyor.

"Ailem buralı. Büyükanmem birkaç yıl önce vefat etti ve evini bana bıraktı. Bir kasırga gelip evi uçurmadan önce buraya gelip burayı görmem gerektiğini düşündüm." Ona şımarık bir sırıtma fırlatıp omuzlarımı silkiyorum ve omuzlarımın Jace'in sıcak göğsünde hareket ettiğini hissediyorum.

"Bok yok mu?" Zane gülüyor. "Büyükannen kimdi?"

Jace'in, kelimenin tam anlamıyla, arkamda olmasından duyduğum yadsınamaz rahatlığın tadını çıkararak bir an için bir santim geriye yaslanmama izin veriyorum. Sonra kendime tam olarak kim olduğumu hatırlatıyorum, kendimi itmeye zorlarken omurgamın her bir omuruna çelik sokuyorum.

"Elise Delacroix." Zane'in bakışlarıyla yüz yüze geliyorum ve yavaş yavaş farkına vardığını görüyorum. İfadesindeki kahkaha kayboluyor ve bana düşünceli bir şekilde bakıyor, ama geri adım atmıyorum, grubun geri kalanının gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen bakışlarını kırmıyorum.

"Ama Bayan Delacriox'un sadece bir çocuğu vardı, bu da sizi..." Tiff'in sesi şenlik ateşinin karşısından beni çeğiştiriyor ve garip bir şekilde uzaklaşıyor.

"Eleanor Delacroix." Sonunda gözlerimi Zane'inkilerden ayırarak, onun dile getirilmemiş sorusuna küçük bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Ama Jace'e de söylediğim gibi, gerçekten sevdiğim insanlar bana El der."

"El," diye yankılanıyor, cevap gülümsemesi gariplikle karışık ama daha az hoş değil.

Sessizlik sürerken Jace beni nazikçe sıkıyor. Grup birbirlerine ya da bana bakmaktan başka bir yere bakmıyor, gariplik havada asılı duruyor ama ben büyüü bozmak için hiçbir şey yapmıyorum. Ben neysem oyum ve bunun için onlara hiçbir açıklama borçlu değilim.

Tommy yanımda boğazını temizleyerek gerginliği bozuyor ve dikkatimi çekiyor. "Bayan Elise iyi bir insandı. Gittiğini gördüğüme üzüldüm."

"Teşekkürler." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Vefatından sonra Los Angeles'ta Yvie ve benden başka Gram'ın yasını tutacak kimse yoktu, bu yüzden onun kaybının burada hissedildiğini duyduğuma minnettirim.

"Her yıl doğum günü pastalarımı o yapardı." Andrea nostaljik bir gülümsemeyle anımsıyor. "Neredeyse kasabadaki herkes. Elise'in ev yapımı pastaları buralarda efsanedir."

"Benimki de," diyorum ona, dudaklarımın bu anıyla gerildiğini hissederek. "Her yıl uçakla gelir ve bunu büyük bir olay haline getirirdi."

"Peki neden buraya geri döndün?" Ateşin karşısından bir kraliçe orospu sesi araya giriyor.

Gözlerim Sam'in hançer dolu bakışlarıyla buluşuyor ve grubun tansiyonunun yükseldiğini, gözlerinin aramızda gidip geldiğini hissediyorum.

Ona meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunun zaten sorulduğuna ve cevaplandığına eminim."

"Hmm," diye hırçın bir şekilde devam ediyor. "Eminim benim ailem de seninki gibi ölseydi, olayın yaşandığı kasabaya bir daha adımımı bile atmazdım. Ama belki de buraya reklam için belgesel çekmeye gelmişsinizdir? Yani, Los Angeles'lısın."

Jace'in sırtıma kilitlendiğini hissediyorum, ben uyarmak için kolunu sıkmadan önce söze karışacakmış gibi ağzını açıyor. Kendi savaşımı kendim verebilirim ve bu noktaya kadar arkadaşlarıyla tanışmama nasıl izin verdiğini takdir ediyorum. Şimdi sapmaya gerek yok. Ayrıca, onun düşmanlığının benim kim olduğumla hiçbir ilgisi olmadığına ve her şeyin arkamdaki adamla ilgili olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var.

"İyi ki seninkilerden daha büyük yumurtalıklarım var o zaman. Yoksa dün gece barda bu adamla asla tanışamazdım." Elimi geriye uzatıp Jace'in yüzünü başımın üzerine koyuyorum ve gözleri ölümcül bir hal aldığına ona hain bir gülümseme gönderiyorum. "Merak etme, kamera ekipleri sadece bir ya da iki gün arkamda."

Beni alt edebileceğini sanma, küçük kız.

Zane'in birasına attığı kahkaha, Jace'in başını saçlarıma gömerken çıkardığı sessiz kıkırdamayla yankılanıyor.

Sam bir Geyle söylemek için ağzını açtığına Andrea ona uyarıcı bir bakış gönderir. "Biraz alttan al Sam," diye azarlar.

Sam ağzını kapatıyor ve dar gözlerle ateşe bakıyor, muhtemelen benim zamansız sonumu nasıl getirebileceğini düşünüyor.

Jace ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldıyor. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Cevap olarak başımı sallıyorum ve soğutucudan birkaç çiftlik suyu daha almak için benden uzaklaşıyor, gruba daha sonra döneceğimizi bildiriyor. Yine de uzaklaşırken bıçağı biraz döndürme isteğine karşı koyamıyorum.

"Biliyor musun," diyorum yüksek sesle, Sam'in yanında dururken herkesin beni duyabildiğinden emin olarak. "Bu kadar gerçek suç hayranı olduğunu bilseydim, sana bir imza verebilmek için bir kalem getirirdim." Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra gözlerim tekrar onunkilere takılınca sırtıyorum. "Dur tahmin edeyim, sen göğüslere imza atan kızlardansın, değil mi?"

Bakışları öfkeye dönüşüyor ve Jace bir kahkaha atarak, destansı bir hesaplaşma olacağından emin olduğum şey gerçekleşmeden önce beni uzaklaştırmak için elimi tutuyor. Tiff'in geniş gözlü, ağzı açık yüzü Sam'in arkasından bana bakıyor ve çekilmeme izin vermeden önce ona bir göz kırpmıyorum.

Suya yaklaşırken Jace sessizce kıkırdamaya devam ediyor ve ben de ona alaycı bir bakış atıyorum.

"Beni eski sevgilinin olacağını bildiğin bir şenlik ateşine getirdiğine inanamıyorum."

"Sam teknik olarak benim eski sevgilim değil," diye gerekçelendiriyor başını bir o yana bir yana eđerек.

"Onunla sürekli olarak seks yaptınız mı?" "şey... evet, ama şey için değil-"

" zaman eski sevgilim sayılır."

"Kendimi savunmak için." Sahilde ilerlerken gülüyor. "Burası küçük bir kasaba. Muhtemelen eski sevgililerimden birinin gitmeyeceği pek fazla yer yoktur."

şakacı gözleriyle karşılaşıyorum ve yüz ifademi azarlayıcı tutmaya çalışıyorum. "Sen iflah olmazsın."

"Ahh, sen böyle söyleyince-" "Ve bir erkek fahişesi."

"Hey, şimdi." Jace yere düşerken sesi sahte bir savunmayla doludur. "Bu iyi mi?"

"Elbette."

şortunun cebinden bir ot kalemi çıkarıp bir fırt çekmeden önce kıcıımı onun yanına yerleştirmemi izliyor.

"Sigara iıyor musun?" diye soruyor, kalemi bana uzatarak.

"Tanrım, evet." Kalemi aldım ve mutlulukla iç çektim. Lanet olası Güney eyaletleri mal konusunda o kadar cimriler ki buradayken bulup bulamayacağımdan emin değildim.

Çiftlik sularımızı yudumlarken ve dalgaların sonsuz bir akışta çarpışmasını izlerken, kalemi ileri geri geçirirken orada arkadaşça bir sessizlik içinde oturuyoruz. Kalemi geri vermeden önce son bir nefes çekiyorum ve buraya geldiğimden beri hiã olmadığım kadar rahatlamış hissederek yıldızlara bakmak için arkama yaslanıyorum.

Teşekkürler, Mary Jane.

Jace kalemi cebine koyuyor ve dirseklerinin üzerine çökerek bana eđerен bir bakış atıyor. "Yalan bile söyleme. Sam'le o boku seviyordun."

"Öyle sayılır," diye itiraf ediyorum sırtarak.

Hafifçe kıkırdıyor, havai fişek gözleri takdirle yüzümün üzerinde dans ederken parlıyor. "Sen bir belasın, sarışın."

"Komik. Seni düşündüğümde aklıma gelen kelime tam olarak bu."

"Beni düşünüyorsun, ha?" Gamzelerini gösteriyor ve bir elini yukarı kaldırıp omzuma düşen saçlarımın uçlarıyla oynuyor. "Biliyordum."

Gözlerimiz kilitlendiğinde aramızdaki bağ geriliyor, kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına ve midemin çılginca dönmesine neden oluyor. Havadaki beklenti ipliği elle tutulur ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. Ve bir parçam bunun olmasını istiyor, uçuşan kimyaya dayanarak muhtemelen akıllara durgunluk vereceğini biliyor... ama daha büyük bir parçam, aslında oldukça iyi bir geceye dönüşen şeyi benim açımdan olası bir çöküşle bozmak istemiyor. Bu yüzden o harekete geçmeden önce bakışlarımızı ayırıp tekrar yıldızlara bakıyorum ve onun da aynı şeyi yapmak için başını arkaya eğdiğini gördüğümde hem hayal kırıklığı hem de rahatlama içinde iç çekiyorum.

Tanıdık olmayan takımyıldızlara bakarken içimde bir burkulma hissediyorum ve bir daha asla içim acımadan yıldızlara bakamayacağımı iliklerime kadar biliyorum. Geçen yazdan sonra olmaz. Coop'tan sonra olmaz.

Sessizliği doldurmaya çalışırken aklıma gelen ilk soruyu soruyorum. "Kadere inanır mısın?"

"Sanırım..." Jace yavaşça başlar, sanki düşüncelerini sıralıyormuş gibi. "Bunun tek bir kadere sahip olmaktan daha karmaşık olduğunu. Kolektif varlığımızı bir göl gibi düşünün, değil mi? Bir taş atarsınız ve bu tüm gölü etkileyen bir dalgalanmaya neden olabilir. Bence kararlarımız da kayalar gibi, her biri bir dalgalanmaya neden oluyor ve sonra bir başkasının kararı bizim etkileyebiliyor. Herkesin rotası bütünü etkiler ve sırayla etkilenir. Tüm bunlar hayatımızın hiç bitmeyen bir etki ve tepkisine dönüşür." Dirseklerinden aşağı inip yanımdaki kuma uzanıyor ve ben de başımı çevirip şüpheyile ona bakıyorum. "Ama göle tepeden bakan daha yüce bir güç olduğunu düşünüyorum, ara sıra birileri için rotayı değiştirmek istediğinde kendi kayalarını bırakıyorlar."

"Yani kısa cevap..." Gözlerimi alaycı bir şekilde kısarak ona bakıyorum.

Bana bakmak için başını çevirdiğinde, yüz ifadem karşısında yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Evet ve hayır, sanırım. Kaderimizin başkalarının kararlarına bağlı olduğu kadar bize de bağlı olduğuna inanıyorum. Ama dalgalanmalarda genel bir parlaklık var, daha yüksek bir güç oraya buraya taşlar bırakıyor. Bazı şeyler olmaması için fazla tesadüfi." Duraklıyor, şakacı gözleri daha ciddi bir hal alıyor. "Örneğin seni ele alalım."

"Peki ya ben?"

"Annelerimizin arkadaş olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?" Sözleri karşısında şok geçirdim.

"Önceden ne kadarını hatırladığından emin değildim..." "Neredeyse hiçbir şey."

"Doğru, şey, evet." Bir nefes alıyor ve başını kaldırıyor. "Annen adına konuşamam ama benimki her zaman Nadia'nın en iyi arkadaşı olduğunu söylerdi. Babanla birlikte buraya taşındığında uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini bulmuş gibi olduğunu söylerdi. Ben birkaç yaş büyüğüm, o yüzden muhtemelen senden daha çok şey hatırlıyorum."

Neredeyse sormayacak kadar korkuyorum, sahip olduğu anıları duymaktan. Sanki onu dile getirecek ve tüm bu trajediyi daha gerçek kılacakmış gibi. Ama bir an sonra sessiz soru benden çekiliyor, bana hayat veren kadın hakkında daha fazla şey bilme ihtiyacı galip geliyor.

"Ne hatırlıyorsun?"

"Hatırlıyorum..." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve bir an duraksıyor, gözleri anılarda kaybolmuş gibi gökyüzünde geziniyor. "Annelerimiz hep birlikte takılır, verandada oturur, bir kadeh pembe şarap içer ve saatlerce konuşturlardı."

"Rosé," diye fısıldıyorum usulca.

"Evet. Rosé, sanırım. Bu da çoğu zaman sana katlanmak zorunda kaldığım anlamına geliyordu." Başını tekrar bana çeviriyor, kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Ve sen de küçük bir dehşettin, sürekli seninle oynamam için başımın etini yiyordun ve beni takip ediyordun, o zamanlar çok korkuyordum." şakacı bir şekilde saçımı çekiştirdi. "Bir gün hatırlıyorum, ben askerlerle oynarken içeri girmiştin ve sana onlarla oynayamayacağını çünkü onların erkek oyuncağı olduğunu söylemiştim. Küçük burnunla bana bakmış, kadın düşmanı bir pislik olduğumu söylemiş ve yedi yaşındaki halime baka baka çıkıp gitmiştin." Sessiz, melodik bir kahkaha onu terk ediyor. "Tabii ki doğruca annelerimize koştum, çünkü kadın düşmanlığının ne demek olduğunu bilmesem de kötü bir kelime söylediğini biliyordum ve şimdi senden kurtulma zamanımın geldiğini düşündüm. Seni oraya çağırdılar ve sen bunu inkar bile etmedin, sadece babanın seninle oynamayan çocuklara böyle dediğini söyledin. Annem bana baktı ve eğer kadın düşmanı bir pislik olarak anılmak istemiyorsam o zaman olmamam gerektiğini söyledi."

Şok olmuş bir kahkaha beni terk ediyor ve Jace kendi kıkırdamasıyla bana katılıyor, ben de var olduğunu hiç bilmediğim mutlu bir çocukluğun hikâyesinin tadını çıkarıyorum. Hikaye beni daha önce hiç yaşamadığım bir özlem duygusuyla baş başa bırakıyor ve bir yanım daha fazlasına aç.

"Onunla tanışmayı çok isterim," diyorum kahkahalar . "Annenle. Daha fazla hikâye dinlemek için."

İsteğim karşısında gözleri derin bir hüznle doluyor ve söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını bildiğim için kendimi tutuyorum. "Üzgünüm sarışın, ama yapamazsın. Ben lisedeyken vefat etti. Meme kanserinden."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, uzanıp benimkinin yanındaki kumda duran elini tutuyorum.

", onunla geçirdiğim yıllar güzeldi ve bende iz bırakmaktan fazlasını yaptı." Başparmağı elimin arkasında küçük daireler çiziyor ve bana küçük bir sırıtış atıyor. "Ama kahkaha, hatırladığım şey bu. Her zaman gülerlerdi."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, bana verdiği hediyenin kıymeti karşısında sesim hafifçe kırılıyor.

"Lafı bile olmaz."

Ardından gelen sessizlik beni çekiyor, onun itirafı benim de itirafım oluyor.

"Bugün onların evine gidemedim."

"Ailenin evine mi?"

"Evet." İç çekerek yıldızlara bakıyorum, bu kısımda onun gözlerini üzerimde görmek istemiyorum. "Bunun neden olduğunu, onlar için her şeyin nerede bu kadar ters gittiğini bilmek istiyorum. Arabama bindim... ama yapamadım. Kendimi gitmeye zorlayamadım."

Ardından gelen sessizlikte onun endişesini tenimde bir ağırlık gibi hissediyorum.

"Seninle gelebilirim," diye yumuşak bir teklifte bulundu. "Sabah seni alır ve oraya götürürüm. En azından sana düzgün bir fincan kahve getiririm ve seni bugün dükkândan aldığını gördüğüm o boktan kahveden kurtarırım."

Aptal çocuk. Sanki teklifi sıradanlaştırmak onu daha az anlamlı kılıyormuş gibi.

"Artı," diye ekliyor. "Sen şehirdeyken sana göz kulak olmazsam annemin gökten üzerime yıldırım yağdıracağından eminim. Sana göz kulak olmam gerektiğini düşünmek beni kadın düşmanı bir pislik yapsa bile."

Ve yapmamam gerekse de, onun parlayan güneşine karşı karanlık bir tutulma olsam da ve gerçek şu ki, daha iyi bir insan olsaydım, ikimizin iyiliği için onu reddederdim... Yapmıyorum, çünkü itiraf etmekten nefret ettiğim rahatsız edici gerçek şu ki

Bazen fırtınayı bizimle birlikte atlatacak birine ihtiyaç duyarız. Bir anlığına sırtımızı yaslayacağımız birine.

Ben de ona istediğı cevabı veriyorum, ihtiyaç duymaktan nefret ettiğim cevabı.

"Tamam," diye fısıldıyorum usulca, sanki az önce bir uçurumdan atlamışım, değıştirilemeyecek bir kader çizgisine balıklama dalmışım gibi hissediyorum.

Ya da belki de sadece ot konuşuyordur.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Bir Yıl Önce

Coop'u sahilde bırakalı üç gün oldu ve o zamandan beri onu aklımdan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Sahile gittim ve gözüme çarpan her erkekle flört ettim. Terk edilmiş El Miro otelinde fotoğraf makinemle bütün bir gün geçirdim ve grafitili kalıntıların yüzlerce fotoğrafını çektim. Açık hava pazarlarında içki içtim ve alışveriş yaptım, yerlilerle sınırlı İspanyolcam ve onların İngilizcelerinin karışımıyla sohbet ettim. Ama yine de... Onu aklımdan çıkaramıyordum.

Sahildeki her erkeğin gözleri yanlış renkteydi. Kameramın her tıklayışı konuşmamızı aklıma getiriyordu. Kalabalık pazarda bile, muhtemelen çoktan Cahuita'ya gitmiş olduğunu bilmeme rağmen kendimi onu göz ucuyla yakaladığımı düşünürken buldum. Görünüşe göre bilinçaltım, bunun kendimi korumamın galip gelmesine izin verdiğim birkaç andan biri olduğu notunu almamıştı.

Ve bu noktada bundan çok rahatsız olmuştum.

Bugün Jaco'daki son günümdü ve yarın Monteverde'ye gitmeden önce Coop'la ilgili aklımda kalan tüm düşünceleri aklımdan çıkarmaya kararlıyım. Bu amaçla dün gece bir şelale yürüyüşü turuna katılmıştım ve fiziksel eforun onu sistemimden atmam için harika bir yol olacağını düşünmüştüm.

Tur şirketinin vitrinine doğru yürürken, insanları kontrol eden sevimli Kosta Rikalı tur rehberi gözüme çarpıyor ve iyi bir fikir bulduğum için sırtımı sıvazlıyorum. Fiziksel efor, gerçekten.

Kendimi onun önüne atıyorum ve göz kamaştırıcı bir gülümseme takınıyorum. "Günaydın."

Gülümsememe bilmiş bir sırıtışla karşılık veriyor, check-in için tableti bana uzatırken kahverengi gözleri vücudumun uzunluğunu tarıyor. Üzerimdeki egzersiz şortu ve bluz hayal gücümü zorluyor. "Hola, preciosa."

Onay formları arasında hızlıca ilerliyorum, gereken yerlere paraf atmak için ekrana dokunuyorum ve karşılama ekranına döndüğünde formu ona geri veriyorum.

Başımı çapkınca ona doğru eğiyorum ve atkuyruğumun ucunu döndürmek için uzanıyorum. "Bugünkü tura sen mi liderlik edeceksin?"

Evet, belki biraz abartılı ama bu noktada görevdeki bir kadındım.

"Evet." Başını eğiyor ve çapkınca yaklaşıyor. "Benimle önden yürümek ister misin?"

Bir adım daha yaklaşıp cevap vermek için hamle yapıyorum ki üzerimdeki küçük sırt çantamda bir çekiştirme hissediyorum ve talepkâr bir ses konuşurken ilerleme hızımı durduruyorum.

"Ella es mía."

Güzel aksanlı kelimeler havada bir kırbaç gibi şaklıyor ve sevimli tur rehberi arkama bakıyor, saygılı bir şekilde geri adım atarken gözleri oldukça genişliyor.

Başımı çevirdim ve kızgınlıkla parlayan bir çift gece ormanı gözüyle karşılaştım. Coop'un sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve sınırlı İspanyolca kelime dağarcığımla bile tercüme etmeyi başarıyorum.

O benim.

Orospu çocuğu. Kim olduğunu sanıyor bu?

Gözlerimi ona dikerek kenara çekiliyorum ve biri kontrol etmek için etrafımızda dolanırken hayal kırıklığıyla öfkeleniyorum.

Onun burada ne işi var?

Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum, duruşuma karşılık gözlerinin nasıl kısıldığını görüyorum. "Bu çok kabaydı."

Bana kaşlarını çattı. "Ne olmuş yani?"

Birlikte geçirdiğimiz gecede sarf ettiğim umursamazlık sözleri kafamda cınlarken, onun da bu sözleri açıkça bana geri attığını fark ediyorum.

Birbirimize sessizce bakarken aramızda şiddetli bir enerji yükseliyor, hem çekici hem de yanıcı, meydan okuma ve arzuyla dolup taşıyor. Bana bir adım daha yaklaşıyor ve gözlerini görüş alanımda tutmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Etraflarındaki koyu kirpiklerin çerçevesi gün ışığında daha da dramatik ve sadece beni içine çekmeye yarıyor.

"Anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmediniz Prenseler." Sesi alçak ve uyarı dolu.

O konuşurken gözlerim gülünç derecede dolgun dudaklarına düşüyor ve orada kalıyor, içimdeki arzu bir anlığına galip geliyor. Ama dudaklarının köşeleri seğirdiğinde gözlerimi tekrar yukarı kaldırıyorum ve beni selamlamak için bekleyen kibirli ve eğlenen bakışlarını buluyorum.

"Yani?" Umursamaz bir tavırla yanından geçip tur şirketinin aracına doğru yürürken ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum. Sanki onun buradaki varlığı beni zerre kadar etkilemiyormuş gibi davranıyorum.

Çünkü cidden... siktir et bunu. Bugünün böyle geçmemesi gerekiyordu. Onun Cahuita'da olması gerekiyordu ve benim de sevimli tur rehberiyle yoluma devam ediyor olmam gerekiyordu. Temiz bir mola, burada ihtiyaç duyulan şey buydu.

Mekiğin arka tarafına doğru yürüyüp pencere kenarındaki koltuğa oturuyorum ve yerleşmeden önce sırt çantamı önümdeki koltuğun altına yerleştiriyorum. Pencereden dışarı bakıp Coop'un ne yaptığını görmeyi reddediyorum. Belki de ipucunu alır ve gider. Bu gerçekten de ikimiz için de en iyisi olurdu.

Ancak birkaç dakika sonra, gözleri üzerimde mekiğin arkasına doğru ilerlemeye başladığında temiz bir mola umutlarım paramparça oldu.

Siktir, siktir, siktir. Kendini neyin içine soktun, El?

Sinirli bir nefes verip ona ölü gibi bakıyorum, yanımdaki boş koltuğa oturması için cesaretlendiriyorum. Tabii ki o da bana o vahşi sırıtışıyla karşılık veriyor ve yanıma çöküp bedenlerimizi birbirimize yashıyor. Sandal ağacı kokusu bu yakın mesafede beni sarıyor ve bundan kaçamayacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

"Senin burada ne işin var?" Başını koltuğunun arkasına yaslamış, gözleri kapalı bir şekilde arkaya doğru eğilmiş, rahat tavrına bakarak söyleniyorum. "Senin Cahuita'da olman gerekmiyor muydu?"

"Yürüyüş yapmayı severim," diyor gözlerini açmadan, omuzlarından kaygısız bir omuz silkme iniyor.

"Peki Cahuita'da doğa yürüyüşü yok mu?"

"Aynı görüşlerle değil." Dudaklarının kenarları yukarı doğru kalkıyor ve sesindeki imayı net bir şekilde duyuyorum. "Prenseslerin yürüyüş yapmayı sevdiğini hiç bilmiyordum."

Hayal kırıklığının sesinin benden kaçmasını engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Prenses saçmalığını kes, Coop."

"O zaman bana adını söyle."

"Hayır," diye cevap veriyorum inatla, sırf ona inat olsun diye. "O zaman Prenses olsun."

Bu sefer öfkeli bir alayın kaçmasına engel olamıyorum ve onun eğlenerek kıkırdaması sadece kızgınlığımı körüklemeye yarıyor.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Uzanıp sırt çantamı kapıyorum, telefonumu ve kulaklıklarımı bulmak için ön cebini karıştırıyorum. Onları takıp Spotify'yı açıyorum ve en sevdiğim çalma listelerinden birini karışık çalmaya ayarlayıp sesi her şeyi bastırana kadar açıyorum. Yanımdaki sinir bozucu piçi görmezden gelmeye kararlıyım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana izin verdi.

Yolculuğun ilk bir saati onun bana doğru tek bir nefesi bile olmadan geçti. Ama servis aracı dağa tırmanırken yolda büyük bir çukura girdiğinde ve koltuklarımızda sarsıldığımızda, aşağı inerken kolu yarı yarıya benimkinin üstüne düşüyor. Bir an ona bakıp kıbarca çekmesini bekliyorum ama tabii ki çekmiyor. Bu da bana kolumu zorla onun kolunun altından çekmekten başka çare bırakmıyor. Temiz bir ara verme planımı bozmasından duyduğum rahatsızlık bu hareketimde açıkça görülüyor. Ama kolu aşağı inip eli dizimin hemen üstüne geldiğinde yanlış hesap yaptığımı anlıyorum.

Uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için başımı çeviriyorum ve gözlerinin açık olduğunu ve beni selamlamak için beklediğini görüyorum, derinliklerinde kara mizah dönüyor. Ben daha ne olduğunu anlamaya bulamadan diğer eli uzanıyor ve telefonumu elimden alıyor. Ekranı bakıyor ve yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

Kulaklıklardan birini kulağımdan çıkarıyorum ve sıkılmış bir sesle konuştuğuma emin oluyorum. "Ne?"

Gözlerini benimkilere diyor, dudakları seğiriyor. "Prenseslerin de Nirvana'yı sevdiğini hiç bilmiyordum."

"Tanıştığımız gece The Cure'u tanıdıktan sonra gerçekten şaşırdın mı?"

"Yaşınız için Taylor Swift'ten de bahsettiniz, bu yüzden yargılamayı saklı tutuyordum."

"Sanırım zevklerim çeşitlilik gösteriyor." Ona gözlerimi deviriyorum. "Ve Taylor Swift destansı, ne dersin de."

Sessiz bir kahkaha atıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Taylor Swift ve Nirvana. Sürprizlerle dolu değil misin?"

Gözlerimiz kilitleniyor ve o sabah onu sahilde nasıl bıraktığıma gönderme yaptığını anlıyorum. Yorgunca iç çekip yere bakıyorum ve kısa sohbetimiz sırasında elinin dizimde kelimeler çizmeye başladığını ilk kez fark ediyorum. Bilinçli olarak farkına varmadan bedenim ona biraz daha gevşeyerek cevap verdi. Gardımı düşürmemi sağlamakta çok iyi olduğunu ve ona karşı şimdiden çok rahat olduğumu fark ettiğimde içimde rahatsız edici bir yenilgi hissi yükseliyor.

"Burada ne yapıyorsun Coop?"

Hemen cevap vermeyince ona bakıyorum ve gözlerini üzerimde buluyorum, gece ormanı gözlerinin ardında yüzlerce gizli düşünceyle yoğun bir bakış. Mekik aniden durdu ve gözleri açıldı, bana dönmeden önce yeni çevremizi incelemek için etrafı taradı.

"Sadece benimle bir yürüyüşe çık, tamam mı?" Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Gerisini zirveye çıktığımız zamana sakla."

Cevap vermeden önce bir süre terlemesine izin verdim, ama gerçekten, o zaten burada, ne yapmamı bekliyor? Geri kalanımız yürüyüş yaparken onun mekikte kalmasını mı?

Sanki dinleyecekmiş gibi.

Sanırım zar atabilirim. Belki turdaki insanlara onun bir sapık bile söyleyebilirim, ki bu sabah gördüğüm kadarıyla pekâlâ olabilir. Çok seksi, akıllara durgunluk veren bir sapık... ama yine de potansiyel bir sapık. Muhtemelen en akıllıca hareket bu.

Ama onun yerine sırt çantamı yerden alıp omuz silkiyorum. "Peki."

Bir uyarı fısıltısı omurgama doğru ilerliyor ve mekikten inerken yol boyunca kendime lanet ediyorum. Tehlikeli. Çok tehlikeli. Onu sertçe susturmaktan başka bir şey yapmamam gerekirken şimdiden teslim oluyorum.

Ateşle oynamayı bırak, El.

Herkes servisten inip etrafına toplandığında, sevimli tur rehberi bugün yapacağımız üç saatlik yürüyüşü hızlıca anlatıyor. Ben hariç gruptaki herkesle göz teması kuruyor. Coop'un yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmek için bakmama bile gerek yok. Yanımdayken ondan akan memnuniyeti hissedebiliyorum.

Pislik.

Dağa tırmanmaya başladığımızda göz ucuyla ona bakıyorum, beyaz keten düğmeli bluzunu ve siyah şortunu inceliyorum. Gördüğüm manzara karşısında kıs kıs gülmeme engel olamıyorum. Sırt çantası yok, su şişesi yok. Kıyafetinin yürüyüşe uygun olan tek kısmı spor ayakkabılı ayakları.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor, bana ihtiyatla bakarak.

"Hiçbir şey." Homurdanıyorum. "Sadece bugün yapmayı planladığın yürüyüş için seçtiğin kıyafete hayran kaldım."

Elleri gömleğinin en üst düğmesini iliklerken iyi huylu bir omuz silkmeye, "Evet, kıyafetler hiçbir zaman benim güçlü yanım olmadı," diye onaylıyor. "Sanırım

Bunu düzelt."

Gözlerimi tekrar patikaya çevirmeden önce gömleğinin ilk yarısının düğmelerini açmasını izliyorum. Yürüyüşe yeni başladığım için nefes alışım çok hızlıydı. Lanet olsun. Çenemi kapalı tutamadım.

"Bunu benim için saklar mısın?"

Ona bakıyorum ve gözlerimi dikkatlice vücudundan uzak tutuyorum, sadece yüzüne ve uzattığı gömleğe bakmama izin veriyorum.

"Tamam." Tişörtü ondan alıyorum, bu işi çabucak bitirmek istiyorum, böylece dikkatimi yanımdaki yarı çıplak bedenine değil yola verebilirim. "Ama susuzluktan ölmek üzereyken gelip bana ağlama."

O karanlık, sessiz kahkaha onu terk ederken sırt çantamı hızla döndürüyorum ve gömleğini kabaca içine sokuyorum.

"İyi olacağım."

Onun şu anki soyunuk halini göz önünde bulundurarak konuşmayı uzatmak istemediğimden, nadir görülen bir itidal gösterisiyle ağzımı kapalı tutuyorum. Bundan sonra yürüyüş hızla yorucu hale geliyor, tüm dikkatimizi talep ediyor ve konuşmaya izin vermiyor, bu noktada onunla ne yapacağımdan tam olarak emin olmadığımı düşünürsek bu bana gayet uygun. Çoğu erkek uyanmaktan ve tek gecelik ilişkilerinin etrafta dolaşıp daha fazlasını istemeyeceğini fark etmekten mutlu olurdu. Gecenin ne kadar epik geçtiğini düşününce bile. Ama içgüdülerim o zaman da bunu biliyordu, tıpkı şimdi kanıtladığı gibi. Coop çoğu erkek gibi değildi... Zaten bu yüzden en başta bu durumdan kaçınmaya çalışmışım.

Yaklaşık iki saat sonra yüksek kayalıkların yolu kapattığı dik bir yokuşa vardığımızda Coop hiç vakit kaybetmeden önüme geçti. Farkında olmadan ona bakma fırsatından yararlanıyorum ve kendini ilk kayanın üzerine yavaşça kaldırırken bakışlarımın vücudunu yutmasına izin veriyorum. Birlikte geçirdiğimiz gece boyunca sırtında hiç görmediğim bir dövme dikkatimi çekiyor, çünkü çoğu zaman ya sırtımı ona dönmüştüm ya da sırt üstü yatıyordum.

Arkasını dönüp ellerini bana uzatıyor, ben de tereddüt etmeden tutuyorum. Kaslarım inatçılık edip karşı koyamayacağım kadar çok yanıyor, oysa o neredeyse hiç terlememiş gibi görünüyor. Kayalara tırmanırken, önce o gidiyor ve sonra beni çekmek için dönüyor, boynunun dibinden başlayıp tüm sırtına yayılan serbest akışlı senaryoyu bir araya getirebiliyorum.

Sırtan ve yalan söyleyen bir maske takıyoruz,

*Yanaklarımızı gizler ve gözlerimizi gölgeler,
İnsan kurnazlığına ödediğimiz bu borç;
Yırtık ve kanayan kalplerimizle
gülümseriz, Ve sayısız incelikle
konuşuruz.*

*Gözyaşlarımızı ve iç çekişlerimizi
sayarken dünya neden fazla bilge
olsun ki? Nay, let them only see us,
while
Maskeyi takıyoruz.*

*Gülümsüyoruz, ama ey yüce Mesih,
çıgıklarımız işkence gören ruhlardan
sana yükseliyor.
Şarkı söylüyoruz, ama ayağımızın
altındaki çamur aşağılık ve uzun bir
yol; Ama dünya aksini hayal etsin, biz
maskeyi takıyoruz.*

Kelimeler benimle konuşuyor ve ulaştığımızda ona düşünceli bir şekilde bakıyorum. Derin, karanlık ve çok etkileyici ve bunun için ondan birazcık nefret ediyorum. Bu beni ona zaten olduğumdan daha fazla çekiyor ve belki de fark ettiğimden daha çok benzediğimizi düşündürüyor. Çünkü hasarı olmayan hiç kimse vücudunu böyle bir şeyle işaretlemez.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Yan yana yürürken bana kaşlarını çatıyor ve ben de ona baktığımı fark ediyorum.

"Dövmen," diyorum ona dürüstçe, bu noktada bir zararı olmayacağını düşünerek. "Ah." Anlamak için başını sallıyor. "Bu Dunbar."

"Bu çok güzel." İtiraf karşısında sinirlerim tepeme çıkarken boğazımı beceriksizce temizliyorum ve onun dudakları da karşılık olarak kıpırdıyor.

"Bu şiire verilen tipik bir tepki değil ama sanırım bu senin için olağan bir durum."

"Ha." Alay ettim.

"Teşekkürler." "Senin için dövme yok mu?"

"Hayır. Eğer bende olsaydı geçen gece bulacağından eminim."

"Doğru." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Neden olmasın?"

"Sanırım hiçbir zaman vücudumu kalıcı olarak işaretleyecek kadar sevdiğim bir şey olmadı."

Patikanın tepesine vardığımızda bizi karşılamayı bekleyen yüksek su çağlayanı karşısında durup omuz silkiyorum. Bizden önce buraya ulaşan insanlar çoktan şelaleyi çevreleyen havuzda yüzmek için aşağı inmeye başlamışlardı. Sırt çantamı hızla yakındaki bir ağacın dibine bırakıp ayakkabılarımı çıkarırken Coop da oturup spor ayakkabılarının bağcıklarını düzenli bir şekilde çözüyor. Havuzu tararken gözlerim şelaleye doğru ilerleyen patikaya takılıyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. Coop'a doğru gergin bakışlarını görmezden gelerek hızla sevimli tur rehberinin durduğu yere doğru yürüyorum.

"Tepeden atlamak güvenli mi?" Soruyorum, çünkü insanlar benim pervasız olduğumu düşünse de Ölmek istemiyorum. Aslında tam tersi. Dünyadaki zamanımın her anında acı verici bir şekilde yaşadığımı hissetmek istiyorum, çünkü zamanınızın ne zaman dolacağını asla bilemezsiniz. Bu, sonumu getirmek için acele ettiğim anlamına gelmiyor.

Tur rehberi sanki ağzını açarsa suçlu görüneceğinden endişeleniyormuş gibi başını sallayarak cevap veriyor. Ama bu benim için yeterli. Hiç vakit kaybetmeden patikaya doğru yola çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun, Prenses?" Coop'un talepkâr sesi arkamdan sesleniyor.

Onu görmezden geliyorum ve patikada ilerlemeye devam ediyorum. "Lanet olsun."

Mırıldandığı küfrü duyuyorum ve bir gülümseme dudaklarımı yukarı kaldırıyor, tahminimce çoktan bana yetişmek için yola çıkmıştır. Onu duyduğumda yolu yarılamıştım ve omzumun üzerinden baktım, yüzündeki alaycı ifade hafif bir kahkaha atmama neden oldu.

"Eğer bu yürüyüş sizin için yeterince yorucu olmasaydı, hizmetimi sunmaktan büyük mutluluk duyardım."

"Hadi Coop." Yakındaki bir ağaç dalına tutunmak için uzandım, tırmanırken kendimi sabitledim. "Geri kalanını zirveye çıktığımız zamana saklamamızı söylemiştin. Teknik olarak henüz zirvede değiliz."

Birkaç dakika sonra patikanın sonuna ulaşıyoruz ve çıkıntının üzerinden hızla akan suyun kenarındaki küçük kayalık alana çıkıyoruz. Yorgunluktan nefes nefese kaldım ve yakındaki bir kayanın üzerine oturup altımızdaki yeşil yağmur ormanının uçsuz bucaksız genişliğini takdirle seyrettim. Coop yanıma oturuyor ve bir süre sessizlik içinde nefesimizi tutup manzarayı seyreliyoruz.

"Bana bir şey söyle." Sessizliği ilk ben bozuyorum, onu daha iyi anlayabilmek için yanımdaki heybetli haline bakıyorum. "Bugün beni nasıl buldun?" "Şans." Omuz silkiyor, bakışlarımı karşılamak için başını çeviriyor.

"Sen beni sahilde bıraktıktan sonra birkaç gün buralarda takılıp sana tekrar rastlamayacağıma bakayım dedim. Bu sabah kahvaltı için dışarı çıkıyordum ve seni caddede yürürken gördüm. O aptal tur rehberine ödemem gerekenden daha fazla para ödedim.

bugün gelmeme izin vermedi." "Neden?"

"Neden, ne?"

"Neden beni bulmak için etrafta dolanıyorsun? Neden tur rehberine para ödüyorsun?"

"Çünkü." Duraklıyor, gözleri yüzümü tarıyor. "Sana geçen gece söyledim... sen tehlikeli bir şeysin ve seninle işim henüz bitmedi."

Hay sikeyim.

Bir dakika boyunca ona hiçbir şey söylemedim, gece ormanı gözlerinin çekiciliğine ve aramızdaki enerji titreşimine kendimi kaptırmıştım. Son birkaç gündür eksikliğini hissettiğim ve beni durmadan aramaya iten şeyin bu olduğunu fark ettim ama bulduğum her şey aklıma onu getirmişti. Burada tehlikeli olan ben değilim... O, aramızdaki bu canlı varlık.

İçimi çekip başımı salladım ve yumuşak bir sesle konuştum. "Eğer burada daha fazlasını arıyorsan Coop... Ben senin kız arkadaşın değilim."

Başını düşünceli bir şekilde eğiyor, gözleri biraz daralıyor. "Neden?"

"Çünkü ben karmaşık işlerle uğraşmam. Ve daha fazlası her zaman karmaşıktır."

Başını sallıyor, bir an yağmur ormanına bakıyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum.

"Benden hoşlanıyorsun, değil mi?"

Sorduğu soru karşısında dudaklarım istemediğim halde seğiriyor, tam da kızlara bir soru. "Evet."

"Ve yüzde doksan dokuz eminim ki seks benim için olduğu kadar senin için de iyiydi."

"Bunun çok açık olduğundan eminim," diye cevap veriyorum ona gözlerimi devirerek.

"O zaman seninle biraz zaman geçirmekten başka bir şey istemiyorum."

"Yarın Monteverde'ye gidiyorum."

"Yapma." Nefes alıyor. "Onun yerine benimle Cahuita'ya gel."

Bu ihtimalin yarattığı heyecan ve endişe içimde aynı şiddetle yükselirken zihnim koşuşturuyor.

"Kaybedecek neyiniz var?"

Her şeyi.

Burada kaybedecek her şeyim var. Onunla tek bir yanlış adım atmam, gardımı fazla düşürmem, duvarımın tam da doğru yerde çatlaması ve düşmem yeterli. Bunu biliyorum, neredeyse görebiliyorum. Ve düşmekle ilgili bir şey var... Her zaman bir noktada yere çarparsınız.

"Hadi bir oyun oynayalım." Karar vermeden önce zaman kazanmak için geçen geceki sözlerini tekrarlayarak ayağa kalkıyorum.

Yüzünde o vahşi sırıtış beliriyor. "Aklında nasıl bir oyun var?"

"Soruna bir cevap vereceğim," diyorum ona, bir adım geri çekilip kaşlarımı kaldırmadan önce gözlerim düşüncelere dalmış gibi aşağıdaki havuzda geziniyor. "Ama önce beni yakalamalısın."

Bununla birlikte dönüyorum ve kendimi şelalenin kenarından aşağı bırakıyorum. Ağırlıksızlık hissi o birkaç değerli saniye için beni ele geçirirken kalbim küt küt atıyor. Düştüğümde su ayaklarıma sertçe çarpıyor, serin bir ikinci deri gibi beni sarıyor. Kendimi birkaç saniyeliğine batmaya bırakıyorum, sualtı dünyasında gözlerim açık, ne yapacağını görmeyi bekliyorum. Bir an sonra çok uzağımda olmayan su patlaması beni gülümsetiyor ve ayaklarımı tekmelemeye başlıyorum.

Grubumuzdaki diğer yürüyüşçülerin bağırıışları ve alkışları arasında su yüzeyine çıkıyorum ve suda ilerlerken onlara el sallıyorum. Yaklaşık iki saniye sonra Coop'un güçlü kolları ortama dolanıyor ve beni kendine doğru çekerek yüz yüze gelmemiz için beni döndürüyor. Hiç tereddüt etmeden ona sarılıyorum, ağırlığımı almasına izin veriyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. Heyecan dalgasına binip onun kısılmış gözlerine bakarken sırıtışım genişliyor.

"Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?" Sesi alçalıyor ama azarlayıcı tonuna rağmen bana karşı sertleşmeye başladığını hissediyorum.

"Hayır. Tam tersi." Elimde olmadan kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, nefesim kesiliyor. "Sana gerçekten nasıl yaşanacağını gösteriyorum."

"Güven bana." Dudakları hayalet gibi yukarı kalktı. "Bu konuda ihtiyacım yok. İzin verin size göstereyim."

Suyun altına batmamıza izin veriyor ve elimi tutup beni çekiştirirken bedenimi onunkinden ayırıyorum. Önümüzdeki su, yukarıdaki şelaleden aldığı darbelerle beyaza döndüğünde nereye gittiğimizi hemen anlıyorum. Vücudumu gererek geçebilmek için sertçe tekmeliyorum, Coop'un elimi çekiştirmesi de önemli ölçüde yardımcı oluyor. Yan tarafa çıkıyorum ve

derin bir nefes alır, gözleri şelalenin arkasına gizlenmiş gölgeli koyu tarar.

Coop ellerini kayalık çıkıntıya dayayıp kendini sudan dışarı itmek için beni bırakıyor, sonra da dönüp aynısını yapmama yardım ediyor. Ayağımı kaldıraç olarak çıkıntıya koyuyorum ve o çekerken itiyorum, yukarı çıkıp vücuduna sertçe yaslanıyorum. Ellerini kalçalarımın indiriyor, başparmaklarını elastik şortumun bel bandında gezdirirken bizi döndürüyor ve beni kaya duvara yaslıyor.

Ağzını kulağıma götürüyor. "Bu anlaşmayı da bozacak mısın, Prenses?"

Bana bakmak için başını kaldırdığında sesindeki alay belirgin ve gözleri karanlık, her bir parçası beklentiyle damarlarıma ateş saçıyor.

Zihnimde çalan alarmlara rağmen ona bir santim vermeye karar veriyorum çünkü bu cazibe... Cennet'teki elma gibi. Bir ısırık almamak imkansız.

"Kurallar olmalı."

"Şüphesiz." Gözleri boynuma kayarken kısık bir eğlence sesi çıkarıyor ve elini kaldırıp başparmağını beni işaretlediği yerde gezdiriyor. Morluk artık neredeyse tamamen iyileşmiş.

"Ciddiyim Coop," diye bağırdım, bir tür kontrol sağlamaya çalışarak.

Elini kaldırıp at kuyruğunu yumruğunun etrafına doluyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Ben de öyle."

Ağzını benimkine yaklaştırıyor ve beni o talepkâr baskınlığıyla öpüyor ve ben de ona kendi çaresiz ihtiyacımın karşılık veriyorum. Kahretsin, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Harika seks yaptım, elbette, hatta iddia edebilirim ki inanılmaz seks. Ama bu... başka birine duyulan ihtiyaç, sanki evrenin kaderindeki her şey onun bir sonraki hamlesine bağlıymış gibi bana tamamen yabancı.

Bacağımı kalçalarına dolamaya gidiyorum, onu bana karşı hissetmek istiyorum ama elini dizime koyarak beni durduruyor ve başını benimkinden kaldırıyor.

"Geçen gece yapamadığım ve o zamandan beri düşünmeden edemediğim bir şey var." Başını boynuma doğru indiriyor, kulağıma doğru hafifçe öpüyor ve fısıldıyor. "Bizi gören var mı?"

Gözlerim önümüzden akan suyu tarıyor, ara sıra havuzun ötesindeki parıltıların arasından bakmaya çalışıyorum.

"Hiç sanmıyorum." Nabzım şelalenin yankısıyla birlikte atıyor, karnım heyecanla çırpınıyor.

"Güzel." Dizlerinin üzerine çökmeden önce kulağımın lobunu dişlerinin arasından geçiriyor.

Coop'un elleri şortumun bel bandına gidiyor ve şortumu bacaklarımdan aşağıya çekiyor, şorttan çıkarken kalçamdan tutuyor ve düşmemem için elinden geleni yapıyor ki vücudumun beklentiyle titrediğini düşünürsek bu muhtemelen en iyisi. Artık ona karşı çıplak durumdayım, elastik şortum iç çamaşırı giymeme izin vermiyor. Zaten giyeceğimden de değil. Elastik şortlar aslında iç çamaşırıdır.

Bacaklarımdan birini kolunun altından geçirip omzuna atıyor ve bacağımla amımın arasındaki çukura gelene kadar öpüyor. Duruyor, başını kaldırıp bana bakmadan önce dişlerini hassas noktanın üzerinde hafifçe gezdiriyor. Bir erkeğin senin için diz çökmesinde doğası gereği çok güçlü, şehvetli bir şey var ve ona huşu ile doluyorum. Bağımlılık yapan bir duygu.

Yarığımın tam üstüne bir öpücük konduruyor, vücudum alaycı dokunuşla sarsılırken karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Sonra ağzını klitorisime götürüyor, dilini birkaç kez etrafında döndürüyor ve girişime doğru inerken bir kez fiske vuruyor. Dili içimin derinliklerine doğru ilerliyor ve bir memnuniyet iniltisi çıkarıyor, ellerimi kısa saçlarına doladığımda ağzının titreşimi ağzımdan çaresizce bir tür nefes almaya zorluyor. Onu inanılmaz derecede yakınımaya çekmeye çalışıyorum.

Boştaki elini bacağımanın üzerinde gezdiriyor, iki parmağını girişime getiriyor ve dilini onlarla değiştiriyor. İçimde kıvrılıyorlar, dilini tekrar yukarı kaldırırken o muhteşem noktayı sürüklüyorlar, ağzı açık, onun tarafından dokunulmamış hiçbir santim bırakmamaya kararlı görünüyorlar.

Beni yiyip bitiriyor. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Ve bu... çok. lanet. Ateşli.

Arkama uzanıp kayaya tutunmaya çalışıyorum, ağzımdan kısa, soluk soluğa inilti çıkarırken biraz tutunacak yer arıyorum. Bana yaptığı şey karşısında kalçalarım ağzına doğru sarsılıyor ve ona daha da fazla erişim sağlamak için bacağıma omzunda olabildiğince genişletiyorum. Bacağımı bırakarak karşılık veriyor, sonra elini kalçamı kuvvetle kavramak için yukarı kaldırıyor, klitorisime odaklanırken beni hareketsiz tutuyor.

"Oh lanet olsun. Coop. Evet."

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ederken bedenim çaresizce hareket etmeye çalışarak onun tutuşuna karşı koyarken kelimeler benden kopuyor. Tüm vücudum titriyor, kasılıyor, bir zevk dalgası önümde çağılayan sudan daha güçlü bir şekilde üzerime hücum ediyor. Parmakları içimde derinlere doğru ilerlerken dilini yuvarlayarak klitorisime sertçe bastırıyor ve bir çığlıkla ağzının altında parçalanırken gözlerim kapanıyor.

Bir ıslaklık dalgası amımı ıslatıyor ve başını eğip ağzı açık öpücükler konduruyor, bu da orgazmım azalırken içimde küçük zevk sancılarına yol açıyor. Gözlerimi açıyorum ve bana bakmak için başını eğmeden önce uyluğumun iç kısmını yumuşakça öpmek için başını çevirdiğini izliyorum, gözlerinden memnuniyet parlıyor.

"Benimle Cahuita'ya gel." Ayağa kalkıyor ve karnıma yumuşak bir öpücük daha konduruyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Çünkü seninle işim bitmedi... ve senin de benimle işinin bittiğini sanmıyorum."

Ve bir anda beni ele geçirdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Günümüz

Yüksek bir ses beni uykumdan uyandırıyor ve hemen yatakta doğruluyorum, beynim sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyor. Ses aniden kesiliyor ve gözlerimi kısarak odanın her tarafına bakıyor, aykırı bir şey olup olmadığına bakıyorum. Bir boru falan mı patladı? Boru patlaması nasıl bir ses olabilir ki? Öyle bir şey olsaydı mutlaka su ya da başka bir kanıt olurdu. Belki de çöpü karıştıran bir rakun ya da başka bir orman yaratığıydı. Muhtemelen budur, diye düşünüyorum, damarlarımdaki adrenalin azalıyor.

Altmış saniye bekleyeceğim ve eğer başka bir şey duymazsam... Uyumaya devam edeceğim. Kafamın içinde geriye doğru sayıyorum, otuz saniyeye ulaştığımda kendimi yastıklara yashıyorum. Ellide gözler uyku sersemliğinden kapanıyor. Ama tam gevşemek için kendime izin verdiğim anda o lanet olası gürültü tekrar başlıyor ve ben tekrar ayağa kalkıyorum. Biri ön kapıyı çalıyor, artık daha uyanık olduğum için sesi tanımlayabildiğimi fark ediyorum.

Gürültüye kaşlarımı çatıp yorgani üzerinden atıyorum ve kapıya yönelmeden önce saatin sabahın yedi buçuğu olduğunu görmek için telefonuma bakıyorum. Koridorda tökezleyerek ilerlerken hemen ayak parmağımı açık banyo kapısına çarptım ve sessiz bir acıyla zıplarken dudağımı ısırdım. Destek almak için duvara tutunuyorum ve kapıya kadar topallayarak ilerliyorum, resmen diğer tarafa vuran her kimse onu parçalamaya hazırım.

Eğer Doreen'se Tanrı yardımcısı olsun. Devam edebilir ve kalbini güneşin parlamadığı bir yere sokabilir.

İki kez denememe rağmen sonunda kapıyı açmayı başarıyorum ve Jace'in sırttan yüzüyle karşılaşıyorum.

"Günaydın, sarışın!"

Ağzımı bir balık gibi açıp kapatıyorum, olanları anlamaya çalışırken gözlerim hızla kırpışıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüzüme bakarken kaşları hafifçe aşağı iniyor, sesi kararsızlaşıyor. "Seni ailenin evine mi götüreceğim?" Bakışlarını indiriyor, bariz atlet ve şort pijama kombinasyonuma bakıyor. "Dün gece böyle anlaşmıştık, değil mi? Bu sabah gitmek için?"

"Şey, evet!" Çığlık atıyorum. "Ama yedi buçukta değil!"

"Aklından ne zaman geçiyor?" diye soruyor ve uykulu gözlerimin arasından bile sırtıma çalıştığını görebiliyorum.

"On bir gibi mi?" Duraksadım, tekrar düşündüm. "Otuz mu?"

Bana gözlerini deviriyor ve sırtıma karşı savaştıktan vazgeçiyor. "Daha sabah bile olmadı." Aşağı uzanıp kapının yanında duran iki termosu alıyor ve birini elime . "Hadi ama El. Güneş doğdu, yeni ve parlak bir gün. Hareket etme zamanı."

Ve yanımdan geçip eve doğru yürüyor, beni az önce bulunduğu verandayla girmekte olduğu mutfak arasında bir ileri bir geri bakarken bırakıyor, sabahıma ne olduğunu merak ediyorum.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum, gözlerimi kısıyorum ve gidiyorum.

"Sen doğal değilsin," diye tahmin ediyorum, onun alanı incelemesini izlerken. "Günün bu saatinde kim mutlu olabilir ki?"

Dönüp mutfak tezgahına yaslanıyor ve şakacı gözlerle beni süzüyor. "Kahvenden bir yudum al."

Bir yanımda o söyledi diye reddetmek istiyor... ama görünüşe göre kafein bağımlısı zayıf bir kaltağım çünkü termosu dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum ve mutluluktan gözlerimi kapatıyorum.

"Daha iyi mi?" Eğlenen sesi çınlıyor.

Gözlerimi açıyorum, kibirli bir şekilde tişört ve jean giymiş vücudunda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Sadece birazcık."

Yine gözlerini deviriyor. "Git hazırlan. İşin bittiğinde burada olacağım."

Bir an duraksıyorum, bunu kabul etsem mi yoksa biraz daha uyuyabilmem için ona siktir olup gitmesini mi söylesem diye düşünüyorum ve tereddütüm üzerine tezgahdan kalkıyor, sanki aklımı okumuş gibi.

"Tabii yatağa dönmeyi tercih etmezsen?" Sarı kaşlarını soru sorarcasına kaldırıyor, bana doğru yürürken şehvetli enerjisi tam güçte. "Çünkü bu benim de kabul edebileceğim bir fikir."

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum ve arkamı dönüp mutfaktan çıkıyorum. Eğlenceli kahkahaları beni takip ederken bu fikrin kulağa ne kadar hoş geldiğini düşünmeme izin vermiyorum.

Neredeyse büyükanneimin odasına girecekken bavulumun hâlâ girişte olduğunu hatırlıyorum ve yenilgiyle iç geçiriyorum. Arkamı dönüp koridora geri dönüyorum, yol boyunca Jace'e bir sessizlik parmağı kaldırıyorum. "Tek kelime etme, Dawson!" Kahkahası yeniden yükseliyor ama sessizliğini koruyor ve ben de bunu bir

Kazanmak. Kıyafetlerimi gözden geçirip birkaç iç çamaşırı aldıktan sonra hazırladığım kıyafetleri gözden geçiriyorum.

Bugün için biraz zırha ihtiyacım olacak.

Büyük boy bir Seether konser tişörtü ve dar bir kot pantolonda karar kılıyorum, hepsini kollarımda topluyorum ve Jace'e bir bakış bile atmadan banyoya doğru yürüyorum. Bugün döndüğümde valizimi büyükannemin odasına götüreceğim için kendimi sıkıca azarlıyorum. Ve sırf beni bu kadar geç bir saatte için ona inat, hazırlanmam mümkün olduğunca uzun sürüyor. Normalde benim için oldukça hızlı olan bir süreci uzatıyorum.

Saçımı iki kez yıkar ve bakım yaparım çünkü.... Durula ve tekrarla, değil mi? Muhtemelen bir yıllık olan ve bugüne kadar açılmadan duran bir şeker peelingi kullanıyorum ve bu lanet şeyi neden yanımda getirdiğimi düşünüyorum. Bacaklarımı ve vücudumun mahrem bölgelerini büyük bir dikkatle tıraş ediyorum. Nihayet duştan çıktığımda telefonumu kontrol ediyorum ve bir saatin geçtiğini görünce sırtıyorum. Giysilerimi giyip saçlarımı fırçaladıktan sonra Converse'imi giyiyorum ve zaferimi kutlamak için ılık kahvenden bir yudum alıyorum.

Ama beklediğim gibi Jace'in sinirli yüzüyle karşılaşmak yerine, kapıyı açtığımda kesinlikle şeker fırçam olmayan bir koku karmaşası tarafından yutuluyorum. Elimde termosumla şaşkınlık içinde mutfağa doğru yürüyorum ve beni karşılayan manzara karşısında çığlık atarak duruyorum. Kahvaltı hazırlamıştı. Benim yaptığım gibi sandviç falan da değil... Gerçek yemek. Tezgâhın üzerinde, her birinde bir parça avokadolu tost ve bir çörek olan iki kâğıt tabak vardı.

Kağıt tabakları nereden buldu?

Beni fark ettiğinde yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Çok uzun sürdüğü için kahvaltı hazırlayayım dedim."

"Oh."

"Tabii kahvaltıyı sevmiyorsanız?"

Kendi başıma kaldığımda paket servis dışında pek yemek yemem ama bu... belki de onu eve davet etmeli ve her gün gülünç derecede uzun duşlar almalıyım.

"Hayır, hayır. Bu harika görünüyor," diyerek aceleyle mutfağa doğru yürüyorum. "Teşekkürler," diye beceriksizce ekliyorum, şımarık benliğimle ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum.

"Harika." Jace tabakları toplayıp birini bana uzattı. "Yolda yiyebileceğimizi düşündüm."

"Tamam."

Mutfaktan çıkmak için hamle yapıyor ve ben de onu takip etmem gerektiğini biliyorum ama ayaklarım olduğum yerde sabitleniyor.

"Sarışın?" diye soruyor, girişe geldiğinde dönüyor ve arkasında olmadığımı fark ediyor.

"Öyle mi?" Başımı çeviriyorum ve onun alışılmadık derecede ciddi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Bana doğru birkaç adım geri yürüyor, gözleri yüzümü arıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet." Başımı sallıyorum, onun kadar ben de kendime güveniyorum.

"Tamam o zaman." Elini bana uzattı. "Bu sende."

Bedenimi harekete geçmeye zorlamadan ve beni kapıdan nazikçe çekmesine izin vermeden önce bir süre eline bakıyorum. Elini elimde hissetmek, bu konuda tamamen yalnız olmamak beni rahatlatıyor. Araba yoluna ulaştığımızda duraklıyor, başını bana doğru eğiyor.

"Senin araban mı benimki mi?"

"Benim." Derin bir nefes veriyorum. "Oraya nasıl döneceğimi bilmek istiyorum ve araba kullanırsam daha iyi hatırlayacağım."

"Tamam." Başını sallıyor ve elimi bırakıyor, ben sürücü tarafını açıp içeri girerken yolcu kapısına yöneliyor.

Tabağımı orta konsola koyup avokadolu tostı alıyorum ve bir ısırik alıyorum. Mideme kurşun bir top gibi yerleşse de yemem gerektiğini biliyorum. Arabayı çalıştırıyorum ve gözlerimi Jace'e çevirmeden önce kenara çekiyorum.

"Nereye?"

"Ana yola gidin ve sağa dönün. Yolun yaklaşık yirmi dakika ."

Yanıt olarak başımı sallıyorum, talimatlarını takip ediyorum ve tosttan bir ısırik daha alıp zorla mideye indirirken ana yola çıkıyorum. Tostu bırakıp bardak tutucusundaki kahveme uzanıyorum ve ana yola dönüyorum. Arabayı sürerken arabada sessizlik hüküm sürüyor. Midemi dolduran sinirler, bırakın bir sohbet başlatmayı, müzik açmamı bile imkânsız hale getiriyor. Jace elini kaldırıp soldan gelen çakıllı bir yolu işaret ettiğinde kasabadan biraz uzaklaşmışız, iki yanımızda ağaçlarla kaplı tarlalardan başka bir şey yok.

"Buradan dönün. Ev yolun birkaç dakika yukarısında."

Dönüşe geçtiğimde merak bir anlığına sinirlerime galip geliyor. "Sanırım kasabadaki herkes evinin nerede olduğunu biliyordur?"

"Evet." Sesi sessiz ve çekingen. "Bu... Sanırım oldukça iyi biliniyor diyebiliriz."

Sessiz, esprisiz bir kahkaha beni terk ediyor. "Bunu söylemenin güzel bir yolu."

Yol, tepesinde eski, iki katlı bir güney plantasyon evinin bulunduğu bir virajda hafifçe tepeye çıkmadan önce aşağıya doğru kıvrılıyor. Evin beyaz boyasının kirli olduğunu ve yoldan bile soyulduğunu görebiliyorum, pencerelerin etrafındaki siyah panjurların orada burada birkaç tahtası eksik. Mükemmel bir perili ev olabilirdi. Her yer, bir zamanlar muhteşem olduğu her halinden belli olan bir evi terk ettirecek ne olduğunu merak ettirecek kadar dökülüyor.

Yol evin önünden kıvrılıp geri dönüyor ve Franny'yi verandanın merdivenlerinin önüne park ediyorum. Tabelamı gösterge paneline yerleştirip orta konsolu açıyorum ve Yvie'nin ayrılmadan önce bana verdiği evin anahtarını alıyorum. Ben derin bir nefes alıp kapımı iterek açarken Jace yanımda sessiz duruyor, sanki bataklıkta ilerliyormuşum gibi vücudumu sonuna kadar zorluyorum. Arabamdan inip yavaşça merdivenlere doğru yürüyorum ve gözlerim büyük pirinç tokmaklı siyah kapıya takılınca duruyorum.

"Baba! Kaldır beni!"

Anı zihnime çarpıyor ve nefesimi kesiyor. Kıkırdayan, kaygısız kız çocuğu, kapı tokmağına ulaşabilmek için babasından onu kaldırmasını istiyor. Zihnimin derinliklerinde kaybolmuş bir şey, ev tarafından yeniden hayata döndürüldü. Burada başka hangi anıları bulacağım? Kendi zihnimin derinliklerinde hangi iskeletler kayboldu? Beni felce uğratmaya çalışan korkuyu bastırıyorum ve ilk adımın her zaman en zoru olduğunu bilerek o ilk adımı atıyorum.

Jace arkamdan geliyor, arkamda sessiz bir varlık, ona ihtiyacım olursa orada ama yolu benim göstermeme izin veriyor. Anahtarı kilide sokuyorum ve yankılanan bir sesle çeviriyorum, bu ses bana Pandora'nın kutusunu açmışım gibi hissettiriyor. Kapıyı iterek açıyorum, eşikten geçip fuayeye adım atmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Gözlerim etrafı tarıyor ve buradaki anılarımın rastlantısallığı beni şaşırtıyor.

Annem, bir şekilde mutfığa çıktığını bildiğim merdivenlerin arkasındaki kemerden benim için kurabiye çıkarıyor. Babam merdivenin dibinde, işten eve döndüğünde ona doğru koşarken kollarını açmış beni yakalamak için bekliyor. Annemle babam diğer odada kavga ederken, sağ tarafımdaki oturma odasındaki alçak masada oturup boyama yapmak, öfkeli seslerin bana ulaşmaması için susturulması. Garip bir anılar karmaşası üzerime geliyor.

Hafızayla ilgili komik olan da bu. Hatırlamak için her şeyinizi verebileceğiniz bazı şeyler çok çabuk kaybolurken, rastgele gibi görünen diğer olaylar yerinden kıpırdamayı reddeder. Kendinize bir şeyi hatırlamanızı söyleyebilirsiniz, onu zihninize kazımak için elinizden geleni yaparsınız ve o şey yine de kaybolur. Beyninizdeki nöronlar arasında kaybolur, gri maddeye gömülür.

Coop'la buna benzer pek çok anım vardı, içten içe hatırlamak için her şeyimi verebileceğim anılar. Şu anda çok önemli olduğunu düşündüğüm rastgele olaylar, hafızamın hemen kıyısında, ulaşamayacağım bir yerde durarak benimle alay . Mazoşist yanım geçen yaza dair her şeyi hatırlayabilmek için her şeyimi verebilirdi. Tüm küçük anlarımızı bir araya getirebilmek ve içinde yaşayabileceğim hiç bitmeyen bir fantezi yaratabilmek için.

Sağlığımı önemseyen yanım, bunun bir kısmının kaybolmasından dolayı mutlu.

Ev sanki tatile gitmek için ayrılmışlar gibi görünüyor. Bütün eşyaları hâlâ burada. Kapının yanındaki kancada bir dizi anahtar. İkinci kata çıkan büyük merdivenin duvarlarını süsleyen aile resimleri. Küf kokusu ve mutlak boşluk hissi olmasaydı, her kapıdan içeri girmelerini beklerdiniz. "Bu burada nasıl oldu?" Fısıldıyorum, içimdeki sesi

Aklımdan geçen düşünce.

Jace hüzünle iç geçiriyor. "Bilmiyorum, El. Bilmiyorum."

"Sence nereden başlamalıyım?"

Duraksıyor, sanki aklına gelen öneriyi sunmak istemiyormuş gibi tereddüt ediyor. "Yatak odaları mı?"

Merdivenlerin tepesine bakıyorum ve öldükleri odaya adım atma düşüncesi içgüdüsel bir tepki yaratıyor. Kalbim göğsümde gümbürdüyor ve felç oluyorum, nefesim hızlı geliyor, ellerim iki yanımda titriyor. Konuşamamanın verdiği o korkunç hisle sesim boğazımda düğümleniyor. Zihnim o gece neler olduğunu, gerçekten uyuyup uyumadığımı ya da uyanıp uyanmadığımı hatırlamıyor olabilir. Ama bedenim o merdivenlerin başında benim için korkunç şeylerin yattığından başka bir şey bilmiyor.

"Ya da," diye devam ediyor Jace ben yanıt vermedince. "Babanın burada bir ofisi var mıydı?"

Kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum, cevap vermeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışırken sıktığım dişlerimin arasından hava tıslıyor. "Evet. Ben-ben

Sanırım," diye kekeliyorum, gözlerimi ona çevirerek. "Arka bahçeye bakan bir odada bazı dosya dolapları olduğunu hayal meyal hatırlıyorum."

"Tamam." Başını evin arka tarafına doğru eğiyor. "Oradan başlayalım ve sonra..."

"Evet." Başımı salladım, devam etmesine gerek yoktu. Bugün bir noktada odalarıyla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Jace uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve beni nazikçe evin arka tarafına doğru götürüyor. Ona izin veriyorum çünkü bu noktada onsuz bir adım daha atabileceğimden emin değilim. Kemerin altından geçip mutfığa giriyoruz, kalın toz tabakası mekânı çevreleyen pencerelerden süzülen ışıktaki görünen her şeyi kaplıyor. Sağda bir koridor var ve tek seçenek olduğu için oradan geçip hemen soldaki bir kapıya varıyoruz. Jace duraksıyor, uzanıp kapıyı açmadan önce aşağı yukarı bakıyor.

Haklıymışım. Arka bahçeye bakan devasa oyma ceviz masanın arkasındaki duvarda dosya dolapları sıralanıyor. Pencereden görünen dev bir meşe ağacından sarkan ağaç salıncak. Sanki babam çalışırken oturup beni oyun oynarken izlerdi.

Nasıl?

Odaya doğru ilerlerken bu tek kelime kafamın içinde sonsuz bir döngüde çalıyor. Bunu anlamıyorum. Anılarım, bu ev, hepsi aştan bahsediyor, delilikten değil.

Boğazıma tırmanan gerginlikle savaşmak için boğazımı temizliyorum ve Jace'e bakıyorum. "Sen sol tarafı al, ben de sağ tarafı alayım mı?"

"Elbette, sarışın." Dudakları yumuşak, güven verici bir gülümsemeye dönüşüyor. "Neye ihtiyacın olursa."

O zaman yola koyulduk, bize ayrılan tarafları taradık, çekmeceleri çektik ve dosya dolaplarını karıştırdık. Görünüşte akli başında olan bir adamı bu hale getiren şeyin ne olduğuna dair bir ipucu ya da cevap bulmaya çalışıyorduk. Bir dosya dolabını açtım ve özel bir dedektiften gelen bir yığın fatura buldum. Hızlıca göz gezdiriyorum ve hepsinin müşterileri için olduğu sonucuna vardığımda yenilgiyle iç çekiyorum. Yine de takip etme planıyla bir tanesinin fotoğrafını çekiyorum. Belki bu her kimse biraz ışık tutabilir diye umuyorum. Ancak bir saat sonra, Jace ve ben burada babamın avukatlığından kalan rastgele parçalardan başka bir şey bulunamayacağını anlayınca durmak zorunda kalıyoruz.

Artık bundan kaçış yok. Odalarıyla yüzleşmek zorundayım. Herhangi bir cevap içerip içermediğini görmek için. Gözlerimi karşımda durduğu yere getiriyorum, ikimiz de kaçınılmaz olandan birkaç saniye daha kaçınmaya çalışırken sessiz kalıyoruz.

Bunu yapabilirsin, El. Geçen yazdan sonra... her şeyden sağ çıkabilirsin.

Başımı kaldırıyorum ve konuşurken kendime bu gerçeği tekrar tekrar hatırlatıyorum. "Üst katta o zaman?"

Sessizce başını sallıyor ve ben de ofisten çıkmak için ilk adımını atıyorum.

Gerçekten görmeden yürüyorum, koridordan geçiyorum, mutfaktan çıkıyorum, merdivenler çok hızlı geliyor. İlk adımını atarken bedenim gitmem için çığlık atıyor, tırmandıkça damarlarıma yanlış yere akan adrenalin doluyor. En tepeye ulaştığımda ellerim titriyor, karıncalanma ile uyuşma arasında bir yerde. Önümde uzun bir koridor uzanıyor, solumda iki kapı, sağımda bir kapı ve en sonda tek bir kapı var.

Bildiğim tek kapı ailemin odasına açılıyor.

Neredeyse hissedebiliyorsunuz. Kapıdan sızan keder ve ıstırap elle tutulabilir, sanki yavaşça bize doğru sefalet dallarını sarıyormuş gibi. Huzurunu bozmaya kimin geldiğini merak ediyor. Kaçmaya çalışan iniltiyi bastırmak için dudaklarımı olabildiğince sıkıca birbirine bastırıyorum.

Bunu başarabilirsin. Bunu atlatacaksın.

Jace solumdaki ilk kapıya bakıyor. "İstiyor musun-" Duraklıyor, garip bir şekilde boğazını temizliyor. "Yani, bir tanesi senin. Görmek ister misin?"

Başımı sarsakça sallıyorum ve dudaklarımı gevşetiyorum. "Hayır." Derin bir nefes veriyorum. "Hayır, hadi şu işi bitirelim."

Yatak odalarının kapısına doğru yürürken, kutsanmış bir uyuşukluk hipervijilansımı daha yönetilebilir bir şeye indirgemeye başlıyor. Artık bu gerçeklikten kaçış olmadığını bilen zihnim kendini kurtarmak için kısmen kapanıyor. Kapıya geldiğimde duraksıyorum, pirinç tokmağı tutmak için uzanıyorum, çeviriyorum ve içeri adım atmadan kapıyı iterek açıyorum.

Beni karşılayan manzara hiç de beklediğim gibi değildi. Sanırım bir parçam o gece yaşananların kalıntılarının hâlâ burada olmasını bekliyordu. Ama gözlerim odayı tararken her yerin tertemiz olduğunu görüyorum. Ahşap zeminde kan lekesi yok. Sarı duvarlara sıçramış bir şey yok. Geride bu kadar az kanıt kaldığına göre Yvie ve Grams burayı temizlemesi için gerçekten iyi birini tutmuş olmalılar. Bir ipucu hissediyorum

Bedenimi kilitleyen gerilim, farkına varınca azalıyor ve odaya adım atacak kadar toparlanıyorum.

Jace beni eşikten geçerken takip ediyor ve bir kez daha odanın içine girdiğimizde duruyoruz, ikimiz de kötücül alanı incelerken konuşmuyoruz. Yine de bir şeyler ters gidiyor... Gözlerimi etrafta gezdirip hislerimi neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışıyorum. Yatak çırılçıplak soyulmuş, bir zamanlar nerede uyuduklarını gösteren dört direkli karyola çerçevesinden başka bir şey kalmamış ama bu pek de şaşırtıcı değil. Gerçi diğer her şey zararsız bir şekilde düzenli görünüyor, ne olmuş yani...

Tekrar nefes alıyorum ve bana çarpıyor.

İşte orada. Toz ve çürüme kokan küf katmanlarının altında çamaşır suyu var. O kadar silik ki, algılamak için derin nefes almanız gerekiyor. Ama nefesimi sabit tutmaya çalışarak, derin, sakinleştirici nefesler almaya çalışarak... şüphesiz orada.

Aman Tanrım. Çamaşır suyu. Farkına vardığımda göğsüm hızla kabarıyor. Temizlikçiden. Bu onların kullandığı şey.

Bu sefer sızlanmamı engelleyemiyorum.

Jace bir anda önümde, parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor, gözleri sanki hangisinin ona şu anki zihinsel durumumla ilgili gerçeği söyleyeceğinden emin değilmiş gibi benimkiler arasında gidip geliyor.

Bu tam bir felaket olurdu.

Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi alnı endişeyle kırışıyor. "Gitmek istiyor musun?"

Bir an düşündüm. Gerçekten düşünüyorum.

Buradan ayrılabilir ve asla geri dönmeyebilirdim. Burada olanların korkunç gerçekliğiyle asla yüzleşmek zorunda kalmam. Bunun için daha iyi bile olabilirim.

Ama... siktir.

Sadece bir tür kapanışa ihtiyacım var. Geçen yazdan sonra hayatımda bir şeylerin anlam kazanmasına ihtiyacım var. Ve bunu çözemediğim için.

"Hayır," diyorum sonunda, sesim sert çıkıyor. "Ama sen-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve o korkunç sıkışma hissini yutkunarak bastırıyorum. "Sen yatak odasını alsan, ben de banyo ve dolabı alsam olur mu?"

"Tabii ki."

Parmaklarımı yavaşça onunkilerden ayırıyorum, bunu yapmaktan nefret ediyorum, onun olduğu çapayı kaybetmekten nefret ediyorum.

Karyolanın sol tarafındaki kapıya doğru yürümeye başladığımda parmaklarımız hafifçe birbirine değiyor. Kapıyı açıyorum ve hemen hemen standart bir ana banyo düzeneği olduğunu görüyorum, göze çarpan tek şey, karmaşık kıvrımlı ayakları olan tamamen beyaz porselen olan muhteşem pençe ayaklı küvet.

Utanç verici. Bugünden önce pençe ayaklı küvetleri severdim.

Bir kez daha dolapları çekip çekmeceleri açarak etrafı araştırmaya başlıyorum. Burada da bulunacak bir şey olmadığını fark etmem uzun sürmüyor. Tabii on sekiz yıl önce Maybelline'den aldığı doğuştan olup olmadığına dair sırlarla ilgilenmiyorsanız. Yenilgiyle iç geçiriyorum ve dolabın kapısına doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve kapının yanındaki düğmenin ışığını çeviriyorum. Sert ışık karanlık alanı dolduruyor ve solda babamın takım elbise koleksiyonuna, sağda ise annemin elbise ve gömlek çeşitlerine bakıyorum.

Mükemmel derecede sıradan. Bu evdeki her şey mükemmel derecede pitoresk.

Sinirle kıyafetleri karıştırmaya başladım, babamınkilerden başlayarak takım elbisesinin ve pantolonunun tüm ceplerini karıştırdım. Rastgele birkaç kartvizit bulup her ihtimale karşı dar kot pantolonumun arka cebine koyuyorum. Elimi tüm ayakkabılarının içine sokuyorum ve tüylerimi diken diken etmesine rağmen çoraplarını didik didik ediyorum. Ama saklanacak yer konusunda acemi değilim ve eskiden ganimetlerimi Yvie'den saklamak zorunda kaldığım zamanlarda nerede sakladığımı biliyorum. Babamın tarafında başka bir şey bulamayınca anneme dönüyorum ve tüm süreci baştan başlatıyorum.

Kıyafetlerini gözden geçirdim ve ayakkabılarına bakmak için diz çöktüğümde beni duraksatan bir şey gördüm. Tüm ayakkabıları, kıyafetlerinin altındaki zeminde boylu boyunca uzanan ayakkabı raflarında düzgün bir şekilde duruyordu, raflar iki derinliğe dizilmişti. Arkaya doğru diğerlerinden biraz daha yüksekte duran dört çift topuklu ayakkabı hariç. Ayakkabı rafını önlerine çekiyorum ve gözlerim, önündeki altın anahtar deliği bana alaycı bir şekilde bakan büyük siyah ahşap bir kutuya takılıyor. Topuklu ayakkabıları kutunun üstünden sıyrıp çekiyorum, kutunun ağırlığı beni şaşırtıyor. Kapağı açmaya çalışırken avuçlarım beklentiyle terliyor ama yerinden oynamıyor.

Tabii ki bu lanet şey kilitli.

"Jace!" Sesleniyorum, hemen bana doğru geldiğini duyuyorum. "Orada bir anahtar bulma şansın var mı?"

"Ne? Hayır. Neden-" Dolaba girip beni görünce sözünü kesti, gözleri elimde tuttuğum şeye odaklanmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Sanırım onu geri alabiliriz."

." Başını sallıyor ve dolap kapısından çıkıp gözden kayboluyor.

Banyodaki çekmeceleri açıp bir süre karıştırdıktan sonra tekrar içeri girdiğini ve zafer kazanmışçasına bana bir çift toka tutturduğunu duyuyorum.

"Kenara kay." Beni hafifçe yana itiyor ve kutunun önüne çöküyor, tokaları kilide götürüyor ve kilidi düzeltiyor.

Şaşkınlıkla yanımdaki adama baktım. "Kilit açabiliyor musun?" "Bazı kilitleri."

"Bunu nereden öğrendin?"

"İşte bu, Sarışın." Kilit duyulabilir bir tıkırtıyla döndüğünde zaferle sırıtıyor. "Bu başka bir günün hikayesi."

"Sende bunlardan çok var gibi görünüyor."

"Her şeyin zamanı var." Kutuyu bana doğru kaydırıldı.

Üstünü çevirmek için uzandım, sinirlerim tepemdeydi. İçeride ne bulacağımdan emin değildim. Ama beni karşılayan manzara, bu evin geri kalanı kadar beklenmedik. İçeride sıra sıra siyah, deri ciltli dergiler yatıyor. Toplamda yaklaşık yirmi tane olmalı. Elimini uzatıp rastgele bir tanesini kapıyorum, tereddüt edemeyecek ya da iki kez düşünemeyecek kadar heyecanlıyım.

Günlüğü çevirip açıyorum ve satır satır dağınık el yazısını görünce sert bir nefes alıyorum. "Vay anasını."

"Bunlar..."

"Günlük tutardı," diye bitiriyorum sözlerini usulca.

Gözlerim sayfayı boydan boya tarıyor, oradan buradan rastgele kelimeler seçiyor. Sonunda seçtiğim günlüğün, babamla buraya taşındıktan kısa bir süre sonrasına ait olduğunu fark ediyorum. Bir yanım burada oturup kıpırdamadan hepsini yutmak istiyor... ama daha büyük bir yanım da buradan kaçmak ve mürekkebinden akan karanlığı dökmeden önce onları gün ışığına çıkarmak istiyor.

Günlüğü kapatıp başımı çevirerek yanımdaki Jace'e bakıyorum. "Onları benim için arabama taşıyor mısın?"

Buraya adım attığımızdan beri gözleri ilk kez şakacı bir hal alıyor. "Gördün mü, bana bir şey için ihtiyacın olacağını biliyordum."

"Evet, evet." Yanıt olarak dudaklarımın biraz seğirdiğini hissediyorum.

"Değerini kanıtladın, Dawson."

Aceleyle ışıkları kapatıp kapıları arkamdan kapatarak evden . Bugün için ihtiyacım olan şeyi buldum ve şimdi tek yapmak istediğim ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde buradan çıkmak. Umarım bir daha buraya girmek zorunda kalmam.

Biz giderken Jace de beni takip ediyor ve nihayet ön kapıyı arkamızdan kapattığımda derin bir oh çekiyorum. Anahtarımı kilide sokup hızla çevirerek tüm o karanlık enerjiyi içeride hapsetmeye ve dışarı sızmasını engellemeye çalışıyorum. Beni eve kadar takip etmesinden korktuğumu kendime itiraf etmek istemiyorum.

Merdivenlerden aşağı koşup Jace için bagajı açıyorum ve kapatmadan önce kutuyu yüklemesini bekliyorum. Orada sessizce durup birbirimize bakıyor ve günün sert ışığı altında az önce atlattığımız dehşeti takdir ediyoruz. Havai fişek gözlerinin her saniye aydınlandığını görebiliyorum ve sonunda kafamda başlayan sert vuruşa rağmen vücudum rahatlayarak sarkıyor.

Bana doğru bir adım atıyor, gamzelerini gösteriyor ve ellerini yüzümü kavrayacak şekilde kaldırıyor. "Sen bir tür belalısın, biliyor musun?"

"Bana söyledikleri bu," diyerek gönülsüzce omuz silkiyorum.

"Ciddiyim." Parmakları saçlarımı usulca okşuyor. "Çok fazla insan..."

Duraklıyor, kaşları hafifçe aşağı çekiliyor, dudaklarını yumuşak bir öpücükle saçlarımın tepesine bırakmadan önce gözleri benimkilere kayıyor ve konuşmaya devam ediyor.

"Gurur duymalısınız. Bugün yaptığın şeyle çok az insan yüzleşebilirdi, ben de dahil." Bununla birlikte geri çekildi ve arabanın yolcu tarafına doğru yürümeye başlamadan önce bana küçük bir sırtış attı.

Oh, evet. Şu anki ruh halimle bunu analiz edecek donanıma sahip değilim.

Ama arabanın sürücü tarafına doğru yürürken, sözlerinin içimde uyandırdığı mutluluk nedeniyle dudaklarımı çeken yumuşak engel olamıyorum.

Bölüm 9

Günümüz

Büyükannemlere dönüş yolumuz da aileme gidiş yolumuz kadar sessizdi. Ben sessizce her şeyi değerlendiriyordum ve Jace yanımda sakinleştirici bir varlık olarak duruyordu. Vücudum aynı anda hem bitkin hem de enerjik hissediyor. Sanki bir maraton koşmuşum da sonra hız pompalanmışım gibi. Bu korkunç bir kombinasyon, düşüncelerimi halsiz bırakıyor ama çalkalanmayı durduramıyor.

Basitçe söylemek gerekirse, ben bir enkazım.

Arabayı park ediyorum, kontağı kapatıyorum ama kapıyı açmıyorum, şimdi ne yapacağımı bilemediğim için ellerimi oynatıyorum. Kahretsin, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, gitmesini istemiyorum. Bu korkunç ama az önce yaşadıklarımın sonras... Yalnız kalmak ve bugün karşılaştığım tüm hayaletler tarafından rahatsız edilmek istemiyorum. Bu benim için o kadar yabancı bir deneyim ki bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Yalnız olmak bana hep iyi gelmiştir.

Bir şeyler söylemelisin, El.

"Yani-"

"Ne-"

İkimiz de aynı anda başlayıp birbirimize bakıyoruz, ikimizden de sessiz kahkahalar yükseliyor ve onun başını eğip kahverengi çizmesinin dudağını çekiştirdikten sonra bana dönüp sırtmasını izliyorum.

"Bunları senin için almamı ister misin?" Başını arabanın arkasına doğru sallıyor.

"Lütfen," diye cevap veriyorum, kapımı itmeden önce kalan kahvaltı tabaklarımızı alıyorum.

Büyükannemin evinin ön kapısına gidip kilidi açıyorum, çöpü atmak için içeri koşuyorum, sonra geri gelip siyah kutuyu getirirken kapıyı ona açık tutuyorum.

Ha. Kara kutu. Muhtemelen annemin tüm sırlarını içerdiğini düşünürsek uygun.

Jace kutuyu girişteki bavulumun yanına bırakıyor ve ayağa kalkıp ellerini kot pantolonuna sürterek başını bana doğru eğiyor. "Sen

"Şimdi bunlara dalmayı mı planlıyorsun?"

Başımı sallamadan önce zihinsel durumumu gözden geçirerek tereddüt ediyorum. "Hayır... hayır, sanırım bugünlük bu kadar yeter." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ayrıca, son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa o da her şeyi günü gününe ele almanın önemi. Sırları yarın da orada olacak ve ben o zaman onları duymaya daha hazır olacağım."

Başını sallıyor, duvara yaslanıyor ve düşünceli gözlerle beni süzüyor. "Ve şuna bak. Her şeyin ötesinde bilge biri."

İçimden kaçan kahağaya engel olamıyorum ve sözlerinin kalbimde yarattığı sızıyı bastırarak ona kaşlarımı kaldırıyorum. "İşte bu hayatım boyunca bana pek söylenmemiş bir şey."

"Bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Hayır." İç çektim. "Muhtemelen sonunda öğrenmeye başladığım anlamına geliyordur." "Bana bundan biraz daha bahsetmek ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Duvarı itiyor ve bana doğru bir adım atıyor, sanki hâlâ çocukmuşuz gibi o şakacı tavrıyla saçımı çekiştiriyor. "Buraya gelip takılmak ister misin? Burada kalabileceğimizi söyledim ama..." Kaşlarını kaldırıyor. "Acıktım ve envanteriniz de arzulanan bir şey bırakmıyor."

"Doğru." Yüzümü buruşturuyorum.

Eve döndüğümde bir yemek kursuna falan gitmeliyim.

"Buraya gel, bize öğle yemeği hazırlayayım." Saçımı bir kez daha çekiştiriyor, gözleri benimkilerle kilitlenince parlıyor. "Bar pazartesiden çarşambaya kadar kapalı, o yüzden büyük bir planım yok zaten."

"Tamamdır." Ona şımarık bir sırıtış attım. "Ama sadece beni besleyeceğine söz verdiğin için."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

"Ben alırım." Kapıya doğru dönerken gamzelerini gösteriyor. "Beni takip etmek ister misin?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor."

Kapıyı arkamdan kilitleyip arabama geri biniyorum, arabayı çalıştırırken Franny'den son zamanlardaki sürüş alışkanlıklarım için özür diliyorum. Jace yolda ilerlemeye başlıyor, bana yetişmek için bekliyor ve ben de kenara çekiyorum. Onu ana yola kadar takip ediyor ve geldiğimiz yönün tersine dönüyoruz. Sahil kenarındaki yola doğru ilerliyor,

sola dönüyoruz ve bir marinanın otoparkına girmeden önce yaklaşık on dakika gidiyoruz. Otoparka girdiğimde okyanusa doğru uzanan birkaç rıhtımdan başka bir şey olmadığını görüyorum.

Ama yine de, burada kesinlikle bir şeyi atlamış.

Arabamı onunkinin yanına park ediyorum ve kapıyı iterek açtığımda onu park yerinin arkasında beklerken buluyorum.

"Senin evine gideceğimizi söylediğini sanıyordum."

"Öyleyiz." Sırıttıyor ve kaşlarını komik bir şekilde kaldırarak geriye doğru rıhtımlardan birine doğru yürümeye başlıyor. "Hadi, göreceksin."

Başımı sallıyorum, o dönerken dudaklarımın seğirmesine karşı koyuyorum ve beni gitmem için bırakıyor. İskeleye adım attığımda iskele hareketle sallanıyor ve ayaklarım bir an için dengeyi bulmaya çalışıyor. Jace bizi iskelenin sonuna kadar götürdükten sonra geri dönüp kolunu uzatıyor ve o parlak gülümsemesini gösteriyor.

"Benim mütevazı evim."

Yanımızdaki kraliyet mavisiiyle süslenmiş büyük beyaz tekneye bakıyorum, balıkçı ve eğlence teknesi arasında bir şey. Bir trol teknesi, sanırım adı bu. Büyük bir kamaranın etrafını saran küçük bir güverte var ve yukarıda tekneyi yönlendirmek için tırmanabileceğiniz veya bir gölgelik altında dinlenebileceğiniz başka bir seviye oturuyor. Teknenin yan tarafında büyük, koyu mavi harflerle yazılmış *Miss Fortune* ismini görünce dudaklarım kıpırdıyor.

"Teknede mi yaşıyorsun?" O daha cevap vermeden ben kendi soruma cevap vererek homurdanıyorum. "Tabii ki öyle."

Kafasını soru sorar gibi bana doğru eğiyor.

"Uyuyor." Cevap olarak omuz silktim ve ona alaycı bir bakış attım. "Sörfçü çocuğun bir teknede yaşayacağını tahmin etmeliydim."

Güvertede zıplıyor ve bana elini uzatmak için geri dönüyor. "Klişeye uygun yaşayabildiğim için mutluyum."

Sırıttıyorum, elini tutuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim."

"En azından bu konuda hemfikiriz." Bana sırtlıyor ve kayarak yanımdan geçiyor, yol boyunca bedenlerimiz birbirine sürtünüyor ve o geçene kadar nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Bir içki ya da başka bir şey ister misin?" Kulübenin kapısına geldiğimizde başını tekrar bana doğru çeviriyor. "Bugünden sonra bunu kesinlikle hak ettin."

"Elbette." Kapı çerçevesine yaslanıyorum ve gözlerim teknenin içini tarıyor, tüm alanın tik ağacıyla kaplı olduğunu görüyorum.

küçük mutfakın yanındaki küçük oturma alanının minderlerine uzanıyorum. Sağımda bir kaptan dümeni ve yanında küçük bir kahve istasyonu var, böylece yaşam alanları teknenin arka tarafını kaplıyor. Önce oturma alanı ve mutfak, ardından da yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bölüm geliyor.

"Bir barmen bunu nasıl sallar?"

Soruma güldü. "Teyzem uzun zamandır bu şeyden kurtulmak istiyordu ve ben de donanmadan ayrıldığımda ona bir teklifte bulundum." Başını bana doğru eğmeden önce küçük buzdolabını açıp içindekilere bakmasını izliyorum. "Bira ya da şarabım var. Biraya kefil olabilirim ama Tiff'in son gelişinde burada bıraktığını düşünürsek şaraba ne yazık ki güvenemiyorum."

Başımı şakacı bir şekilde eğiyorum, kafamda devam eden çarpıntıya rağmen sesim alaycı çıkıyor. "Ben her zaman tehlikeli yaşamayı seven biri oldum."

"Senden hoşlandığımı biliyordum, Delacroix." Beyaz şarap şişesini kaptığı gibi hafif, melodik kahkahası çınlıyor ve çekmecedan bir tirbuşon almak için dönüyor. Çevirip mantarı , ön kollarını öyle bir esnetiyor ki gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Dolaptan iki kadeh alıp ikimize de birer kadeh doldururken, kolunda uzanan dövme ve başının tepesinde geriye doğru topladığı saçlarına bakıyorum, içimdeki cazibe alevleniyor.

"Al bakalım." Bana bir bardak uzatıyor ve ben de gözlerimi onunkilere dikip bilmiş bir bakışla karşılaşıyorum.

Evet. Onu kesinlikle biliyor.

"İstersen ben yemeği ısıtırken sen de onu güverteye çıkarabilirsin." Üstümüzdeki katı işaret ediyor. "Güzel bir gün, o yüzden dışarıda yiyebiliriz diye düşündüm. Yemek artıklarıyla aran iyi mi?"

"Bana uyar."

Şarabımdan bir yudum alıp güverteye doğru yöneliyorum, iyi bir sauvignon blanc'ın tadı dilimin üzerinde yuvarlanınca hoş bir sürpriz oluyor. Kısa merdiveni tırmanırken, diğer kaptanın dümeninin yanındaki dinlenme alanının önüne iki çim sandalye koyduğunu görüyorum ve onlardan birine oturuyorum. Rahatıma bakıyorum ve başımı arkaya yatırmadan önce şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Güneş yüzüme vururken gözlerimi kapatıyorum, sıcaklığı çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama nefesiyle karşılıyorum ve bugün ilk kez gerçekten rahatlamama izin veriyorum.

Başardım. Muhtemelen bu seyahatin en zor adımlarından biri olacak olan bu aşamayı tüm parçalarım sağlam bir şekilde atlattım.

Tuzlu okyanus havası burnumu gıdıklıyor ve Coop kaçınılmaz olarak aklıma gelerek yeni bulduğum huzuru mahvediyor. Bu kadar acımasız olmasaydı neredeyse komik olurdu. Eskiden sahilde olmanın ruhu en çok yenileyen şeylerden biri olduğunu düşünürdüm. Ve sonra onu sevdim çünkü bir bakıma okyanus ve yıldızlar benim için bizi temsil ediyordu. Şimdi... Şimdi her şey bulanık, tıpkı paylaştığımız diğer pek çok şey gibi.

Acaba o da şu anda dışarıda aynı şeyi mi hissediyor yoksa-

Hayır. Oraya gitme, El.

Keşkeler ve mutsuzluklarla dolu o tavşan deliğine .

Birkaç dakika sonra Jace'in merdivenlerden çıktığını duyup acıma partimi yarıda kesiyorum ve güneşe karşı gözlerimi kırpiştirarak açıyorum. Başımı kaldırdığımda elinde iki tabak makarna ve şarapla güverteye çıktığını görüyorum.

Tanrıya şükür. Bana karbonhidrat getirdi. Karbonhidrat tüm yaraları iyileştirir.

"Yani bazıları yeniden ısıtılmış makarnanın tazesini kadar iyi olmadığını iddia edebilir." Bana sırtıyor ve bir tabak uzatıyor. "Ve haklılar da. Ama mutfak becerilerinizi göz önünde bulundurarak bu seferlik görmezden gelebileceğinizi düşündüm."

"Ha. Ha." Ona gözlerimi deviriyorum ve bardağımı güverteye bırakıyorum.

Yanımdaki koltuğa oturuyor ve çatalını erişteye batırıyor, sesi ciddi çıkıyor. "Lahana nasıl olmuş?"

Kendi eriştelerimden biraz karıştırıyorum, yemeğin carbonara olduğunu anlıyorum ve cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Ona Jacky adını verdim ve buradaki arkadaşım olarak senin yerini almasına karar verdim." Erişteyi ağzıma atmadan önce ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum.

Kahretsin, bu çok iyi. Yeniden ısıtılmış bile.

Yemeğini yutuyor ve kıkırdıyor. "Biz böyle miyiz? Arkadaş mıyız?"

Omuz silkerek bir omzumu kaldırıyorum ve bir lokma daha yiyorum. "Çocukluk düşmanlarını mı tercih edersin?"

"Sanırım değil," diye düşünüyor, gözlerinin kenarları eğlenerek kırışıyor.

"Arkadaşız o . Gerçi hiçbir zaman tam olarak düşman olmadık. Daha çok kardeş gibiydik- Aslında hiç de kardeş gibi değildik. Zoraki oyun arkadaşı diyelim." Kaşları biraz aşağı çekiliyor ve çatalı havada tutarak duraklıyor.

"Seni sorduğumu hatırlıyorum... sonra. Buradayken seni varlığımın baş belası olarak görsem de, gittikten sonra seni özledim. O kadarını biliyorum."

Gözlerimi kaçırıyorum ve ona dürüstçe cevap vermeden önce yemeğimi yavaşça çiğnemeyi bitiriyorum. "Keşke hatırlayabilseydim. Sadece küçük parçacıklar halinde

anılar."

Bir an için düşünceli bir şekilde bana baktı. "Yapmasan daha iyi olabilir."

Uzanıp şarabımı almadan ve bir yudum içmeden önce birkaç lokma daha yiyorum. "Belki."

Muhtemelen.

"Söyle bakalım Eleanor Delacroix. Beş yaşından beri neler yapıyorsun?"

Sorusuna bir kahkaha atıyorum, başımı arkaya yatırıp ona doğru çeviriyorum. "Hikâyenin tamamını mı yoksa sadece önemli kısımlarını mı istersin?"

"Benim için biraz karıştır." Gözleri parlıyor. "Hiçbir zaman vanilya türü bir adam olmadım."

Dudaklarımın seğirmesine karşı verdiğim mücadeleyi çabucak kaybediyorum, onun şakacılığıyla ilgili bir şey beni çağırıyor. "Bundan hiç şüphem yok, Dawson." İç çekerek tekrar gökyüzüne bakıyorum. "Bir bakalım. Yvie teyzemle birlikte Los Angeles'a taşındım, orada oldukça standart bir şekilde yetiştirildim. En iyi üç arkadaşım Stef, Mac ve Kai ile büyürken biraz dinsizdim. Onlar gerçekten benim ailem gibiler."

"Bekle," diye araya giriyor, merak dolu bir sesle. "Üç erkek en iyi arkadaşın mı var?"

"Evet." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Ve hayır, hiçbiriyle yatmadım, bu seni ilgilendirmez."

"Bunu ima etmiyordum." Tabağını bıraktı ve kendi şarap bardağını aldı. "Aslında senin parlak kişiliğine bakınca bunu anlayabiliyorum."

Yüzümü ciddi kalmaya zorlayarak gözlerimi ona dikiyorum. "Pislik herif."

Başımı kaldırıp tabağımı güverteye bırakmadan önce ağzıma son bir lokma attığımda kıkırdıyor.

"Hayır. Hayır. Bu iyi bir şey. Lütfen." Bir el sallıyor. "Devam edin."

Anlatıma devam etmeden önce ona bir kez daha azarlayıcı bir bakış attım. "Berkeley'e gittim. Fotoğrafçılık okudu. Geçen yıl mezun oldum ve..." Kosta Rika'da geçirdiğim yaza gelince duraksıyorum ve bunu geçiştirmenin en kolay yolunu bulmaya çalışıyorum. "Yazımı plajda uzanarak ve portföyüm üzerinde çalışarak geçirdikten sonra yılın geri kalanında Avrupa'ya gittim. Sonra bir ay kadar eve gittim ve buraya geldim."

"Avrupa'da nereye gittin?"

"Asıl soru, nereye gitmediğim?" İçimdeki acıya rağmen çocuklarla geçirdiğim çılgın zamanları sevgiyle hatırlayarak usulca gülümsüyorum

Onlar. "Berlin'de başladım ve ondan sonra her hafta farklı bir şehirdeydim."

Coop'la her şeyin sona ermesinden sonra kaçmıştım ve erkeklerin benim kalp kırıklığıma cevabı Avrupa'nın mutlak sefahati olmuştu.

Başlangıçta işe yaramış mıydı? Pek işe yaramadı.

Onlardan biri, çoğunlukla Stef ya da Mac, çünkü Kai kendini parçalamadan bununla başa çıkamazdı, ilk yarısı boyunca birçok gece sarhoş bir şekilde ağlarken bana eşlik etmek zorunda kalmış mıydı? Hiç şüphesiz.

Tüm bunların arasında bir yerlerde kendimi toparlamayı başarabilmiş miydim? Birazcık.

Müthiş bir yolculuk oldu mu? Kesinlikle öyleydi.

"Görünüşe göre görevde bir kadınmışsın." Jace'in sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Başımı kaldırıp onun çok anlayışlı gözleriyle karşılaşıyorum. "Onun gibi bir şey."

Başını bana doğru eğiyor. "Her şeyi günü gününe yaşamayı sana neyin öğrettiğini söylemek ister misin?"

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. "Bana neden donanmada olduğunu ve kilit açabildiğini söylemek ister misin?"

Havai fişek gibi gözleri takdirle parlıyor ve gamzeleri ışıltıyor. "Yeterince adil, sarışın. Yeterince adil." Arkasına yaslanıp ellerini kaldırıyor ve başını ellerine yaslamak için uzanıyor. "Sanırım annem öldükten sonra kötü bir kalabalığın içine düştüğümü söyleyebilirsin. Onun ölümünden kaynaklanan tüm öfke ve acıyı içime attım ve bunun için en yıkıcı çıkışı buldum." Yorgun bir iç çekiş onu terk ediyor ve gözlerini benimkilere geri getirmeden önce başka yöne çeviriyor. "Bu birkaç yılın sonunda bir yargıç önüne çıkarıldım ve bana iki seçenek sunuldu. Ya askere yazılacak ve ülkenin iyiliği için bir şeyler yaparak cezamı çekecektim ya da bu süreyi parmaklıklar ardında geçirecektim." Omuz silkiyor. "Kolay bir seçimdi."

Bana anlattıklarını düşünürken gözlerim onun yüzünde geziniyor. Karşımdaki rahat adamı tarif ettiği öfkeli genç olarak hayal etmeye çalışıyor ve ikisini uzlaştırmakta zorlanıyorum.

"Buna içerledin mi? Donanmada geçirdiğin zamana?"

"İlk başta mı?" Sessiz bir kahkaha atıyor. "Kesinlikle. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ve sonunda, tüm bu olumsuz duygulara tutunmanın beni en başta belaya sokan şey olduğunu fark ettim ve sonra... Bilmiyorum, sanırım huzurumu buldum. Annemin bu şekilde yaşamamı istemeyeceğini biliyordum."

"Ve sonra zen ustası oldun," diye tahmin ediyorum, dudakları seğiriyor ve şaşkın bir kahkaha atıyor.

Başını sallıyor, eğlenen gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve sonra zen ustası oldum."

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, havada eğlenceli bir enerji ve cazibe dolaşıyor. Duyularımın üzerinde alaycı bir okşayış gibi geziniyor ve onun güzelliğine vurulduğumda bana hayat veriyor. Orada oturmuş, sırt üstü uzanmış, güneş altın rengi saçlarını aydınlatırken ve bronz teninde parıldarken nefes kesici. Badem şeklindeki yeşil gözlerinden fesatlık ve duygusallık akıyor. Onunla ilgili her şey güneş gibi parlıyor.

Ve onun sıcaklığının tadını çıkarmak istiyorum. Gerçekten, bir yıldır ilk kez.

Şarabımın son bardağını da devirip bitiriyorum ve bana bir tane daha doldurmak için hamle yaptığında düşünceli bir şekilde ona bakıyorum. Aklımdaki konuyu nasıl açacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Bu yemek boyunca bana karşı her zamanki gibi flörtöz ya da açık sözlü olmadın."

Şaşırmış gözleri bir an benimkilerle buluşuyor, sonra şarabı yeniden doldurmak için gözlerini indiriyor, şarabı bir kenara bırakıyor ve gergin bir alışkanlık olduğunu anlamaya başladığım bir şekilde çizmesinin dudağını çekiyor.

"Sen." Sandalyesine geri oturuyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Büyük bir gün geçirdin."

"Yine de." Bir yudum alıyorum ve bardağımın kenarından ona bakıyorum. "Genelde hep patlıcan ve imalar olur."

Kendi kadehine bakıyor, şarabı döndürüyor. "Bunu daha fazla uzatmak istemedim. Bugün başka bir şey için endişelenmeni istemedim..."

Gerçekten de tek boynuzlu

atlara sığıyor olmalı.

"Teşekkür ederim," diyorum

ona usulca.

"Lafı bile olmaz." Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Dün gece plajda söylediklerimde ciddiydim. Sen şehirdeyken senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

Gözlerinin içine bakarken, benden alınan her şey aklıma geliyor. Annemle babamın ölümüyle benden alınan mutlu çocukluğum. Geçen yaz Coop'un başına gelenler yüzünden o yenilmez kız biraz sönük kaldı. Ve bunların bir kısmını geri almak istiyorum, sadece bir süreliğine de olsa.

Bir zamanlar olduğum gibi olmak için. Yılmayan, yüzsüz, cesur. Tekrar Jace'in yanındaki o kız olmak istiyorum. Şu anda ona ihtiyacım var.

Bugün olanlardan sonra, tekrar kendim gibi hissetmeye ihtiyacım var.

Kararımı verdim, şarap kadehimi yavaşça güverteye bıraktım ve ayağa kalktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Günümüz

Aramızdaki mesafeyi iki adımla kapatırken Jace'in gözleri her hareketimi takip ediyor, havadaki gerilim hissediliyor. Bacaklarımı sandalyesinin her iki yanına kaydırıyorum, ona biniyorum ve kucağına yerleşiyorum, bunu yaparken nefesinin nasıl kesildiğini duyuyorum. Ellerimi başının arkasına dolayarak, istek ve tereddütle dolu dikkatli gözlerine bakıyorum.

"Burada ne yapıyorsun sarışın?" diye soruyor, sesi her zamankinden biraz daha sert çıkıyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona küçük bir tebessüm ediyorum. "Patlıcanları ve imaları pek umursamıyorum."

Aşağı bakıyor ve elini saçlarımın ucuna götürüp konuşmadan önce bir süre saç tellerimle oynuyor. "Buna bir şey eklemek istemiyorum." Çelişkili bakışları benimkilere doğru yükseliyor. "Sana her ne olduysa, gözlerinin arkasında kaldığını görebiliyorum. Ailenin başına gelenlerden çok daha fazlası var ve ben buna bir şey eklemek istemiyorum. Pişman olmanı istemiyorum."

Benim iyiliğim için fazla anlayışlı.

"Biraz kırılmış olabilirim." Ona veriyorum. "Ama istediğim bu, Jace."

Elleri kalçalarımın iniyor ve hafifçe masaj yapmaya başlıyor. "Bunun muhtemelen sadece birine ihtiyaç duymakla ilgili olduğunu ve geçirdiğin günden sonra seni geri çevirmem gerektiğini biliyorum..."

"Ama yapmayacaksın." Başımı onunkine yaklaştırıp dudaklarımızı kıl payı ayırıyorum. "Çünkü bu birine ihtiyaç duymakla ilgili ve şu anda sana o biri olacak kadar güveniyorum ve güven... kolay verdiğim bir şey değil. O yüzden benim için o kişi ol, Jace. Lütfen."

Gözlerinin benimkiler arasında gidip gelişini izliyorum, hafifleyip durulmadan önce bir saniye daha kararsızlıkla çalkalanıyor. "Sarışın, bana asla lütfen demek zorunda değilsin."

Kalçalarımı kavırıyor, dudaklarımız arasındaki mesafeyi yumuşak bir öpücükle kapatıyor ve dudaklarımı birbirinden ayırırken ellerimi boynuna doluyorum. Birbirimizi keşfederken onun şarap ve hafif tadı bana çarpıyor. Tadı sıcak ve rahatlatıcı her şey gibi ve bunun için daha da güçlü. Bırakıyor

Ellerini kalçalarımnda gezdirip gömleğimin arkasına sokuyor, ben de geri çekilip gözlerinin içine bakarak uzanıp gömleğimi çıkarıyorum. Dikkatsizce yanımızdaki güverteye bırakıyorum.

Jace'in gözleri göğüslerime takılınca parlıyor ve bir elini yukarı kaldırıp parmaklarını siyah dantel sütyenimin kenarlarında gezdirerek tüy gibi hafif bir okşamaya başlıyor. Elimi saçlarının arkasına götürüyorum ve parmaklarımı birbirine dolayarak dikkatini tekrar yukarı çekip ağzımı onunkine bırakıyorum. Yumuşak alaycı öpücük, altımda sertleştiğini hissettiğimde umutsuzluğa dönüşüyor. Kalçalarımı ona karşı yuvarlıyorum, artan ihtiyacımı beslemek için biraz sürtünme bulmaya çalışıyorum ve bunu yaparken omuzlarının gerildiğini hissediyorum.

"Siktir," diye inliyor öpüşürken. "Seni içeri sokmalıyım. Şimdi."

Ellerini kıkım kavramak için indirip ayağa kalkarken hafifçe ağzına doğru gülüyorum. Bacaklarımı onun etrafında kilitleyerek alt dudağını ısıırıyorum, beni tutup ana güverteye çıkan kısa merdivene doğru ilerlerken bir inilti daha çıkarıyorum. Son basamakta eli ayağına dolaşüyor ve kendini sabitlemek için bir elini uzatmadan önce neredeyse bizi teknenin yan tarafına doğru savuruyor. İkimiz de başımızı kaldırıyoruz, gözlerimiz arzu ile kilitlenip kıvılcımlanırken ağzımızdan yumuşak kahkahalar dökülüyor.

Ve ona bakarken, kendimi bu ana kaptırmışken, uzun zamandır bu kadar hafif hissetmediğimi fark ediyorum.

Jace beni kulübenin içine kadar taşıyor, yaşam alanından geçiyor ve yatak odasına açılan kapıyı iterek açıyor. Bir şekilde bizi dar alandan geçirmeyi başarıyor. Neredeyse tüm odayı kaplayan lacivert giysili yatağın ucunda durup beni yatağın üzerine fırlatıyor ve gözleri bana muzipçe bakarken dudaklarımdan şaşkın bir ses çıkmasına neden oluyor. Uzanıp Converse giymiş ayaklarımın bağcıklarını hızla çözüyor, gömleğinin alt kısmına uzanıp başının üzerine çekmeden önce ayakkabıları çıkarıyor.

Yüzücü vücudundaki derin kesikleri daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, botlarını çıkarırken gözlerimi takdirle ona çeviriyorum. Gövdesinin sol tarafında belli belirsiz bir yara izi var ama kot pantolonunun içinde kaybolan o lanet olası yalamaya değer *V kesigi* dikkatimi hemen dağıtıyor, arzum damarlarımda dolaşıyor. Gözlerimi tekrar yukarı kaldırmadan önce bakışlarım kot pantolonundaki sert çıkıntıya doğru iniyor, onun ateş dolu bakışlarıyla karşılaştığımda zor nefes alıyorum. Birbirimize bakarken aramızda beklenti titreşiyor ve kollarını uzatıyor, üzerime geliyor, dudaklarını alaycı bir öpücükle benimkine bırakırken yavaşça hareket ediyor. Ağzını aşağıya doğru hareket ettirerek

Sütyenimin kenarına ve sonra göğüslerimin arasına bakıyor, gözleri sol göğsümün altındaki yazı dövmesine takılınca duraklıyor.

Elini kaldırıyor, parmakları çizgileri takip ediyor. "İşte bir gizem çözüldü." Eğlenen gözlerini benimkilere diyor. "Çok güzelmiş. Kime ait?"

"Benim için kayıp olan biri."

"Özür dilerim."

"Olma." Sorusunun verdiği acıya rağmen ona çalışıyorum.

Geçmişin bu anı benden çalmasına izin vermek istemedim. "Buradasın."

Bakışları bir an daha kelimelerin üzerinde kalıyor, kaşları hafifçe aşağı çekiliyor, sonra ifadesi düzeliyor ve karnımı öpmeye devam ediyor.

Kotumun kenarına uzanıyor ve başını kaldırıyor. "Benimle misin sarışın?"

"Seninleyim, Dawson."

Bir an daha gözlerimin içine bakıyor, sanki orada ne gördüğünden emin olmak istercesine elini kaldırıp kotumun düğmesini açıyor. Fermuarı yavaşça aşağı çekiyor. Parmaklarını kot pantolonumun ve iç çamaşırlarımın altından geçirip bacaklarımdan aşağı çekerek beni ona gösteriyor. Kot pantolonumu yatağın ayak ucuna bırakıp hiç kıpırdamadan öylece dururken sütyenimi arkamdan çözüp yana fırlatıyorum. Gözleri vücudumun her santimetresinde geziniyor, sanki ilk nereye bakacağından emin değilmiş gibi.

"Lanet olsun." Derin bir nefes veriyor ve gözlerini benimkilere diyor. "Nefes kesicisin."

Boğazıma doğru ilerleyen duygu fısıltısını yutuyorum, sözleriyle ne yapacağımdan, ne söyleyeceğimden emin değilim. Elini uzatıp beni yatağın kenarına çektiğinde ve dizlerinin üzerine çöktüğünde cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Bacaklarımı omuzlarına atıyor ve ağzını amımdan sadece bir santim uzağa bırakıyor, hassas tenime yumuşak bir nefes üflüyor ve hemen topuklarımla sırtını kazıyorum. Bir kolunu kalçalarımın üzerine koyuyor ve diğer elini de parmaklarını yarığımın üzerinde gezdirmek için yukarı kaldırıyor. Beni gözlerinin önünde açıyor. Yorganı kavırıyorum, ağzını klitorisime indirmeden önce bana karşı bir nefes daha üflerken kıvrınmamı durduramıyorum.

Hassas çıkıntıyı dilinin altında alaycı bir şekilde, pratik bir kolaylıkla yuvarlıyor, ağzını başka bir keşfetmek için hareket ettirmeden önce bana bir dakika boyunca tam olarak ihtiyacım olanı veriyor. Sonra tekrar ve tekrar yapıyorum. Benimkini bırakıyorum

başımı yatağa yasladım ve nefes nefese kaldım, o benimle oynarken kendimi daha fazla ayakta tutamadım.

Bu konuda biraz boktan davranacağını bilmeliydim.

Ağzını açıklığıma bırakıyor ve dilini içeri iterek beni tadıyor. İzinsiz giriş karşısında sarsılan kalçalarımı aşağı doğru itiyor. Benden bir inilti kaçıyor ve ağzına karşı kalkmaya çalışıyorum, umutsuzca alaycı bir şekilde ulaşamayacağı o zirveyi arıyorum. Ağzını tekrar klitorisime götürüyor, öncekinden daha sert bastırıyor ve bunu yaparken mırıldanmaya başlıyor. Tenimde yarışan en lezzetli titreşimleri gönderiyor. Ve gözlerinin her zaman tuttuğu havai fişekler gibi beni patlatmak için dilinin sadece birkaç fiske daha gerekiyor.

İçimden bir çığlık kopuyor ve boşalırken kalçalarım çılgınca sarsılıyor. Titremeler vücudumu sarstıkça, hassas sinirlerime karşı hissi neredeyse beni tekrar uçurumun kenarına gönderirken bu uğultuyu sürdürüyor. Orgazm solmaya başladığında amım sırlıklam ve titriyor, beni nefessiz bırakıyor ve yine de boş hissediyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Başını kaldırmadan önce bana karşı sırttığını hissediyorum, dudakları ıslaklığımdan parlıyor. "Sana verici olduğumu söylemiştim."

İçimden şaşkın bir kahkaha patlıyor ve ona gözlerimi deviriyorum. "Sen gerçekten iflah olmazsın."

Bana göz kırpmıyor ve ayağa kalkıyor, elleri kot pantolonunun önüne gidiyor. "Daha hiçbir şey görmedin."

Pantolonunu ve iç çamaşırını bir hamlede indirmesini, etkileyici bir aleti ortaya çıkarmasını izliyorum ve-

"Bu da ne böyle?"

Bana o parlak gülümsemesini gösteriyor ve kendini kavıyor, tembel bir vuruş yapıyor, parmakları sikinin başındaki halterle oynayarak bitiriyor. "Ne? Bu mu?"

"Bu mu-"

Lanet olsun, kelimeleri çıkaramıyorum.

"Piercing mi?" diye alay ediyor, dudakları seğiriyor.

"Evet, El. Öyle." "Vay anasını."

Yani... Kısa hayatımda hatırı sayılır miktarda erkek anatomisi gördüm ama...

"Merak etme." Gözleri bana hınzırca parlıyor. "İlk başta sadece biraz acıtacak."

Onu uyarmak için gözlerimi kısıyorum. "Kapa çeneni, Dawson."

O melodik kahkahası üzerime düşerken, başını eğip boynuma sokuluyor ve ten tene temas ediyoruz. Kollarımı boynuna doluyorum, o da bir elini belime doluyor ve başım yastığına çarpana kadar bizi yatakta yukarı çekiyor. Başını kaldırıp bana bakarken denizden yayılan kokusu beni tamamen sarıyor. Bu umursamaz çapkın, gözleri ısı, ışık ve endişe dolu bir adamın muamması. Ve birden kendimi dayanılmaz derecede savunmasız, daha önce hiç olmadığım kadar utangaç hissediyorum.

Gözlerimdeki değişimi görmüş olmalı çünkü bir bakıyorum bizi çeviriyor, beni üstüme yatırıyor ve kalçalarımı masaj yapıyor. "İyi misin?"

Göğsümü onunkine yaslıyorum ve kollarımı kavuşturup çenemi onlara dayıyorum. "Evet." Başımı sallıyorum. "Sadece-" Kahretsin, bundan nefret ediyorum. "Sadece uzun zaman oldu."

"Durabileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Gözleri bana sözlerinin doğruluğunu gösteriyor ve dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere yaklaşıtıyorum.

"Biliyorum." Kalçalarımı aşağı indiriyorum, ıslaklığımı onun sert uzunluğuna doğru kaydırıyorum, ucundaki metali hissediyorum. "Ama istemiyorum."

Kalçalarımı tekrar döndürüyorum ve o inliyor, teknenin duvarlarını kaplayan bölmelerden birinin kapağını çevirmek için bir elini uzatıyor. Bir folyo paketi çıkarıp yırtarak açıyor ve ben de ona açması için gereken alanı sağlamak üzere yükseliyorum. Başını yastıkların üzerine bırakarak tekrar kalçalarımı uzanıyor, beni şaftı boyunca kaydırıyor ve gözlerini benimkilere diyor. Ama daha ileri götürmek için bir hamle yapmayınca beklediğini anlıyorum. Bunun benim seçimim olmasına izin veriyor.

Kalan tereddütlerimi gidermek için tam da ihtiyacım olan şeyi veriyor.

Aletini kavramak için uzanıyorum, onu girişime doğru hareket ettiriyorum, aşağı doğru batmaya başladığımda bir yıllık ihmalden dolayı iç kaslarım geriliyor ve spazm geçiriyor. Delici aleti, nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan en şaşırtıcı hisle hassas etimin üzerinde geziniyor. Ve tüm bunlar olurken, gözlerimiz kilitli kalıyor, ta ki ben kendimi kabzasına kadar onun üzerine oturtana kadar.

Gözlerini kapatıyor, ben de kendime bir an için bu saldırı hissine alışma fırsatı veriyorum. Sikin ucundaki delici alet içimin derinliklerine işliyor ve uzun süre hareketsiz kalmam için beni çok fazla baştan çıkarıyor. Kalçalarımı deneysel olarak döndürüyorum ve elleri karşılık olarak kalçalarımı sıkıyor, dudaklarımı bir sırtış yükselmesine neden oluyor.

Sanki eğlendiğimi hissetmiş gibi gözleri açılıyor ve dudaklarından cevap niteliğinde bir sırıtış yükseliyor. "Benimle oyun mu oynuyorsun, sarışın?"

Neredeyse tamamen yukarı kalkıyorum ve yavaşça kendimi aşağı indiriyorum. "Asla," diye nefes nefese kalıyorum.

Yataktan kalkıyor, bizi yüz yüze getiriyor ve göğüslerimizi birbirine bastırıyor, ellerini kıkımda dolaştırıyor. "Neden olmasın?" Beni üzerine bastırıyor ve kalçalarını kaldırarak daha da derine itiyor.

Sözleri dudaklarımda yumuşak bir gülümsemeye neden olurken ben de bu eğlenceli oyuna teslim oluyorum. Ellerimi saçlarına dolamak için kaldırıyorum ve kalçalarımı ciddi bir şekilde yuvarlamaya başladığımda dudaklarımı onunkilere bırakıyorum. Yukarı ve aşağı yükseliyor, delinmiş horozunun tüm doğru yerlerde bana karşı sürüklendiğini hissediyorum. Öpüşmemiz de en az oyun kadar eğlenceli, alaycı vuruşlar ve al-verler. Aşağıdan içime doğru itmeye başlıyor, kalçalarımın her yuvarlanışında benimle buluşuyor ve sert, nefes nefese sesler benden kaçmaya başlıyor.

Bir elini sırtıma götürüyor ve bizi yuvarlayarak beni yatağa düşürüyor. Ellerini bacaklarımdan aşağı kaydırırken öpüşmemizi kesiyor ve beni genişçe açıyor. Tekrar içime girmeden önce neredeyse tamamen çekiliyor, o lanet piercing'i klitorisime gerçekten inanılmaz bir açıyla vuruyor. Ellerimi omuzlarına bırakıyorum, o hareketi tekrarlarlarken çılgınca kavriyorum, tüm vücudum temasla seğiriyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Ağzını kulağıma götürdüğünde sözlerimin içsel olmadığını fark ediyorum. "Sanırım piercing hoşuna gitti?"

İçime güç verdiğinde nefesim kesiliyor, her şeye öncekinden daha sert vuruyor ve itişlerinin hızını artırıyor. Beni daha da yükseğe, özel bir tür coşkuya doğru sürüklüyor. Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırıyor ve içimdeki her şey hızlı bir şekilde sıkışmaya başlıyor, amım ihtiyaçla doluyor. Bacaklarımdan titrediğini hissediyorum, orgazm üzerime çökerken iç duvarlarım onun etrafında spazm geçirmeye başlıyor. Ve ben paramparça olmadan önce klitorisime vuran o delici ile sadece birkaç itme daha alır.

"Aman Jace!"

Boşalırken adını haykırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bedenimi onunkinin etrafında kıvırıyorum. Zevk dalgası beni altına çekerken umutsuzca tutunacak bir çapa arıyorum. Başını boynuma dayayıp tenime karşı nefes nefese kalmadan önce bir kez daha içime girdiğini hissediyorum. Derinden itip beni takip ederken tüm vücudu kavrayışımın altında sıkışıyor

kenara. Öylece kalıyoruz, bir kucaklaşmaya kilitleniyoruz, gelgit yavaşça yüzeye çıkmamıza izin verene kadar birbirimizin bedenlerindeki cevap titremelerini hissediyoruz.

"Nasıl-" Kelimeleri çıkarabilmek için nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Nasıl oldu da delinmiş bir sikin oldu?"

Şaşkın bir kahkaha atıyor ve dudaklarını boynumda gezdiriyor. "Kuzenimle girdiğim bir iddiayı kaybettim."

Alay ediyorum ve başını kaldırıyor, mutlu bir şaşkınlıkla gözlerini benimkilere diyor. "Bu çok büyük bir bahis olmalı."

"Öyleydi." Ayağa kalkıp içimden çıkmadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Yatağın ucuna doğru ilerleyerek ayağa kalkıyor ve omzunun üzerinden bana göz kırpmadan önce kapıya doğru ilerliyor. "Birini kaybettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sonunda."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve gözlerimi kaldırıp tavana bakıyorum, nefesimi tutarken kalbim hala göğsümde çarpıyor. Başka bir şeyle meşgul olmadığım için teknenin hafif salınımını hissediyorum. Bir suçluluk duygusu kalbimin etrafında dolanmaya başlıyor ve kendime burada hatalı olmadığının tüm nedenlerini hatırlatıyorum. Az önce yaptığım şeyi yapmaya tamamen hakkım vardı. Ve az önce yaptığım şey... Hâlâ orgazm sonrası sersemliği atlatmaya çalışıyorum ve beni bu kadar sinirli yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Jace doğduğu günkü gibi çıplak bir şekilde kapıdan içeri giriyor ve kendini yanımdaki yatağa atarak coşkusuyla beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. , ağzını boynuma götürürken gözleri muziplikle dolu, dilini çıkarıp tenimi yalamadan önce yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Ah!" Elimi kaldırıp o noktaya vuruyorum. "Jace! İğrenç."

Başını kaldırıyor ve bana hınzırca sırıtıyor. "Ben yaladım, o yüzden benim."

Dudaklarımla seğirmesine karşı koyarak ona gözlerimi deviriyorum. "Sanki, Dawson."

Yorganı altımdan çekip ikimizin üzerine örtmeden önce bana o parlak gülümsemesini gösteriyor. Uzanıp teknenin duvarında asılı duran gitarını aldı ve eğlenen bir sırıtışla bana dönmeden önce kendini destekledi.

"Bunu tekrar deneyelim, olur mu?"

Deneyisel bir tıngırdatma yapıyor ve çıkan sestten hoşnutsuzluk duyarak kaşlarını çatıyor. Yuvarlanıp başımı yastığına gömüyorum ve yüzünü memnun bir ifade kaplayana kadar akort aletini çevirirken bir süre akorlarla uğraşmasını izliyorum.

Başını benimkine doğru eğiyor. "Herhangi bir tercihin var mı? Seni tekrar kaçmak zorunda bırakmak istemem."

Ona tek omuzumu silkiyorum. "The Cure ve Taylor Swift dışında her şey."

Dudakları seğiriyor. "Bunu yapabilirim."

Elini gitarın sapına yerleştiriyor ve telleri karmaşık ama bir şekilde yavaş ve yatıştırıcı bir şekilde karıştırmaya başlamadan önce bir nefes alıyor. Ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyor.

"O da ne?" Sözümü kesiyorum, içimdeki merak galip geliyor.

Duraklıyor, hiç de öyle olmayan gözleriyle bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Bear's Den'den 'Elysium'." Dudaklarını hızlı bir öpücükle benimkilere indiriyor. "Şimdi performansı bölmek yok."

Arkasına yaslanarak şarkıyı en baştan çalmaya başlıyor, bu kez sözünü kestiğim noktayı geçerek devam ediyor. İlk sözleri söylerken sesi odayı dolduruyor ve ballı burbon gibi içime işliyor. Beklediğimden daha alçak perdeden yumuşak bir mırıltı. Çaldığı akustik notalara mükemmel uyum sağlıyor.

Ve şarkının sözleri... tam da ihtiyacım olan şey. Daha güzel günlerin vaadiyle beni huzurlu bir sükûnete kavuşturuyor. Onlar umut, ışık, en karanlık günün ardından güneşte durma anı.

Tıpkı onun gibi.

O zaman, kapanan gözlerimden tek bir damla yaş süzülürken, daha önce beni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu fark ediyorum. Onunla seks yapmanın iyi, hatta harika olmasını bekliyordum ve öyleydi de. Ama daha fazlasını hissetmeyi hiç beklememiştim.

"Jace, dostum!"

Ses teknede çınıyor ve Jace bir inilti çıkararak çıplak bacağı benimkinin arasında yükselirken kollarını etrafımda sıkarken gözlerimi açıyorum.

"Hadi ama dostum, hangi cehennemdesin?" diye sesleniyor yine o ses. "Andrea bana çok kızgın ve içkiye ihtiyacım var."

Uykulu uykulu kaşıklaştığımızı fark ediyorum ve kollarında yuvarlanıp uyuyan yüzünü uykusunu bölen sese karşı sımsıkı kapalı buluyorum. Kahretsin, uykusunda çok tatlı oluyor. Bana katılmadan önce saçlarını salmış olmalı.

Uyku zamanı çünkü saçları dağınık ve çözülmüş, yüzünün etrafında asılı duruyor. Duygusal bir şekilde kavisli dudakları ayrılmış, uykuda hafifçe açılmış.

Ama cidden, ne kadar sevimli olursa olsun... artık uyanması gerekiyor.

"Jace." Omzunu itiyorum ve uykulu bir inilti daha çıkarıyor.
"Uyanmalısın."

Zane'in sesi olduğunu artık tanıdığım o ses, öncekinden daha yakından tekrar seslendiğinde gözleri dalgalanıyor. "Neden güvertende bir Seether tişörtü buldum ki?"

Oh, . Bunu unutmuşum.

Jace'in gözleri panikle açılarak kollarını bacaklarını çözüyor ve yataktan atlıyor. Tam kapı kolu dönerken omzunu kapıya çarptı.

"Ne oluyor lan?" Zane'in şaşkın sesi kapının diğer tarafından sesleniyor.

"Sadece uh-" Jace yüzünü buruşturur. "Bana bir dakika ver."

Yorganı geriye itip ayağa kalkıyorum, yatağın etrafında dolaşıp kıyafetlerimi topluyorum.

"Dostum." Zane gülüyor. "Mastürbasyon mu yapıyorsun?"

"Bana bir dakika ver," diye tersliyor Jace boxer'ını çekiştirirken ve Zane'in daha çok gülmesine neden oluyor.

Ama iç çamaşırimi yukarı çekip sütyenimi asarken kahkahasının sesi uzaklaşıyor. Pantolonumu almak için döndüğümde, Jace'in onu arayan gözlerle bana uzattığını görüyorum.

"Teşekkürler." Küçük bir gülümsemeyle pantolonu ondan alıyorum, gözlerimi onunkilerden ayırıp pantolonu giyiyorum. O an geçtiğine göre bugün olanlar hakkında çok fazla düşünmeye hazır değilim. Arka ceplerimi yokluyorum, anahtarlarımı çabucak buluyorum ama telefonumu ararken elim boş dönüyorum.

"Sarışın."

Gözlerimi Jace'e çeviriyorum ve onu elindeki telefonu çevirirken buluyorum.

"Öyle mi?" Gözlerimi onunla telefonum arasında gezdiriyorum, beni konuşturmak için telefonu biraz uzağımda tuttuğunu biliyorum.

"İyi misin?"

"Evet."

Bana doğru bir adım atıyor, gözleri endişeyle doluyor ve köşeleri kırışıyor.
"Emin misin?"

Derin bir nefes alıp gözlerine bakıyorum ve her zamanki kabadayılığımın bir kısmını toplamaya çalışarak ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum. "Tabii ki."

Gözleri yüzümde geziniyor, ifadesinden sattığım şeylerin zerresini bile almadığını anlıyorum. Ama zorlamıyor, telefonumu getirip ekran kilidini açmam için bana uzatmadan önce bir kez başını sallıyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla düştü. "Ne?"

"Sana numaramı veriyorum." Bana gözlerini devirdi. "Şimdi telefonun kilidini aç, Delacroix."

"Oh." Elimi uzatıp kodu giriyorum. Ekranda gezinmesini ve kendisine bir mesaj göndermeden önce numarasını rehberime izlerken midem her türlü sinirle doluyor.

Zeki çocuk.

Telefonu bana geri verdi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Dinle, daha önce ve ondan önce söylediklerimde ciddiydim. Senin için buradayım. Her şey olmasa bile-" Elini yatağa doğru sallıyor. "Tüm bunlar olmadan. Senden hoşlanıyorum sarışın, tamam mı?" Daha da yaklaşarak kalçalarımı kavırıyor, şakacı gözleri benimkilere kilitleniyor. "Yani, bütün bunlara karşı değilim. Ama seninle vakit geçirmek istiyorum. O yüzden yabancılık çekme, tamam mı?"

Bir an duraksıyorum, başımı sallayıp cevap verirken doğru mu söylediğimi yoksa yalan mı söylediğimi bilemiyorum. "Tamam."

Başını kaldırıp gamzelerini göstermeden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük bırakıyor. "Bir gömlek ödünç almak ister misin?"

Dudaklarım seğiriyor ve bir an için başımı öne arkaya eğip düşünüyorum. "Hayır. Sanırım onu biraz şaşırtacağım ve gidip kendiminkini alacağım." Converse'imın üzerine kayıyorum. "İntikam çok kötüdür."

Kot pantolonunu çekmek için uzanırken yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bunu görmeliyim."

Ona son bir kez sırtıyorum ve kapıya doğru uzanıyorum, dışarı çıkmadan önce gömleğini giymesini beklemiyorum. Varlığının getirdiği hafifliğe rağmen her şeyden sonra biraz yalnız kalmak istiyorum. Kulübeden çıkıyorum ve Zane'in güvertenin korkuluklarına yaslanmış, dövmeli eliyle sigarasını ağzına götürdüğünü görüyorum. Gömleğim dikkatsizce onun yanındaki korkuluğun üzerine sarkıyordu. Gözleri bana takıldığında şaşkınlıkla parlıyor ve az önce içine çektiği dumanı öksürerek çıkarmaya başlıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve gömleğime uzanıyorum, Jace'in arkamdan geldiğini hissediyorum. "Bu kötü bir alışkanlık."

Ben gömleğimi çekerken öksürüğünü kesiyor, gözleri Jace ve benim aramda merakla gidip geliyor. "Bu benim

kız arkadaşım söyledi."

"Kavganızın sebebi bu muydu?"

"Evet." Sigarayı tekrar dudaklarına götürüp sertçe içine çekiyor. "Kırk yaşına geldiğinde akciğer kanserinden ölecek biriyle kalmayacağını söylüyor."

Ona omuz silkiyorum. "O haklı. En azından vape içmelisin."

"Ne kadar da LA'sınız." Sırıttıyor ve dudaklarım seğiriyor, Jace'in yumuşak kahkahası arkamdan geliyor.

Bir adım atıp Jace'in gözleriyle buluşmak için döndüğümde, "Hepimiz o temiz yaşamla ilgiliyiz," diye şaka yapıyorum. "Ben çıkıyorum. Bugün benimle geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." Arayan gözlerle bana bakıyor ve uzanıp saçımın ucundan çekiştiriyor. "Ne dediğimi unutma, tamam mı?"

"Evet." Dönüp Zane'e başımla veda etmeden ve tekneden inerken meraklı bakışlarını görmezden gelmeden önce ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Rıhtımda aceleyle yürürken içimdeki kaçma dürtüsü beni zorluyor. Aramızda olanlardan pişman değilim. Bunu istemiştim, bir parçamı iyileştirmek için buna ihtiyacım vardı. Ama içimi burkan şey daha fazlasını hissetmekti.

Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim. Artık düşünmüyorum.

Bölüm 11

Bir Yıl Önce

Cahuita'ya olan dört saatlik yolculuğumuzun bir saatindeyiz ve şu ana kadar Coop'a hep Taylor Swift dinlettim. Aslında bu noktada şarkılarım tükenmeye başladı. Yazık oldu. Sanırım yakında favorilerimi tekrarlamaya başlamam gerekecek.

Dünkü yürüyüşten sonra, onun dilinin altında parçalanmam ve onunla Cahuita'ya gitmeyi kabul etmemle sonuçlanan yürüyüşten sonra... Umutsuzca biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Kendimi en kötü kaderin içine attığımdan emindim. Bu yüzden, düşüncelerimi düzene sokmak için kendime biraz yalnız zaman vermek amacıyla toparlanmam ve bazı şeyleri almam gerektiği bahanesini uydurdum.

Boğazıma kadar yükselen panik duygusuna rağmen, Coop eski bir Bronco'yla yanaştığında planladığım gibi sabah sekizde elimde bavulumla otelim . Bavulumu alması için onu bırakıp arabaya atladım. Hızla telefonumu aux'a taktım ve müziği açtım. Arabada bana katıldığında ve gördüğü manzara karşısında kaşlarını kaldırdığında ona bunun küçük anlaşmamızın ilk kuralı olduğunu söyledim. Her yolculukta müziği ben seçecektim.

Her türlü konuşmayı bir süreliğine kesmek ve aklımdan geçen şüphe düşüncelerini bastırmak için kesintisiz müziğe ihtiyacım vardı. Taylor Swift'i seçmem tamamen onun da benimle birlikte acı çekmesini sağlamak içindi. Ruh halimi sezdiğini tahmin ediyordum çünkü fazla karşı koymamıştı ve ilk şarkı başladığında gözlerinde o kendine özgü daralma bile olmamıştı. Ya da ikincisinde. Ya da onuncu. Ama şimdi kesinlikle yüzünde bir gerginlik görmeye başlamıştım, sanki hakaret sözcüklerini içinde tutmak için fiziksel olarak çalışmak zorundaymış gibi ağzını çevreleyen belli belirsiz çizgiler.

Öte yandan ben, boğazıma kadar yükselen kahkahalarımı kontrol altında tutmak için gerçekten çok çalışmak zorunda kalıyordum. Bu çok fazla eğlenceliydi. Oyuna kendimi kaptırdığımda gerginliğim omuzlarımdan akıp gidiyordu.

Birkaç hafta boyunca onunla sevişirken çok eğlenecektim.

"Orada iyi misin?" Ses tonumun kibarlık timsali olduğundan emin olarak soruyorum.

Coop bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce ne çalıştığını anladığını belli eden yan bir bakış attı. "Harika." Alay ediyor. "Şu anda bir kızın on beş ile otuz yaşları arasında yaşadığı her duygu konusunda iyice eğitildiğime eminim."

"Ah. Endişelenme." Hafifçe gülüyorum. "Öğrenmen gereken birkaç şey daha var."

" "

"Bu araba senin mi?" Sinirlerime rağmen onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum ve önümüzdeki birkaç haftayı onunla geçireceğim için en azından biraz durum tespiti yapmak muhtemelen en iyisi.

Gerçi belki de bunu arabaya binmeden önce düşünmeliydim. Oops.

"Evet. San Jose'de bir adamda tutuyorum ve oraya uçtuğumda alıyorum."

Daha meraklı ve daha meraklı.

"Yani buraya çok sık geliyorsun?" O başını sallarken ben de kendi soruma cevap veriyorum. "Yani burada bir yeriniz varsa sanırım gelmek zorundasınız."

"İşim nedeniyle çoğunlukla Orta ve Güney Amerika'dayım, bu nedenle bir ya da iki ayda bir buraya gelebiliyorum."

"Tamam, şimdi bana gerçekten ne iş yaptığını açıklamak zorundasın."

Yüzünü okullaştırmadan önce dudaklarının kenarları yukarı doğru kalktı. "Size söyledim, ben özel hizmetlere ihtiyaç duyan insanlar için danışmanlık yapıyorum."

Cevabına gözlerimi deviriyorum. Tekrar. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Karmaşık bir durum." Gözlerini kısa bir süreliğine benimkilere çevirirken iç geçiriyor.

" zaman karmaşıklıkla. Ayak uydurabileceğime eminim."

Cevap sessizliği devam ediyor ve ben de onu teşvik etmek için *Jeopardy* melodisini mırıldanmaya başlıyorum.

"Temel olarak..." Duraklıyor ve şerit değiştirmeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Bir şey çalındığında ya da bir kişinin bulunması gerektiğinde, çalıştığım şirket kurtarma işini üstleniyor ya da en azından benim oynadığım rol genellikle bu."

"Yani özel dedektif gibi mi?"

Sorum üzerine dudakları seğirdi. "Bundan biraz daha yüksek riskli."

"Yani..."

"Çalıştığım şirketin adı Bainbridge International."

Bu ismi daha önce nerede duyduğumu bulmaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. "Neden tanıdık geliyor?"

"Çeşitli hükümetler için pek çok iş yapıyoruz ve bu bazen haberlere konu oluyor."

"Yani... casus gibi mi?" Midem, kendimi korumam için hiç de elverişli olmayan bir şekilde çırpınıyor.

"Daha çok bir paralı asker gibi." Sanki paralı asker olmak birine tesisatçı olduğunu söylemekle aynıymış gibi rahatça omuz silkiyor.

"Şey, bu kesinlikle..." Çok ateşli. "İlginç." Ve bu onun gülünç derecede iyi durumda olduğunu açıklıyor.

Bacak bacak üstüne atıp tahrikin doğrudan merkezime yönelmesini engellemek zorunda kalıyorum.

"Evet. İşimi seviyorum. Kesinlikle hiç sıkıcı değil." Bana o vahşi sırıtışını fırlatıyor ve ben de bacaklarımı birbirine daha sıkı bastırmak zorunda kalıyorum. "Gerçi gizlilik politikalarımız nedeniyle sana bundan daha fazlasını söyleyemem."

"Peki bir kişi tam olarak nasıl paralı asker olur?"

"Aslında beni onlar buldu. Başka bir şirketle sözleşmeden beni satın aldılar, karşılığında da onlarla geçirdiğim süreyi tamamladım." Omuz silkiyor. "İyi bir uyumdu, bu yüzden iş bittikten sonra iş bazında kaldım. Şimdi bana diğer kurallarınızın ne olduğunu söyleyin."

"Ne?"

"Bunun için kurallar olması gerektiğini söylemişsiniz, görünüşe göre bunlardan ilki müzik seçiminiz yoluyla acımasız ve olağandışı cezalandırma, peki diğerleri neler?"

"Ah. Evet, kurallar." Şehvet dolu beynim, fantezilerimi başka bir zaman düşünmek üzere bir kenara koyarken yetişmek için çabalıyor. Tercihen elimde pille çalışan bir arkadaşla.

Odaklan, El.

Aslında dün gecenin büyük bir bölümünü yatakta dönüp durarak bu konu üzerinde, onu ve aramızdaki bu çekimin çok derinleşmesini engellemenin en iyi yolu üzerinde düşünerek geçirdim. "Zaten bildiklerimiz dışında isim yok."

"Neden şaşırmadım?" Karanlık bir şekilde gülüyor. "Yani Prenses'e bağlı kalmak mı istiyorsun?"

Ona cevap vermeden önce aklımda birkaç olasılıkla oynuyorum. "Della."

Della-croix gibi. Ona şımarık bir sırıtış fırlatıyorum.

zekice. "Ya da Prenses, bunun gücü benim üzerimde büyüdü."

"Della." Sanki gibi ismi dilinin üzerinde yuvarlıyor. "Bu senin adın mı?"

"Kısmen."

"Tamam. Bir sonraki kural."

"Geçmişimizden bahsetmek ya da derin duygusal konuşmalar yapmak yok. Bu kesinlikle eğlenceli bir yaz olayı."

Bana kaşlarını çattı. "Burada kendimi biraz kullanılmış hissetmeye başladım." "Haraç olarak gönüllü oldun," diye hatırlatıyorum ona hafif bir kahkaha atarak. "Doğru. Başka var mı?"

"Bir." Son kuralı ortaya koymadan önce derin bir nefes alıyorum. "İkimizden biri gerçekten düşmeye başladığı anda... bunu hemen o anda iptal edeceğiz."

Arabanın karşısında bakışlarıyla karşılaşıyorum. Muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre yola bakarken gözleri sorularla dolup taşıyor.

"Ya senden zaten hoşlanıyorsam?"

"Hoşlanmak iyidir. Ben de senden hoşlanmasaydım burada olmazdım. Ama bundan daha fazlası, daha derin bir şey olursa buna bir son vermeliyiz." Ses tonum kararlı. Bu konuda taviz vermeyeceğim. Kendimi korumak zorundayım yoksa düşme tehlikesi gerçeğe dönüşecek.

Düşünürken gülünç derecede dolgun dudaklarının gerilmesini izliyorum.

"Bir soru." Gece ormanı gözleri benimkilere kayıyor. "Ve senin kurallarına uyacağım."

Omuzlarımın gerildiğini hissediyorum, ama bunu sürdürmesine rağmen... gelmeyi kabul ettim. En azından bir soruya cevap verebilirim. "Bu adil."

"Neden?"

Açıklama istemedi ne demek istediğini anladım. Kurallara ne gerek var? Tüm bunlar neden gerekli? Neden onu uzak tutalım?

Ona verebileceğim tek cevabı

veriyorum. "Çünkü sen de

tehlikelisin."

Başını sallamadan önce bir dakika geçer. "Tamam." Dudakları hayalet gibi yukarı kalktı. "Senin yönteminle oynayacağız... Prenses."

Dudaklarım titriyor ve onun kabulü karşısında derin bir rahatlama nefesi veriyorum. "Tamam," diye , kelimenin içinden esniyorum, ağzım genişliyor. "Yorgun musun?"

"Evet, dün gece pek uyuyamadım."

"Uyu," diye emrediyor, sesinin talepkâr tonu tam güçte. "Oraya varmamıza daha birkaç saat var. Biraz dinlensen iyi olur."

"Yapabiliyorken, değil mi?" Kaşlarını çatarak alay ediyorum ve küçük anlaşmamızın sınırları belli olduğu için kendimi çok daha rahat hissediyorum.

O alçak, karanlık kakhaha onu terk ediyor. "Aynen öyle."

Arkama yaslanıyorum, koltuğumda olabildiğince rahat ediyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Nefes alışının sabit sesi ve Taylor Swift'in alçak sesiyle uykuya dalıyorum. Aklımdan geçen son düşünce, onunla yeni tanışmış olmama rağmen... kendimi inanılmaz derecede güvende hissettiğim.

"Uyuyan Güzel." Bir el hafifçe saçlarımın arasından geçip yüzümün kenarından aşağı inerek beni gıdıklıyor. "Buradayız."

Gözlerimi açtığımda Coop'un yemyeşil yağmur ormanının çerçevelediğı, beni selamlamak için bekleyen yüzünü görüyorum. Gözleri yumuşak, dudaklarının bir tarafı hafifçe yukarı çekilmiş. İçinde durduğu açık yolcu kapısı nemli bir esintiyi içeri alıyor ve çarpan yumuşak dalgaların sesini duyabiliyorum.

"Burada mıyız?" Sesim kulaklarımda sersemlemiş bir şekilde yankılanıyor ve emniyet kemerimi çözmem gerektiğini fark etmeden önce doğrulmaya çalışıyorum.

"Evet." Kıkırdıyor. "Bavulunu çoktan içeri götürdüm. Elimden geldiğince uyumana izin vermeye çalıştım. Üşümüştün."

"Teşekkürler." Arabadan inmek için adım atıyorum ve bana her zaman seslendiğı prensesmişim gibi yardım etmek için elimi tutuyor. Gözlerim etrafımızı çevreleyen yemyeşil yağmur ormanında gezinirken bir barakaya takılıyor. Bu konuda kesinlikle yalan söylemiyordu. Bina küçük, çoğu insanın apartman dairesi büyüklüğünde ve kahverengi ahşaptan yapılmış, üzerine muhtemelen bir zamanlar gümüş renginde olan ama yaş ve hava koşulları nedeniyle koyu, benekli bir griye dönüşmüş metal bir çatı konmuş. İki resimli pencerenin arasında koyu kırmızı bir ön kapı bulunuyor.

"Uyuyan Güzel?" Dudaklarımın seğırdiğini hissederek ona bakıyorum.

Geniş omuzlarını silkiyor ve ön kapıya doğru yürümeye başlıyor. "Küçük bir kız kardeşim var. Büyürken itiraf etmek istemediğim kadar çok prenses filmi izlemek zorunda kaldım."

Eve giden toprak patikada onun peşinden gidiyorum. "Eminim iyi bir ağabeyisindir."

"Her zaman değil, ama şimdi elimden geleni yapıyorum."

Coop ön kapıyı açıp içeri girdikten sonra onu takip edebilmem için geri çekildi. Gözlerini yüzümde hissedebiliyordum, adım atarken verdiğim tepkiyi izliyordu.

eşiğin üzerinden geçip mekanı içine çeker.

Evin arka tarafının tamamı açık, katlanır cam kapılar geriye çekilmiş ve doğrudan kuma çıkmaya izin veriyor. Kristal su manzarası beni durma noktasına getiriyor ve ılık okyanus esintisi duyularımı okşayarak üzerime yayılıyor. Converse giymiş ayaklarımın altında İspanyol fayansları uzanıyor ve tüm alanı karmaşık gri bir tasarımla kaplıyor. Ön kapı, retro görünümlü bir buzdolabı ve küçük bir mutfak masası bulunan küçük bir mutfığa açılırken, evin arka tarafı duvarları kaplayan tavandan tabana kitap raflarıyla dolu. Katlanır cam kapılara doğru, sahili görebileceğiniz bir açıyla bir masa .

Ve mekanın tam ortasında kocaman bir yatak var.

Gözlerim yatağa takılıyor ve orada kalıyor, yumuşak görünümlü beyaz yatak takımını inceliyorum ve beklentim içimde titreşmeye başlıyor. Yatak, dalgaların manzarasına uyanabileceğiniz şekilde konumlandırılmış ve her şey düpedüz çökmüş durumda. Başını kulağıma doğru eğmeden hemen önce Coop'un varlığını arkamda hissediyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Ona dürüstçe, "Muhteşem bir yer," dedim. Manzaranın yanı sıra evin tüm düzeninden de etkilendim. Ayrıca bir bekâr evi için inanılmaz derecede temiz ve düzenli, bu da Coop'un kontrol manyağı olduğuna dair içimde uyanan şüphenin muhtemelen doğru olduğunu düşündürüyor. Kontrol konusunda kendi sorunlarım olsa da, hayatımda hiç düzenli olarak adlandırıldığımı sanmıyorum, bu yüzden bu ilginç olmalı.

"Beğendiğine sevindim." Boynumu nazikçe öpüyor ve elleri kalçalarımı kavramak için yukarı çıkarken ona daha iyi erişim sağlamak için yana bırakıyorum.

"Demek paralı askerlik işi iyi kazandırıyor, ha?" Bırakın Kosta Rika'da bir ev almayı, yirmi beş yaşındaki pek çok genç herhangi bir yer satın alamazdı.

"Yakın zamanda emekli olmayacağım." Boynuma doğru hafifçe gülüyor. "Ama geçen yıl burayı karşılayabilecek kadar iyi iş yapıyorum."

"Hmm."

Elleri giydiğim atletin altına doğru ilerlemeye başlıyor ve her ne kadar hemen orada teslim olmak istesem de... tuvalet molası vermeden dört saatlik araba yolculuğundan sonra mesanem neredeyse protesto çığlıkları atıyor. Yani bilirsiniz, öncelikler.

"Banyo mu?" Bakışlarıyla buluşmak için başımı arkaya eğerek soruyorum.

Gözleri eğlenceyle parlıyor ve geri çekilerek bana sağdaki bir kapıyı işaret ediyor. "Tam şurada."

Banyoya doğru ilerlerken telefonum şortumun arka cebinde titriyor ve kapıyı kilitletiğimde çıkarıp mesajı kontrol ediyorum.

Stef: Kosta Rika'nın bütün erkekleri şimdiden esaretin altına mı girdi?

Mesaj karşısında yüzümde bir sırıtma beliriyor ve mesanemi boşaltmadan önce bir cevap yazıyorum.

El: Onun gibi bir şey. Birkaç haftalığına Jaco'da tanıştığım bir adamla kalıyorum. Cahuita'da bir yeri var. Manzarası nefes kesici. Keşke burada olsaydın... ama belki sahilin bir iki ev aşağısında.

İşimi bitiriyorum ve ellerimi yıkarken üç küçük noktayı izliyorum, banyodan çıkmadan önce cevabını bekliyorum.

Stef: İsim ve adres?

Gözlerimi devirerek yaşam alanına geri döndüm, Coop'u ararken onu katlanır cam kapıya yaslanmış, elindeki birayı yana doğru sarkıtmış halde buldum.

"Hey, adresi nedir?"

Ona doğru yürürken kafasını soru sorar gibi bana doğru eğiyor ve telefonumu gösteriyorum. "Hover-anne en iyi arkadaşım bilmek istiyor."

"Ah. Burası oldukça sapa bir yer, bu yüzden adres vermek pek işinize yaramaz ama isterseniz size GPS koordinatlarını söyleyebilirim."

"Bu işe yarar."

GPS koordinatlarını sıralıyor ve ben hızlıca ismiyle birlikte yazıp Stef'in anladığından emin olmak için cevabını bekliyorum. Üç küçük nokta hızla beliriyor ve uzun süre beklememe gerek kalmıyor.

Stef: Dikkatli ol, cara.

El: Ben mi? Her zaman.

Telefonumu gülümseyerek yanımdaki masaya bırakmadan önce, onu, Kai'yi ve Mac'i şimdiden hayal ederek mesaja geniş gözlü emojiyi ekliyorum

havuz kenarında uzanırken Google haritalarında yeri arıyordum. Kafamı kaldırdığımda Coop'un gözlerini üzerimde ve ilgiyle dolu buluyorum.

"İyi arkadaş." Ses tonundan bunun bir soru değil, bir ifade olduğunu anlayabiliyorum. "En iyisi." Başımı onunkinden çevirip sahile bakıyorum. görünürde başka bir ruh. "Kasabadan ne kadar uzaktayız?" "Yaklaşık otuz dakikalık bir yol."

Arkama baktığımda bira şişesini yumuşak bir tıngırtıyla fayansın üzerine bıraktığını görüyorum. Ben ne olduğunu anlamadan öne atılıyor ve beni kucaklayıp omzuna atıyor ve elini yumuşak bir şaplakla kıçma indiriyor. Beni yatağa taşıyıp üzerine atarken dudaklarımdan dökülen kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum ve bacaklarımı alaycı bir şekilde açıyorum, dudaklarım hâlâ sırıtıyor.

Gömleğini başının üzerinden yırtıp tüm o muhteşem zeytin tenini sergilerken bakışları beni yutuyor. "Senin içine girmeyeli beş gün oldu, bence bu çok uzun bir süre." Şortunun düğmesini açıyor ve fermuarını indirerek yere bırakıyor. Giydiği siyah boxer külotun içinden kocaman sikinin sert hatlarını görebiliyorum. "Bunu şimdi düzeltmeyi planlıyorum."

Üzerime gelip dudaklarını dudaklarıma değdirirken aklımdan geçen tek düşünce, çoktan fazla derine inmiş olabileceğim.

Bölüm 12

Şimdiki

Gün Beş gündür Jace'ten kaçıyordum.

Onunla teknede geçirdiğim o günden sonra kendimi büyükannemin evine kilitlemiş ve o zamandan beri gönderdiği birkaç mesajdan kaçmıştım. Takılmak isteyip istemediğimi soran ilk mesajına başım ağrıyor gibi saçma bir bahane uydurmuş, iyi olup olmadığımı ve hayatta olup olmadığımı sorduğunda ise hiç cevap vermemiştim. Gerçek şu ki artık bilmiyordum. Kosta Rika sahilinde kırılan parçam hala ağrıyordu ama... Jace hayatıma girdiğinden beri azalmış, biraz iyileşmişti ve bu beni bocalamaya bırakmıştı.

Bu yaz ile geçen yaz arasındaki de ja vu hissi beni kapıyı kilitlemeye ve boktan hazır kahve içerken pijamalarım la yaşamaya itmişti. Annemin günlüklerini okumak ve onun içsel işleyişine ara vermek istediğimde dizüstü bilgisayarım da Netflix izlemek arasında geçiş yapıyordum. Onları sırayla okumaya karar vermiştim. İsted iğim cevapların açıkça sonlara doğru olacağını biliyordum ama... kaybettiği annesini gizlice hayal eden içimdeki küçük kız, onun sonuyla yüzleşmeden önce kim olduğunu bilmek istiyordu.

Günlükler on dokuz yaş ında Amerika'ya geldikten kısa bir süre sonra başlamıştı ve dürüst olmak gerekirse onun hakkında ne düşüneceğimi tam olarak bilmiyordum. Bir yandan ondan etkilenmiştim. Yetim olarak doğmuş ve daha iyi bir yaşam için yıllarca para biriktirerek Amerika'ya gelmişti. Buraya taşınmadan önce kendi kendine İngilizce öğrenmiş ve New York'ta aşçılık okuluna gitmişti. Günlükleri, İngilizce yazılarını düzeltmek ve kelime dağarcığını genişletmek için bir yol olarak kullanmıştı. Azmi ve kararlılığı muazzamdı, benim bile sahip olduğumdan emin olduğumdan daha fazlaydı. Ara sıra buraya gelmeden önce terk ettiğ i bir *erkek* hakkında yazıyordu, bu yüzden babamla tanışmadan önce en az bir kez aşık olduğunu varsaydım.

Ama öte yandan... sığ ve bencildi. Sık sık erkeklerin ilgisinden nasıl hoşlandığını yazıyordu ve konu onlara geldiğinde her zaman bir bakış açısı vardı. İster kariyeri olsun, ister maddi şeyler. Onun için önemli olan tek şey, daha iyi bir yaşam arayışında masaya ne getirdikleriydi. Kira parasının yarısını kıyafetlere ya da ayakkabılara harcardı.

Kısa kaldığında oda arkadaşını onu idare etmesi için etkileyebileceğini biliyordu.

Yine de büyüdüğü yetimhaneye her ay para gönderiyordu.

Annemin en hafif tabirle karmaşık bir insan olduğunu hemen anladım. Büyürken hayal ettiğim peri masalı figürü değildi. Ama kendime onun katlandığı yalnızlığı ve yoksulluğu hiç bilmediğimi hatırlatmaya çalıştım. Yani gerçekten, ben kimdim ki onu yargılayayım?

Beni etkileyen kısım, onun hakkında özellikle hoşlanmadığım ama yine de bana kendimi hatırlatan şeylerdi. Borç kısmı ya da başkalarını kullanma kısmı değil. Kendimi başkalarına borçlu hissetmeye asla izin vermedim ve en iyi günümde bile başkalarına yalakalık yapabilecek biri değildim. Ama ilgiden hoşlanma, aşırı tavır... Sanırım bazı şeyler gerçekten genetikti. Her şey beni melankoliyle doldurdu ve hoşuma gitmeyecek kadar kendi içime kapanmama neden oldu.

Yirmi bir yaşında babamla tanıştığı kısma kadar gelmiş ve günlüğü kapatmıştım. Hikâyelerinin nasıl başladığını okumadan önce bir molaya ihtiyacım olduğunu bildiğim için kanepeye uzanıp *Bridgerton*'ın yeni sezonundan birkaç bölüm izledim. Çünkü görünüşe göre, tüm aşk ve mutlu aile dinamikleri dizüstü bilgisayarımı kapatmama neden olmadan önce gerçekten mazoşistmişim. Midem protesto homurtuları çıkarmak için o an seçmişti ve buzdolabımın kısır içeriğine baktıktan sonra yiyecek aramaya çıkmak zorunda kaldım.

İşte bu şekilde, zar zor görünebilir bir halde araba yoluna geri döndüm. Adam's Place'den başka bir yerden sipariş edilmesini umursamadığım üzgün görünümlü bir sandviçle verandamın basamaklarına uzanmış bana bakan Jace Dawson'ın yüzüyle karşılaştım.

"Siktir."

Bir an için renkli camlarımın arkasından ona bakıyorum ve arabayı çekip onu görmemiş gibi yapıp yapamayacağımı tartışıyorum. Ama yüz ifadesi çabucak "yakaladım" bakışına dönüşüyor ve camlarımın yeterince koyu renk olmadığı konusunda beni uyarıyor. Los Angeles'a döndüğümde bunu kesinlikle düzeltmem gerekecek.

"Siktir," diye mırıldanıyorum tekrar, yolcu koltuğumdaki paket servis çantasını alıp kapıyı iterek açıyorum.

Ona doğru sessizce yürümemi izliyor. Gözleri dağınık üstünden giydiğim tişört ve pijama şortuma doğru ilerliyor, sonra

Ayağımdaki parmak arası terliklere kadar. Sanki tüm parçalarımın sağlam olduğundan emin olmak için kontrol ediyor.

Çoğunlukla, Dawson. Çoğunlukla.

Paket servis çantamı verandanın basamaklarına bırakıp yanına oturuyorum, kaçış olmadığını biliyor ve garip bir şekilde şu anda deneme arzusundan yoksunum.

Bir süre garip bir şekilde rahat bir sessizlik içinde oturup gün ışığının yavaş yavaş alacakaranlığa dönüşünü izliyoruz, sonra bana dönüyor. "Benden kaçıyor musun sarışın?"

Gözlerinin içine bakmak için dönmeden önce yorgun bir iç çekiyorum.

". "Neden?" Başını sorgulayıcı bir şekilde eğiyor.

"Çünkü..." Omuz silkiyorum. "Çünkü fark etmediysen söyleyeyim, ben biraz dağınık biriyim."

"Bunun şeyi günü gününe yaşamakla bir ilgisi var mı?"

"Evet."

"Bir erkek miydi?"

Bir an için bakışlarımı kaçırıyorum, gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeden önce parmaklarımı şortumun eteğinde gezdiriyorum. "Evet."

Dudakları seğirmeden önce anlayışla başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve uzanıp omzunu itiyorum. "Göt."

"Hepimiz o yollardan geçtik." Sırıttıyor, gözleri mizahla doluyor. "Ben hariç herkes, yani. Kızlar genelde beni karşı konulmaz bulur."

"Oh, eminim." Ona gözlerimi deviriyorum, başımı tekrar alacakaranlıkla dolu gökyüzüne çevirirken dudaklarım seğiriyor.

Konuşmadan önce bir an için ağustos böceklerinin sesi havayı dolduruyor. "Ne olursa olsun, o bir aptal. Her kimse."

"Teşekkürler." Ona dönmeden önce sözlerinin getirdiği duygulara karşı boğazımı temizliyorum. "Onun günlüklerini okuyordum."

İyi ya da kötü, evdeki o günden beri benimle birlikte bu işin içinde. Ve eğer duymak isterse ona bilgi vermeyi borçlu olduğumu hissediyorum.

Kaşları aşağı doğru çekiliyor. "Nasıl gidiyor?"

"Gidiyor..." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Onun hakkında ne hissettiğimden henüz emin değilim. En başından başladım ve en hafif tabirle karmaşık bir insandı."

"En iyi insanlar genellikle öyledir."

Kaşlarımı kaldırarak ona şüpheyle bakıyorum. "Bence bu tartışılabilir."

"Muhtemelen." Bana utanmadan sıırıttı. "Sadece seni daha iyi hissettirmeye çalışıyordum."

Yumuşak bir kahkaha daha atıyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Sen gerçekten başka bir şeysin."

Bana bir parmağını kaldırdı. "Şimdi ben bir sonraki soruyu sorarken bu düşünceyi aklınızda tutun."

"Aman Tanrım."

"Bu sözleri son söylediğinde çok daha fazla sevmiştim."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Dawson."

Başını eğiyor ve derin bir nefes vermeden önce alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Benimle aile yemeğine gelir misin?"

"Ne?" Kekeledim. Bu kesinlikle beklediğim şeyin yakınından bile geçmiyordu. Gerçi ondan ne bekleyeceğimi hiç bilemiyordum.

"Sadece beni dinle." Kollarını dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Tiff babama senin şehirde olduğunu söyledi ve babam belli ki annelerimizden dolayı senin kim olduğunu biliyor. Sonra ona birlikte takıldığımızı söyledi ve o da seni yemeğe davet etmemi istedi. Ben de ona benden kaçtığını söyleyemedim çünkü biz-" Kendini tuttu ve endişeyle bana baktı. "Zor bir günün ardından birbirimizi teselli ettik. İşte buradayım."

Ona alaycı bir bakış attım. "On iki yaşında bir kız gibi konuşuyorsun."

Korkuyor. "Sadece babam ve Tiff olacak. Ve babam benden daha iyi bir aşçıdır."

"Sık kelimesini kullanabilirsin."

Yüzü umutlu bir ifadeye bürünüyor. "Yani yemeğe gelecek misin?"

Ona dönüp bakmadan önce gülerek başımı arkaya attım. "Hayatta olmaz."

"Bu çok kabaydı, Delacroix." Bana asık suratlı bir ifade verdi. "Lütfen. Beni terk etmeni telafi edecek. Bu benim kendime olan saygıma gerçekten büyük bir darbe vurdu, biliyorsun."

Teselli edercesine omzunu okşadım. "Eminim hayatta kalacaksın."

"Bundan pek emin değilim." Bana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Biliyorsun, annelerimiz eskiden takılırken babam çok etrafta olurdu. Sonunda orada neler olup bittiğine dair bir şeyler hatırlıyor olabilir."

Ağzım açık kalıyor ve bir anlık sessizlikle ona bakakalıyorum.

"Ailemin ölümüyle ilgili olası bilgileri, seninle aile yemeğine gelmemi sağlamak için gerçekten koz olarak mı kullanıyorsun?"

"Ben mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Asla." Dudakları, sırtmaya karşı bir savaş olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde kısa bir süreliğine geriliyor. "Sadece katılmanın olası faydalarına işaret ediyorum, hepsi bu." Daha yakına eğiliyor, sesi samimi bir şekilde alçalırken havai fişek gözleri bana doğru parlıyor. "Ayrıca, senin dağınıklığını özledim."

Sikeyim.

Bocaladığımı hissediyorum ve güzel bir yüz ve birazcık ilgi görünce yıkılan kız olduğum için kendimi azarlamaktan kendimi alamıyorum.

Kendine yalan söylemeyi bırak, El. Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun.

Konuşurken sesi acı verecek kadar içtendi. "Lütfen, El."

Güçlüler nasıl da düşmüş.

"Peki," diye homurdanıyorum, bana zaferle parlayan o parlak gülümsemesini gösterdiğinde merdivenlerden kalkıyorum. "Üstümü değiştirmem için bana on dakika ver."

Bölüm 13

Günümüz

Jace, büyükannemin yaklaşık on dakika uzaklıktaki alçak bir ahşap evin önünde durdu ve yol boyunca uzanan çimlerin ortasına park etti. Arabayı durdurup kendi kapısını iterek açıyor ve ben kapı koluna uzanırken koşarak benimkini açıyor. Kapıyı benim için açmasına izin veriyorum ve cipinden iniyorum, eve bakıyorum, uzun bir sundurma ve garaj yolunda eski püskü mavi bir Ford kamyonet görüyorum. Evin dışından bile bir kadının oturmadığı anlaşılıyor ama yine de iyi durumda görünüyor. Bahçenin önündeki drenaj hendeğinin üzerinden atlarken tutmam için elini uzatıyor, sonra bırakıyor ve bana emin olmayan bir bakış atıyor.

"Yani babam bu geceki görünüşün konusunda biraz abartılı olabilir." Gözleri endişeyle benimkilerden uzaklaşıyor. "Ona annemin... Annemin hâlâ burada olduğu zamanları hatırlatan şey için oldukça heyecanlanma eğilimindedir."

"Hey." Uzanıp elini tekrar tutuyorum ve sıkıyorum. Bu ender gerginlik gösterisinde onu rahatlatmamak mümkün değildi. "Harika olacak." Ona bir sırtıma fırlatıyorum. "Beni besliyorsun, unuttun mu? İyi vakit geçireceğime eminim."

Dudaklarında tereddütlü bir sırıtiş beliriyor. "Doğru ya. O kısmı unutmuşum."

Ön kapıya kadar olan yolun geri kalanında elini tutuyorum ve kapıyı iterek açtığında bırakıyorum.

"Yo, Pops?" Eve girip sesleniyor ve kapıyı arkamdan kapatmak için dönüyor. "Neredesin?"

"Mutfak!" diye bağılıyor alçak, çakıllı bir ses yanıt olarak.

Jace beni girişe ve oturma odasına götürürken gözlerim mekânı tarıyor, girişteki mücadele kutusunu ve televizyonun önündeki tembel çocuk koltuğunu görüyorum. Eğer orada burada küçük kadınsılık patlamaları olmasaydı, burası tam bir bekâr evi olurdu. Pencere kenarında arka bahçeye bakan rastgele bir porselen tavşan. Şöminenin üstündeki şömine rafında yeri olmayan bir müzik kutusu. Oturma odasının duvarındaki bir resim bakışlarımı yakaladığında duruyorum.

Orman yeşili gözleri olan altın saçlı bir kadın kameraya bakıyor ve kucağında kendisine hayranlıkla bakan küçük bir çocukla birlikte gülüyor. Ve sormama gerek kalmadan bunların Jace ve annesi olduğunu biliyorum. Küçük yaşına rağmen aralarındaki benzerlikler dikkat çekici. Aynı oyuncu badem şekilli gözlere sahipler. Aynı renk ve şehvetli dudaklar. Fotoğrafta aralarındaki aşkı görebiliyorum ve yanımda durduğunda kalbim Jace için sızlıyor.

"Çok güzeldi," diyorum usulca, gözlerimi fotoğraftan ayırıp yüzünde küçük, hüzünlü bir gülümseme görüyorum.

"Öyleydi." Başını sallıyor, sesi hüzünlü. "Etrafındaki her şeyi aydınlatan bir tarzı vardı. Ne kadar kötü olursa olsun, sonuna kadar her şeyin daha iyi görünmesini sağlardı."

Yüzündeki kederli ifadeden nefret ederek omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Tanıdığım başka birine çok benziyor."

Yumuşak bir kahkaha atarken gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Belki." Başını mutfağa doğru sallıyor. "Hadi, bütün gün seni görmek için can atıyordu."

Jace beni oturma odasının duvarındaki kemerli bir geçide götürüyor, kremlerin ve baharatların en lezzetli kokusuyla beni içeri çekiyor ve küçük bir mutfağa adım atıyorum, Jace'ten biraz daha kısa orta yaşlı bir adamın ocakta büyük bir tencereyi karıştırdığını görüyorum. Kısa kollu, düğmeli bir balıkçı gömleği ve kargo şortu giymişti. Cildi yıpranmış ve kısa kahverengi saçları kafasında dağınık. Jace'in yaydığı rahat havanın aynısı onda da var ama benzerlikler burada başlayıp bitiyor. Jace'in yüz hatları kesinlikle annesine benziyor. Babasının daha sert görünümüyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Biz içeri girerken başını kaldırıyor ve oğluna sıcak bir şekilde gülümsüyor, ocaktan uzaklaşarak onu çabucak kucaklıyor. "Bakıyorum da dönüş yolunu bulmuşsun."

"Her zaman öyle, babalık." Jace uzaklaşmadan önce sırtına bir tokat atar.

Babası bana dönüyor ve yüzündeki gülümseme daha da genişliyor. "Kahretsin Eleanor. Hatırladığımdan biraz daha uzunmuşsun."

Ona küçük bir gülümseme verip omuz silkiyorum. "Duyduklarıma göre böyle şeyler olmaya meyilliymiş."

Açıkça gülüyor ve yanıma gelip az önce oğluna sarıldığı bana sarılıyor. "Eskiden bana Jack Amca derdin ama sanırım artık Jack daha iyi olacak."

"Jack," diye yankılıyorum o geri çekildiğinde, Jace'e kaşlarımı kaldırırken dudaklarım seğiriyor. "Jack ve Jace. Bu çok sevimli."

Babası bıyık altından gülerek yorum yapmadan sobanın başına dönerken Jace bana gözlerini deviriyor ve elini uzatıp başımın üstündeki saçları karıştırıyor. "Kapa çeneni, sarışın."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Gerçekten öyle."

"Evet, evet," diye mırıldanıyor, buzdolabına doğru yürüyüp açıyor, kaşları aşağı inerken içindekileri gözden geçiriyor. "Şarabı Tiff mi getiriyor baba?"

"Evet." Jack başını sallıyor, ocaktaki tencereyi karıştırıyor ve tezgâhı kaplayan baharatlardan birine uzanmadan önce biraz tadına bakıyor. "Ama teyzene söyleme. Tiff hâlâ reşit olmadığı için bu konuda nasıl davrandığını biliyorsun. Gerçi o kızın hangi dükkânı kendisine satış yapması için etkilemeyi başardığı beni aşar."

"Tiff kaç yaşında?"

"On dokuz," diye cevaplıyor Jace, buzdolabını kapatırken sesi alışılmadık derecede alaycı bir hal alıyor. "Şerif de bu gece bize katılacak mı?"

"Bundan daha iyisini biliyorsun, evlat. Kadın her zaman çalışır." Başımı soru sorar gibi ona doğru eğdim. "Teyzen şerif mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Tiff'in annesi. Tanrı'ya şükür benimle kan bağı yok. O kadın çok sinirli."

"Jace," diye azarlıyor Jack sessizce.

"Peki ya barın sahibi olan teyze?"

"Bir ve aynı. Oraya adımını attığından değil. Burayı yönetmeme izin vermesinin tek sebebinin ikimizden de eşit derecede hoşlanmaması olduğuna eminim. Ölmeden önce burası kocasınınındı."

"Yani bekle-" Kafamı sallıyorum, karmaşık aile ağaçları konusunda kafam karışmıştı. "Akrabalığınız nedir?"

"Tiff'in babası ve benim annem kardeştiler. Gerçi ikisi de artık aramızda değil. Annemi biliyorsun ve Tiff'in babası da o daha küçükken vefat etti."

"Anladım."

"Pekâlâ, Jace," diye araya girer Jack. "Devam et ve masayı hazırla. Yemek neredeyse bitti ve Tiff her an gelebilir." Dönüp oğluna uyarıcı bir bakış atıyor. "Ve sakın Eleanor'u sana yardım etmesi için kandırmaya kalkma."

Ben ona kendini beğenmiş bir bakış atarken Jace gözlerini deviriyor ve tencereye bakmak için Jack'in yanındaki ocağa doğru ilerliyor. Sarı çorba yükseliyor ve bir kaşık kapıp bir ısırık alma isteğimle savaşıyorum.

Gülümseyerek Jack'e dönüyorum. "Bu arada harika kokuyor."

"Yengeçli mısır çorbasından başka bir şey değil, hayatım." Ocağı kapatmak için uzanmadan önce sırtımı sıvazlıyor.

"Biliyor musun baba," diye sesleniyor Jace mutfak masasına çatal bıçak takımlarını yerleştirdiği yerden. "Eleanor iyi bir aşçıdır. Eğer hoşuna giderse yemekten sonra tariflerinizi değiş tokuş edebilirsiniz."

Başımı çeviriyorum ve eğlenen yüzüne gözlerimi kısıyorum. Piç kurusu.

Jack'in arkasından ona bir kelime söylüyorum ve o da bana hınzırca sırtıyor.

"Peki, şimdi-"

O anda ön kapı açılıyor ve Tiff'in coşkulu sesi seslenerek beni mutfak beceriksizliğimi itiraf etmek zorunda kalmaktan kurtarıyor. "Şarap getirdim!"

Yüzünde gülünç derecede parlak bir gülümseme ve her iki elinde bir şişe beyaz şarapla bir kasırga gibi mutfğa giriyor.

"El!" Öne fırlıyor ve sanki uzun zamandır kayıp bir arkadaşımışım gibi beni sıkıca kucaklıyor.

Vay canına. Gerçekten çok sevecen bir grup.

Jace gelip şarap şişelerini hala bana sarılı olan ellerinden alıyor ve onları tezgaha koymak için dönmeden önce aklımdan geçen düşünceyi okumuş gibi bana eğlenen bir bakış atıyor. Tiff beni bırakıyor ve kuzenine yandan sarılıyor, o da çekmeceyi karıştırıp bir şarap açacağı çıkarıyor ve amcasına aynı muameleyi yapmak için dönüyor.

Tiff, Jace'in yanındaki tezgâhın üzerine zıplıyor, yüzü heyecanla dolup taşıyor. "Jack Amca bana yemeğe geleceğini söylediğinde çok mutlu oldum. Sen ve Jace'ten sonra şenlik ateşinde Sam'i duymalıydın-"

"Beyaz mı beyaz mı, Delacroix?" Jace onun sözünü keserek babasının arkasına gergin bir bakış fırlatıyor.

"Beyaz iyidir." Ona sırtıyorum.

"Her neyse." Tiff kaşlarını çatarak Jace'e bakıyor ve bir tanesini kapmadan önce şarabı üç bardağa doldurmasını izliyor. "Dediğim gibi-" Kadehi dudaklarına götürüyor ki Jack yanından geçip kadehi onun elinden kapıyor ve bana uzatıyor. "Hey!"

Ona uyarıcı bir bakış atıyor ve ben de sırtışıımı gizlemek için şaraptan bir yudum alıyorum.

"Annen diri diri derimi yüzerdi, kızım."

"Ama onu ben getirdim!" diye kızgınlıkla karşı çıkıyor.

"Ve yirmi bir yaşına kadar benim çatım altında yapacağın tek şey bu olacak." Bana dönüyor ve Jace'in babasının arkasından bardağını Tiff'e uzatıp büyük bir yudum aldığını görüyorum. "Şimdi yemek hazır Eleanor. Kaseler ocağın yanında, sen yemeğini yerken bu iki yaramaz bekleyebilir."

"Teşekkürler." Ona gülümsüyorum ve ocağa dönüyorum, kasemi doldururken aile dinamiklerine dair her türlü nostaljiyi hissediyorum, Yvie'yi ve çocukları özleyorum. Geleneksel bir ailede büyümemiş olabilirim ve Yvie hafta boyunca geç saatlere kadar çalışırdı. Ama çocuklarla hemen hemen her akşam birlikte yemek yedik ve Yvie Pazar akşamı yemeklerinde her zaman yanımda olmaya özen gösterirdi.

Mutfak masasına yürüyüp oturuyorum ve Jace ile Tiff'in sıranın kime geleceği konusunda birbirlerini itip kakmalarını izliyorum. Tiff hızlıca çorbayı kasesine dolduruyor ve koşarak yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Biliyorsun." Eğilip sesini gizlice alçaltıyor ve omzunun üzerinden Jace'in ocakta durduğu yere bakıyor. "Kuzenimi daha önce hiç bir kızı kovalarken görmemiştim. Hele de bir marketin otoparkında."

Tiff arkasına yaslanıp bana düğün davetiyelerini çoktan seçtiğini söyleyen bir gülümseme atıyor ama ben sadece gözlerimi devirip şarabımdan bir yudum alıyorum. Benim gerçekliğimle onun fantezilerini bozmak istemiyorum. Sonra Jace bize katılıyor, karşımdaki koltuğa oturuyor ve babası yanına oturmadan önce masanın ortasına bir ekmek sepeti koyarken ikimiz arasında meraklı bir bakış atıyor. Herkes herhangi bir yönlendirme olmadan yemeğe başlıyor, ben de bunu bir işaret olarak kabul edip sepetten bir parça ekmek alıyorum ve ağzıma götürmeden önce çorbaya batırıyorum. Mısır, krema, yengeç ve baharatlar bir lezzet senfonisi halinde dilimin üzerinde patlıyor.

"Vay anasını. Bu inanılmaz." Kendimi yakalamadan önce inledim. "Shi-uh, özür dilerim."

Jack ve Tiff, Jace'in gözleri benimkileri yakaladığında gülüyorlar ve o sırtıttığında yaramaz derinliklerinde oynayan yaramaz düşünceleri neredeyse .

"Gerçekten çok güzel," diye tahmin ediyorum, çorbayı kaşıklayıp ağzıma götürürken Jace'in masanın altında benimkiyle uğraşan ayağını kararlılıkla görmezden geliyorum.

"Beğendiğine sevindim." Jack gülümsüyor, koltuğunda arkasına yaslanıyor ve şarap bardağını alıp bir yudum alırken bana bakıyor. "Söyle bakalım Eleanor. Seni şehre geri getiren neydi?"

"El'i tercih ediyor," diye araya giren Tiff'in meraklı gözleri kâsesine dalmadan önce benimkilere takılıyor.

"El, o zaman." Jack başını sallar.

"Uh-" Çorbadan bir ısıruk daha alıyorum ve Jace'in ayağını baldırımda gezdirirken ayağına basmaya çalışıyorum. "I-"

Bu şekilde nasıl odaklanabilirim ki?

"Jace," diye bağırır Jack'in sesi. "Kızla ayak oyunu oynamayı bırak ve konuşmasına izin ver."

Jace'in ayağı anında yere düşer ve ifadesi pişmanlığa dönüşür. "Evet, efendim." Sanki.

"Şimdi devam et, El."

"Teşekkür ederim." Devam etmeden önce Jace'e kendini beğenmiş bir bakış attım. "Sanırım bunu söylemenin güzel bir yolu yok ama annemle babam arasında ne olduğunu, ölümlerine neyin yol açtığını bilmek istiyorum." Gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeden önce kaşığımı birkaç kez çevirerek kâseme bakıyorum. "Aslında garip bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum ya da ne bileyim. O zamanlardan herhangi bir şey."

Jack bana sempatik bir bakış attı. "Bu çok uzun zaman önceydi. Bir düşüneyim..." Şarabından bir yudum alıyor, gözleri anılardan uzaklaşıyor. "Jace'in annesi Anna'nın, Nadia'nın son birkaç aydır dikkatinin dağınık ya da uzak görüldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Her zamanki gibi pek gelmiyordu. Sadece birkaç kez ayak işlerini yapmaya giderken seni bırakmıştı ama..." Başını iki yana sallıyor. "Bundan daha fazlasını hatırlamıyorum. Özür dilerim. Keşke hatırlasaydım."

"Hayır. Hayır." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Hatırladığımdan daha fazla, bu yüzden teşekkür ederim." Şarabımdan bir yudum alarak bir sonraki soruya karşı kendimi çelikleştiriyorum. "Peki ya babam... onunla ilgili hatırladığın bir şey var mıydı?"

"Cane..." İç geçiriyor ve bardağını yere bırakıyor. "Olay olduğunda tüm kasaba şok oldu. Cane tanışabileceğiniz en iyi insanlardan biriydi. Beni yanlış anlamayın, kimse onunla mahkeme salonunda yüzleşmek istemezdi ve futbol oynamak için zorlu bir piçti." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "aynı takımda oynadığımız için bu konuda kişisel deneyimlerime dayanarak konuşuyorum. Ama bu... kimse

bunun olacağını hiç düşünmemiştim." Tekrar başını sallıyor. "Cane söz konusu olduğunda elma ağaçtan daha uzağa düşemezdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece o geceden önce babası gibi olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi."

Başımı ona doğru eğiyorum, kaşlarım şaşkınlıkla aşağı doğru iniyor. "Anlamıyorum. Büyükbabam mı? Babam ve Yvie küçükken bir kazada öldü, değil mi?"

Jack duraksıyor ve konuşmadan önce bana düşünceli bir bakış atıyor. "Elise ve Yvie onun hakkında hiç konuşmadılar mı?"

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Sanırım her şeyi geçmişte bırakmaktan mutlu oldular ve onları savunmak için, şimdiye kadar bu konuda çok fazla şey sormadım zaten. Büyükbabamla ne oldu?"

"Yvie hatırlamıyor olabilir. Baban öldüğünde o da, sen de oldukça küçüktünüz." Gözlerini tekrar benimkilere çevirip elini kaldırmadan önce bir süre masaya baktı. "Ölünün arkasından kötü konuşmak ama bildiğim kadarıyla... deden kötü bir orospu çocuğuydu. Çoğu zaman sarhoş olur ve önüne gelen her kuruşu kumarda harcarmış. Sonunda bir gece eve sarhoş dönerken kamyonunu devirdi ve sanırım bu büyükanneniz için biraz rahatlatıcı oldu. Büyükannenin sık sık onun öfkesinden nasibini aldığına dair söylentiler vardı."

Yaklaşık on saniye boyunca şok içinde ona bakıp tepkimi kontrol etmeye çalışıyorum ve sonra kendimi tutamıyorum... Bir kahkaha patlatıyorum.

"Özür dilerim." Jack ve Tiff'in şok olmuş yüzlerini görünce kahkahalarımı bastırmaya çalışarak yutkunuyorum. "Özür dilerim." Derin bir nefes alıyorum ve karşımdaki Jace'in dudaklarındaki sırıtışı görüyorum, bu da yeni bir kıkırdama dalgasının beni yakalamasına neden oluyor. "Sadece-" Jace karşımda usulca gülmeye başlıyor, ben kelimeleri çıkarmak için mücadele ederken Jack ve Tiff'in şaşkın bakışlarını üzerime çekiyor. "Y kromozomu Delacroix soyunda pek iyi sonuç vermedi, değil mi?"

Şarap kadehime uzanıyorum ve Jack'in şaşkın gözleri tekrar bana dönüp eğlenirken uygunsuz tepkimi durdurmak için bir yudum alıyorum.

"Hayır." Sert bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır. Sanırım olmadı."

Şarabımı yudumlarken iç çekerek sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gözlerimi masanın karşısındaki Jace'in gözlerine dikiyorum. Birkaç gündür aklımda dönüp duran soruyu dile getiriyorum.

"Düşünüyordum da. Çok uzaktaydılar. Komşuları yoktu, gerçekten. Olanları duyacak kimse yok." Bana başıyla onay vermesini bekliyorum.

devam etmeden önce anlaşmaya vardı. "Polisin oraya geldiğini ve beni uyandırdığını hatırlıyorum. Ama ben polisi aramasaydım ve onlar da polisi arayamasaydı o zaman..."

Gözleri parlıyor. "O zaman polisi kim aradı?"

"Aynen öyle."

"Annemle konuşmalısın!" Tiff haykırınca yerimden sıçradım ve başımı ona çevirdim. "Gerçek suçları izliyorum ve o kayıtlar hâlâ bir yerlerde olmalı. Onunla konuşmalı ve eski polis dosyalarını bulup bulamayacağına bakmalısın."

Onun aşırı hevesli yüzünü görünce dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor. "Aslında bu gerçekten iyi bir fikir."

"Şuna bak," diye araya giriyor Jack, mutfak tezgahından şarap şişesini almak için ayağa kalkarken. "Akşam yemeği ve bir gizem. Bir dahaki sefere gösteri için tüm kasabayı davet etmeliyiz."

Tiff ona kazanan bir bakış fırlatır. "Şarap içebileceğim anlamına geliyorsa ben varım!"

Yemekten sonra beni kapıya kadar geçirirken yanımdaki Jace'e gizlice bakıyorum ve gözlerinin beni selamlamak için beklediğini görüyorum.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkürler."

"Önemli bir şey değildi." Omuz silkiyorum, o durduğuunda verandanın basamaklarını tırmanıyorum, en altta kalıyorum. "Aslında daha önceki isteksizliğime rağmen iyi vakit geçirdim. Baban harika biri."

"Onun için hiçbir şey değildi." Bir ayağını alt basamağa koyuyor ve gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce bir süre aşağıya bakıyor. "Ya da benim için. O yüzden bundan sonra kendini haftalık olarak davet edilmiş say."

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Kendimi besleyemediğimi düşünürsek, bu teklifini kabul edebilirim."

"Lütfen yap."

Göz göze geldiğimizde sessizlik çöküyor ve aramızdaki o eğlenceli enerji havaya karışarak midemin altüst olmasına neden oluyor. Kahretsin, ama çok tatlı. Zahmetsizce şehvetli bir şekilde orada duruyor, saçlarını dağınık bir topuz yapmış ve gözlerinde hınzır bir muziplikle bana bakıyor. Gemiden beri aramızda bir şeyler olduğu hissi beni çok korkutuyor. Ve ben bir

özel bir tür aptallık çünkü içimdeki kırılmalığa rağmen onu içeri davet etmek istiyorum.

Coop'tan en çok bu yüzden nefret ediyor olabilirim.

Dokunulmaz olmadığımın farkına varmamı sağladığın için. En azından sonunda.

Ama Jace... Kahretsin. Onunla ilgili bir şey hayır demeyi ve onu geri çevirmeyi çok zorlaştırıyor. Şakacı gözleri ve benimle ilgilenirken gösterdiği sürekli ilgiyle beni lokuma çeviriyordu.

Tanrım, o piercingin yapabileceği şeyler.

Başımı kapıya doğru sallıyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Alt basamağa tam adım atarak bizi göz göze getirdi. "Yine ortadan kaybolacak mısın?"

"Belki." Omuz silkiyorum ve ona küçük bir sırtış atıyorum. "Sana söylemiştim. Biraz dağılmış durumdayım."

"Evet, şey." Uzanıp o şakacı haliyle saçlarımı çekiştiriyor, dudaklarını benimkilerden bir nefes uzağa bırakırken gamzeleri parlıyor. "Seni yaladım, sanırım ne olursa olsun artık benim pisliğimsin."

Bölüm 14

Bir yıl önce

Coop ve ben biraz berbat durumdaydık.

Neredeyse iki haftadır Cahuita'dayız ve bu süre zarfında birbirimizle bir ritme girdik. O itiyor, ben geri itiyorum ve oyun böyle devam ediyor, ikimiz de garip irade savaşımıza kilitlenmiş durumdayız. Kontrol için ve ona karşı savaşıyoruz.

Geceleri yatağa giriyoruz ve ben yan yatıyorum, o yaklaşık on dakika bekliyor ve sonra sarılmak için beni çekiyor. Gülünç derecede sarsıcı bir seks yapıyoruz. Tekrar yanıma yatıyorum, sarılmak için beni tekrar çekiyor ve bu sonsuz döngü böyle devam ediyor. Ve her nasılsa, sabahları hep o inatçı piçin kollarına sarılmış olarak uyanıyorum.

Bana geçmişimle ilgili bir soru soruyor, ona bunun kurallara aykırı olduğunu hatırlatıyorum. Aynı soruyu daha dolambaçlı bir şekilde soruyor, ona küstahça bir yorum yapıyorum. Vesaire, vesaire, vesaire.

Hasarımın ne kadar derin olduğunu gerçekten sorgulamama neden olan kısım ise bundan keyif alıyor olmamdı. Yani, bu oyunu oynamayı her zaman sevmişimdir. Ama bu, daha önce hiç oynamadığım kadar yüksek riskli bir versiyonuydu ve daha değerli bir rakiple oynuyordum. Ve her anını seviyordum, kollarına sarılmış olarak uyanmak, sorularından kaçmak, hepsini.

Onunla geçirdiğim her anı seviyordum... Dün gece onu bu kadar zorlamamın nedeni de tam olarak buydu.

Çoğunlukla sahilde uzandık, günlerimizi küçük Cahuita kasabasını keşfederek ya da yakındaki milli parkta yürüyüş yaparak geçirdik. yemek için kasabaya gitmediğimiz zamanlarda yemek pişirme işini çoğunlukla Coop'a bıraktım. Coop'un becerisi meyve doğramak ve tavuk sote etmekle sınırlı gibi görünüyordu ama yine de yenilebilirdi ve bu da benim yapabileceğimden çok daha iyiydi. Ve tabii ki en sevdiğim kısım, ikimiz de birbirimizi avucumuzun içi gibi tanıyana kadar her günün büyük bir bölümünü birbirimizin vücutlarını öğrenmeye ayırmamızdı. Dişlerimi kalça kemiği boyunca sürüklediğimde neredeyse küçük bir ölümle öldüğünü biliyordum ve tanrım, adam beni tam arkadan nasıl becereceğini hızlı bir şekilde öğrenmişti.

Ama birkaç günde bir akşam yemeği ve içki için kasabadaki küçük bir bara gidiyorduk. Barın sahibi Coop'un tanıdığı ve açıkça sevdiği Jeff adında eski bir ve ben de bu huysuz barmenden oldukça hoşlanmaya başlamıştım. Boşboğazlık etmeyen tavrı onu ilk bakışta benimle aynı hisleri paylaşan bir insan haline getirmişti.

Ve dün gece bara gitmiştik... ve işte sorun orada başladı.

İçeri girip de barda duran bir grup üniversiteli genci gördüğüm anda havadaki bela kokusunu hissettim. Coop onların bana kısık gözlerle nasıl baktıklarını izledi. Genelde bu tür ilgiden zevk alırdım ama o yanımdayken bu tatmin duygusu biraz körelmişti ve bu da içimi dehşetten başka bir şeyle doldurmuyordu. Bu yüzden gecenin ikinci tekilasını da bitince, yeni bir içki almak için bara gittim ve flört ettim. Tam orada, onun önünde. Bir grup erkek dikkatimi çekmek için birbirleriyle yarışırken ben kalıp sipariş ettiğim içkiyi yudumladığımda neredeyse bunu yüzüne vuracaktım.

Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, onun gelip müdahale etmesini beklerdim. Ama yapmadı. Karanlık bakışlarını üzerimde hissetmişim, içkimin her yudumunda hoşnutsuzluğunun tadını alabiliyordum ama o yerinde kalmıştı. Ben de içkimi bitirdim. Masaya geri döndüğümde, gece ormanı gözleri öfkeyle dolmuştu, ama sadece gitmeye hazır olup olmadığını sordu.

O zamandan beri benimle tek kelime konuşmadı.

Eve dönerken yol boyunca midemdeki suçluluk duygusunu rasyonalize etmeye çalışmıştım. Bu pek aşına olmadığım bir duyguydu ve kısa sürede pek de hoşlanmadığımı fark ettim. Bu duygunun sadece yatağa girdiğimizde ve bana bir kez bile sarılmaya çalışmadığında büyümüş olması, kabullenmekte zorlandığım bir şeydi. Bu sabah yine onun kollarında uyanmıştım ama sessizliği devam ediyordu.

Bunu neden yaptığımı biliyordum. Çünkü burada rahattım, çünkü onu olması gerekenden daha fazla seviyordum ve çünkü sınırlarımın yıpranmaya başladığını hissedebiliyordum. Bu yüzden hem ona hem de kendime kuralları hatırlattım. Bunun kalıcı bir şey olmadığını. Biz sadece gecenin içinden geçen iki gemiydik. Birbirimize mesafe koymamız gerektiğini. Gün ışığı, bazılarının kendini sabote etme olarak adlandırdığı ama benim kendini koruma olarak adlandırdığım şeyi sert bir netliğe kavuşturdu.

Neredeyse öğlen olmuştu ve şu ana kadar bana eşlik eden tek şey kaleminin sürekli bir şeyler karaladığı günlüğüne sürtünmesi ve odadaki tüm havayı emen sessiz öfkesiydi.

Basitçe söylemek gerekirse, suçluluk ve sıkıntıdan ölmek üzereydim ki bu kesinlikle tercih ettiğim ölüm yolları listesinde değildi.

Bu sabah bana yemek bile vermemişti.

Siktir et. Eğer konuşmazsa... Onu zorlardım.

Yine de neden akıllı bir kız gibi çantamı toplayıp yola çıkmadığımı bilmiyordum. Sadece aramızdaki bu boğucu sessizliğe bir dakika daha katlanamayacağımı biliyordum.

Okuyormuş gibi yaptığım kitabı yanımdaki yatağa bırakıp doğruluyorum ve bakışlarımı Coop'un masasında oturduğu yere dikerek herhangi bir tepki verip vermediğimi kontrol ediyorum.

Hayır, hiçbir şey yok. Gözlerimi eğik kafasına dikiyorum ve o lanet günlüğe yazmaya devam etmesini izliyorum. Kendine gelmesini sağlamak için aşırı önlemlere başvurma zamanı.

Yataktan kalkıp katlanır cam kapılara doğru yürüyorum, onları geri çekiyorum ve eve yaslandıkları yerden plaj şezlonglarından birini alıyorum. Şezlongu evden birkaç metre uzağa fırlatıp, masasının önünde durduğundan emin olduktan sonra tekrar içeri girip doğruca banyoya . Diğer odadaki temizlik manyağını yatıştırmak için giysilerimi çıkarıp duşakabinin yanındaki masanın üzerine düzgünce yığıyorum ve kapıyı açarken arkada asılı duran bikiniyi görmezden geliyorum. Coop'a bir kez bile bakmama izin vermeden başımı dik tutuyor ve tüm çıplaklığımın evin içinde yürüyorum.

Masasının yanına geldiğimde kaleminin sabit çiziklerinin durması, dudaklarımı çeken sırtışa ve ona dilimi çıkarma dürtüsüne karşı sert bir mücadele vermeme neden oluyor. Dışarıdaki şezlonga doğru ilerleyip üzerine uzanıyorum ve gözlerimi kapatırken güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Kalemin aralıksız kaşınmasının tekrar başlaması biraz zaman alıyor ama ben sadece kendi kendime sırtıyorum ve bu savaşı kazanmaya kararlı bir şekilde beklemeye koyuluyorum.

Kırılacak. Cahuita'ya geldiğimizden beri Coop ve benimle ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da aramızdaki çekimin hızla birbirimizin çıplak tenine karşı da bir bağımlılığa dönüştüğüdür. Zaman geçtikçe rahatlamaya başlıyorum, güneşin tenimdeki sabit ritmi ve onun kaleminin temposu beni hafif bir uykuya daldırıyor.

Yanımdaki şezlonga otururken Coop'un vücudunun benimkine değdiğini hissedince irkilerek uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey elinde gevşekçe sallanan bir bardak buzlu su oluyor, sonra bakışlarımı yüzüne kaldırıp oradaki donuk ifadeyi yakalıyorum. Birbirimize bakarken ikimiz de bir süre konuşmuyoruz ve ben sessizliği bozmaya karar veriyorum. O burada ve iten kişi benim. En azından ilk ben konuşabilirim.

Ama bu onunla biraz uğraşamayacağım anlamına gelmiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öfke nöbetin bitti mi?"

İçinden mizahtan yoksun, alçak, karanlık bir kahkaha geçiyor ve pelüş dudakları geriliyor. "Bitirdim mi?" Duraksıyor, parmağını yanındaki bardağa vuruyor. "Yaklaşamadım bile." Bardağı yere koyup iki parmağını içine daldırarak bir buz küpü çıkarmasını izliyorum. "Ama seninle en iyi iletişim kurduğun dilde kavga etmeye karar verdim."

Buz küpünü parmaklarının arasında yuvarlayıp boynumun kıvrımına getirmesini ve köprücük kemiğime doğru yavaşça iki yanından sürüklemesini izlerken ısınan tenim beklentiyle karıncalanıyor. Güneşten kavrulmuş tenimdeki buzun sert kontrastı duyularımı elektriklendiriyor. Tenimden aşağı akan küçük su damlaları beni şimdiden kıvrınma ve bacaklarımı birbirine bastırma dürtüsüne karşı savaşılmaya zorluyor ama ona bu zevki tattırmayacağım. Henüz değil.

"O yüzden ben oynayacağım." Buz küpünü göğsümün ortasına kadar sürüklüyor ve döndürüyor. "Ve biraz konuşacağız."

Elini kaldırıp neredeyse erimiş olan küpü bileğinin bir hareketiyle atıyor, sonra da yeni bir tane almak için uzanıyor. Onu göğsüme götürüyor, gözleri küpün üst kıvrımı boyunca izlediği yolu takip ediyor. "Ve ." Küpü meme ucumun tepesine kadar indiriyor ve sinirlerim zevkle tutuşurken geriliyorum, iki meme ucum da anında sertleşiyor. "Bir kereliğine."

"Peki ya ?" Ona meydan okuyorum.

Bana o vahşi sırtışını göstererek içimde dönen beklentiye bir derece daha artırıyor. "O zaman sen yapana kadar oynamaya devam edeceğim."

Elini aşağı indiriyor ve küpü hızla yarığımdan geçiriyor, boğazımdan bir nefes koparıyor ve ihmal edilmiş meme ucuma geri getirmeden önce karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Peki ne olacak Prenses?" Küstah madalyonumun diğer yüzü olan kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Çenemi meydan okurcasına uzatıyorum ve vücudumun geri kalanını oyunumuzdan hiç etkilenmemiş gibi gevşemeye zorluyorum, oysa gerçekte bu bana en heyecan verici türden bir kafa veriyor, daha fazlasını talep omurgamda dolaşan gerginliği çok aşıyor. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Gözleri ateşle doluyor, orman yeşili neredeyse tamamen göz bebekleri büyüyor ve burun delikleri açılıyor. "İnatçı."

"Kıç," diye alay ediyorum.

İt, it, it, El. Bir gün kıçından ısırılacaksın.

Coop'un bardaktan yeni bir küp alıp ayak bileğime getirmesini ve bacağımın kıvrımı boyunca yavaşça dizimin arkasına doğru ilerletmesini izliyorum. Küpü kalçamda gezdirmeye başladığında bacaklarım ona doğru hafifçe açılıyor ve hayatım buna bağlı olsa bile tepkimi durduramıyorum.

"Bir şeyi açıkça belirtmeme izin ver." Buzu bacağımdan yukarı doğru sürüklüyor, kalça kemiğime getirmeden önce uyluğum ve amım arasındaki çukur boyunca gezdiriyor. Benimle alay ediyor. "Ben paylaşmam." Elini aşağı indiriyor ve küpü klitorisimin etrafında döndürdükten sonra yukarı kaldırıp diğer kalçam boyunca gezdiriyor. "Asla."

Dudağımı ısıyorum ve nöronlarımı yeniden harekete geçirmek için burnumdan birkaç derin nefes alıyorum. "Kuralları unutuyorsun, Cooper." Tam adını etiketleyerek konuyu iyice açıklığa kavuşturdum.

"Senin saçma kurallarını unutmayacağım." Yarığımdan nefret etmeye başladığım o küpten bir damla daha. "Onları değiştiriyorum." Elini tekrar yukarı kaldırıyor ve küple karnıma kelimeler çizmeye başlıyor. "Aramızdaki bu şey her ne ise sürdüğü sürece. Sen benimsin." Soğuk parmaklarını klitorisime doğru götürürken buz eriyip tenimde sudan başka bir şey kalmadı, onun ne kadar sıvıslıkla olduğumdan kıvrımlarımdan kolayca kayıyor.

"Ve sanırım en azından bu parçanız benimle aynı fikirde olacaktır."

Hassas ucu parmaklarının altında acımasızca yuvarlamaya başladığında, başını soğuk meme ucuma daldırıp sıcak ağzına çekerken netlik için savaşıyorum. Vücudumun her yerindeki sıcak ve soğukun sert kontrastı, içimde bir ihtiyaç dalgası öfkelenirken beni titretiyor. Meme ucumu bir patlamayla serbest bırakıyor ve elini kaldırıyor, boğazıma doğru ilerleyen hayal kırıklığı çılgınlığını bastırmak için dudağımı tekrar ısırarak zorunda kalıyorum.

"Bu saçmalık." Bardaktan bir küp daha çıkarmasını izlerken sesim ihtiyaçtan sertleşiyor.

Buzu yukarı kaldırıp her iki meme ucumun etrafında döndürürken gözleri beni delip geçiyor. "Bunu sen gerekli kıldın."

Öfke ve hayal kırıklığı beynimi bulandıran şehvetin bir kısmını yok ediyor. "Kuralları değiştirmek istemen onları çoktan çiğnediğin anlamına geliyor. Ve bu durumda ne olacağını biliyorsun."

Tehdidim karşısında gözlerindeki öfkenin parladığını görüyorum ve bunu benden saklamak için hiçbir şey yapmıyor. "Tahmin et ne oldu? Dün gece kendi kurallarını çiğnedin." Elini bırakıp buzı klitorisimin etrafında döndürdükten sonra yarığımın içinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, sonra da tüm işlemi tekrarlıyor. "Aramızda bir şey hissediyorsun ve bu seni çok korkutuyor." Bacaklarım onun için daha geniş açılıyor, kilitlendiğimiz savaşa rağmen ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu zevk için çaresizim. "Dün gece kendini ele verdin, kendini etrafa attın, kendi lanet korkuna karşı saldırdın."

Onun sözleri karşısında öfkem alevleniyor, bütün bu duygu ve his karışımı içimde bir cehennem yaratıyor. "Siktir git, Coop." Kelimeleri ısıarak söylüyorum.

"Evet." Parmaklarının ucundaki küple giriş kapımda duraklıyor. "Hemen arkadayım, Prenses." Parmaklarıyla birlikte buzı da içime itiyor ve ben neredeyse şezlongdan tamamen kalkıyorum, aynı anda hem yaklaştırmaya hem de uzaklaştırmaya çalışırken kalçalarım titriyor.

"İtiraf et." Küpü içimdeki o muhteşem nokta boyunca şaşmaz bir doğrulukla sürüklüyor.

"Hayır." Nefes nefese kaldım, omzunu kavramak için uzandım. "İtiraf et." Bir nefes daha.

"Hayır."

Parmaklarını içime derinlemesine pompalıyor, tam iç kaslarım gerilmeye başladığında onları çekmeden önce tekrar tekrar o lanet noktanın üzerinde gezdiriyor. Umutsuzca aradığım zevki benden esirgiliyor. Buz gitmiş, erimiş ve klitorisime getirdiği soğuk parmaklarından başka bir şey bırakmamıştı. Beni tekrar yukarı çekmeye başladığında tırnaklarımı geçiriyorum, istediği kelimeleri geri tutmasına rağmen çaresizlikten onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Coop alnını benimkine yaklaştırıyor, birbirimizin gözlerine bakarken gözleri yumuşuyor. "Beni bu kadar sert itmeyi bırak."

Vücudum tekrar kasılmaya başladığında neredeyse hıçkırarak ağlıyorum, ihtiyaçla çılgınlık atıyorum, başka bir orgazmın eşiğindeyim... ve kırılağımı biliyorum.

"Burada ne yapacağımı bilmiyorum." Kaba, fısıltılı itiraf benden koptu, serbest bırakılma ihtiyacı içimdeki diğer tüm içgüdüleri bastırdı. "Korkuyorum. Senden korkuyorum. Bundan."

Diğer elini kaldırıp başparmağını usulca yanağımda gözleri inanılmaz derecede yumuşuyor. "Ben de, Prens. Ben de."

Başını eğip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyor ve bacaklarımdan birini kaldırarak aralarına yerleşiyor. Parmağını içimin derinliklerine daldırıyor ve başını amıma doğru eğip klitorisimi sertçe emiyor. Beni azdırmak için tek gereken buydu. Bir hıçkırık ve çığlıkla boşalıyorum, ağzı soğuk tenime lav gibi değiyor. Zevk dalgaları beni mahvediyor, vücuduma saldırıları sonsuz. Ve tam kalbimin pes etmek üzere olduğundan emin olduğum anda, Coop kalçamın üzerinden öpücükler kondururken kalbim titremeye başlıyor.

Ayağa kalkıyor ve beni kollarına almak için uzanmadan önce kıyafetlerini hızla atıyor. Beni evin içine taşıırken ve nazıkçe yatağa yatırırken kemiksizim. Hiç tereddüt etmeden bacaklarımı onun için ayırıyorum ve o da üzerime geliyor, sert siki tam açıklığıma dayanıyor. Coop dirseğinin üzerinde doğruluyor ve parmaklarını yanağımda gezdiriyor, endişeyle gölgelenmiş gözleri yüzümü tarıyor.

"Korkunun kazanmasına izin verme. Bunu senden, bizden almasına izin verme."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ona verecek bir cevabım yok. Bu benim için yeni ve keşfedilmemiş bir bölge ve ona söylediğim o birkaç kelime bile beni paniklemiş hissettirdi, sanki göğsümde bir baskı bıraktılar. Ama o haklıydı, ona karşı daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum ve şimdi bu kabul edildiğine göre küçük bir parçam buna sırt çevirmek istemiyor. Bu yüzden onun yerine uzanıp başının arkasını tutuyorum, dudaklarını kendime çekiyorum ve o öpücükte söyleyemediğim her şeyi ona anlatmaya çalışıyorum.

Çok geçmeden tekrar onun altında kıvranıyorum ve o da talepkar bir şekilde bana bastırıyor. Birbirimize olan ihtiyacımız hiç bitmiyor. Dudaklarında hâlâ kendi tadımı alabiliyorum ve bu beni daha da ateşlemekten başka bir işe yaramıyor, ağzının içinde usulca inlememe neden oluyor. Alt dudağımı ısıyor, bacaklarımı aralıyor ve girişime doğru hizalanıyor.

Duraklıyor. "Sikeyim. Prezervatif."

Uzaklaşmak için hamle yapınca başının arkasından tutup onu durduruyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Yutkunuyorum ve boğazımı beceriksizce temizliyorum, burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. "Düzenli olarak test yaptırıyorum ve hiç... bilirsin işte. Daha önce kimseyle birlikte olmadım."

Ona bunu verebilirim çünkü o benim için daha fazla şey ifade ediyor. Ona istediği her şeyi veremeyebilirim... ama bunu, ona bunu vermek istiyorum.

Başımı denize çevirmeme neden olan, gözlerinden akan bilinmez bir duyguyla bana bakıyor. Orada gördüğüm derinlikle yüzleşmek için kendimi tam olarak zorlayamıyorum. Ama elini hızla yüzümün yan tarafına götürerek başımı geriye doğru eğiyor ve yüzünü dönüştüren nadir, nefes kesici bir gülümsemeyle karşılaşıyorum.

"Benden hoşlanıyorsun." Sesindeki kendini beğenmiş memnuniyet gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Sözümü geri alıyorum. Git prezervatifi getir."

Aletin başı girişime sürtünüyor ve yüzü ciddileşirken beklentiyle bir nefes çekiyorum.

"Ben de temizim." Bir santim daha bastırıyor. "Ve seni asla riske atmam."

Güçlü bir vuruşla kendini içime sokuyor ve tüm bedenim karşılık olarak onun etrafında kıvrılıyor. Başını kendime doğru çekiyorum ve öpüşmemiz de sevişmeye başladığımız hız kadar tembelce oluyor. Sanki birbirimizin bedenlerini yeniden keşfediyormuşuz gibi yeni bir his var. Her yavaş vuruşta klitorisime sürtünüyor, beni daha yükseğe çıkarıyor ve sert horozunun her lezzetli inçinin tadını çıkarmamı sağlıyor. Onun içimde çıplak olması, en mahrem tenimiz arasında hiçbir şeyin olmaması akıllara durgunluk veriyor. Kalçalarımı ona doğru döndürmeden ve onu daha da derine götürmeden önce tırnaklarımı hafifçe sırtından aşağı sürüklüyorum, ellerimin altındaki kasların tepki olarak titrediğini hissediyorum.

Öpüşmemizi keserek dudaklarımla kulağına doğru bir yol çiziyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Beni güçlü bir hamleyle ödüllendiriyor, klitorisime öncekinden sert bastırıyor. Başını kaldırarak elini başımın arkasına götürüyor ve parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. Gözlerinde aynı bilinmez duyguyla bana bakarken hızı kesiliyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldıyor usulca, dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşürken yüzümü hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi bakıyor. Tembel tempomuza devam ediyor ve ben de her hamlesinde ona

karşılık vermek için kalçalarımı yuvarlıyorum.

Ağzımdan yumuşak, soluk soluğa inilti dökülmeye başlıyor ve kendimi onun etrafında lezzetli bir gerginlikle gerilmeye başladığımı hissediyorum. Ağzını boynumla omzum arasındaki o takıntılı gibi boşluğa bırakıyor, sürüklüyor

göğsümden aşağı hafif öpücükler bırakmadan önce dişlerinin arasından. Parmaklarımı saçlarından geçirip ağzını tekrar kendime çekiyorum ve hoşgörülü tırmanışımızın zirvesine ulaştığımda onu sertçe öpüyorum.

Orgazm hızımız kadar tembelce vuruyor, beni zevkten boğmadan önce nazıkçe altına çekiyor, ta ki dudaklarımdan yumuşak, çaresiz sesler çıkarken titreyen bir karmaşa bırakana kadar. Coop tekrar içime tüm vücudu geriliyor ve sert bir iniltiyle içime boşalırken topuklarımı kışına gömüp onu daha da derine çekiyorum. İçime boşaldığını hissetmek iç kaslarımda küçük zevk şokları yaratıyor ve buna karşılık olarak sikişinin sarsıldığını hissediyorum.

Başını kaldırıyor, başımın arkasındaki elini başparmağını yanağımda gezdirmek için yukarı kaldırıyor ve uzun bir süre öylece kalıyoruz. Birbirimizin gözlerine bakıyoruz, kucaklaşıyoruz, aramızda konuşulmamış duygulardan oluşan bir evren var. Acı veren savunmasızlık hissi beni sıkıca kavıyor ve gözlerime dolmaya başlayan paniği görüyor olmalı ki alnını benimkine yaklaştırıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken "Ben de," diye hatırlatıyor usulca.

Kendimi fazlasıyla açıkta hissettiğimden ve karşılığında ondan bir şey beklediğimden, iki haftadır dilimi ısırdığım soruyu soruyorum. "Bana o günlüğe sürekli ne yazdığını söyle."

"Düşünceler." Dudaklarını boynuma indiriyor ve bir öpücük . "Benden kaçması gereken kelimeler."

Kısa saçlarını elimden geldiğince kavıyorum ve uyarmak için çekiştiriyorum. "Bana yazdığın bir şeyi anlat."

"Şimdi talepkâr olan kim?" Yumuşakça gülüyor, nefesi tenimi gıdıklıyor.

"Anlat bana."

"Peki." Başını kaldırıp yaramaz gözlerle bana bakıyor. "Hadi bir oyun oynayalım."

"Yazdığın şey bu mu?" İnanmayan bir yüz ifadesi takındım, ses tonum tamamen alaycıydı.

"Hayır, velet." Alt dudağımı şakacı bir şekilde ısıırıyor. "Günde bir kez, bir soruya dürüstçe cevap vermen karşılığında sana yazdığım bir şeyi anlatacağım." Korku içime işliyor, ama onunla savaşıyorum. Nedense kısmen, çünkü o sordu ve kısmen de o günlüğün içinde ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum. "Anlaştık. Ama bugün soru yok. Bunu çoktan hak ettim."

"Tamamdır. Bir düşüneyim..." Elini kaldırıp başparmağını alt dudağımda gezdirmeden önce gözleri bir an dalgın dalgın bakıyor.

konusurken tüy hafifliğinde bir dokunuş. "O 11:11 i çekişleri, tarifi zor alıntı duygular. Bu rüyaya daldığım yer."

Şiirde nefesim kesiliyor ve her kelimeyi analiz ederken tekrar nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor. Bizim hakkımızda olduğundan şüpheleniyorum... bizim hakkımızda olduğunu biliyorum.

"Bu şiir," diyorum aptalca. Görünüşe göre beynim buz küpleri ile duyguların zorla kabul ettirilmesi arasında bir yerde günü bitirmeye karar vermişti.

Bir omzunu kayıtsızca silkiyor. "Sanırım." "ok güzel. Ne zamandır yazıyorsun?" Yüz ifadesi kapanıyor. "Yaklaşık on yıldır, sanırım."

Asla olmaz. Eğer ben kapanmazsam, o da kapanmaz. "Neden yazar olmuyorsun?"

Tereddüt ediyor, gözlerini gölgeler dolduruyor. "Ebeveynlerinden biri olmaktan korkan tek kişi sen değilsin."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece parmaklarımı saçlarının arkasında gezdiriyorum ve nazikçe ağzını ağzıma getiriyorum. Omuzlarını itmeden önce onu usulca öpüyorum, onu yuvarlanmaya teŗvik ediyorum ve o da beni takip ederek hızla pozisyonlarımızı deęiŗtiriyor, böylece ona binmiŗ oluyor. İçimde tekrar sertleŗmeye baŗladıęını hissediyorum ve kalçalarımı döndürüyorum, dudaklarımı boynundan aŗaęı yumuŗak bir yol öpmek için bırakıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü bazen bir acı o kadar derin olabilir ki, iyileŗtirmek için üzerine kaç milyon kelime yığılırsa yığılsın, yaranın üzerine tuz gibi çökmekten baŗka bir iŗe yaramaz. Bazen bir baŗkasının acısını hafifletmek için farklı bir anlayıŗ biçimi, kendinden bir parça vermek gerekir. Bir ruhun diğerine acılarında yalnız olmadıklarını bildirmesi.

Bölüm 15

Günümüz

Jace'in sabahın yatağımdan kalkıp Zane'le buluşup sörf yapacağına söz verdiğini birkaç saat sonra telefonumun zil sesi beni uyandırıyor. Her ne demekse. Birlikte geçirdiğimiz üçüncü geceydi ve artık bir rutine girmiştik. Gün boyunca kendi işlerimizi yapıyorduk ama gece barda işi bittiğinde beni arayıp ne yaptığımı soruyor, ben de bir süre saçmaladıktan sonra ona gelmesini söylüyordum. Sonra uyanır, kahve ve kahvaltı için onun evine giderdik, biraz daha akıllara durgunluk veren seksle birlikte, ayrı yollarımıza gitmeden ve rutine yeniden başlamadan önce.

Ve evet, her sabah kafein yardımı olmadan onun için o sesleri çıkarmamı sağladı.

Bütün bunlar beni inanılmaz derecede geriyordu ama... şimdi bunu nasıl durduracağımdan da emin değildim. Ya da durdurmak isteyip istemediğimden. Haklıydım, Jace Dawson insanların duvarlarındaki çatlaklardan geçmekte ustaydı ve benim duvarlarımdan geçmeye başladığını şimdiden hissedebiliyordum.

İç çekerek telefonuma uzanıyorum ve ekran kilidini açarak mesajlarımı açıyorum. Çocuklarla bu sabahın erken saatlerinden, yani sabahın ikisinden kalma grup mesajımda birkaç bildirim var. Mesaja tıklıyorum ve Mac ile Kai'nin dün gece bana gönderdikleri sarhoş videosunu oynatıyorum, yüzümde bir sırıtiş belirliyor ve seyahatimi yarıda kesip eve dönmemi istiyorlar. Kai bensiz kaybolduğunu iddia ederken, Mac buna uymazsam zulamdaki şarabı içmeye başlamakla tehdit ediyor. Videoyu kapatıyorum ve Stef'in videodan birkaç dakika sonra gönderdiği mesajları görmek için aşağı kaydırıyorum.

Stef: Aptallara aldırmayın ama kulübümüzün Temmuz sonunda açılacağını ve sizi orada görmek istediğimi unutmayın.

Stef: Lütfen.

Stef: Nona'nın ziyafeti de o hafta. Stef: Seni aptallardan daha çok özledim, Cara.

Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu ve insanların beni böyle büyük etkinliklerde adamlarımla birlikte görmeyi beklediklerini bildiğimden, ne olursa olsun orada olacağıma dair hızlıca bir cevap yazıyorum. Özellikle de Avrupa'dan döndüğümüzde mirasın büyük bir kısmını kulüp fikrine yatırdığımı ve kulübün yüzde yirmi beşine sahip olduğumu düşünürsek. Jace'ten bir mesaj geldiğinde gönder tuşuna basıyorum.

Mesajına dokunuyorum, yüzümde serbest kalmaya çalışan gülümsemeye karşı içimdeki her şeyle savaşıyorum.

Jace: Ne yapıyorsun sarışın?

Bir dakika boyunca mesaja bakıyorum, dudaklarımın seğirmesine karşı verdiğim savaşı kaybediyorum ve bir cevap yazıyorum.

El: Yeni . Hazırlanıp şerifi görmeye gitmek .

Üç küçük nokta, mesajı gelmeden önce birkaç kez başlayıp duruyor.

Jace: İyi şanslar. Sonra sahile gelir misin? Şenlik ateşi yaktığımız .

El: Bu sefer etrafta eski kız arkadaşların olacak mı? Jace:

Görünürde eski sevgililer yok.

El: Yazık. Sanırım bunu düşünmem gerekecek. Jace:

Mhm. Giderken adımlarına dikkat et.

Hızla yataktan fırlayıp ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığımda verandadaki paspasın üzerinde beni karşılamayı bekleyen bir termos gördüm. Zeki küçük pislik bir ara bana kahve getirmişti, böylece hazır kahvemi içmek zorunda kalmamıştım. Uzanıp paspastan termosu alıyorum ve kapıyı kapatmadan önce kalbim mutlulukla çarparken bir süre termosu bakıyorum. Termosun kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra yüzümde kocaman bir sırıtişla valizimi başarıyla taşıdığım yatak odasına geri dönüyorum. Bugün şerifi gördükten sonra sahile gideceğimi bilmek... ve sadece bana kahve getirdiği için değil.

Siktiğimin Jace Dawson'ı.

Şerif karakolunun ön kapısından içeri giriyorum, etrafı tarıyorum ve arkalarında camlı bir ofis bulunan üç kabin benzeri masanın önündeki resepsiyon masasında oturan yaşlı bir kadın görüyorum. Masalarda oturan birkaç polis memuru girişimi görünce başlarını kaldırıp bana meraklı bir bakış atıyor ve ben de onlara en zararsız gülümsememi sunmaya çalışıyorum. Görünüşe göre pek ikna edici değilim, eğer gözlerinin şüpheyile kısılması bir gösterge ise.

Harika.

Yaşlı resepsiyon görevlisine doğru yürüyorum ve tekrar deniyorum, gülümsememi daha da genişletmeye zorluyorum ve kendime bu insanlardan cevap almam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Merhaba."

Keskin gözleri okuma gözlüğünün arkasından benimkilere kayıyor ve kısılıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu kadarı da fazla.

Yüzümdeki sahte gülümsemeyi bırakıyorum. "Acaba şerifle konuşabilir miyim ya da belki siz bana yardımcı olabilirsiniz?"

"Şerif çok meşgul bir kadındır, genç bayan. Neye ihtiyacınız var?"

"Yaklaşık on sekiz yıl öncesine ait bir polis dosyasına ihtiyacım var."

"Öylece içeri girip bunlardan birini alamazsın." Kendini yukarı çekiyor, bu sıcakta giyilmemesi gereken bir kazağın altında omuzları sertleşiyor. "Ya mahkeme kararı gerekir ya da aile üyesi olmanız gerekir. Muhabir misiniz?"

"Hayır." Onaylamayan bakışları altında başımı sallıyorum ve gözlerimi devirmek için zorlukla direniyorum. "Ben bir aile üyesiyim."

"Hangi dosyayı ?" "Bu-"

"Eleanor?"

Arkamdan yumuşak bir ses geliyor ve döndüğümde şerif olduğunu tahmin ettiğim kişinin kapının hemen önünde durduğunu görüyorum. Tiffle aynı mavi gözlere sahip, saçları benzer ama daha bakırımsı renkte ve başının üstünde sıkı bir topuz şeklinde toplanmış. Yapısı beklediğimden daha ince ve aslında klasik bir şekilde çok güzel. Ama onda beni çeken bir şey var, tam olarak oturtamadığım yapboz parçaları gibi benimle alay ediyor.

"Evet." Tuhaf duygulardan sıyrılıp ona doğru bir adım atıyorum ve tekrar gülümsemeye çalışıyorum. "Siz Tiff'in annesi misiniz?"

"Uğradım. Tiff bana uğrayacağını söyledi." Karşılığında bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Bana Leah ya da Şerif Reynolds diyebilirsin, hangisini tercih edersen." Bir elini uzatarak arka taraftaki camlı ofisi işaret ediyor. "Neden ofisime geçmiyoruz?"

"Mükemmel."

Bir süre birbirimize bakıyoruz ama o bir hamle yapmayınca ipucunu alıyorum ve arka taraftaki ofise doğru yürümeye başlıyorum. Kendime bir kez daha bu insanlardan bir şey istediğimi hatırlatıyorum ve ne kadar tanımadığım birinin arkamda olması hissinden hoşlanmasam da şimdi destansı bir hesaplaşmaya girmenin zamanı değil. Kolluk kuvveti ya da değil.

Bu tam olarak doğru , mi El?

Hafızamın kıvılcımlarını bastırıp masasının önündeki koltuğa oturuyorum, kapıyı kapatışını izliyorum ve içimi huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Masanın arkasına oturuyor ve bana bir kez daha gülümsüyor. Üzerinden soğuk bir enerji yayılıyor ve bana Jace'le neden pek iyi anlaşılmadıklarının ipuçlarını veriyor. İstesem de Tiff'ten daha zıt bir insan hayal edemezdim.

Adamım. Masaya katıldığı bir aile yemeğinde olmayı çok isterdim.

Ellerini masanın üzerine koyuyor, gözleri yüzümde geziniyor ve sonra tekrar benimkine dönüyor. "Gerçekten de annene çok benziyorsun." Yumuşak, esprisiz bir kahkaha atıyor. "Seni gördüğümde bir an için Nadia'nın hayaleti sandım."

Dostane bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum ama onun yaptığı gibi konudan mizah çıkarmıyorum. "Onu iyi tanır mıydınız?" Gözlerimi ofisinde gezdirerek ve çok sayıda övgüyü not ederek soruyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır. Pek sayılmaz. Anna ona en yakın olan kişiydi."

"Doğru," diye mırıldandım, işleri ilerletmeye fazlasıyla hazırdım. "Tiff sana neden uğradığımı söyledi mi?"

"O yaptı." Başını sallayarak sandalyesinde geriye yaslandı ve başını bana doğru eğerek düşünmeye başladı. "Ailenizin ölümüyle ilgili polis dosyasını istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Hâlâ sizdeyse tabii."

"Var." Başını bir kez öne eğiyor. "Mobile'daki merkezi depoda olmalı ama evet, isterseniz dosyayı getirebilirim." Duraklıyor, bana eleştirel bir gözle bakıyor. "Ama Eleanor, seni uyarmak zorundayım. O dosya tüyler ürpertici bir şey."

Olayın grafik doğasını gerçekten anladığınızdan emin değilim. Fotoğraflar, açıklamalar, o gece nöbetçiydim ve... ben olsaydım çocuğumun bunları görmesini istemezdim."

İçimden bir şok geçiyor ve sesim istediğimden daha kısık çıkıyor. "Sen de mi oradaydın?"

"Evet." Bu anıyı hatırlayınca dudakları hoşnutsuzlukla büzüldü. "Ben sadece kıdemsiz bir yardımcıydım ama bu kadar küçük bir karakolda herkes oradaydı."

"Yapabilir misin-" Boğazımı temizliyorum. "O gece 911'i kimin aradığını söyleyebilir misiniz?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, isimsiz bir çağrıydı."

Başımı ona doğru eğiyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Ve kimse bunu garip bulmadı mı?"

Bana kırılğan bir gülümseme veriyor. "Olay yerinde ne olduğu belliydi. Kimse yarım kalmış bir işin peşine düşme ihtiyacı hissetmedi. Korkarım burada farklı bir hikaye arıyorsanız, bulamayacaksınız."

"Değilim," diye , iyi davranmayı bıraktım. Zaten bu konuda hiç iyi değildim. "Ben sadece cevap arıyorum. Bana dosyayı getirebilir misin?"

"Evet," diye cevap veriyor buz gibi. "Talebi bugün ileteceğim ama her şeyi dijital ortama aktarmadan önceye ait olduğu için talebi işleme koymaları ve dosyayı çıkarmaları muhtemelen bir ay sürer."

"Sorun değil." Dudaklarım küstah bir sırıtişla yukarı doğru seğiriyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bana kırılğan bir gülümseme daha veriyor. "Güzel. Şimdi her şey halloldu, seni geçirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler Şerif. Yolumu bulabileceğime eminim."

Jace'le sahilde buluşmaya giderken kasabadaki iki benzin istasyonundan birine giriyorum ve Şerif Reynolds'la görüşmemin gerginliğini hâlâ üzerimden atmaya çalışıyorum. Jace'in kadından açıkça hoşlanmamasını şimdi tamamen anlıyorum. Soğuk ve gergin demek hafif kalır. O kısa görüşmeden sonra, sırf onun yanında olduğum için muhtemelen kıcıma sokulan çubuğu çıkarmak için bile olsa, bir esrar içip sahilde çıplak dans etmem gerektiğini hissettim. Tiff bu kadınla büyürken çok zor zamanlar geçirmiş olmalı. Arabamdan atladım ve ödeme yapmak için kartımı okuttum.

Tiff'in psikolojik yapısı ve ona frijit bir anne aracılığıyla aşırı coşkulu onursal teşhisi koymak.

O kadar ki, benzini pompalayana kadar adamın pompanın karşısından bana baktığını fark etmiyorum. Ve kibar bir şekilde değil, merhaba, bu garip bir zoraki yakınlık, ama göz temasından kaçınmak yerine gülümseyeceğiz türünden. Bu adam gözlerini benden kaçırmıyor ve bu durum omurgamda uyarı filizleri oluşturuyor.

Sayıların salyangoz hızında ilerleyişini izlerken, ne yaptığımı anlamasına fırsat vermeden ona olabildiğince iyi bakmaya çalışıyorum. Sarı saçlarını göz ucuyla görebiliyorum, neredeyse benimki kadar açık ama daha sarı renkte, sanki bir kutudan boyamış gibi. Yüzünün yan tarafında derin bir yara izi var, şakağının altından başlıyor ve saç çizgisinde kaybolmadan önce yukarı doğru ilerliyor. Benden biraz daha yaşlı görünüyor, ama çok değil ve yüz hatları çekici olması gerektiğini söylüyor, ancak bir şekilde düz düşüyor. Sanki onda hiç hayat yokmuş gibi.

Bana bakarken kötü bir kıkırdama onu terk ediyor ve bu, şu anki durumumda beni harekete geçirmeye yetiyor.

Benimle uğraşmak için yanlış gün, pislik.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve elimdeki benzin pompasını sıkıyorum, saldırgan bir hareket yaparsa üzerine benzin püskürtmeye tüm kalbimle hazırım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kahverengi gözleri benimkileri delip geçiyor ve acımasız bir eğlenceyle gülümsüyor. "Güzel araban varmış."

"Doğru," diye keskin bir alaycılıkla söylendim, gözlerimi ona dikerek.

Bakışlarımı hızla, sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi duran arabasına yöneltiyorum ve yolcu koltuğunda oturan başka birinin dış hatlarını görüyorum.

Siktir, hiç iyi değil. Bir adamdan belki kurtulabilirim ama iki...

Korkudan midem bulanıyor, lanet çenemi kapalı tutmadığım için kendimi içten içe azarlarken güvenim azalıyor.

"Hey." Hırıltılı sesi gözlerimi istemeyerek de olsa onunkilere çeviriyor. "Seni şehirde Jace Dawson ile görmemiş miydin?"

Çenemi kaldırıp ona meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum, kafamın içinde Stef'in bana tehlikeli durumlarda ne yapmam gerektiğine dair verdiği sayısız dersten gelen sesini duyuyorum.

Korkunu görmelerine asla izin verme, Cara.

"Peki neden umurunda?"

Yine o iğrenç kıkırdaması duyulur ve bir adım daha elini benzin pompasına dayar. "Oh, Jacey ve ben eski dostuz." Depomun dolduğunu gösteren klik sesi duyuldu ve geri adım atmadan önce benzin pompasına hafifçe vurdu. "Ona Trey Morrison'ın sevgilisi aracılığıyla selamlarını gönderdiğini söyle."

Ne oluyor lan?

Dönüp arabasına doğru yürümeden önce bana son bir kez acımasızca eğlenen bir bakış attı, başka bir şey söylemeden arabasına bindi ve çıktı. Bana da sarsak bir şekilde pompanın ağzını geri itmek ve parmaklarımı teker teker açmaya zorlamak kaldı. Depoyu kapatmak için aceleyle düğmeyi çevirip kapattığımda ellerim titriyor. Franny'nin içine dalıp kapıları kilitliyorum ve sahile doğru yola çıkarken derin bir rahatlama nefesi alıyorum. Şerifle tanıştığım için zaten bozuk olan ruh halim yüzünden muhtemelen her şeye aşırı tepki veriyorum ama yine de...

Ne garip bir sabah.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Günümüz

Şenlik ateşinin yakıldığı geceyle aynı noktaya park ediyorum ve Andrea'nın kumda bir battaniyenin üzerinde oturduğunu, kızıl saçlarının rüzgârda savrulduğunu, Jace ve Zane'in ise suyun içinde sörf tahtalarının üzerinde oturduklarını görüyorum. Doğru dalgayı beklerken muhteşem vücutları ve dövmeleleri herkesin görebileceği şekilde sergileniyor. Sırtarak orta konsoldan fotoğraf makinemi alıyorum ve arabamdan inip sahile doğru ilerlerken temiz okyanus havasını içime çekiyorum. Battaniyenin yanında durup başımı Andrea'ya doğru eğiyorum ve onun şaşkın bakışlarını üzerime çekiyorum.

"Bir kişilik daha yer var mı?"

Yüzünü hızla bir gülümseme kaplar. "Hey, kızım! Evet. Rahatına bak." Kenara kayar. "Gelebilmene sevindim, Jace emin olmadığını söyledi."

Battaniyenin üzerine uzanıp bacaklarımı uzatıyorum ve ona sırtıyıyorum. "Onu tahmin etmeye devam etmeyi seviyorum."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Aferin sana. Hayatında bundan biraz daha fazlasına kesinlikle ihtiyacı var."

"Hmm," diye cevap veriyorum kayıtsızca, sonra çocuklara başımı sallayıp kameramı kaldırıyorum ve odağı kontrol ediyorum. "Ne manzara ama."

"Öyle. Jace senin fotoğrafçı olduğunu söyledi, değil mi?"

"Evet, umarım bir gün gerçekten para kazandıran bir iş olur." Kamerayı indiriyorum ve ona sırtıyıyorum. "Ne zamandır bu işi yapıyorlar?"

"Bu noktada deniz adamı olmalarını gerektirecek kadar uzun." "Delilik."

"Kesinlikle." Sözlerine rağmen yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bunu zaman zaman yapıyorlar. Kimin en iyi dalgayı yakalayacağı konusunda savaşırlar ve sonunda bütün gün orada sıkışıp kalırlar. Genellikle Zane'le kavga ettikten ya da Jace'in Donanma'da olduğu dönemdeki gibi uzun süreli bir ayrılıktan sonra."

"Ve Zane'le barıştığınızı varsayıdığımдан beri." Başımı çevirip kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Bugünkü olay nedir?"

Yumuşak bir kahkaha daha atıyor. "Bunu duydun, değil mi? Bir gün benim üzerimde ölebileceğini düşünmek ona yakışır." Andrea eğlenen gözlerini

Ben. "Sanırım bugünkü olay sizsiniz."

Kaşlarım şaşkınlıkla aşağıya iniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Genelde bu ikisi birbirlerine o kadar bağlı oluyorlar ki Zane ile yalnız kalabilmek için ayağımı yere vurmam zorunda kalıyorum." Dudakları sırtıyor ve sanki cevap belliymiş gibi elini bana doğru sallıyor.

"Ama şehre geldiğimden beri değil mi?" Sanırım.

"Kesinlikle." Başını sallıyor. "Aslında sana teşekkür etmeliyim. Seks hayatım için harika oldu. Zane'in daha sonra bir kız gibi aranızda neler olup bittiğini merak etmeye başlaması dışında."

Şaşkın bir kahkaha beni terk ediyor ve kelimelerimi kekeleyerek çıkarıyorum. "Evet, ama kesinlikle, yani Jace'in oyun arkadaşı eksikliği çektiğini düşünmüyorum."

"Bu doğru," diye onaylıyor, gözlerini bana geri getirmeden önce söz konusu adama bakıyor. "Ama bahse girerim normalden biraz fazla yatırım yapmıştır."

Bakışlarımızı ayırıp suya bakıyorum ve sessiz kalıyorum. Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Kızlarla arkadaş olma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım ve muhtemelen çoğu kız için normal olan bu konu benim için biraz daha hassas. Jace henüz burada olduğumu fark etmedi ve ben de onun bu cehaletinden faydalanarak onu izleyebilmenin keyfini çıkarıyorum. Tamamen ürkütücü. Başını muzipçe eğdiğini görebiliyorum ve Zane ona su sıçratmak için elini suya daldırdığında, orada onu kızdırdığını biliyorum. Her zamanki oyuncu haliyle. Jace gülerken başını geriye attığında kameramı kaldırıyorum ve fotoğrafı çekerken dudaklarım bu manzara karşısında seğiriyor. Kahkahasının melodik sesinin dalgaların üzerinden bana doğru süzüldüğünü duyabiliyorum.

"Biraz vurulmuş görünüyorsun."

Andrea'nın sesi beni transtan çıkarıyor ve kamerayı indirip başımı çevirerek onun mutlulukla bakan gözleriyle buluşuyorum.

Omuz silkerek gözlerimi tekrar suya dikeyyorum ve artık ortaokulun savaş alanını geçtiğime göre belki de bu kız arkadaş olayını denemeliyim diye karar veriyorum. Tanımadığım, regl olmuş ve geçmişimi zaten bilmeyen bir arkadaşım olması güzel olurdu.

"Belki biraz." Ona veriyorum.

"Merak etme." Kendi omzuyla benim omzuma vuruyor. "Sanırım hislerimiz karşılıklı."

"Evet." İçimi çekiyorum, parmak arası terliklerimi kuma gömüp ayak parmaklarımı oynatırken kaşlarımı aşağı indiriyorum.

"Peki neden yüzün asık?"

"Bu..." Sorgulayan gözleriyle karşılaşmak için dönüyorum ve tüm korkunç hikayeyi o anda anlatma dürtüsüyle savaşıyorum. "Karmaşık." Tekrar omuz silkiyorum, düşüncelerimi kendime saklıyorum, o yaraları açmamanın en iyisi olduğunu biliyorum.

Kosta Rika'da yaşananların gerçek yüzünü, tüm iğrenç ayrıntılarını bilen tek kişi Stef'ti. O da bunu bir daha kimseye anlatmayacağına dair hayatım üzerine yemin ettikten ve bir gece Fransa'da, ben köprüde hüngür hüngür ağlarken bir sürü şarap içerek bana zorla anlattırdıktan sonraydı. Mac ve Kai bile tüm hikâyeyi bilmiyordu ve Yvie de hiçbir şey bilmiyordu.

Ayrıntıya girmeyeceğim anlaşılınca Andrea anlayışla başını sallıyor. "O zaman sadece şunu söyleyeceğim." Başını Jace'in suyun içinde oturduğu yere doğru salladı. "Değer verdiği insanlar söz konusu olduğunda tanıdığım en büyük kalbe sahip... Zane de dahil, ama bunu söylediğimi ona söyleme." Gözlerimi onunkilere dikeyim ve o da devam etmeden önce şakayla karışık gülümsüyor. "Ama annesinden bu yana pek fazla insanın girmesine izin vermedi, gerçekten değil ve kendini koruma duygusu berbat. Bu yüzden ona karşı dikkatli ol, tamam mı? O bizim için özel biri."

Ona anlamlı bir baş selamı verdikten sonra bakışlarımı fotoğraf makineme çeviriyorum ve Jace'in gülen yüzünün bana doğru parlayan fotoğrafını görüyorum. Buna bir son vermek için neden bu kadar isteksiz olduğumu. Bana geçmişin gölgeleri olmadan en iyi yanlarımı hatırlatıyordu ve bu yüzden ona tutunmaya başlamıştım. Her geçen gün bana geri getirdiği hayata. Bu beni onu eskiden olduğu gibi incitmekten aciz kılıyordu çünkü bu acıyı biliyordum. Tuhaf, çarpık bir şekilde kendime tekrar acı çektirmek gibi olurdu.

Lanet olsun. Onu bu pisliğe hiç bulaştırmamalıydım.

Andrea uzanıp bacağımı teselli edercesine okşuyor, tam o sırada Jace'in suyun üzerinden bağırın sesini duyuyorum.

"Sarışın!"

Başımı kaldırıyorum, sörf tahtasını çevirip suyun içinden bana doğru kürek çekmeden önce bana gösterdiği parlak gülümsemeyi yakalıyorum. Zane'i arkada bırakarak. Jace sahile ulaşıyor ve bize doğru yürürken sörf tahtasını taşıyor. Saçları gevşek, ıslak ve yüzünün etrafından sarkıyor ve güneşten bronzlaşmış teninden aşağı su damlıyor. Damlalar yavaşça rüzgarla Adonis kemerine doğru yol alıyor.

Dün gece onu gördüğümde içime dolan ihtiyacı engellemek için bacaklarımı yukarı kaldırıp birbirine bastırdım.

Sörf tahtasını önümüzdeki kuma saplıyor ve gamzelerini bana gösteriyor. "Yani sadece benim cazibem bile gelmen için yeterli miydi?"

Başımı kibirle kaldırıyorum, kolay oyunumuza karşı koyamıyorum. "Kahvenin karşılığı olarak varlığımla seni onurlandırabileceğimi düşündüm." Ona şımarık bir bakış attım. "En azından bunu yapabilirdim."

Zane gelip sörf tahtasını kuma gömüyor ve Jace bana doğru yürürken başıyla selam veriyor. Tam önümde çömeliyor, bizi göz göze getirirken bakışlarında şakacı bir zevk parlıyor.

"Oh, yani bu sadece kahve için bir geri ödeme mi?" Gözlerini hızla fotoğraf makineme dikey ve ben de elimde sıkarak kafasında dönen çarkları görüyorum.

Başımı ona doğru eğiyorum, ekranı karartmak için düğmeye basarken ifademi düz tutuyorum. "Kesinlikle."

"Beni görmek istemenle bir ilgisi yok mu?"

"Hayır."

"Üstsüz bile mi?"

"Kesinlikle değil."

"Ve ıslak?"

"Daha iyilerini gördüm."

Dudaklarımın seğirmesine karşılık koyuyorum, Andrea ve Zane'in gözlerinin, sözel oyunumuzda ileri geri gidip gelirken aramızda ping pong oynadığını hissediyorum.

"Hmm." Jace'in gözleri hınzır bir sırıtişla dolmadan önce biraz kısılıyor ve bana saldırmadan önce yaklaşık bir saniyelik bir uyarı veriyor.

Beni kuma gömüyor, ıslak vücudunu benimkinin üzerine koyuyor ve ben başımın üzerine kaldırıp onun ulaşamayacağı bir yerde tutmaya çalışırken kamerayı kapıyor.

"Kamera olmaz, Jace! O çok pahalı!" Elimden almaya çalışırken gülüyorum, uzun saçlarımdan üzerime su damlıyor. "Ve sen sırılsıklamsın!"

"Şunu uzat da kimsenin canı yanmasın, Delacroix." Yüzünü boynuma doğru eğiyor, burnunu sokuyor ve sesini samimi bir şekilde alçaltıyor. "Ayrıca, benim yanımdayken her zaman ıslanmayı beklemelisin." Yaramaz yorumunun ardından dilini çıkarıp boynumu yalıyor ve beni şaşırtarak kamerayı sağlıyor.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum." Başını kaldırıp kendini beğenmiş bir şekilde bana sırtıırken elimi boynuma götürüyorum.

"Hayır, yapmıyorsun." Andrea ve Zane'in kahkahaları arasında başını boynumun diğer tarafına indiriyor ve ben itiraz ederken aynı muameleyi yapıyor.

Başını kaldırıp kamerama tıklıyor, ekrana bakarken yüz ifadesi bir anlığına netleşiyor ve ardından küçük, mutlu bir gülümseme dudaklarını yukarı çekiyor. Kamerayı yanıma bırakıyor, beni kollarıyla sarıyor ve havai fişek gözlerini benimkilere diyor.

"Sadece kahve için, ha?"

"Kesinlikle."

Başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden hemen önce ağzımdan bir gülümseme çıkıyor. Beni alaycı bir şekilde öpüyor, başını kaldırıp bana bakmadan önce bir an için dudaklarımı nazikçe çekiyor.

"Sen tam bir yalancısın." Sırıttırıyor ve üzerimden kalkıp ayağa kalkmadan önce ağzıma hızlı bir öpücük daha konduruyor.

"Aww," diye alay ediyor Andrea, bir şeytan gibi sırtarak, gözleri aramızda gidip geliyor. "Hepiniz çok sevimlisiniz."

"Evet, evet." Ben ayağa kalkarken Jace şakayla karışık başını itiyor, halka açık gösteriden dolayı midemde oluşan sinir dalgasına rağmen yüzümde bir gülümseme var.

Zane Andrea'nın diğer yanına çöküyor ve kollarını onun boynuna doluyor, meraklı gözlerle beni izliyor. "Onları rahat bırak, bebeğim."

Jace battaniyenin yanındaki soğutucuya doğru yürüyüp bir şişe su alıyor ve gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce bir dikişte içiyor. "Şerif nasıldı?"

Hafif bir alay beni terk ediyor ve omuz silkiyorum. "İlginç, sanırım? Kadın hakkındaki duygularını şimdi anlıyorum. Birbirimizi kesinlikle yanlış yönlendirdik. Hâlâ anlamaya çalışıyorum ama bana dosyayı getirecek, her neyse."

"Hmm." Onaylar gibi bir ses çıkarıyor ve dalgalara bakıyor. "Pırıl pırıl kişiliğine bakınca böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm."

Zane usulca kıkırdıyor. "Merak etme, çoğu insanı aynı şekilde hissettiriyor."

"Hey," diye sesleniyorum Jace'e, gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve hatıra karşısında geriliyor. "Sonrasında benzin almak için durduğumda çok garip bir şey oldu."

Kafasını soru sorarcasına bana doğru eğiyor. "Neymiş o?"

"Pompanın karşısında bana bakan bir adam vardı. Her neyse, bana tam bir sürüngen gibi davrandığını düşünürsek pek de nazik davranmamış olabilirim, o yüzden eğer gerçekten arkadaşınsa özür dilerim." Jace'in gözleri kısılrken devam etmeden önce bir nefes alıyorum. "Ama sana Trey Morrison'ın şehre döndüğünü ve senin kız arkadaşın aracılığıyla selamlarını gönderdiğini söylememi istedi, her ne demekse?"

Yüz ifadesi gevşeyip tüm vücudu gerilirken Jace'in yüzündeki kanın çekilişini izliyorum. Gözlerini benimkilerden kaldırıp arkamdaki sahili hızlıca taradıktan sonra bakışlarını tekrar benimkilere indiriyor.

"Neye benziyordu?"

Sinirli bir şekilde omuz silkiyorum. "Boktan bir sarı boya işi, kahverengi gözler ve şakağı boyunca uzanan bir yara izi."

Jace'in eli, elinde tuttuğu su şişesinin etrafında kenetleniyor ve tarifimle birlikte şişenin çatırdamasına neden oluyor.

"Ne?" Soruyorum, gördüğüm manzara karşısında midem çalkalanıyor. "Kim o?"

Gözlerini tekrar bana çevirip önümde dizlerinin üzerine çökerek yürüdüğünde, gözlerinin ardında uçuşan düşüncelerin hızla ilerlediğini görebiliyorum. "Sana dokundu mu?" diye soruyor, gözleri vücudumun her santimini tararken sesi alçak ve ciddi. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Ne?" Kekeliyorum. "Hayır, bana dokunmadı. Eğer deneseydi yüzünü benzinle doldururdum ve geldiğimde kesinlikle daha az sakin bir ruh halindeydim. Kim o?"

Jace'in gözleri Zane'inkilere kayıyor ve başımı çevirip onun ve Andrea'nın yüzlerindeki gergin ifadeyi görüyorum. Jace'in çenesini sıkmasına neden olan iki adam arasındaki sessiz konuşmayı izliyorum.

"Jace, kim o?"

Alışılmadık ciddiyetteki gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve çenesini açıyor. "Benim kızım olduğunu nereden biliyor?"

"Bilmiyorum!" Patladım, sinirlerim tepemdeydi ve onun cevap vermemesinden bıkmıştım. "Beni şehirde seninle gördüğünü söyledi. Şimdi o kim?"

"Siktir," diye mırıldanıyor Jace, ayağa kalkarken kaşları aşağı doğru iniyor. Okyanusa doğru dönüyor ve ellerini başının arkasını kavrayacak şekilde kaldırıyor. "Siktir!"

Gözlerimi Andrea'ya dikiyorum ve onun yüzünü buruşturduğunu görüyorum ama o ve Zane cevap vermeyince ayağa kalkıyorum. Jace'in durduğu yere doğru yürürken, onun

Göğsü hızla inip kalkıyor, gerginlik tüm vücudunu kilitliyor.

"Kim o?" Ona sessizce sordum.

Daralmış gözlerini suda tutuyor. "Geçmişim beni yakalıyor."

"Bunu açıklamana ihtiyacım olacak, Dawson."

Gözlerini bana dikeyyor ve gözlerinden yayılan endişe ve korkuyu görüyorum. "Karmaşık bir durum." Duraksıyor. "Seni dahil etmek istemiyorum, bu... sen zaten-"

Sözünü kesiyor, okyanusa dönüp bakarken bir nefes alıyor ve ben o anda bir şeyin farkına varıyorum. Benim için korkuyor olabilir ya da beni dahil etmekten korkuyor olabilir ama yatak arkadaşlarımla aramda her türlü sırrın olmasından bıktım. Öğreniyorum ve geçen yaz yaptığım hataları yapmayacağım. Adını ve soyadını, geçmişteki ve şimdiki ikamet adresini, tüm aile ağacını ve aradaki her şeyi bilmeden birinin bana yaklaşmasına bir daha izin vermeyeceğim. Daha önce aptalca bir şekilde zarar görmez olduğuma, her türlü fırtınayı atlatabileceğime inandım ve bir daha o kadar aptal olmayacağım. Eğer duvarlarımda dallar dolaştırmaya devam etmek istiyorsa o zaman pekâlâ açıklayabilir.

Başımı ona doğru eğiyorum, bir tavır takınıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "O zaman benim için karmaşıkleştirme."

Bir süre bekledikten sonra gözlerini tekrar bana dikeyyor ve dudakları küçük, sahte bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece ondan uzak dur, tamam mı?" Az önce çıldırmamış gibi uzanıp saçımı çekiştiriyor. İşleri yumuşatmaya ve beni yatıştırmaya çalışıyor. "Onu görürsen beni arayacağına söz verir misin?"

Uh, hayır. Üzgünüm, Dawson. Zeki olabilirsin ama pokerde berbat olursun.

"Um, evet. Hayır." Bir adım geri atıyorum ve gözlerimi ona dikeyorum. "Güven bana, onları kesinlikle Noel için davet etmiyorum ama açıklaman gerekecek-"

"Onlar mı?" diye sözümü kesti, yüzü yine o gergin, korkmuş ifadeye büründü. "Daha önce onlar hakkında hiçbir şey söylememiştin."

Sinirle ona gözlerimi deviriyorum. Beni kırbaçlayacak. "Bilmiyorum! Arabada başka bir adam daha vardı ama ona iyi bakamadım."

"Siktir," diye mırıldanıyor ve elini kaldırıp yüzünde gezdiriyor. Benden uzağa bakarken tamamen zonkluyor.

Evet, siktir et.

"Biliyor musun?" Bir adım geri atıyorum ve dolaşıyorum. "Çılgınlığını atlattığında ve açıklama yapmak istediğinde, gel beni bul."

Elini uzatıyor ve dirseklerimi tutuyor, gözlerinden panik akıyor. "Tek başına gidemezsin. Sonra olmaz-"

Yine sözünü kesti ve ben de dirseğimi tuttuğu yerden çekerek ona alaycı bir bakış fırlattım. "Sen bana bunun neden böyle olmadığını açıklayana kadar canımın istediği her şeyi yapabilirim."

Andrea ve Zane bana seslendiklerinde onları duymazdan gelerek sahile doğru yola çıkıyorum, kumda ilerlerken öfkem hızlı adımlarımı körüklüyor.

"Siktir!"

Jace'in laneti arkamda havada ama kalbimdeki acıya rağmen durmuyorum. Başlangıçta Coop'la kavga etmiş olabilirim ama sonunda söylediği her şeye güvenmiştim ve belki de doğruyu söylüyordu. Kim bilebilir ki? Ben değil. En kötü kısmı da bu. Gerçek olup olmadığını bilmemek. Ama kendimi bir daha körü körüne bir şeyin içine sürüklenmeye bırakamayacağımı biliyorum. Günün sonunda gerçekten hiçbir şey bilmediğimde daha önce yaptığım gibi kendimi çok sert düşmesine izin veremem. İkinci kez hayatta kalamam.

Ama cidden... Bugünün canı cehenneme.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Bir Yıl Önce

Dalgaların yumuşak sesi beni uykumdan uyandırıyor ve açık katlanır cam kapılardan içeri sızan ışığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Bakışlarım Coop'un dövmeli sırtına takılıyor; evin yan tarafına yaslanmış, telefonu kulağına götürmüş, siyah basketbol şortunu kalçalarına kadar indirmiş. Sesi kısık, dalgaların sesinden ne dediğini duyamayacağım kadar sessiz, ama omuzlarının gerginliğinden, her ne konuşuyorsa pek de mutlu olmadığına bahse girerim. Dün gece okyanusa dönen deniz kaplumbağalarının fotoğraflarını çektikten sonra bıraktığım komodinden fotoğraf makinemi almak için dönüyorum ve gözlerim komodinin üzerinde duran düzgünce katlanmış kağıt parçasına takılıyor.

Buz küpü olayından beri Coop her gün bulmam için küçük şiirler bırakıyordu. Tekila şişemin altına bir not, arabanın yolcu koltuğuna serilmiş günlüğünden yırtılmış bir sayfa. Bu şiirler acı verici derecede kişiselden, mizahi açıdan anlamsıza ve gülünç derecede seksiye kadar çeşitlilik gösteriyordu ve ben de hepsini istifliyordum. Her birini özenle bavulumun gizli fermuarlı bölmesine tıktırıyorum. Fotoğraf makinemin üstündeki şiiri kaptım ve ağgözlülükle açtım.

Kedi gibi, her şeyin kendi zamanında olmasını tercih ediyor.

Şiiri okurken dudaklarım aptalca bir sırıtışa dönüşüyor, gözlerim yazısının zarif satırlarında geziniyor. Sözleri içimdeki sert kabuğu her gün biraz daha kırıyor ve her şiire karşılık en sevdiğim renkten yemeğe ve mevsime kadar bir soru soruyor. Turuncu, Kızılderili ve yaz. Her zaman yaz. Bu noktaya kadar sorduğu tüm sorular hafif ve kolaydı, ama daha fazlasını isteyeceği günün yaklaştığını biliyorum. Yaptığı şey buydu ve yine de... Eskiden olduğu gibi bununla mücadele etmedim çünkü şu ana kadar ondan beklediğim her şeydi ve tahmin edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Ve lanet olsun ama ona fena halde aşık oluyordum.

Ve eğer kendime karşı acımasızca dürüst olma havasındaysam, ki bu genellikle sabah yedide onun kollarında uyandığımda ve uykusunda bile kaşlarının gerginlikle nasıl gerildiğini izlediğimde olurdu, çoktan düştüğüme dair acı verici bir şüphem vardı. Üzerinde bıraktığı iz

Onunla bağlarımı bugün koparsam bile benden asla kurtulamayacak kadar derindi. Cahuita'da geçirmemiz gereken birkaç haftanın üzerinden iki hafta geçmişti ve ikimiz de hayatımıza devam etme konusunu açmamıştık. Ben, mutluluk içinde, kabul edilmemiş bir unutuşla yaşamaktan memnunum ve o da biliyor ki... belki de ben bir kedi gibiyim.

Şiiri dikkatle katlayıp komodinin üzerine koyduktan sonra fotoğraf makinemi aldım ve Coop'un telefonunu cebine koyup derin bir nefes aldığını görmek için tam zamanında geri döndüm. Fotoğraf makinesini kaldırıp ayarlarını yapıyorum, muhteşem vücudunu odak noktasına getiriyorum, profili güneşe karşı görünüyor ve fotoğrafı çekiyorum. Bu an, yakalamadan geçmesine izin veremeyeceğim kadar değerli. Deklanşörün sesi gürültülü bir şekilde duyuluyor ve beni görünce başını çevirip dudaklarını yukarı kaldırıyor.

"Gizlice fotoğraf mı çekiyorsunuz, Prenses?"

"Belki." O yanıma gelip yatağa uzanırken kamerayı komodinin üzerine bırakıyorum, ikimiz de yan dönüp birbirimize bakıyoruz. "Muhtemelen bunu evdeki bir ev kadınına birkaç bin dolara satacağım."

"Velet." Başını elinin arasına almış, gece ormanı gözleri mizahla dans ediyor.

"Evet, ama sen-" sev beni. "Bundan da bir komisyon alırdım. Merak etme." Hay sikeyim. Esprili cevabın üstünü örtüp boğazımı temizledim. Bu, Stef'e ya da çocuklara hiç düşünmeden söyleyeceğim bir şeydi. Midemi bulandıran doğal bir tepki. Esprili gözleri sanki saçmalıklarımı yüzüme vuracakmış gibi şüpheyle yüzümü tarıyor ve ben de konuyu değiştiriyorum.

"Telefondaki kimdi?"

Mizah bakışlarını bir anda terk ediyor. "Annem."

"İyi bir karar değil miydi?" Uzanıp başparmağımı alnında gezdirerek oradaki gerginliği azaltıyorum.

"İyiymi. Sadece kız kardeşimi kontrol ediyordum çünkü son zamanlarda açmadı."

"Peki kız kardeşin nasıl?"

"Güzel. Görünüşe göre arkadaşlarıyla bir geziye çıkmış."

"O zaman neden bu kadar gergin?" Aile dinamiklerini merak ederek girişiyorum. Onun hakkında.

"Annem ve ben..." İç geçiriyor, gözleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Karmaşık bir ilişkimiz var diyebiliriz."

"İyi bir anne değil misin?"

"Evet derdi, birçok açıdan haklı olurdu." Gözleri tekrar benimkileri buluyor, derinliklerinden derin bir hüznü yayılıyor. "Ama ben ve o... aramızda çok şey var ve bazı şeyler asla aşılamaz."

"Özür dilerim." Ona usulca söylüyorum, kollarımı ona doluyorum ve kendimi onun bedenine sıkıştırıyorum.

"Olma." Sırtımda desenler çizmeye başlayıp beni tekrar uykulu bir hale sokarken, sert sözleri yumuşak bir alayla çıkıyor.

"Bu sabah bir telefon daha aldım."

"Hmm?"

"İşten. Bugün San Jose'de bir iş arkadaşım ile buluşup üstlendiği bir proje hakkında bilgi vermem gerekiyor."

Sıcaklığına daha da sokuluyorum ve sanki hareket etmesini engelleyebilecekmişim gibi bacağımı kalçasının üzerine atıyorum. "E-posta mı?"

Göğsü başımın altında derin bir kıkırdamayla titreşiyor. "Çok hacklenebilir." "Ona telefonda söyleyemez misin?" Dramatik bir şekilde esniyorum.

vurgu.

"Telefonlar her zaman en güvenli telefonlar değildir, benimki gibi yakıcılar bile." Bu da onun modası geçmiş telefon seçimiyle ilgili soruyu cevaplıyor.

"Ayrıca sadece götlük yapıyor çünkü bunun benim projem olması gerekiyordu."

Başımı arkaya eğip ona bakarken nefes bile almıyorum, sözleri üzerine uykumdan kalan her şey anında uçup gidiyor. "Ve sen gitmiyorsun?"

Onaylarcasına başını sallıyor. "Ve ben gitmiyorum."

"Neden?"

Soru yumuşak, şimdiye kadar hiç seslendirmedığım derin bir parçamdan geliyor.

"Çünkü en az birkaç ay sürecektir ve" başparmağını kaldırıp alt dudağımda gezdiriyor. "Hoşlandığım bir kız var ve... onunla işim bitmedi."

"Oh." Midem bir sinir girdabına dönüştü, yeni uyandıktan sonra bunun sonuçları çok fazla.

Dudakları yarım bir gülümsemeyle biraz yukarı kalkıyor.

"Evet, oh." "Bunu gerçekten yapabilir misin? İş kabul etmemek?"

"Bu sözleşmeye dayalı bir şirket, yani teknik olarak ."

"Peki ya para? Ya da... ne bileyim, iş güvencesi?"

"Yeterince birikmiş param var, bir süreliğine kaçırmak bana zarar vermeyecek ve ayrıca... bitti."

"Oh."

"Bu sabahki belagatiniz çok etkileyici."

Elimi uzatıp azarlarcasına başının arkasındaki saçları çekiştiriyorum. "Sanırım o resmin birkaç bin dolardan fazla edeceğini umsan iyi olur."

Başını benimkine doğru eğerken yüzünde o vahşi sırıtış beliriyor. "Şu anda... Kendime oldukça güveniyorum."

Öpüşmemiz her zamanki gibi derin ve talepkâr, sanki ikimiz de birbirimizle geçirdiğimiz her anın son anımız olacağından korkuyormuşuz gibi damgalayıcı. Bana karşı sertleştiğini hissediyorum ve bacağımı kalçasına doğru uzatarak kendimi olabildiğince açıyorum, zaten ihtiyaçtan kayganlaşmıştı. Bana sürtünüyor ve eli külotumun önüne düşüp kumaşı kenara itip iki parmağını içime sokarken öpüşmemizde bir inilti duyuyorum.

Ağzımın içine doğru iniliyor ve öpüşmeyi kesiyor, başını boynuma doğru eğip derimi ağzına alıyor. Sertçe.

Dudaklarını yumuşak bir öpücükle o noktaya bastırıyor. "Benim için her zaman çok ıslaksın."

"Her zaman üzerimde iz bırakıyor."

Tırnaklarımı sırtına geçirerek onu uyarıyorum ve başparmağını klitorisime indirerek tüm vücudumun daha fazlasını aramak için ona karşı sarsılmasına neden olurken cevap kıkırdaması saf bir küstahlık. Başını kaldırıp harareтли gözlerle bana bakıyor ve konuşurken klitorisimi başparmağının altında yuvarlamaya devam ediyor.

"Bugün benimle gelir misin?"

"Uh-" Parmaklarını içime tembelce pompalarken nefes nefese kalıyorum. "San Jose'ye mi?"

"Evet." Başını göğsüme doğru eğiyor ve atletimle kaplı göğüs ucumu dişlerinin arasından hafifçe geçiriyor. "Alec pisliğin teki ama aynı zamanda iyi bir arkadaşım." Başını diğer meme ucuma götürüp aynı ilgiyi ona da gösteriyor ve ben de karşılık olarak amımı eline sürtüyorum. "Ve seninle tanışmak istiyor."

Kalçalarım kıkırdamıyor ve iç çekerek başını tekrar benimkine doğru kaldırıyor. "Ona benden bahsettin mi?"

"Evet, Prens." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Neden işi kabul etmediğimi sordu, ben de ona senden bahsettim."

"Oh."

"İşte yine o belagat." Dolgun dudakları hayalet gibi yukarı kalktı, gözleri eğleniyordu. "Arkadaşına benden de bahsettin, değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Tamam, o zaman konuda çıldırmayı bırak."

Omzunu kayıtsızca silkiyor ve benimle tekrar oynamaya başlıyor, parmaklarını içime sokuyor ve dudaklarını dudaklarıma daldırıyor. Bir yanım bunun aynı şey olmadığını fısıldasa da, daha zevkli şeylerin peşinde koşarken omurgamda gezinen tedirginliği görmezden gelmeye karar veriyorum. Devasa omuzlarını iterek onu sırt üstü yatırıyorum, parmakları benden kurtulup elini kışımı kavramak için hareket kendimi onun üzerinde destekliyorum.

"Tamam." Öpüşmemizi kesiyorum ve kalçalarımı yuvarlayarak ona doğru sürtünüyorum. "Boşalacağım."

İmalarım karşısında kaşlarını çatıyor, dudakları yukarı kalkıyor. "Güzel. Eğer yapmasaydın o da ben de çok mutlu olmazdık."

"Peki o zaman." Kaşlarımı kaldırıyorum ve kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum. "Ben kimim ki hayal kırıklığına uğratayım?" Vücudumu onunkinden aşağı kaydırıyorum ve başparmaklarımı şortunun üst kısmına geçiriyorum, etkileyici sikini serbest bırakmak için aşağı çekiyorum ve yol boyunca dişlerimi kalça kemiğinin üzerinde sürüklüyorum. Onu avucumun içine alıyorum ve göz kırpmadan önce bir kez pompalıyorum. "Ama önce..." Dilimi dışarı çıkarıyorum ve sikinin başından sızan damlayı yalıyorum. "Öncelikler."

Dudaklarımı onun etrafına doladığımda sert iniltisi kulaklarımı dolduruyor, parmakları saçlarımin arkasından geçiyor. Yine de cesaretlendirmeye gerek yok, ağzımı hevesle aşağıya daldırıyorum ve onu tamamen yutuyorum.

"Bana işinden biraz daha bahset." San Jose'nin dış mahallelerine yaklaşırken Coop'un eliyle oynuyorum, yaralı eklemlerine bakıyor ve başparmağımı düşünceli düşünceli üzerinde gezdiriyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Daha önce müşteriler için insanları veya nesneleri bulduğunuzu söylemiştiniz. Ama bu gerçekten ne anlama geliyor? Bu nasıl işliyor?"

"Bunun büyük bir kısmı insanlar ve onların kalıpları üzerine yapılan araştırmalar. Hayatlarını incelemek ve onları harekete geçiren şeyin ne olduğunu bulmak. İnsanlar yapboz gibidir, nasıl anlarsınız ve çoğu zaman ne yapacaklarını tahmin edebilirsiniz."

Sözlerinde kendi düşüncelerimin rahatsız edici yankısını duyuyorum ve gözlerimi yüzüne kaldırdığımda midem bulanıyor. "Peki ya diğeri?"

"Tipik olarak..." Tereddüt ediyor, gözlerini benimkilere diyor. "Araştırma döneminden sonra... Kendimi bir şekilde onların hayatlarına sokar ve her ne için işe alındıysam onu kurtarmaya çalışırdım."

Sözlerini kafamda hızlıca gözden geçiriyorum. "Yani gizli görevde misin?" "Evet."

Gözlerimi birbirine kenetlenmiş ellerimize dikerek başparmağımı tekrar onun yaralı parmak eklemlerinde gezdiriyorum ve içimi bir önsezi kaplıyor. "Hiç şiddete başvurdu mu?"

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve bakışlarını karşılamak için başımı kaldırıyorum.

"Bazen... evet."

Tabii ki şiddet olacak, seni aptal. O lanet bir paralı asker, El. Ne bekliyordun ki? Cidden bunu şimdi mi çözmeye çalışıyorsun?

Görünüşe göre, çok fazla güneş ve seks yapıyordum ve yeterince düşünmüyordum.

Bir sonraki soruma karşı dudağımı ısıriyorum, düşünceyle midem altüst oluyor ama vazgeçemiyorum.

"Sen-" Boğazımı temizliyorum, sesimi güçlü ve net olmaya zorluyorum. "Hiç birini öldürdün mü?"

Çenesi geriliyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor, gözlerini benimkilere çevirmeden önce otoyoldan bir dönüş yapıyor. "Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gardım düşerken elimi onunkinden çekiyorum. "Evet, Cooper. İstiyorum." Ona sert bir sesle cevap veriyorum.

Sessiz bir isteksizlikle cevap vermeden önce bir süre geçti. "Bir kez."

Boğazıma doğru ilerleyen mide bulandırıcı hissi yutkunarak bastırıyorum. "Koşullar neydi?"

"Nefsi müdafaa mı diye mi soruyorsunuz?" "Evet."

"Bu senin için bir fark yaratır mı?" "Tabii ki fark eder." İnanmayarak alay ettim.

Gözleri benimkileri buluyor, içlerinde bir şey arıyor. "Neden?" "Çünkü..."

"Çünkü..." Çünkü bir daha böyle bir şeye katlanabileceğimi sanmıyorum. sen olmayan bir dünya. " işte. Belli ki öyle." Kahretsin, bu çok çarpıktı.

Cevap vermeyince bakışlarını kırıyorum ve ön camdan dışarı bakıyorum, zihnimde savaş devam ediyor. O bir katildi. Nefsi müdafaa olsa bile

bir can aldı. Bunu düşünmek bile babamı aklıma getirmekten başka bir işe yaramıyordu ve onu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Ve yine de... eğer o kişi ona zarar vermeye çalıştıysa... peki, bununla ne yapmam gerekiyordu? Ona bir şey olduğu düşüncesi benim için hayal edilemezdi ve hiçbir cevabım yoktu. Zihnim hiç bitmeyen çelişkiler içinde dönüp duruyordu.

Coop restoranın otoparkına girip arabayı park ediyor ve bana cevap vermeden önce bir an bekliyor. "Nefsi müdafaaydı."

Araba ağır bir sessizlikten başka bir şeyle dolmuyor ve ikimiz de inmek için bir hamle yapmıyoruz. Sonunda uzanıp tekrar elimi tutuyor ve aramızdaki her şeye rağmen ona izin veriyorum. Bu tanımlanamaz şey, aramızdaki bu çekim beni korkutuyor. Sırf *kendi* hayatı söz konusu olduğu için bir can almış olmasını kabullenebilmem.

"Della?"

Gözlerimi ön camdan ayırmıyorum, gerçekten görmeden dışarı bakıyorum, aklım ona verdiğim sahte ismi onun dudaklarından duymanın ne kadar tuhaf olduğuna takılıyor. Her zaman Prens ya da Brat, asla Della değil. Sanki aramızdaki yalanı söylemiş gibi.

"Bana bak, lütfen." Coop'un sesi yumuşak bir emir gibi geliyor ve onu reddedemeyerek başımı çeviriyorum. Gözlerim onun endişeli ifadesini alıyor ama yüzümü dikkatle boş tutuyorum.

"Bu, hakkında konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil." Nefes alıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Ama o kötü bir adamdı. Bunu sana kabul ettirmek için söylemiyorum ama... o kötü bir adamdı ve değer verdiğim insanlara zarar vermeye çalışıyordu. Bu yüzden size yalan söylemeyeceğim ve bugün aynı durumda olsaydım farklı bir seçim yapacağımı söylemeyeceğim. Değer verdiğim insanları korumak için her zaman ne gerekiyorsa yaparım. Ben buyum işte."

İçimdeki çalkantılı duygu dalgasını bastırmaya ve sözlerini mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyorum. Coop'un eylemiyle babamın arasındaki farkları karşılaştırıyorum. Babamın yaptığı şey... şeytanlıktı, ya öyle ya da tamamen delilik. Başka türlü bir yolu yoktu. Ama Coop... onun yaptığı şey, etrafındakileri güvende tutmak, kötülüğü durdurmak için bir zorunluluktan doğmuştu. Tüm niyet ve amaçlarıyla muhtemelen babama benzeyen birini durdurmak için.

"Prens?" Sesi beni transımdan çıkarıyor. "Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Alt dudağımı ağızımın içine çekiyorum ve sessiz bir karşılık olarak sertçe ısııyorum. Çoğu insan için vermesi çok kolay olan güven, benden isteyebileceği en zor şeydi.

Yüzümdeki ifadeye bakarak elini benimkinden ayırdı ve emniyet kemerimi çözdü, uzanarak beni koltuğumdan kaldırdı ve kucağına oturttu. Yukarı uzanarak yüzümü kavıyor, alanımı işgal ediyor, yoğun gece ormanı gözleri benimkileri buluyor.

"Beni dinle." Başparmaklarını yatıştırıcı bir hareketle elmacık kemiklerimde gezdiriyor, sesi son derece ciddi. "Sana asla zarar vermem. Bunu düşünmek bile... hayal bile edilemez, midemi bulandırıyor." Rahatlatıcı sandal ağacı kokusu etrafımı sarıyor ve dudakları hayalete dönüşüyor. "Bir noktada bana zarar vermek isteyeceğini garanti edebilirim. İşleri berbat edeceğim, bu kaçınılmaz ve zaten ettiğimi de biliyorum. Ama seni incitmek gibi bir niyetim asla olmadı ve olmayacak. Tamam mı?"

Sözlerini kabul etmek için başımı bir kez eğiyorum, çünkü onlara inandığını biliyorum, ama üslubuyla ilgili bir şey sezgilerimin yükselmesine neden oluyor ve bunu yüzümde görüyor olmalı.

"Benimleyken bir an bile kendini güvensiz hissettin mi?" "Hayır," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Asla."

"Tamam o zaman."

Gece ormanı gözleri dikkatle benimkilere bakıyor, içlerinde her zaman gördüğüm o karanlık iplikçik önümde ve merkezde. Şimdi tek fark, o ipliğin ne kadar derine indiğini biliyorum... ama belki de tüm karanlıklar kötü değildir. Belki de bazen büyük canavarları korkutup kaçırın şeydir.

"Tamam." Derin bir nefes vererek yankıladım.

Alnını benimkine değdiriyor. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Başımı onunkine doğru sallıyorum, kalan sinirlerimi temizliyorum ve zırhımı sıkıca yerine çekiyorum. "Hayır. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet." Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Ben iyiyim. Sadece biraz şaşırdım, hepsi bu. Bunu daha önce düşünmeliydim."

Dudakları bir yana çekiliyor, gözleri mizahla doluyor. "Başka önceliklerimiz vardı."

Sözleri karşısında içimden yumuşak bir kahkaha yükseliyor ve kendimi yeniden kendim gibi hissederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Doğru." Kollarımı boynuna doluyorum. "Neden şu işi bitirip onlara geri dönmüyoruz?"

"Bana uyar."

Kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve ben yine gülüyorum, kapıyı açmak için uzanıp aşağı inerken kıcıma şakacı bir şaplak indiriyor. Yürümeye başladığımızda kısa sundress elbisem kalçalarıma sürtünüyor ve Coop hiç vakit kaybetmeden bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. İçeri girdiğimizde restoran rengârenkti ve İspanyol mutfağının kokuları üzerime sinmişti. Canlı atmosferi nedeniyle genellikle oldukça popüler bir yer olduğuna bahse girerim ama öğleden sonra geç saatlerde çoğunlukla boş oturuyor.

Coop beni arka tarafa doğru yönlendiriyor ve ben de herhangi bir yönlendirmeye ihtiyaç duymadan kiminle buluşacağımızı fark ediyorum. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir halde arkadaki bir kabinden dışarı bakıyor, gözleri ilgiyle aramızda gidip geliyor. Kısa platin saçları benim saçlarımın aynası gibi ve bu alışılmadık rengi başka birinde görünce şaşkınlığım içimden süzülüyor. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyorum ve masaya geldiğimizde ayağa kalkıyor, hem o hem de Coop birbirlerinin koluna girip o evrensel erkek selamlaşmasının hareketlerini yaparken geniş gülümsemeler yayıyorlar.

Ayrıldıklarında Coop onun omzunu sıktı. "Nasılsın dostum?"

"Güzel." Doğu Avrupa aksanının belli belirsiz bir izi pürüzsüz sesini renklendiriyor. "Memlekette bir iş yapmayı her zaman sevdiğimi bilirsin ama bittiğine sevindim."

Başını bana çeviriyor ve kahverengi gözleri yüzümü tararken onun güzelliği tüm gücüyle yüzüme çarpıyor.

"Ve sanırım nasıl olduğunu sormama gerek yok."

Elimi uzattığımda Coop'un eli belime geri döndü. "Della. Sen de Alec'sin, değil mi?"

Elimi tutuyor ve sinsi bir sırıtışla dudaklarına götürüyor, yumuşak bir öpücük kondururken gözleri çok yoğun. "Tek ve biricik."

Belimde bir çekiştirme hissediyorum ve Coop arkadaşını omzundan hafifçe iterek elimi bırakmasını sağlıyor.

"Saçmalamayı kes, Romeo."

Alec'in gözleri bir saniye daha üzerimde kaldıktan sonra bakışlarını kaçırıyor ve yüzünde rahat bir gülümseme beliriyor. "Beni bilirsin Cooper. Asla bir fırsatın kaçmasına izin vermem." Elini kabine doğru sallıyor. "Hadi, oturalım. Yiyelim. İçelim. Çok uzun zaman oldu."

Kabine önce ben giriyorum, Coop da beni takip ediyor; garson kız içki siparişlerimizi almak için hemen yanımıza geliyor. Bu iş bittikten sonra çocuklar benim için Çinceye benzeyen bir dilde iş hakkında konuşmaya başlıyorlar ki bunun kasıtlı olduğuna eminim

ama beni hiç rahatsız etmiyor. Bu bana karşımda oturan adamı değerlendirmek için daha fazla zaman veriyor.

Bainbridge'de ne halt ediyorlar? Onları bir laboratuvarda yetiştirip DNA'larını mükemmel hale mi getiriyorlar?

Onu geldiğinde dikkatlice , özelliklerimiz arasında bir benzerlik olduğunu fark ediyorum. Tek fark... o *çok güzel*. Bakması zor bir şekilde acı verecek kadar güzel.

Ve beni her türlü yanlış yola itiyor.

Garson içeceklerimizi getiriyor ve ben nedenini anlamaya çalışarak suyumdan bir yudum alıyorum. Rahat bir şekilde oturuyor, arkasına yaslanmış ve tamamen rahat. Coop'un onunla barda tanıştığım ilk geceki haline çok aslında. Gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve Coop'la aralarından su sızıyor gibi görünüyor. Bildiğim kadarıyla birlikte hırsız numarası bile yapmış olabilirler. Ama bir şey var.

Gözleri tekrar bana döndüğünde fark ettim. Coop'un gözleri karanlığın ipliğini taşısa da onunkiler canlı, onlara baktığımda ruhunu hissedebiliyorum. Ama Alec'in gözlerinden bana baktığında soğuk bir kayıtsızlıktan başka bir şey yayılmıyor. Ve yine de bir şey daha var, parmağımı koyamadığım bir şey beni rahatsız ediyor.

"Kabalık olacaksa özür dilerim," diye araya giriyorum, yemeklerin gelmesiyle konuşmada bir durgunluk olduğunda. "Ama siz nerelisiniz?"

"New York," diye cevap veriyor o rahat gülümsemesiyle, çatalını tabağındaki yemeğe batırırken. "Hiç gittin mi?"

"Bir kere. Hatırlamak için çok ." "Utanç verici."

"Yine de aksanın var."

"Evet." Sanki az önce gökyüzünün mavi olduğunu söylemişim ve bunun ötesinde söylenecek bir şey yokmuş gibi başını sallıyor.

Gözlerimi kısıyorum ve kendime onun Coop'un arkadaşı olduğunu, bu yüzden bilgi edinme çabalarımın bir dereceye kadar kibar olmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. "Peki aksanın nereden geliyor?"

Al bakalım, kibar.

Koltuğunda arkasına yaslanıyor, karşılığında gözlerini kısıyor ve başını bana doğru eğiyor.

"Neden bu kadar meraklısın?" "Neden bu kadar gizemli?"

"Kişisel bilgilerimi paylaşmayı alışkanlık haline getirmedim."

"Sosyal güvenlik numaranızı istemiyorum."

"Henüz."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Coop hızla elini aramızda salladı. "Pekâlâ. Pekâlâ, köşelerinize dönün." Arkadaşına azarlar gibi bir bakış fırlattı. "Götlük yapma, dostum."

Arkama yaslanıp kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyıyorum ve Alec'in gözleri yarıktan başka bir şey olmayana dek daha da kısılıyor. Coop ne yaptığıma bakmak için başını çevirdiğinde yüzümdeki ifadeyi siliyorum ama yine de azarlaracasına dizimi sıkıyor. "Sen de, velet."

Alec ve ben, o konuşmadan önce bir süre daha gözlerimiz kısık bir sessizlik içinde oturmaya devam ediyoruz. "New Yorklu bir çift beni evlat edinmeden önce hayatımın ilk yedi yılını Slovakya'da bir yetimhanede geçirdim."

"Oh." Yapbozun bir parçası yerine otururken nazik olmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Annem Çek Cumhuriyeti'ndendi. Sadece merak ettim çünkü..." Açıklama olarak elimi aramızda sallıyorum.

"Evet." Daralmış gözleri yüzümü seçiyor. "Bazı benzerliklerimiz var. O bölgenin insanları için o kadar da alışılmadık bir durum değil." Başını Coop'a çevirerek konuşmamızı fiilen bitirdi. "Sürücün var mı?"

"Evet." Coop cebinden küçük bir harici sabit disk çıkarıp masanın üzerinde kaydırıldı. "İhtiyacın olan her şey burada-"

Cebindeki telefonun çalmasıyla konuşması kesiliyor ve telefonu çıkarmak için hamle yapıyor, ekrana bakarken kaşları aşağıya doğru iniyor. "Kız kardeşim, aramaya çalışıyordum-"

"Al bunu," diyorum ona, şakacı bir kırpmayla. "İyi olacağız."

Kabinden çıkarken gözleri Alec ve benim aramda dolaşüyor. "Uslu durun. İkiniz de."

"Elbette, kardeşim," diye gülümseyerek cevap veren Alec, sürücüyü cebine koyuyor ve kollarını arkasındaki kabine açıyor.

Coop uzaklaşır uzaklaşmaz iyi huylu arkadaş rolü de benim şakacılığımın birlikte yok olup gitti. Masada birbirimize bakarken Alec'in gözleri soğuklaşıyor ve ben meydan okurcasına başımı kaldırıyorum. Ölü bakışları tenimde geziniyor, kabinin üzerinde görünen her şeyi içine çekiyor ve gözlerini tekrar yukarı kaldırıp benim daralmış bakışlarımla buluşmadan önce kendimi her türlü rahatsız hissetmeme neden oluyor.

Acımasızca gülümsüyor.

"Anlıyorum." "Neyi anladın?"

"Cazibesi. Seninle yaşadığı esaret." Öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayıyor ve yüzümü dikkatle inceliyor. "Sen farklı bir türsün, değil mi? Tehlikeli ve baştan çıkarıcı. Sırlarla dolu gözler ve binlerce gemiyi denize indirecek bir yüz. Tanrılarinkine rakip olacak bir güzellik."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Ve bu kötü bir şey mi?" "Her zaman değil, hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Ve yine de... sorduğumda bana soyadını söylemedi." Duraksıyor, bir tepki arıyor ve ben kendimi tamamen hareketsiz tuttuğumdan emin oluyorum. "Bu da bana iki şeyden birini söylüyor. Ya sen kötü birisin ve o da sana aşık oldu ya da oyun oynadığın için bilmiyor."

"Tam olarak ne..." Öne doğru eğilip kollarımı masanın üzerine koyuyorum, geri adım atmıyorum. "Benden hoşlanmaman için ne yaptım?"

"Hiçbir şey." Onu terk eden kahkahadan küçümseme damlıyor. "Ama Coop Bainbridge'de çalışmaya başladığından beri onunla çalışıyorum ve hiçbir işi geri çevirmedi. Onun biriyle çıktığını bile görmedim." Başını eğip boynuma doğru salladı. "Ve bana sahip olduğunu haykırmak ve kime ait olduğunu açıkça belirtmek için tenine koyduğu o güzel işaret bana oğlumun şaka yapmadığını söylüyor." Duraklıyor, başını bana doğru eğiyor. "Söyle bakalım Truvalı Helen, onunla ne yapıyorsun?"

Sessizliğim sağır edici, aramızda bir çığlık kadar yüksek sesle duyuluyor ve bundan nefret ediyorum. Bundan çok nefret ediyorum çünkü bilmiyorum. Ona verecek bir cevabım yok. Kurallarım vardı, bir planım vardı ve yol boyunca bir yerlerde özenle koyduğum tüm sınırlarımı kaybettim.

Bir öpücük. Bir kahkaha. Bir buz küpü. Bir şiir. Her seferinde bir cips.

Sessizliğime karşılık bir kez başını sallıyor ve kabinde arkasına yaslanıyor. "Tüm cazibesine rağmen, Truvalı Helen'in ardında ne bıraktığını biliyor musun?"

O devam ederken kendi öfkeli nefes alışımın sesi kulaklarımda çınlıyor.

"Ölüm ve yıkım." Soğuk bir şekilde sırtıyor. "Aynısını yapmamaya çalış."

Tırnaklarım masanın üzerindeki avuçlarıma batıyor. "Canın cehenneme."

Öfkem yüzümden okunuyor olmalı çünkü bir de baktım ki Coop yanımdaki kabine geçip arkadaşına tehlikeli bir bakış fırlatıyor.

"Ona ne söyledin?" Sesi alçak ve ölümcül.

Alec başını çevirip Coop'a sakince baktı ve cevap vermek için ağzını açtı.

Ama kazanmasına izin vermeyeceğim. Bana nasıl ulaştığını görüp tatmin olmasına izin vermeyeceğim.

"Yok bir şey," diye araya giriyorum, ses tonumu ve bedenimi kayıtsızlığa zorlayarak. "Bana sadece yerel tarih hakkında bir şeyler anlatıyordu."

Coop'un inanmayan bakışlarıyla karşılaşmak için başımı çevirmeden önce masanın öbür ucundan Alec'in gözlerindeki hayranlık parıltısını görüyorum. Elimi uzatıp parmaklarımı yatıştırıcı bir şekilde koyu çikolata rengi saçlarının arkasında gezdiriyorum ve kendime özgü şımarık sırtışıma dudaklarıma bastırıyorum.

"Önemli bir şey değildi."

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Günümüz

"Haydi, El!" Jace son on dakikadır yaptığı gibi kapıya vurarak bağılıyor. "İçeride olduğunu biliyorum."

Mutfak tezgahına yaslanarak, bugün plajdan eve dönerken aldığım iyi kazanılmış cabernet'ten bir yudum alıyorum ve saatin izliyorum. Gitmesini bekliyorum. Saat akşamın onu olmuş bile, bütün gece orada duracak hali yok ya. Bugün onu görmezden geldiğim çok sayıda aramadan sonra ipucunu almış olması gerekirdi. Beni kızdırmıştı ve şimdi onunla ne yapacağımdan emin değildim. Kalbim...

Hayır. Hayır. Hayır. Kalbim bana yaptığı tüm iyilikler için bir uçurumdan atlayabilirdi.

Tak tak. Tak. Tak.

"O seksi Range Rover'ın burada, garaj yolunda duruyor, Delacroix. Kimseyi kandıramazsın."

Yudumla.

Bana açıklama yapmak için sabaha kadar bekleyebilir. Bu gece şarabımın ve bu çılgın kasabadan uzaklaşmanın tadını çıkarıyorum.

Tak tak. Tak. Tak.

"Sevdiğin o şeyi ağzımla yapacağım."

Yudumla.

"Kahretsin. Doreen verandada bana bakıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu duyduğuna eminim."

Göz devir ve yudumla.

Üç numaralı bardağa çoktan ulaştım ve o salak, bugünkü aptalca davranışından sonra şu anda kesinlikle kapıya bakmamı istemiyor.

Tak tak. Tak. Tak.

"Başımın üzerinde bir müzik kutusu tutup şarkı söylememi ister misin?" Yudumla.

"Çünkü yapacağım. Sadece söyle."

Aptal. İç çamaşırımı ve bol tişörtümü giyiyorum. Hiçbir kapıya cevap vermiyorum.

Tak tak. Tak. Tak.

"Hadi ama sarışın. Kameran burada ve en azından açıklamama izin verene kadar onu geri vermeyeceğim."

Küçük pislik.

Şarap kadehimi tezgâhın üzerine bırakıp ön kapıya doğru ilerledim ve kilidi çevirdim. Kapıyı açtığımda yüzünde beliren umutlu ifadeyi görüp gözlerimi kısıyorum ve hemen kamerayı elinden alıp kapıyı suratına çarpıyorum. Kilidi açıp mutfağa geri dönüyorum, kamerayı yavaşça tezgâhın üzerine bırakıp şarabımı tekrar alıyorum.

Aptal

Yudu

mla.

Tak tak. Tak. Tak.

"Lütfen, El."

Sesindeki ağlamaklı nota beni derinden etkiliyor, kararlılığımı yumuşatıyor ve tereddüt etmeme neden oluyor. Şarap kadehimi iç çekerek yere bıraktım.

Siktiğimin Jace Dawson'ı.

Kapıya gitme isteğimi bastırmak için bir aşağı bir yukarı zıplıyor, tek gecelik bir ilişkiden öte bir şey için başka bir adama bulaşacak kadar aptal olduğum için kendimi içten içe azarlıyorum. Ama birkaç kez daha zıpladıktan sonra savaşı kaybediyorum ve suçu onun kendisi için ne söyleyeceğini merak etmeme atmaya karar veriyorum. Demek istediğim, kendimi düzgün bir şekilde korumak için tüm gerçeklere ihtiyacım var.

İşte oldu. Güzel ve düzgün, tepesinde bir fiyonkla bağlanmış ve her şey.

Peki kendine yalan söylemeyi tam olarak ne zaman bırakmayı planlıyorsun, El?

Evet, evet.

Kendi iç yorumuma gözlerimi deviriyorum ve kapıya doğru yürümek için dönüyorum, Jace köşeyi dönüp beni görünce cırtlak bir sesle duruyor. Gözlerini bir o yana bir bu yana çeviriyor, yüzündeki suçlu ifade elini kurabiye kavanozuna sokarken yakalanmış gibi görünmesine neden oluyor.

"Ne-sen-" İkiyle ikiyi bir araya getirmeden önce kekeliyorum. "Az önce lanet kilidimi mi açtın?"

Başını eğiyor ve sanki bir matematik probleminin doğru cevabını tahmin etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hayır mı?"

"Jace!" İleri yürüyüp koluna vuruyorum. "Seninle konuşmazsam kilidimi açamazsın!"

"Özür dilerim!" Beni savuşturmak için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, tamam mı?! Bir çeşit gürültü duydum ve kendimi biraz kaptırmış olabilirim."

Oh. Zıplamam.

"Ne olursa olsun!" Tezgâha geri dönüp şarabımı almadan önce koluna bir şaplak daha atıyorum.

"Özür dilerim, tamam mı?" İç çekiyor ve ellerini indiriyor, gözleri endişeyle parlıyor. "Şu anda biraz sinirliyim ve endişelendim."

Gözlerimi kısıyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum, bir dakika boyunca terlemesine izin veriyorum ve gözlerinin çıplak bacaklarıma nasıl düştüğünü görüyorum. "Gözlerini buraya dik, Dawson." Parmaklarımı başımın yanında şıklatıyorum. "Madem buradasın, açıklayacak mısın?"

Yüzünde yine o umutlu ifade belirliyor ve bana doğru bir adım atıyor, ben de gözlerimi daha da kısarak onu uyarıyorum ve başımı yukarıya eğerek benim gözüme o kadar kolay giremeyeceğini ona gösteriyorum.

Jace adımlarının ortasında durur ve bir elini başının arkasına götürüp yere bakarak tekrar iç çeker. "Senin bu işe karışmanı hiç istemedim. Benim geçmişime." Gözlerini tekrar benimkilere kaldırıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Bittiğini sanmıştım... o sayfayı kapattığımı ve arkamda bıraktığımı sanmıştım."

Kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum. "Burada duruyor olmamın, geçmişin hiçbir zaman tamamen yok olmadığına bir kanıt olduğuna eminim." Şarabımı yere bırakıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ayrıca, sen ya da ben istesek de istemesek de zaten bu işin içinde olduğum bugünden belli."

"Evet." Başını sallıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Evet. Bunu şimdi anlıyorum ve bugünkü davranışım için özür dilerim. Bu sana karşı adil değildi ve duygularını daha fazla dikkate almalıydım. Ben sadece... çıldırdım."

Dudaklarımın seğirmesine karşı savaşıyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "Andrea sana ne kadarını söylemeni söyledi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Biraz."

"Dinle," diye iç geçiriyorum, ellerimi arkamdaki tezgâha dayayarak. "Geçmişin senin üzerinde güç sahibi olmasının ne demek olduğunu anlayan biri varsa O da benim."

"ben böyle yaşamıyorum. İnandığım şey bu değil."

"Olabilir." Ona başımı salladım. "Ama yine de seni bugün olduğun kişi olarak şekillendirdi. Hepimizin olmayı arzulayabileceği bir tür zen ustası olduğun için üzerinde güç sahibi olmasına izin bile." Yüzünde küçük bir sırıtma belirliyor ve ben de devam etmeden önce dudaklarımın biraz seğirmesine izin veriyorum. "Ama yine de bana karşı gerçekçi olmalısın. Bunu böylece bir kenara itemezsin."

Özellikle de her şey dönüp dolaşıp beni ilgilendiriyorsa. Yapamam..." Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak gözlerimi kaçırıyorum. "Sana güvenemem, tüm parçalarını anlamadan içeri girmene izin veremem. Bir açıklamaya ihtiyacım var, Jace."

"Bu adil." Başını sallıyor. "Adilden de öte." Duraksıyor ve bir dakika boyunca beni süzüyor. "Ama bu açıklama meselesi her iki taraf için de geçerli mi? Çünkü burada direnen tek kişi ben değilim sarışın."

Alışılmadık derecede ciddi gözlerine bakıyorum ve korkunç hikâyemin bir kısmını anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum. Haklı da. Ondan istediğim şey bu olduğu için adil olan da bu. Ama hikayem söz konusu olduğunda hala biraz yaralıyım, biraz kırılmış durumdayım ve bencilce önce onun acısını bilmeye, karşılaştırmaya ihtiyacım var.

"Eninde sonunda."

Başını eğip kabul etmeden önce yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Pekâlâ, Delacroix. Senin yönteminle oynayacağız."

Sözleri başka bir zamanın, başka bir yerin, benim istediğim gibi oynamayı kabul eden başka bir adamın anısını canlandırıyor ve déjà vu hissini bir kenara itiyorum. Kendime bu durumun tamamen farklı olduğunu hatırlatıyorum. Bu sefer tamamen farklıyım.

Kaşlarını kaldırıyor ve oturma odasına doğru başını sallıyor. "Bunun için oturmak ister misin?"

"Elbette." Şarap kadehimi alıp son bir yudum aldıktan sonra yere bırakıyorum ve oturma odasına gidip kanepeye oturuyorum.

Ben dizlerimi yukarı kaldırıp rahatlamaya çalışırken Jace benden biraz uzağa oturuyor. Birbirimize dokunmayacağımız kadar uzakta duruyor ve gözlerinin gergin bir şekilde boş alana kaydığını gördüğümde bu hareketin kasıtlı olduğunu anlıyorum. Sınırlarıma saygı duyuyor ve açıklamasını duyduğumda kaderine karar vermem için bana alan tanıyor.

"Ee," diye başlıyor, koltuğa yaslanıp gözlerini benimkilere dikmeden önce botunun kenarını çekiştirmek için uzanıyor. "Annem öldükten sonra kötü bir gruba karıştığımı söylemişim, değil mi?" Devam etmeden önce onaylamak için başımı sallamamı bekliyor. "Trey Morrison, ağabeyleri Kyle ve Kurt Morrison ile birlikte o kalabalıktaki insanlardan biriydi. Morrison'lar her zaman kötü haberdi, kasabadaki herkes bunu , ama beni ve kuzenimi çabucak içlerine çektiler ve sonunda... işin merkezinde biz vardık."

Kaşlarım şaşkınlıkla düştü. "Tiff?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, ağabeyi." "Bir ağabeyi olduğumu bilmiyordum."

"Evet... bu biraz hassas bir konu. O-" Jace düşüncelerini yeniden sıralıyormuş gibi başını sallar. "Bu başka bir zaman için bir hikaye. Bu hikâyeye geri dönelim." İç çeker ve şömineye doğru bakar, anılarında kaybolmuştur. "Bazı kötü insanlarla oldukça derin bir ilişkiye girdik. Kötü derken, cesedinizi kimsenin bulamayacağı bir yere gömerler gibi kötü bir şeyden bahsediyorum. Babam kendinden geçmişti, sürekli beni geri çekmeye çalışıyordu ama o noktada tavşan deliğinden o kadar aşağıdaydım ki bana ulaşamıyordu. Bir çıkış yolu göremiyordum ya da göremiyordum. Sadece yaptığım şeyin beni annemin ölümüyle ilgili her şeyi hissetmekten alıkoyduğunu biliyordum ve tek önemsedğim de buydu." Duraklıyor, gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce elini başının arkasında gezdiriyor. "Morrison'ların bir teknesi vardı ve onlarla birlikte kaçakçılık yapmaya başladık. Bir gün... onlarla birlikte bir sevkiyat aldık ve bunu Florida'da birlikte olduğumuz insanlara teslim etmemiz gerekiyordu. Ve kural şuydu, teslim ettiğimiz şeye asla bakmamamız gerekiyordu, değil mi?"

"Doğru," diye cevap veriyorum, konunun ciddiyetine rağmen sesimdeki alaycılığa engel olamayarak. "Kaçakçı olmanın bir numaralı kuralının bu olduğunu varsayıyorum."

"Doğru. Aptal geçirmez olmalıydım." Jace yumuşak bir kahkaha attı. "Kurallar konusunda hiçbir zaman iyi olmadım... o gün baktım." Duraksıyor, gözleri şömineye doğru kayıyor. "Orada olacağını tahmin ettiğim uyuşturuculardı, esrar olmadığını düşününce pek ilgimi çekmedi. Ama aynı zamanda nakit para da vardı... binlerce dolar nakit para ve o şey... o sırada Landing Point'ten kaçmak için can atan bir çocuk için bu kaçırılmayacak kadar cazipti."

"Parayı sen mi aldın?" Sanırım usulca.

"Evet." Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve ben de gözlerindeki suçluluk ve utancı görüyorum. "Evet. Paranın bir kısmını aldım." Boğazını temizliyor. "Orada ne kadar çok para olduğunu düşününce devede kulak bile sayılmaz. Bu yüzden fark etmeyeceklerini düşündüm... Aptalın tekiydim. Ama sevkiyatı bıraktığımızda hemen fark ettiler ve ben donup kaldım. Tek kelime edemedim. Eğer itiraf edersem bir daha asla gün yüzü göremeyeceğimi biliyordum. Sonra işler hızla kötüye gitti." Dirseklerini dizlerine indirerek aşağı bakıyor ve nefes alıyor. "İki taraftan da ateş açıldı ve bir sonraki

Bir de baktım ki Trey Morrison ayaklarımın dibinde ölmüş. Sonrasında polisler geldi ve hepimizi tutukladılar."

"Bekle." Şok içinde araya girdim. "Bugün Trey Morrison'ı gördüğümü sanıyordum?"

"Bu bir mesajdı." Jace gözlerini benimkilere dikerek yumuşak bir sesle cevap veriyor. "Tarifine dayanarak kardeşi Kyle'dan geldiğini tahmin ediyorum. Beni suçluyorlar, haklılar da ama olay olduğundan beri hapisteler. Yargıcın onlara karşı hoşgörölü davranmamasına neden olan sabıkaları vardı, ayrıca, ondan hoşlanmasam da, teyzemin bana yaptığım anlaşmada bir etkisi vardı. O zamandan beri onlardan ilk kez haber alıyorum... Sanırım sonunda dışarı çıktılar ve ödeşmek istiyorlar. Onun adını bu şekilde kullanmaları bir uyarıydı."

"Bana karşı mı?" Bu adamların bugün bana bu kadar yaklaşmış olmasından dolayı korkudan midem takla atarak soruyorum.

"Sanırım öyle." Çenesi sıkılıyor, omuzları gerginlikle geriliyor ve başka tarafa bakarken zihninde dönen çarkları görüyorum. "Tiff şerifin kızı, bu yüzden ona yaklaşma riskini almazlar, Zane ve babam buna değmeyecek kadar çok mücadele edebilirler ve Andrea, onu önemsememe rağmen, çok uzakta. Ama sen..." Mizahsız bir kahkaha attı. "Tek yapmaları gereken bizi bir kez birlikte görmek ve bana nasıl ulaşacaklarını biliyorlar. Sen mükemmel bir hedefsin."

Jace başını sallıyor ve korku dolu gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Trey'in adını kullanarak ve senin aracılığıyla selamlarını gönderdiğini söyleyerek... bu bir tehditti. Bana ulaşmak için sana karşı bir tehdit. Ve işe yaradı. Bugün sen gittikten sonra kendimi kaybettim."

Koltuğun koluna yaslanıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve tavana bakıyorum. "Lanet olsun."

Uygunsuz tepkinin adı El.

Jace'in bana söylediği her şeyi düşünürken bir an sessizlik oluyor, sonra derin bir nefes alıp kesik kesik konuşmaya başladığını duyuyorum.

"Kasabayı terk etmelisin. Bundan nefret ediyorum ama bugün dönüp dolaştım ve... Seni başka nasıl güvende tutabilirim bilmiyorum."

O haklı. Gitmeliyim. Kendimi koruma duygusuna sahip olsaydım, şu anda çantamı topluyor ve kapıyı yarılamış olurdu. Ama burada hâlâ bitmemiş çok şey var. Sanırım annemin Los Angeles'taki günlüklerini burada okuduğum kadar kolay okuyabilirim, babamla tanıştığından beri sıkıcı bir şekilde yavanlaşmış olsalar bile. Şerif dosyayı aldığı anda bana . Ama bu bana doğru gelmiyor. Buraya cevaplar aramaya geldim.

ve onları bulmadan önce kalkıp gitmek... Jace ile aramda olanlar da dahil olmak üzere her şey yarım kalmış gibi hissedecekti.

Ama bunun için kendini riske atmaya gerçekten istekli misin, El? Akıllı bir kız giderdi.

Acı dolu anılar aklıma geliyor ve bu fikri çabucak yok ediyorum. Küçük bir korku yüzünden vazgeçen biri olmama izin vermeyeceğim. Artık bu duygunun hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca, Jace eskiden olduğum o pervasız kızı hayata döndürdü ve o asla bir kavgayı geri çevirecek biri değildi.

"Gitmiyorum." Anonsla birlikte doğruldum, gözlerinin içine baktım ve kararlılığımı görmesini sağladım. "Burada hâlâ yapmam gereken çok şey var. Çözmem gereken. O yüzden onları da tehditlerini de sikeyim."

Ve görünüşe göre aşık olduğum... aşık olduğum adamlar söz konusu olduğunda kendimi koruma duygum sıfır. Hay sikeyim.

Jace bir an gözlerimi arıyor ve ben onun bakışlarındaki çatışmayı görüyorum. İçindeki savaşı. Kalmamı istiyor ama bu risk altında olacağım anlamına gelmiyor. Sonunda bana yavaşça başını sallıyor. "O zaman bunu çözene kadar bana yakın olmanı istiyorum... ya da ben yoksam Zane'. Tamam mı?" Gözleri aniden aşağıya kaydı ve aceleyle ekledi. "Sadece istersen, yani hâlâ yanımda olmak istiyorsan... istemiyorsan, bilmiyorum. Başka bir şey bulurum."

Onun gergin kırılganlığını görünce dudaklarım seğiriyor ve bir elimi uzatıp koluna koyarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Jace," diye sesleniyorum usulca, gözlerini tekrar benimkilere çevirerek. "Bugün o zamanki adam olmadığın açık. Kilit açma eğilimin dışında ." Ona sırtıyıyorum ve omuz silkiyorum. "Anlıyorum. Hepimiz acılarımızla farklı şekilde başa çıkıyoruz. Bu yaptığın şeyi doğru yapmaz... ama sen diğer tarafa geçmeyi başardın."

"Şükürler olsun." Derin bir nefes alır ve kanepeye sırt üstü yığılır.

Hikâyesinin yarım kalmış bir ucu aklıma takılınca kaşlarım aşağı doğru iniyor. "Hey, kuzenine ne oldu?"

"Oh." Gözlerini tekrar benimkilere kaydırırken dudakları seğiriyor. "Onu son gördüğümde eve, hayatının aşkına dönüyordu, o yüzden iyi idare ettiğini söyleyebilirim."

"Oh." Başımı salladım. "Aferin ona."

Kaşlarını kaldırıp bana soru sorarken havai fişek gözlerinde bir parça geri dönüyor. "İyi miyiz sarışın?"

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Benden sakladığın başka büyük sırlar da var mı?"

"Hiçbiri." Gamzelerini gösteriyor, parmağını kalbine götürüp çarpı işareti yapıyor. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Bir Yıl Önce

Alec'le tanışalı dört gün oldu, ya da benim kafamda ona taktığım isimle, şerefsiz, ve o zamandan beri sözleri beni rahatsız ediyor. Sürekli vızıltıları derimin altında dolaşan karıncalar gibi bana baskı yapıyor. Yatağımda uzanmış, gözlerimi ilk açtığımdan beri son bir saattir yaptığım gibi Coop'un kitap raflarına bakıyorum. Dışarıdaki gökyüzü karanlık ve kasvetli, bir fırtına vaat ediyor ve ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Gözlerim raflara dizilmiş kitapları tarıyor, rastgele seçiyor. Koleksiyonu otobiyografiler, klasikler, çok satanlar, şiirler ve bunların arasındaki her şeyle dolu. Yine de yeterince uzun süre ararsanız, tüm bu başlıkların ortasında büyük romansların bir serpintisi var. *Romeo ve Juliet*, *Uğultulu Tepeler*, *Anna Karenina*, *Muhteşem Gatsby*, *Antonius ve Kleopatra*. Aşkın tüm büyük ve trajik hikayeleri.

Hepsi lanetlenmiş durumda ve Coop istediğı olsa bizimkileri de onlarınkine katardı. Yapacağını biliyorum, içimin derinliklerinde, bunu biliyorum. Ölüme mahkûm ya da değil.

O trajedilerin aşığı ve ben de trajedilerin en büyüğüüm. Düşemeyecek kadar güçlü olduğunu düşünen kız. Onun benim için tehlikeli olacağını biliyordum ama yine de tüm değişkenleri kontrol edebileceğimi düşünerek ona balıklama daldım. Çekimden daha güçlü olduğumu düşünerek küstahça. O lanet trajedilerdeki tüm karakterler kadar aptaldım. Onunla tanıştığım gün Kosta Rika'yı terk etmeli ve asla arkama bakmamalıydım.

Belime doladığı kolunu kaldırdığını ve o lanet kelimeleri sırtımda gezdirmeye başladığını hissediyorum. "Bu sabah aklından neler geçiyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Gerçekten mi? Çünkü beri kaskatı kesilmişsin." "Rahat bırak, Coop."

Duraklıyor, parmağı sırtımda kelimenin ortasında duruyor. "Alec sana ne dedi?"

"Sana söyledim. Hiçbir şey." Yorganı ters çevirip yataktan fırlıyorum ve mutfağa doğru yürüyorum.

yer bulamazsın.

"Saçmalık."

Kendime bir bardak su doldururken onun yataktan kalkıp arkamdan geldiğini duyuyorum.

"O zamandan beri yoksun. Bana ne dediğini söyle."

"Önemli bir şey değil."

"Elini omzuma koymaya çalıştığında sarsılarak geri çekiliyorum ve dönüp ona bakıyorum.

"Bir kez olsun rahat bırakamaz mısın?"

Sesim ona doğru fırlıyor, göğsüm sanki bir mil koşmuşum gibi kabarıyor ve o şaşkınlıkla bir adım geri atıyor. Gözleri yüzümde daralıyor, her köşesinde cevap arıyor ve ikimizin de yaklaştığını hissedebildiğimiz kavgaya hazırlanmak için omuzları geriliyor. Kollarımı kavuşturup mutfak tezgahına yaslanıyorum, sessiz savaşımızı sürdürürken bir santim bile geri adım atmıyorum.

"Sorularımı nakde çeviriyorum." Sesi derin ve hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde konuşuyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Hepsini." Gözlerini görüş alanımda tutmak için başımı geriye eğiyorum ve gözlerindeki küçük gece parçacıklarının öfkeyle nasıl parladığını görüyorum. "Seni bu hale neyin getirdiğini söyle bana."

Alaycı bir kahkaha . "İşler öyle yürümüyor."

"Umurumda değil." Kollarını tezgâha dayayıp beni sıkıştırıyor. "Söyle bana."

Talep dolu sözleri göğsüme bir ağırlık gibi çöküyor ve ben bunu yapamıyorum. Daha fazla baskıya dayanamıyorum. "Bir adım geri çekil," diyorum ona sessiz bir öfkeyle.

"Hayır."

Gözlerindeki kararlılığı görüyorum ve içimdeki paniğin beni ele geçirmeye başladığını, benden daha fazlasını istemesine karşı koyduğumu hissediyorum. Gözlerimi kapatarak başımı ona yaklaştırıyorum, sesim yumuşak ve hırçın çıkıyor.

"Buraya evcilik oynamaya ve duygularımız hakkında konuşmaya gelmedim Cooper. Eğer derinlere dalmak için birini istiyorsan o zaman başka bir kız seçmeliydin." Gözlerimi bilerek onun siyah boxer külotuna dikiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "İlgilendiğim tek bir tür derinlik var ve o da senin aletinin içimde olması." Hasar vermek, onu uzaklaştırmak kelimeleri savuruyorum, umutsuzca hala bir parçama tutunmaya çalışıyorum. Bir şeyleri onun elinden kurtarmak için.

Sözlerimin hedefine ulaştığını görüyorum, çünkü gözlerinde acı parlıyor, sonra hızla sıcaklaşıyor ve ellerini bırakıyor, yumruklarını iki yanında sıkıyor.

"Sana ne dedi lan?"

"Tanrım!" Onu itip geçiyorum. "Şunun peşini bırakır mısın? Bunun Alec'le hiçbir ilgisi yok."

Katlanır cam kapılara doğru yürüyorum, bu alandan kaçma ihtiyacıyla neredeyse titriyorum.

"Haklısın," diye sesleniyor arkamdan. "Bunun seninle ve seni kontrol etmesine izin verdiğin lanet olası korkunla ilgisi var."

Sözleri üzerine dönüp bakıyorum. "Hiçbir şey beni kontrol edemez," diye tükürdüm ona, midem bulanıyordu. "Sen ne kadar istersen iste."

"Tabii ya," diye alay ediyor karanlık bir şekilde. "Çünkü bu benimle ilgili, aslında hepimizden en çok korktuğu halde korkusuzmuş gibi davranan kızla değil."

Başımı sallıyorum, suçlaması karşısında öfkeyle doluyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Coop. Biliyormuş gibi davranma."

"Çünkü bana izin vermiyorsun!" diye bağılıyor, kaşları gergin, sesi devam ederken sakinleşiyor. "Senin hakkında bilmediğim bir şey varsa, o da bana izin vermemendir."

"Bunu olmadığı bir şeye dönüştürme," diye çıkıştım. "Neye imza attığını biliyordun. Kosta Rika'da eğlenceli bir zaman, başka bir şey değil. Daha adımları bile bilmiyorsun."

Burun delikleri öfkeyle alevleniyor ve gözleri tehlikeli bir şekilde bana dikiliyor. "Böyle lanet bir korkak olmaktan hiç sıkılmadın mı?"

"Umurunda olmayan biri için savaşmaktan hiç yorulmuyor musun? Bu çok acınası." Kelimeleri bir bıçak gibi kullanıp derinlere saplıyorum. Bıçağın ikimize de saplandığını hissediyorum. Gözlerinin kapandığını görüyorum ve korku midemde bir çukura yerleşiyor.

"Yer mi istiyorsunuz, Prenses?" Bir adım öne çıkıyor ve parmağıyla kapıyı işaret ediyor. "İşte lanet kapı."

Sözleri göğsüme balyoz gibi iniyor ve içimde derinlerde bir şeylerin çatırdadığını hissediyorum. Öfke damarlarımda dolaşıyor ve ayakkabılarımı bulmak için döndüğümde aldığım her nefeste göğsümden acı yayılıyor. Gözlerimin arkasında başlayan ignelenme, görmemi ve ihtiyacım olanı bulmamı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Banyo kapısının yanında ayakkabılarımı görüp onları almak için hamle yaptığımda, çığlıklarımı içimde tutmaya çalışmaktan nefesim kesilmişti bile.

Coop'un sessiz, esprisiz kahkahası arkamdan duyuluyor. "Ve tabii ki gidiyor. Sanırım ilk seferinde not almalıydım. En iyi yaptığın şey bu, değil mi?"

Sözleri karşısında duruyorum ve hâlâ tutunduğum kontrol kırıntılarının sözlerin altında parçalandığını hissediyorum. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, kollarımı iki yanımda tutuyorum ve içimden taştan tüm acıyı görmesine izin veriyorum.

"Neden böyle olduğumu bilmek ister misin Coop?" Fısıldıyorum, konuştukça sesim daha da güçleniyor. "Gerçekten de içimde bir Ph-D olmasını mı istiyorsun?" Karanlık bir kahkaha atıyorum, tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaşıyorum. "Emin ol çünkü bu geri dönebileceğin bir şey değil."

Kıpırdamadan duruyor, konuşmuyor, sanki histeri sınırına geldiğimi hissediyor ve başını bir kez eğdiğinde gözlerindeki öfkenin azaldığını görüyorum.

Kitap raflarına doğru yürüyorum, konuşurken birbiri ardına trajik aşk hikâyelerini alıp ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Aşk yüzünden." Romeo ve Juliet. "Çünkü aşk ölümcül bir şeye dönüşebilir." Heathcliff ve Catherine. "Babama sor." Anna ve Alexei. "Oh bekle, yapamazsın." Jay ve Daisy. "Çünkü o öldü." Antony ve Cleopatra.

Son roman büyük bir gürültüyle yere düşerken ona bakıyorum, gözlerim akmamış yaşlarla dolu, tüm bedenim acıyla dolup taşıyor. "Annemi vurduktan hemen sonra kendini vurdu. Senin için aşk var." Alay ediyorum ve bir hıçkırığı yutuyorum. "Lanet olası büyü, değil mi?"

Tiradımın sonunda aramızda ağır bir sessizlik hüküm sürüyor, bu sessizlik aramızdaki tüm zehirle dolup taşıyor. Coop'un gözleri kendi acımı kör edici bir empatiyle bana geri yansıtıyor, yüz ifadesi çöküyor. Bana doğru bir adım atacakken elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Yapma." Bir hıçkırık daha yutuyorum ve yere bakıyorum. "Sanırım bu, işlerin olması gerekenden çok daha ileri gittiğini açıkça ortaya koydu. Biraz yürüyeceğim ve sonra..." Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum, sözlerim karşısında gözlerindeki su katılmamış dehşeti görüyorum. "O zaman döndüğümde eşyalarımı toplarım-"

"Bunu yapma," diye araya giriyor usulca, sesi duygularla sertleşmiş.

"Seviyorum-" "Yapma," diye hemen araya girdim, söyleyeceği kelimeleri biliyordum ve

onları duymaya dayanamamak. "Sakın bu sözleri söylemeye cüret etme."

Onunla benim son parçam arasında duran son duvarı da yok edeceklerdi.

Ayaklarının dibindeki kitaplara bir el sallıyorum. "Bu, daha fazlası... asla bizim hikayemiz olmadı." Dudaklarım bir an için hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Sana en başından beri söyledim... Verecek bir şeyim yok."

Bununla birlikte hızla yürüyorum ve ayakkabılarımı yattıkları yerden alıp bu acı dolu alandan kaçıyorum. Kapıya doğru ilerlerken ona bakmama izin vermiyorum, bakarsam tamamen kırılma riskiyle karşı karşıya kalacağımı biliyorum. Kapı büyük bir gürültüyle arkamdan kapanıyor ve ayakkabılarımı giyip toprak yola doğru yürürken o lanet acının göğsümün ortasından yeniden hissediyorum.

İlk birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzülmeden önce evden çıkmayı başarıyorum. Bu çok yabancı bir duygu. Hatırlayabildiğimden daha uzun süredir ağlamamıştım. Kendi yaptığım zırhlı kozaya o kadar dikkatlice sarılmıştım ki. Hayatın bana diğerlerinden daha zeki olmayı çoktan öğrettiğinden o kadar emindim ki.

Aşkın ölüme eşit olmadığını mantıklı bir şekilde anlayacak kadar terapi gördüm. Ama sizi savunmasız bıraktığı yadsınamaz bir gerçek. Sizi bir insana tekil bir şekilde açar, kalbiniz onların önünde çırılçıplak kalır, değer vermek ya da istismar etmek onlara aittir. Ve bu da böyle bir savunmasızlığın sonucudur. Acı. Kasıtlı olmasa da, yapmamak için elimizden geleni yapsak da. Ve belki de Coop haklıdır, belki de bu acıyı hissetmek istemediğim için korkağın tekiyimdir.

Ama beni bununla yüzleştirdiği için onu sikeyim. Beni tüm trajik ortaya çıkarmaya zorladığı için onu sikeyim. Vermek istediğimden daha fazlasını benden aldığı için. Bir şekilde dokunmadığı tek bir parçam kalmayana kadar beni sözleriyle, talepleriyle ve lanet olası sevgisiyle oydu. Hâlâ sadece bana ait olan son parçaya umutsuzca tutunana kadar her bir parçamın içine işledi.

Benim de onu sevmemi sağladığı için onu sikeyim. Ve daha fazla savaşmadığım için beni de sik.

Bunu kendim yaptım, . Bugün kusulan zehiri bile. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Tahminimce bir kilometreye ulaştığımda gökyüzü çatırdayarak açılıyor, yağmur yüzümden akan gözyaşlarıyla karışıyor ve ikisi arasında hiçbir fark kalmıyor. Ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Soğuk su vücudumdan aşağı kayıyor ve kıyafetlerimi hızla ıslatarak beni titretiyor. Getirdiği uyuşukluğu hoş karşılamak için duruyorum. Geçen haftaları silip süpürmesini ve bana hiçbir şey bırakmamasını istiyorum. Hiçbir duygu. Aşk yok. Acı yok. Sadece mutlu bir unutuş.

Ama titremeler tüm bedenimi sarsmaya başladığında, uyuşukluk hala ihtiyacım olan yere ulaşmıyor. Kalbimdeki sızı, çektiği acıdan kurtulmak için dışarı çıkmaya çalışan fiziksel bir şey. Tüm vücudumu saran bir hıçkırık serbest kalıyor ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak, yavaş ve derin nefes alarak, ayakkabılarımın yavaşça yolun dönüştüğü çamura batışını izlerken çığlıklarımı uzak tutmaya çalışıyorum. Coop'un Bronco'sunun yolu yırtarcasına ilerlediğini duymadan iki saniye önce farların seli üzerime yıkılıyor ve yanımda durduğunda başımı çeviriyorum.

Kapıyı fırlatıp açıyor, gözlerinden kara bir ateş ve öfkeli bir enerji fışkırıyor, üzerinde aceleyle giymiş gibi görünen bir çift basketbol şortundan başka bir şey yok. O bana doğru saldırırken ayağa kalkıyorum, ne kadar kırılmış olduğumu örtmek için bir çeşit tavır toplamaya çalışıyorum.

Bana doğru geliyor, o kadar yakınımda duruyor ki başını eğip alanımı işgal ederken vücudundan akan sıcaklığı hissedebiliyorum. Çenesi sıkılıyor, dişleri gıcırıyor ve ben kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum, oradaki tüm acıyı içime çekip kendi acıma ekliyorum. En uzun süre gözlerimin içine bakıyor ve sadece bize ait olan çekim, sanki kendi varlığınıymış gibi aramızda akıyor, verdiğimiz hasarı onarmaya çalışıyor.

Konuşmak için çenesini açıyor. "Gitmene gerek yok."

Sessizce alay ettim. "Bana kapıyı gösteren sendin."

Gözlerindeki öfke kayboluyor. "Ben sadece-" diye kesti ve omuzlarını düşürerek yorgun bir iç geçirdi. "Sadece arabaya bin. Bunu evde konuşalım, lütfen."

Home.

O benim peşimden geldi ve şimdi... Ev, yani bizim evimiz.

"Hayır." İnatla başımı sallıyorum. Eğer şu anda onunla o arabaya binersem, her şeyin biteceğini biliyorum. Benim için geri dönüş olmayacak. Her şeye sahip olacak, her küçük parçama.

Reddetmem üzerine gözleri kısılıyor ve vücudumda geziniyor. "Titriyorsun amina koyayım. Arabaya bin."

"Hayır."

Geri çekilerek ondan bir adım uzaklaşıyorum ve eli dışarı fırlıyor, kurbanaya benzer bir tutuşla kolumu sarıyor ve bana doğru adım atıyor. Birbirimizle tensel temas kurduk.

Başını, karanlığın yavaşça gözlerini kapladığını görebileceğim kadar yakına indiriyor. "Bin şu lanet arabaya."

"Hayır!" Bağıyorum, tuttuğu kolu çekiştiriyorum, panik içinde nefesim kesiliyor. "Seni seviyorum, şimdi bin şu lanet arabaya!" diye kükrüyor, kolumu yakalamak için uzanıyor

diğer kolum, ama gerek yok. Onun sözleriyle mücadele beni terk ediyor ve başımı onlara karşı sallıyorum, dehşet beni örtüyor.

"Yapamazsın." Nefes almak için mücadele ederken sesim çatlıyor. "Çok. Kötü."

İçimden bir şey kopuyor ve göğsünü itiyorum. "Yapamazsın!"

Beni tekrar kendine doğru çekiyor, sesi kısık çıkıyor. "Çok kötü. Seni seviyorum." Başını eğerek yüzlerimizi kıl payı birbirinden ayırıyor. "Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bir hıçkırık bedenimi sarsıyor ve omuzlarını tekrar tekrar itiyorum, her vuruş bir öncekinden daha sert. "Yapamazsın. Yapamazsın. Yapamazsın!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan ayağını bacağımın arkasına geçiriyor ve beni yere yatırırken vücudum çöküyor. Kolları koruyucu bir şekilde etrafımı sarıyor, bir eli başımın arkasını kavıyor, çarptığımızda darbeyi yumuşatıyor ve vücudunun ağırlığını beni hapsetmek için kullanıyor. Kendini üstümde tutuyor, çamura batarken iri bedeninin beni ezmesini engelliyor. Kararlı gece ormanı gözlerine bakıyorum ve kendi gözlerimden taze yaşların sızdığını hissediyorum.

"Bu kurallara aykırı," diye fısıldıyorum kırık bir sesle, onu uzak tutmak için umutsuzca bir şeylere çalışıyorum. "Yapamazsın," diye yalvarıyorum.

"Kurallarını sikeyim." Alnını benimkine dayıyor. "Korktuğun için kaçamazsın. Beni uzaklaştıramazsın. Burada korkan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun, Prenses?" Bu soru üzerine başını kaldırıyor ve yüzünde beliren azabı görmeme izin veriyor. "Bütün hayatımı altüst ettin. Beni dehşete düşürüyorsun. Günlerim, kararlarım, tüm dünyam artık seninle başlayıp seninle bitiyor ve bu benim kontrolümün o kadar dışında ki istesem de değiştiremem. Yani korktuğun ve zarar gördüğün için kaçamazsın." Nefesi kesiliyor, gözleri duygularını bana doğru akıtıyor. "Hepimiz hasarlıyız. Bu dünyada yürüyen her bir insan bir şekilde kırılmıştır. Ve belki de bana adını söylemeyeceksin..."

Elini yüzüme götürüyor ve sanki onun için sonsuz değerliymişim gibi başparmağını büyük bir özenle yanağımın altına gezdiriyor. "Ama ilk uykuya daldığında tüm örtülere sarıldığını ve sabah olduğunda onları tekmelediğini biliyorum çünkü asla kabul etmeyeceğin ya da etmeyeceğin kâbuslar görüyorsun." Başını eğiyor ve yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bırakıyor,

fısıldıyor. "Umursamaz olabildiğini biliyorum çünkü hissetmediğin anın öleceğin an olmasından çok korkuyorsun." Yüzünü benimkinin üzerinde kaydırarak bizi burun getiriyor. "Kendini bana verdiği an korkunç birine dönüşeceğimden ya da çekip gideceğimden korktuğun için beni itip kaktığını biliyorum ama içindeki küçük bir parçanın istediği tek şey sana yanıldığını kanıtlamam ve kalmam." Sözleri karşısında bedenimi bir hıçkırık kaplıyor, gözlerimden hiç dinmeyen yaşlar akıyor ve da onları yüzümden öpüyor, devam ederken sesi boğuluyor. "Ve biliyorum ki senin kırık parçaların benimkilere uyuyor, ki bu çok nadir görülen bir şey. Çoğu insan bunu bulamadan tüm hayatını geçirir. O yüzden istediğin kadar görmezden gel. Kafanı kuma göm ve bununla ne kadar iyi olmak istiyorsan o kadar iyi ol. Ama kaçamazsın. Sana izin vermeyeceğim." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve beni usulca öpüyor. "Seni seviyorum ve ne olduğu umurumda değil. kurallarınız bu konuda ne diyor?"

Bedenimi sarsan hıçkırıklar içimden taşmaya başlıyor ve Coop beni kollarına alıyor, onun üzerine yatmam için bizi döndürüyor ve yumuşak, yatıştırıcı sesler çıkarırken beni sıkıca tutuyor. Sanki kalbim, ruhum, tüm varlığım yarılmış, yılların korkusu, acısı ve öfkesi varlığımdan temizlenmiş gibi hissediyorum. Sürekli yağın yağmur sırtıma vuruyor, çamuru ve karanlığı yıkıyor ve beni garip, yeni bir şekilde açıktaki bırakıyor.

Hıçkırıklarım sonunda sustu ve bedenim Coop'un sıcaklığına sarılmış bir şekilde titremeye başladı. O sırada, çöküşüm sırasında bir yerlerde bana aynı sözleri tekrar tekrar fısıldamaya başladığını fark ettim.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Bunu saygılı bir dua gibi söylüyor, sanki tek başına bu sözler acımı dindirecekmiş gibi sevgisini içime akıtıyor.

Belki de yapamazlar. Belki de ben her zaman parçaları trajediyle bir araya getirilmiş bir varlık olacağım. Ama bildiğim bir şey var.

Başımı kaldırıyorum, ellerimi göğsüne bastırarak beni tutuşunu gevşetmesini sağlıyorum ve o da bana uyuyor, tamamen bırakmadan yüzümü onunkine yaklaştıracak kadar yer açıyor. Bana bakarken gece ormanı gözleri endişeyle kanıyor ve elimi kaldırıyorum, parmaklarımı nazıkçe saçlarından geçiriyorum, başının altındaki çamur ve toprağa karışıyor. Dudaklarımı indiriyorum ve onu usulca öpüyorum, dudaklarımızı zar zor birbirine değdiriyorum ve her parçanın söylemesini istediği kelimeleri fısıldıyorum.

"Seni seviyorum." Nefes alışının durduğunu hissediyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük daha konduruyorum. "Ben de seni seviyorum."

Ellerini kaldırıp yüzümü kavırıyor, beni kendine çekiyor ve sanki sadece bu hareketle tüm benliğini varlığıma dökebilecekmiş gibi öpüyor. Ve bir kez olsun ben de aynısını yapıyorum. Ona içimdeki her şeyi çekinmeden veriyorum, artık hiçbir parçamı geri tutamıyorum. Ve bunu neredeyse hissedebiliyorum, tadına bakabiliyorum. Kalplerimizin ve ruhlarımızın birbirine teslim oluşu, ayrılmaz bir şekilde birbirimize dolanana kadar dönüp durmamız, aramızda ne bir başlangıç ne de bir son bulunması. Sadece tek bir varlık. Hiç bitmeyen bir sonsuzluğumuz.

Kollarımı ona doluyorum, bu yeni varlığımızı bir arada tutuyorum ve o da ellerini indirip dizlerimin arkasını kavırıyor, yerden yükselirken bacaklarımı kalçalarının etrafına getiriyor. Arabaya doğru yürürken kucaklaşmaya devam ediyoruz, ancak o bıraktığında ayrılıyoruz ve yolcu kapısını açarken bedenim onunkinden aşağı kayıyor.

Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en hafif duygularla parlıyor. "Seni bu lanet yağmurdan kurtarmalıyım." Belimden tutup beni Bronco'ya kaldırırken dudakları aralanıyor ve yolcu kapısını hızla kapatıyor.

Koşarak yanına gidip arabaya atladığında, arabayı geri vitese takıp eve doğru yola çıkmadan önce bizi geri döndürdüğünde kendimi gözden geçiriyorum. Çamur kalıntılarıyla kaplıyım, kıyafetlerim kirden yapış yapış olmuş ve vücuduma yapışıyor. Başımın arkasındaki kiri hissedebiliyorum ve gözlerimi Coop'a doğru çevirdiğimde onun benden daha kötü durumda olduğunu görüyorum. Çamurda yuvarlanırken neredeyse hiçbir yerine dokunulmamıştı. Evin önüne yanaşıp arabayı park ediyor, ikimiz de arabadan inip evin önünde buluşuyoruz.

Bana bakıp elini uzatırken dudaklarının kenarları eğlenerek seğiriyor. "Buraya gel."

Elini tutuyorum, sesim bugün maruz kaldığı onca kötü muameleden dolayı sert çıkıyor. "Merak ediyorsan söyleyeyim, pek de iyi görünmüyorsun."

"Bundan hiç şüphem yok." Beni evin içine çekerken kıkırdıyor.

Coop beni evin içinden banyoya götürüyor, elimi bırakıp içeri giriyor ve duşakabindeki su fiskiyesini açıyor. O bana geri döndüğünde ayakkabılarımı çıkarıyorum ve kollarımı kaldırarak konser tişörtümü başımın üzerine çekmesine izin veriyorum. Çamurda kayboluşunun yasını tutuyorum. Kollarımı boynuna dolayarak çıplak göğüslerimizi birbirine bastırıyorum, parmakları şortuma ve iç çamaşırama takılıp onları kalçalarımın üzerinden aşağı itiyor. Çabucak itiyor

Ben göğsüne yumuşak öpücükler kondururken ayakkabılarını çıkarıp şortunu ve iç çamaşırını atıyor.

Elleri kıcıma gidiyor, beni kaldırıyor ve o bizi sıcak spreyn içine doğru götürürken bacaklarımı arkasına doluyorum, sırtım duş duvarının fayansıyla buluşana kadar durmuyorum. Bana doğru bastırıldığını hissedebiliyorum, ihtiyaçtan dolayı sert, ama daha fazlası için bir hamle yapmıyor ve o şekilde kalıyoruz. Alınlar birbirine yaslanmış, gözler yeni keşfettiğimiz evrende kilitlenmiş, nefesler senkronize, kalpler tenimizde cevap veren bir çağrıyla güm güm atıyor.

Sonunda, tenimden akan sıcak su ile içimde biriken ihtiyacın karışımı beni harekete geçiriyor. Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, alt dudağını dişlerimin arasında sürüklemek için ağzımı bırakıyorum ve o da beni daha yükseğe kaldırarak cevap veriyor. Sert aletini girişime hizalıyor ve yavaşça içime sokuyor, muhteşem istila hissini sürüklerken beni derinden öpüyor.

Kendini tamamen içime yerleştirip öpüşmemize ara verdiğinde amım onun etrafında titriyor ve geri çekilip bana acının eşiğinde aşk dolu gözlerle bakıyor.

"Seni seviyorum."

Ben söyleyebilirim. Bu noktada kolay olurdu. Bu hisle o kadar doluyum ki, daha önce keşfetmeyi hiç umursamadığım tüm karanlık ve hasarlı köşelerime ışık tutuyor. Ya da ona daha fazlasını verebilirim.

"Benim adım-" Sesim kesiliyor ve boğazımı temizliyorum. "Benim adım Eleanor Delacroix."

Sessiz, gözleri bir dakikalığına bulutlanıyor, sonra ağzını benimkine yaklaştırıp nazik bir öpücük konduruyor. "Bu güzel bir isim." Geri çekiliyor, dudakları gölgeleniyor. "Memnun oldum Eleanor Delacroix. Ben Cooper Monroe."

Bölüm 20

Günümüz

Adam's Place'e bir daha adım atmazsam, çok erken olacaktı. Jace bu hafta beni her gece bara sürüklemiş, Morrison kardeşlerin tehditlerinden hemen sonra beni yalnız bırakmak istemediğini söylemişti. Endişesini takdir etsem ve kesinlikle 20/20 belgeselinde kaybolmuş ve unutulmuş bir kız olmak istemesem de, eğer bir gece daha o barda oturmak ve annemin günlüklerini okumadığım zamanlarda bir bardağa çeyreklik atmak zorunda ... aklımı kaçıracaktım. Yani, yemekler harikaydı ve onu şarkı söylerken izlemeye bayılıyordum ama bir kız aynı bar taburesinde üst üste ancak bu kadar çok gece oturabilirdi.

Artık Pazar günüydü ve ona artık demiştim, eğer Netflix'te biraz vakit geçirip rahatlamazsam... Pekala, seve seve kasabaya çırlıçıplak gider ve Morrison kardeşleri harekete geçmeye ikna etmek için yem rolü oynardım.

Suratı asık olmasına rağmen onu gülümseyerek ve kapıyı kilitleyeceğime, ondan başka kimseye cevap vermeyeceğime ve *Bridgerton*'ı kesinlikle onsuz izlemeyeceğime söz vererek işe gönderdim.

Tehdit gününden beri geceleri onun teknesi ile büyükannemin evi arasında gidip geliyorduk ve onun itirazlarına rağmen bir gece diziyi açmıştım. Ama sadece bir bölüm sonra, *arka planı* anlayabilmek için geri dönüp birinci sezonun başından başlamamı istemesi beni şok etti. Bu açıklama karşısında kaşlarımı çatmış ve ona inanmayan bir bakış fırlatmıştım ama çenemi kapalı tuttum. İkimizin de bildiği bir şeyi söylememe gerek yoktu.

Küçük pislik kancaya takılmıştı.

Ancak insan regency romantizminin cazibesi karşısında ancak bu kadar güçlü olabilirdi, özellikle de ikinci sezonun ortasında işler yeni yeni yoluna girmeye başlamışken.... Anthony capital R rake *Bridgerton*'ın peşinden koşmasını izlememin nedeni buydu.

Kahretsin. Ön kapı mıydı o?

Dizüstü bilgisayarını yatağa çarpıp kapatıyorum, gözlerim büyükannemin odasında endişeyle geziniyor. Ama kapı kilitliydi.

Yorganları geriye itip mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışırken midem bulanıyor. Eğer davetsiz bir misafirse, etrafa vurup onları yerimden haberdar etmek istemiyorum. Önce ayak parmaklarımın ucunu yere bastırıyorum ve nefesimi tutarak ayağa kalkıyorum, gözlerim odada herhangi bir silah olup olmadığını tarıyor ve bir şey bulamıyor.

Hay sikeyim. Tam bir şımarıktım. Neden her mantıklı insanın yapacağı gibi bu gece bara gitmedim ki?

Diğer odada zeminin gıcırdadığını duyuyorum ve kısmen açık olan yatak odası kapısına bakıp hareket edip etmediğini görmek için beklerken kalbim hızla çarpıyor. Bir tür cankurtaran halatım olsun diye komodinden telefonumu alıp elimde sıkıca tutuyorum ve gözlerimi Gram'ın odasındaki mevcut iki saklanma yeri arasında gezdiriyorum. Ya dolap ya da yatağın altı. Saklanma yeri olarak eşit derecede korkunç iki seçenek ama odadan çıkmadan ulaşabileceğim tek yer.

Dolap. Kesinlikle dolap. Yatağın altından ayaklarımla sürüklenerek çıkarılmayacağım, çok teşekkür ederim. Bu hayatta kalsam bile asla atlatamayacağım bir travmaydı.

Tam da cesaretimi toplayıp dolaba doğru bir adım atacakken, kapı pat diye açılıyor ve altın sarısı saçlı bir adam içeri fırlayıp dizüstü bilgisayarımı yataktan kaptığı gibi açıyor. Ani girişiyle kalbimin tamamen durduğuna eminim ve Jace'in dizüstü bilgisayarımı açmasını izlerken nefes almak için birkaç deneme yapmam gerekiyor.

"Aha! Biliyordum!" Başını bana çevirdi, dizüstü bilgisayarı havada tutarken yüzü zafer kazanmış gibiydi. "Seni küçük yalancı! Bensiz izlemiştin."

Birkaç ölçülü nefes alıyorum ve yüzümdeki ifadeyi fark ettiğinde yüz ifadesinin düşmesini izliyorum.

"Sana bir şey açıklamama izin ver, Dawson." Ona doğru bir adım atıyorum, ses tonum alçak ve tehditkâr. "Eğer bir daha kilidimi açarsan. Sadece seninle bir daha asla yatmam. Bu kasabayı çok sayıda zührevi hastalığa sahip olduğunu söyleyen broşürlerle dolduracağım ve sen uyurken beni kalıcı olarak hatırlatması için aletine Blondie Was Here First dövmesi yapmanın bir yolunu bulacağım." Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Kapiş?"

Jace irkilir ve kendini örtmek istercesine uzanmaya başlar ama elini güçlkle yanına bırakır. " diyelim mi?" Kazanan bir sırtışla dizüstü bilgisayarı bana uzatıyor.

"Hmm." Gözlerimi ona dikiyorum ve ayağımı yere vuruyorum, beni korkuttuktan sonra hiç de iyi niyetli hissetmiyorum.

"Yani." Gözlerini benimkilerden ayırmadan dizüstü bilgisayarını yavaşça yatağa geri koyuyor ve ayağa kalkıyor. "Bu gece fark ettim ki seni hiç doğru dürüst bir randevuya götürmemişim."

Ayağımı durdurup başımı ona doğru eğiyorum. "Ve?"

"Ve." Saçımı çekiştirmek için uzandığında gözleri şakacı bir hal alıyor. "Git üzerine bir elbise giy. Seni dışarı çıkaracağım."

Cevap vermeden önce ona şaşkın bir bakış . "Neredeyse gece yarısı oldu."

"Aynen öyle." Keyifle sırtıyor. "Gitmek için mükemmel bir zaman."

"Nereye

gideceğiz?" "Bu

bir sürpriz."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, sonra kapatıp gözlerimi tekrar ona dikiyorum. Burada ne yapacağımı tamamen şaşırmış durumdayım. Gitmek istiyorum ama... bu da ne?

Hafifçe gülerken, odadan çıkmak için dönmeden önce saçlarımı tekrar çekiştiriyor. "Git bir elbise giy, sarışın."

Ona şüpheli bir bakışla karşılık veriyorum ve kapıyı kapatırken sesleniyorum. "Bil diye söylüyorum, bu son derece şüpheli!"

Kapıdan içeri sızan o lanet melodik kahkaha onun tek tepkisi.

Başımı sallayıp dolaba doğru dönmeden önce bir dakika daha kapıya bakıp kuşkuyla düşüncelere dalıyorum. Kapağı çekip açarak, orada asılı duran kıyafetlerime bakıyorum; yanıma aldığım çok sayıda gömlek ve şort, birkaç elbiseden çok daha ağır basıyor. Onları burada giymek için çok fazla nedenim olacağını düşünmüyordum ve seçeneklerim de bunu yansıtıyor, bana bir *randevudan* çok bir mahkeme randevusu için daha uygun olan resmi bir siyah elbise bırakıyor. Los Angeles kulüp hayatını çağrıştıran seksi altın rengi bir elbise ve son dakikada özlemle paketlediğim leylak rengi ve şeftali çiçeği desenli güzel bir zümrüt rengi güneş elbisesi. Beni çağırmış, geride bırakılamayacak kadar güzel olduğunu söylemişti ve haklıydı da.

Elbiseyi askıdan indirip yatağın üzerine serdim ve soyunmaya başladım, en son ne zaman biriyle çıktığımı hatırlamaya çalıştım ve bir sonuç alamadım. En hafif tabiriyle uzun zaman olmuştu. Dekolte olduğu için sutyen takmaktan vazgeçtim ve ipeksi yeşil kumaşı başımın üzerine çekerek tenime hafifçe yerleşmesine izin verdim. Duvara dayalı çalışma masasına doğru yürürken, sırtımdan sarkan askıyı bağlamak için aynayı kullanıyorum ve gergin bir şekilde çekiyorum. Saçlarımı fırçalarken ve aynaya bakmak için bir adım geri çekildiğimde midemdeki sürekli çarpıntı biraz daha artıyor.

Hadi Delacroix, bundan daha iyisini yapabilirsin. Sürpriz dedim, değil mi? I?

Kafamın içinde duyduğum Jace'in şakacı sesi, dudaklarımın seğirmesine ve banyoya koşmam için beni teşvik ediyor. Çekmecedan makyaj çantamı çıkarıyorum, yanaklarıma ve dudaklarıma açık pembe bir renk sürmeden önce hızlıca hafif dumanlı bir göz uyguluyorum. Çantadan en sevdiğim parfümü alıp havaya birkaç nefes sıkıyorum ve tüm eşyaları çantaya geri koyup fermuarını çekmeden önce parfümün içinden geçiyorum. Kapıyı biraz aralayıp Jace'in beni görmediğinden emin olmak için dışarı bakıyorum ve yatak odasına geri dönüp en sevdiğim askılı sandaletlerimden birini giyiyorum.

Aynanın karşısında durup kaşlarımı kaldırarak kendimi inceliyorum ve midemi dolduran nadir çırpınma hissine rağmen sonuçtan memnun olduğumu fark ediyorum.

Tanrım. Beni böyle bir kıza dönüştürüyor.

O omurgaya biraz çelik sok, El.

Derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüyorum, iterek açıyorum ve Jace'in elinde büyük boy bir çantayla girişte beklediğini görüyorum. Ona doğru yürürken gözleri beni yutuyor, başımın üstünden ayak parmaklarımla ucuna doğru ilerliyor ve önünde durduğumda gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

Bakışları benimkilere dönüyor, gamzeleri parlıyor ve kalçamı kavramak için uzanıyor. "Göz kamaştırıcısın, Delacroix." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve alaycı bir şekilde dudaklarımı çekiştiriyor.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, sözlerinin beni nasıl etkilediğini gizlemek için ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum. "Teşekkürler, Dawson." Yanındaki çantaya bakıyorum. "Çantada ne var?"

"Yakında öğreneceksin." Kapıyı açıp önce benim gitmem için elini uzatmadan önce dudaklarını hızlı bir öpücükle tekrar değdiriyor.

Kapıdan çıkıp cipine doğru yürüyorum, yol boyunca gülünç bir sırıtışla savaşıyorum. Benden önce kapıya uzanıyor, açarken ağzını kulağıma doğru eğiyor.

"Bil diye söylüyorum... yarın o bölümleri benimle birlikte yeniden izleyeceksin."

Ona gözlerimi devirerek arabaya biniyorum ve elbisemi yukarı çekiyorum, o kapıyı kapatırken kapıya sıkışmadığından emin oluyorum. Kendime daha önce bir çıktığımı ve onunla seks yapmadığımı hatırlatarak midemdeki isyanı yatıştırmaya çalışıyorum. Birden çok kez. İzliyorum

Sürücü koltuğuna atlamadan önce etrafta dolaşıp çantayı arkaya yerleştirdi, gözleri benimkilerle buluştuğunda yaramazlıkla dans ediyordu.

Anahtarı kontağa sokar ve arabayı çalıştırarak garaj yolundan çıkar. "Dünyanı sarsmaya hazır mısın sarışın?"

"Şey, bilemiyorum. Geçen gece bana bunu sormuştun ve sonra Bridgerton'ı izlemekten bahsettiğin ortaya çıktı, yani eğer o tür bir sallanmaysa..." Alaycı bir şekilde devam ediyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor ve sonra tekrar yola dönüyor. "Bu, bu, bu, benden bekleyemezsin - Daphne ve Simon'ın hikayesinin nasıl bittiğini bilmek zorundaydım!" Bana ters ters baktı. "Ayrıca, o gecenin ilerleyen saatlerinde o sahnelerden birkaçını canlandırmamızdan büyük keyif aldığını hatırlıyor gibiyim."

Dudaklarımın seğirmesine karşı koyuyorum ve kederli bir iç çekiş taklidi yapıyorum. "Sanırım." "Yüksek sesle," diye vurguluyor.

İçimden gülerek uzanıp elini tutuyorum ve ağzıma götürerek parmak eklemlerini şakacı bir şekilde ısıriyorum. "Tamam, tamam. Pekâlâ. Gecenin bir yarısı beni nereye sürüklediğin konusunda bana herhangi bir ipucu verecek misin?"

Bana bir bakış fırlattı. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

"Ah... hadi ama, Jace. Böyle yapma, sen yeterli bir aşıktan daha fazlasısın." Kasıtlı olarak duraklıyorum. "Çoğu zaman."

Elimde değil. Yatakta egosunun muazzam olduğunu fark etmem uzun sürmedi, bu da onu çok kolay bir hedef haline getiriyor.

Çenesi tekrar düşüyor ve gözlerini kapatmadan önce uyarırcasına bana diyor. Başını tekrar yola çevirdiğinde omuzlarım sessiz bir kahkahayla titriyor ve dişlerinin toz haline geldiğinden emin olduğum sesi duyabiliyorum. Şu anda bu randevu olayını yeniden düşünüyor olma ihtimali çok yüksek.

"Sana yeterli olanı göstereceğim Delacroix," diye söz veriyor sessizce. "Sadece bekle."

Bundan sonra kısa yolculuğun geri kalanında arkadaşça bir sessizliğe gömülüyoruz ve ben farkına bile varmadan tanıdık marina otoparkına giriyoruz. Arabayı park edip iniyor, çantayı almak için arkayı açıyor ve ben de bunu takip etmem için bir işaret olarak alıyorum. Kapımı açıyorum ve koltuğumdan kayarak onu karşılamak için arkaya doğru yürüyorum. Gözlerindeki neşeli yaramazlık geri döndü ve elimi tutarak beni aşağıya doğru çekmeye başladı.

teknesine doğru ilerliyor. Giderek artan kafa karışıklığıma rağmen, sormak istediğim soruya karşı dilimi ısıtıyorum.

Bunu nereye götüreceğini bekleyip göreceğim. Şimdilik.

Ama teknesine vardığımızda zıplayıp çantayı yere bıraktıktan sonra bana elini uzatmak için geri döndüğünde artık kendimi tutamıyorum.

Parıldayan ışıklar falan bile yok.

Şaşkınlıkla başımı ona doğru eğiyorum. "Beni teknende bir randevuya mı götürüyorsun?"

"Oh you of little faith." Sırıttıyor, elimi uzattığımda yakalıyor ve beni yanına çekiyor. Vücutuyla beni teknenin yan tarafına bastırıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Senin o süslü LA kıçını artık yakından tanıyorum... Ve nasıl bir muameleden hoşlandığını da çok iyi biliyorum. Sadece sabırlı ol, şok ve dehşeti yaşayacaksın."

Beni kamaraya götürürken hınzırca sırıtarak ve birkaç parmağını benimkilere uzaklaştığında karnım bambaşka bir heyecanla dönüyor. Çantayı küçük masanın üzerine bırakıyor ve dönerek, ne işe yaradıklarını öğrenmek için açıkladığında yeterince dikkat etmediğim teknenin birkaç anahtarını ve düğmesini çeviriyor. O bana dönerken teknenin ışıkları yanıyor ve motor ayaklarımın altında gürlüyor.

Sessiz kalamayacak kadar meraklıyım. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi." Yaklaşıyor, o havai fişek gözleriyle bana bakıyor. "Şimdi uyu."

Ne oluyor lan?

Kaşlarım , sesim şaşkın çıkıyor. "Ne?" "Zamanı geldiğinde seni uyandıracam."

Tekrar ediyorum. Ne oluyor lan? "Ne?"

Bana sırıttıyor ve ellerini omuzlarıma koyarak beni nazikçe çevirip yatak odasına götürüyor. Beni yatağa ittiğinde zihnim olasılıklarla dolup taşıyor ve oturup kapıya doğru yürümesini izliyorum. Bana son bir kez yumuşak bir bakış atmak için duruyor.

"İyi geceler, sarışın."

Gözlerimi ona dikeyorum. "Bu şimdiye kadar çıktığım en garip randevu."

Bana dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Yakında görüşürüz."

Ve beni karanlığa gömen ışık düğmesini çevirip kapıyı kapattı.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Günümüz

Asla uyuyamayacağımı düşünmüştüm. Teknenin iskeleden uzaklaştığını hissettiğimde, zihnim olasılıkları düşünerek daireler çizerken karanlık tavana uzun uzun bakmaya mahkum olduğumdan emindim. Ama bir de baktım ki Jace'in yumuşak sesi dakikalar süren uykumdan sonra beni uyandırıyor, bedeni yanımdaki yatakta rahatlatıcı bir ağırlık oluşturuyor.

"Şu anda olduğun kadar baştan çıkarıcı." Parmaklarının yüzümdeki saçları usulca geriye ittiğini hissediyorum. "Uyanma vakti, güzel kız."

Gözlerimi kırpıştırarak yuvarlanıp onun sıcaklığına sarılıyorum ve hıçkıra hıçkıra inliyorum. "Ugh. Saat kaç?"

"Doğru zaman." Yumuşak bir şekilde gülüyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Sözlerine karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "O zaman neden dışarısı hâlâ karanlıkmiş gibi hissediyorum?"

"ama." Elini yan tarafımı hafifçe gıdıklamak için aşağı indiriyor. "İşimiz biter bitmez yatağa dönebilirsin."

Bir an duraksadıktan sonra ayağa kalkmak için irade toplamaya çalışıyorum. "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Başıma bir öpücük daha konduruyor ve fısıldıyor. "Seni bekleyen kahvem var."

"Söz mü?" "Söz veriyorum."

Birkaç nefes daha alıyorum ve parmakları yan tarafımı tekrar gıdıklayıp beni inletmeden önce neredeyse uykuya dalıyorum. "Ugh!" Kendimi doğrulmaya zorluyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Tamam."

Elimi tutup beni yataktan çekerek kapıyı açarken yumuşak bir kahkaha atıyor. Pencerelerden içeri sızan ve aslında hala gece olmadığı konusunda bana ipucu veren ışığa karşı gözlerimi kısıyorum ve kamaraya adım atıyorum. Jace'i güverteye kadar takip ettiğimde tekne ayaklarımın altında sallanıyor ve beni sonsuz okyanus manzarasından başka bir şey karşılamadığında duruyorum. Güneş ufukta beliriyor ve görebildiğim her şeyi ıslatıyor.

yumuşak turuncu ve parlak kırmızı. Etrafımdaki tüm dünyayı ateşe veriyor ve karanlık geceyi kovuyor, yeni bir gün getirmek için gayretle savaşıyorum.

Jace elimi hafifçe çekerek beni tekrar harekete geçiriyor ve beni ikinci güverteye çıkan merdivene götürüp önce ben çıkabileyim diye geri çekiliyor. Ona son bir kez sorgulayıcı bir bakış atıyorum, o da merdivenleri tırmanmaya başlamadan önce sadece sırtarak cevap veriyor. Güverte görüldüğünde, iki çim sandalyenin arasına kurulmuş katlanır bir masa, yanında küçük bir soğutucu ve dışarı bakan bir şişe şampanya görüyorum. Ancak güvertenin tepesine ulaştığımda ve masa tamamen , masanın üzerine serilmiş kahvaltılıkları yaşadığım şok beni durduruyor.

Ev yapımı waffle'lar ve çırpılmış krema, üzerine çikolata serpilmiş çilekler, pastırmalı frittata ve tereyağına bulanmış irmik olduğuna emin olduğum bir şey var. Ve en önemlisi, kahve. Masanın tam ortasında, kahve ve şampanya bardaklarının yanında duran koca bir sürahi.

Vay anasını. Yemek pişirmek ve tekneyi kullanmak arasında... Bütün gece uyumamış olmalı.

Bu jest bile tek başına düşünceli, ama benim için harcadığı çaba midemin takla atmasına ve içimin burkulmasına neden oluyor. Ona karşı kabul etmediğim duygularımı sarsarak zihnimin ön saflarına taşıyor. Gittiğimden ve tekrar düştüğümünden oldukça emin olduğum gerçeğini kabullenmeye zorluyor beni. Bunun farkına varmak, tam olarak nasıl ve nerede olduğunu anlamaya çalışırken beni kilitlemeye çalışan dehşete karşı savaşmama neden oluyor.

Ama gerçek şu ki, bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. İşaret edebileceğim tek bir an bile yok. Tek bildiğim kilitleri açtığı. Kilitleri açıyor, gülünç ve zeki ve bunu yaparken güneş gibi parlıyor. Ve sanırım bir süre sonra benimkini de fark ettiğimden daha fazla açmaya başladı. Yolun bir yerinde, bu birine ihtiyaç duymakla ilgili olmaktan çıktı ve ona ihtiyaç duymakla ilgili hale geldi.

Parmaklarımı oynatıyorum ve dengesiz bir nefes alarak başımı ona bakıyorum. "Bunu nasıl yaptın? Bütün gece işteydin."

Bana küçük bir sırıtış atıyor ve kalçalarımı tutuyor. "Tiff bu konuda bana yardımcı olmuş olabilir. Dün gece bardayken onu mağazaya gönderdim."

Bir kahkaha atıyorum ve bir adım öne çıkıp oturuyorum. "Eminim buna bayılmıştır." "Ah, evet. Bu yetersiz bir ifade olur." Karşımdaki koltuğa oturdu.

Benden uzakta, gözlerini masanın etrafında gezdirerek sanki

her şeyi benimkine kaldırmadan önce. "Beğendin mi?"

Dudaklarım seğiriyor ve başımı ona doğru eğiyorum, onun bariz gerginliği içimdeki erime konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Gergin misin, Dawson?"

Omuz silkiyor ve soğutucudan şampanya şişesini alıyor. "Şok ve dehşet sözü vermiştim."

Gözlerimin bir an için bizi çevreleyen ateşle boyanmış okyanus ve gökyüzünde gezinmesine izin veriyorum, parlak ufuk bizi kendi özel dünyamıza kilitleyen sonsuz bir çizgi. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirirken dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Dünyamın sarsıldığını düşünün."

Şakacı gözlerinin kenarları kırışıyor, şampanyanın mantarını patlatırken sesi samimi bir şekilde alçalıyor. "Ve bunun sadece kahvaltı olduğunu düşünmek."

Bize şampanya ve kahve doldurmasını izlerken içimden yumuşak bir kahkaha yükseliyor. Tabii ki önce kahveme uzanıyorum, ağzıma götürüyorum ve bir yudum almadan önce üzerine hafifçe üflüyorum.

"Yani." Ona kaşlarımı kaldırıp şakacı bir şekilde sırtıyorum. "Burası onları etkilemek için bütün kızları getirdiğin yer mi?"

"Um." Gergin bir şekilde gülüyor, "Hayır." Bir waffle alıp tabağına koyuyor ve konuşurken üstüne biraz krem şanti ekliyor. "Bunu yapmaları için başkalarını getirdim mi? Evet. Ailemi, arkadaşlarımı." Küçük bir sırıtışla başını iki yana eğiyor. "Ve belki de yıllar boyunca gruba birkaç kaçamak eşlik etmiştir. Ama bu şekilde değil..." Elini aramızdaki masaya doğru sallıyor. "Bu benim için yeni bir şey."

Cevap vermemek için bir çilek alıp ağzıma atıyorum, hala ona karşı hissettiklerimle yüzleşmeye çalışıyorum ve onun kendi ifşasına karşılık ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Bir ısırık waffle'ı yutuyor ve şampanyasını alıp gözleri benimkilere kilitlenmeden önce bir yudum alıyor. "Ben buna güneşi kovalamak diyorum. Çoğu zaman, belli bir kızı etkilemeye çalışmadığım zamanlarda, tekneyi güneşin doğduğu yöne doğru çevirir ve güneş doğana kadar devam ederim. Annem öldükten sonra yapmaya başladım. Gecenin bir yarısı babamın teknesini çalıp buraya gelirdim. Muhtemelen bir tür huzur hissettiğim tek zaman buydu." Omuz silkerek sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Sonra donanmadayken herkesten önce uyanır ve güverteye çıkardım. Bu sadece... Bilmiyorum. Bana umut verirdi. Evrenin verdiği bu söz, işler ne kadar karanlık olursa olsun, güneşin her zaman doğacağına dair bir kesinlik. Sürekli değişen değişkenlerle dolu bir dünyada değişmeyen tek şey." Tekrar omuz silkiyor, küçük bir sırıtış

yüzüyle oynuyordu. "Gerçekten ihtiyacın olan tek şey bu. Ne olursa olsun, her zaman yeni bir gün, yeni bir başlangıç, olasılıkların uçurumunda bir dünya vaadi olduğunu bilmek." Şampanyasını kaldırarak boğazını temizliyor ve bir yudum alıyor. "Bunu seninle paylaşmak istedim."

Sözleri beni çok etkiledi ve gözlerimi aşağıya dikip ne aldığımı dikkat etmeden tabağımdaki yemeği kürekle yememe neden oldu. Böylesine bariz bir umut ve iyimserlik karşısında nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Jace Dawson. Seninle ne yapacağım ben?

Ağızma biraz yemek atıyorum, yavaşça çiğniyorum ve yutmadan önce lezzet patlamasının tadını çıkarıp ona dönüyorum. "Teşekkür ederim, Yoda." Sırıttıyorum. "Cidden, bu harika. Keşke fotoğraf makinemi getirip çekebilseydim."

"Lafi bile olmaz Padawan'ım, bir dahaki sefere her zaman var." Gamzeleri parlayarak ağızına bir çilek atıyor. "Günlükler nasıl geliyor? Birkaç gündür bir şey söylemedin."

"Çünkü söyleyecek bir şey yok." Gözlerimi deviriyorum ve şampanyamı alıp sandalyeye yerleşirken bir yudum alıyorum. "Çok sıkıcılar."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Çoğu insan için, muhtemelen değil." İç çekiyorum. "Ama ben doğduktan bir yıl sonrasına kadar geldim ve... sıkıcı bir şekilde sıradanlar. Hiçbir şey yok. Yani, babamın onun için tam olarak destansı bir aşk olduğunu sanmıyorum ama onu kendi sevdi. Ona verdiği hayatı. Mutluydular." Omuz silkiyorum, bugünlerde annem ve babam hakkında ne hissettiğimi bilemiyorum. "Yazdığı her şeye bakılırsa, oldukça sakın bir adamdı, iyi bir kocaydı. Son zamanlarda okuduğum en heyecan verici şey, benim sürekli çılgın atan korkunç bir bebek olduğumdu."

"Artık buna inanabilirim."

"Kapa çeneni, Dawson." Gülüyorum. "Belki de sana onları benim için izlettirmeye başlarım çünkü az önce bebek sonrası seks hayatları hakkında hiç bilmesem çok mutlu olacağım bir sürü şey öğrendim."

"Uh." Sandalyesinde kıpırdanıyor. "Evet, hayır teşekkürler. Yani, geleni yaparım ama... sadece bunu değil."

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Lütfen."

"Mhmm." Dudaklarım seğiriyor ve şampanyamdan bir yudum alıyorum. "Anneni kız kardeşi gibi severdi. Onun hakkında çok yazıyor. Ne kadar

Anna'nın arkadaşlığı onun için çok önemliydi."

Başını salladı. "Hislerimin karşılıklı olmasına sevindim."

"Ben sadece..." Hayatımdaki tüm cevapsız soruların ağırlığı altında omuzlarım güneşe bakıyorum. "Anlamıyorum. Mutlu görünüyorlardı."

Jace yumuşak bir sesle konuşmadan önce bir dakika sessiz kalır. "Bilmiyorum. Keşke sana verecek bir cevabım olsaydı ama... sanırım hepimiz zaman zaman maske takıyoruz."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı ve kafamı geriye doğru kırbaçladım, şok içinde ona bakarken nefesim göğsümden kekeleyerek çıktı.

"Peki sen hangi maskeyi takıyorsun, Jace?" Konuşma yeteneğimi yeniden kazanarak ve haksızlık ettiğimi bilerek bağıriyorum ama... kahretsin, şimdi bu kelimelere dayanamıyorum.

Şaşkınlıkla başını geriye eğiyor, gözleri yüzümü arıyor. "Bu sinirime dokundu."

İnatçı bir meydan okumayla çenemi kaldırıyorum ve gözleri bana dikiliyor.

"Pekala, Delacroix. İstersen oraya gidebiliriz." Omuzlarını yuvarlayarak sandalyeye yeniden oturur. "Senden hoşlanıyorum, El. Burada ne kadar kalmayı planladığını bile bilmediğimi düşünürsek, muhtemelen olması gerekenden daha fazla. İşler ne zaman bir biz konusuna gelmeye başlasa yüzünde beliren o panik ifadeyi göz önünde bulundurursak, kesinlikle senin de istemeyeceğin kadar. Ama biliyorum."

"Jace..." Sözümlü kesmeye çalışıyorum ama bana elini kaldırıyor.

"Sen benim için sadece bir yaz kaçamağı ya da zaman geçirme aracı değilsin. Senden hoşlanıyorum sarışın. Hem de çok."

Açık gözlerine bakıyorum, duygularım gözlerimin önünde ve ortada, ve gerçeğin zamanı olduğunu biliyorum. Yaralarımı deşme ve ona korkunç hikâyemden bir parça anlatma zamanı. Bundan nefret ediyorum ama bazı şeyleri anlayana kadar onunla olan bu şey daha fazla ilerleyemez. Korku ve kırılmışlığın ardındaki nedenlerden bazılarını yavaş yavaş aşmaya çalışıyor.

Akıllı ol, El. Zaten verdiğin bir şey olduğunu düşünmesine izin verme.

Şampanyadan bir yudum alıyorum, birazdan olacaklar konusunda kendimi güçlendirmeye çalışıyorum. "Anlamalısın Jace, eğer aramızdaki ilişkinin daha ileri gitmesini istiyorsan..." Doğru kelimeleri çıkarmakta gösterdiğim olağanüstü başarısızlık karşısında gözlerimi kaçırıyorum ve gözlerimi onun meraklı bakışlarına geri getirmeden önce iç çekiyorum. "Benden parçalar var. Sana asla veremeyeceğim bazı şeyler. İyi ya da kötü, çoktan verdiğim şeyler."

Bir dakika boyunca bana bakıyor ve usulca sormadan önce tekerleklerin döndüğünü görebiliyorum. "Ne oldu?"

"Eminim tahmin edebileceğiniz gibi... Aileme olanlar yüzünden zaten biraz zarar görmüştüm. Ve bu daha önceydi." Ona esprisiz bir gülümseme veriyorum. "İlişkilere pek inanmazdım. Aslında düşüncesi bile beni korkuturdu. Ama geçen yaz... Sonunda birine aşık oldum ve çok fena aşık oldum. Tanrım." Coop'la yaşadığım o küçük anları hatırlayarak başımı sallıyorum. "Her şeyi tüketen türden bir aştı. O kişiye daha fazla ihtiyaç duymak dışında her şeyi görmezden gelmenize neden olan türden. Duvarlarımı yıktı ve aramızdaki şey... destansı bir şeydi. Sonsuza dek süreceğini düşünmüştüm. O benim . Ve birçok kızın yaptığı gibi aptalca değil. Ama bu konuda berbatım." Nefesimi içime çekiyorum. "Sadece, iyi ya da kötü. O her zaman benim asla geri alamayacağım, kaybettiğim bir parçam olacak." Sözlerimi usulca bitiriyorum ve ona özür dileyen bir bakış atıyorum. "Özür dilerim. Sana bunu hatırlatmaya çalışmıyorum... Sadece, anlamalısın."

"Hayır, hayır. Anlıyorum," diyerek sözümü kesti ve başını salladı. "Ama ne... ne oldu aranızda, neden bitti?"

Boğazımı tırmalayan gerginlikle savaşmak için şampanyadan bir yudum alıyorum. "Gerçek şu ki... Bilmiyorum, sanırım. Öyle oldu işte." Ona hüzünlü bir gülümseme verip omuz silkiyorum. "Ama anlamam gereken bir şey var. Bir daha böyle kırılamam Jace. Hayatta kalabileceğimden emin değilim."

Uzun bir süre bana bakıyor, konuşmadan önce kaşları düşünceli bir şekilde aşağıya çekiliyor. "Yapardın, Sarışın." Boğazını temizliyor. "Hayatta kalırsın. Bil diye söylüyorum."

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Yaparsın. Sen hayatta kalan birisin." Sandalyesine geri yaslanırken dudaklarında bir sırıtiş beliriyor. "Yol boyunca bu konuda biraz sızlanıp şikayet edebilirsin ama öylesin. Bu yüzden onunla yaşadıklarının korkusunun seni benimle güneşin altında geçireceğin o anı kucaklamaktan alıkoymasına izin verme."

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Peki ya her şey boka sararsa?"

Omuz silkiyor, görünüşe göre umursamıyor. "Bu sadece hayatta olmanın bir parçası. Siz isterseniz de istemeseniz de acı sizi hayatta bulacaktır. Tüm hayatını açlıktan ölmekle geçirmektense kafayı bulup hikayeden biraz kopmak daha iyidir."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama duruyorum, sadece onun havai fişek gibi parlayan gözlerine bakıyorum. Ona baktığımda Coop'un artık aklıma bile gelmediğini fark ettim.

onlara.

Tek gördüğüm Jace.

Tuhaftı, bu bırakma ve tekrar bir araya getirilme hissi.

Yeniden gerçekten aşık olmaya başladığımda suçluluk ve sevinç eşit parçalardı. Onun için çok düştüm.

Gözleri yumuşuyor. "Ama başına gelenler için üzgünüm ve seni incitmek gibi bir niyetim olmadığına söz verebilirim, El."

"Evet." Sözlerinin tanıdıklığı karşısında yorgunca iç geçiriyorum. "Mesele şu ki, ben de onun yaptığından emin değilim."

"Evet." Bana o gamzelerini gösterip hınzırca sırtıyor. "Ama o burada değil, değil mi? Açıkçası, daha önce de söylediğim gibi, o bir aptal... ama benim için daha iyi."

Konunun ağırlığına rağmen dudaklarım seğiriyor ve başımı sallıyorum. "Lanet olası bela, Dawson. Seninle tanıştığım andan beri bunu biliyordum."

Bana göz kırpmıyor ve şampanyasından bir yudum alıyor. "Ben de sana, Delacroix."

Bölüm 22

Günümüz

Jace kahvaltı bittikten sonra uyumama izin vereceğine dair verdiği sözü tuttu ve bizi eve götürürken beni yatak odasına gönderdi. Onu terk ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum ama bunu yapabilecek gibi de değildim. Bu yüzden ona döner dönmez yanıma gelmesini söyledim, elbisemi çıkardım ve yatağa girdim. Daha sonra bana katıldığını hissettiğimde, birbirimize iyice dolanana kadar ona sarıldım. Battaniyeleri üzerimize çekip boynuma sokulduğunda ve ikimiz de uykuya dalarken beni usulca öptüğünde onun sıcaklığı sarhoş edici bir kozaydı.

Bu sabah ona söylediğim her şeyden sonra aramızdaki ilişki artık farklıydı.

Bunu biliyordum. Uykumda bile.

Birkaç saat sonra çalan telefonumun sesi beni uyandırıyor ve yastığın altına uzanıp aramayı görmezden gelmeye niyetleniyorum ama arayanın Yvie olduğunu görünce duraksıyorum. Yaşananlar yüzünden son aramasına zaten cevap vermemiştim ve onu endişelendirmekten nefret ediyorum. Jace'in kollarından sıyrılıp yerden onun tişörtlerinden birini alıyorum ve sessizce odadan çıkmadan önce üzerime geçiriyorum.

Telefonu açmak için düğmeye basıp kulağıma götürüyorum ve kulübeden dışarı çıkıyorum. "Merhaba, sevgili teyzeciğim."

"Oh, Tanrıya şükür." Rahatlayarak iç geçirdi. "Kasabanın sonunda cep telefonlarını yasakladığını falan düşünmeye başlamıştım."

"O kadar da aşırı değil," diye şaka yapıyorum, kamaranın kapısını arkamdan kapatıp teknenin ön tarafına doğru yürüyorum. "hakkındaki ilk izlenimime rağmen aslında o kadar da kötü değil."

"Mmm. Çünkü orada büyük şehre gitmekten başka bir şey istemeyerek büyümediniz."

Okyanusa bakarken ve akşamın gökyüzünü renklendiren tonlarını görürken ona "Evet, yaptın" diye hatırlatıyorum.

"Doğru. Peki orada işler nasıl

gidiyor?" "İlginç."

Neyi söyleyeceğime ve daha fazlasını öğrenene kadar neyi bekleyeceğime karar vermeye çalışıyorum. "Şerif Reynolds'u eskiden tanır mıydın?"

"Leah Reynolds?"

"Sanırım."

"Evet. Onu hatırlıyorum, Ca-" Durdu ve bugün bile onun adını söylemenin onun için zor olduğunu biliyorum. "Babanın sınıfıyla benimkinin arasında. Neden?"

"Geçen gün onunla tanıştım, hepsi bu. O artık şerif, ben de bir şeyler biliyor mu diye bakmaya gittim. Aramızda pek bir elektriklenme olmadı diyebiliriz."

"Bu çok garip." Duraksıyor. "İyi biri olduğunu hatırlıyorum ama onu çok iyi tanı mıyordum, o yüzden size bundan fazlasını söyleyemem."

"Evet, önemli bir şey değil. Sadece sorayım dedim." Kollarımı teknenin ön küpeştesine dayadım.

"Peki yakın zamanda eve dönmeyi düşünüyor musun?" Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Çünkü Kai'nin bana köpek yavrusu gözleriyle bakmasıyla, Stef'in en sevdiği oyuncağı çalınmış gibi bakmasıyla ve Mac'in planlamadığım bir Pazar yemeğinde daha seni özlememiş gibi davranmaya çalışmasıyla uğraşmak zorunda kalırsam, hepsini oraya sana kendim göndereceğim."

"Eninde sonunda." Gülüyorum. "Hâlâ burada bitirmem gereken bazı şeyler var."

"Peki en azından her gün yalnız oturmamak için arkadaş edindin mi?"

"Um." En azından biraz olsun itiraf etmem gerektiğine karar vermeden önce duraksıyorum. "Evet, aslında." Kulübenin kapısının arkamdan açıldığını duyuyorum ve başımı arkaya eğdiğimde Jace'in bana baktığını görüyorum, üzerinde sadece bir çift boxer ile dışarı çıkarken gömleksiz mükemmellik. Saçlarının yarısı başının arkasında dağınık bir şekilde toplanmıştı. "Jace Dawson'la biraz takılıyorduk. Görünüşe göre annelerimiz arkadaşmış."

Duraklıyor ve merakını telefonun içinden hissedebiliyorum. "Jack ve Anna'nın oğlu mu?"

"Mhmm."

"Onu hatırlıyorum. Ben ziyarete gittiğimde ailesi birkaç kez sizinkilerin evindeydi." Tekrar duraklıyor ve zorlayıp zorlamayacağına karar vermeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Küçük sevimli bir çocuktü, biraz boktan ama sevimli, annesi de afetti."

"Gerçekten mi?" Jace gelip beni parmaklıklara hapsederken sırtarak arkamı dönüyorum, ağzını köprücük kemiğime dayıyor, hafifçe öpüyor ve şüphesiz kulak misafiri oluyor. "Söylemiyorsun."

"Yani..." Kasıtlı olarak sözünü kesiyor.

Jace parmaklarını uyluğumun iç kısmında gezdirmeye başlıyor ve amım ihtiyaçtan zonklarken nefesimin kesilmesine engel olamıyorum.

"Yani..." Tepeye ulaşip parmaklarını külotumun altından geçirerek ıslak yarığım boyunca gezdirirken nefesimi dengede tutmaya çalışarak karşılık veriyorum.

"Hâlâ sevimli mi?"

Jace onun sorusu üzerine başını boynumdan kaldırıyor, bana bakarken gözleri muziplikle dans ediyor ve başparmağını klitorisime indirirken parmaklarını içime sokuyor. Cevap vermeden önce ses çıkarmamak için bir saniyelğine dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum, teyzemin değil onun yararına verdiğimden emin oluyorum.

"Hiç de değil." Beni çevirmeden önce intikam almak için klitorisime sertçe bastırduğunda dudağımı ısırarak nefes alıyorum. Önümü korkuluklara bastırıyor ve kıcıma sürtünmeden önce diğer elini kalçamı kavramak için yukarı kaldırıyor.

Jace klitorisimin etrafında tekrar alaycı bir şekilde dönmeye başladığında telefonda uzun bir duraklama oluyor.

"Sana inandığımdan emin değilim."

"Neden?" başarıyorum. "Stef'e söyleyeceğim."

"Hayır." Jace külotumu arkadan indirip büyük boy gömleğinin altından kıcımlı kavrarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hayır, bunu yapma."

Henüz Baba'yı bu işe karıştıрма.

"Neden olmasın, Ellie? Eğer sevimli değilse ve hiçbir şey ?"

Lanet olası avukatlar. Bok gibi meraklılar.

"Umm..." Jace çıplak sikini alaycı bir şekilde kıcımda gezdirmeye başlıyor ve o anda inlememek için kendimi zor tutuyorum. Ona içimde ihtiyacım var. Şu anda. "Uhhh..."

"Evet, Eleanor?" Teyzemin esprili sesi telefonun diğer tarafından duyuluyor ve konuşma yeteneğimi aniden kaybetmeme neyin sebep olduğunu muhtemelen iyi tahmin ettiğini bana bildiriyor.

"Peki, tamam. Çok tatlı ve biz, şey, takılmıyor muyuz? Belki Temmuz'daki kulüp açılışı için onu Los Angeles'a getiririm. Tamam mı? Seni seviyorum. Bye."

Telefonu kulağımdan çekip güverteye bırakmadan önce aramayı sonlandırıyorum ve başımı geri çevirip kısık gözlerle Jace'e bakıyorum.

"Başın çok büyük belada."

Sözlerime rağmen kıcımlı onun sikine sürtüyorum. Herkesin görebileceği bir yerde olduğumuz gerçeğini umursamadan. Marinaya gitmiştim.

İnsanların teknesini yanaştırdığı yere nadiren gittiğini ve o zaman bile... Bunun önemli olması için çok uzaktayım.

"Ah, hadi ama Ellie," diyor, sadece teyzemin bana seslenmesine izin verdiğim ve kulak misafiri olan kışının açıkça duyduğu ismi kullanarak. "Sadece oynamak istedim."

Beni çeviriyor ve bacağını kalçasının üzerinden geçiriyor, külotumu yana itiyor ve çıplak sikini amıma sürüyor. O delici alet arzumu aramıza yayarken beni deli gibi tahrik ediyor. Tüm bunlar beni o kadar heyecanlandırıyor ki, sıkı bir ihtiyaç topundan başka bir şey değilim.

"Siktir. Tamam." Nefes nefese kaldım ve ona bakmak için başımı geriye attım. "Seni affedeceğim ama sadece önümüzdeki iki saniye içinde içimde olursan."

Gülüyor ve alt dudağını dişlerinin arasından çekiyor. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm sarışın. Ama içeri girmek zorundayız. Yanımda prezervatif getirmedim."

Birbirimize karşı nerede durduğumuzu ve bana karşı oluşturduğu güveni düşünerek duraklıyorum.

hiçbir şey yokken onu gerçekten içimde hissetmek istiyordum.

"Sorun değil." Uzanıp başparmağımı gamzelerinden birinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve... sana güveniyorum."

Çünkü . Bu korkutucu ve neredeyse felç edici, özellikle de Coop'la yaşadıklarımın sonra, ama yapıyorum.

Bunu hak etti.

Ve onunla güneşin altında bir anım olsun istiyorum.

"Artı..." Bana yumuşak ve şefkatli bir şekilde baktığında ona kibirli bir bakış fırlatıyorum. "Eğer bana erkek fahişesi günlerinden bir şey verersen, aletine dövme yaptırmam, keserim."

"Anlaşıldı, Ellie." Diz çöküp külotumu bacaklarımdan aşağı iterken bana o parlak gülümsemesini gösteriyor. "Oynaşmaya başladığımızda hepsini kontrol ettirdim. Ben iyiyim."

Gözlerimi ona dikiyorum ve külotumu çıkarıyorum. "Bana böyle hitap edemezsin."

"Hmm." Ellerini uyluklarımdan iç kısmına doğru kaldırarak bacaklarımı birbirinden ayırıyor. "Bunu göreceğiz."

Ağzını yukarı kaldırıp yarığımı alaycı bir şekilde yalıyor, dili klitorisimin etrafında döndükten sonra beni tatmak için açıklığıma iniyor. Ellerini kışımın arkasına götürerek beni sertçe ağzına bastırıyor ve dilini telaşsız bir hızla içime sokuyor, sanki dünyadaki tüm zamanı sadece

Keyfimi çıkar. Yavaşça klitorisime doğru ilerlemeye başladığında bacaklarım titremeye başladığında başımı geriye atıyorum ve parmaklığı sıkıca kavıyorum. Dilini hassas yumrunun üzerinde gezdirmeye başlıyor, tüm vücudumun seğirmesine neden oluyor, her küçük geçiş nefesimin kesilmesine neden olurken benden muhtaç bir ses çıkıyor. Ve o lanet mırıldanmayı yapmaya başladığında, artık dayanamıyorum.

Zaten uç noktadayım ve bu sefer onu içimde istiyorum. Aşağı uzanıp saçlarını tutuyorum ve nazikçe çekiyorum. "Şimdi, Jace."

Parmaklarını kıcımın üzerinde hafifçe gezdirmeden önce son bir kez yalıyor ve bir eliyle kalçamı kavrayıp diğer eliyle üzerimdeki gömleğini kaldırıyor. Başını kaldırarak önce kalça kemiklerimin her birine, sonra da karnımın ortasına bir öpücük konduruyor ve bana bakıyor. Göz göze geldiğimizde havai fişek gözleri bir duygu okyanusu ile doluyor, orada gördüğüm özen beni neredeyse onunla birlikte dizlerimin üzerine çökertiyor.

"Daha önce açıkça belirtmediysem diye söylüyorum." Karnıma bir öpücük daha konduruyor, melodik sesi alışılmadık derecede hışırtılı. "Sen söz konusu olduğunda ben zaten gidiciyim." Ayağa kalkıp ellerini belime götürürken yüzünde küçük bir sırıtma beliriyor. "Ellie."

"Peki," diye homurdanıyorum, ellerimi boynuna dolayarak. "Ama sadece yatakta, tamam mı? Korumam gereken bir itibarım var."

"Mmm," diye kayıtsızca cevap veriyor, beni kaldırıp kıcımı güverte korkuluğunun tepesine koyarken gamzeleri parlıyor.

Tehlikeli pozisyonda boynuna sarılıyorum, boxer'ını indirip yaklaşırken kalbim göğsümde küt küt atıyor. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak, bacaklarımı sırtına kilitliyorum ve bizi hizalamasını izliyorum. Etkileyici sikinin ucundaki piercing, günün solan güneş ışığında parlıyor. Ama içime girmeye başladığında o parıltı kayboluyor ve ten tene temas hissiyle parmaklarımı sırtına geçiriyorum.

Jace bir elini çeneme götürüyor, gözlerimiz buluşana kadar başımı nazikçe kaldırıyor, kendini tamamen içime yerleştirirken bakışlarımızı kilitli tutuyor. Gözleri beni tutsak ederken, onun içimde, en derin yerimi dürttüğünü hissetmek benim için neredeyse çok fazla. Genelde şakacı olan bakışları bana bakarken yumuşak bir hürmetten başka bir şey içermiyor. Elini tekrar kıcıma götürüp içime sokmaya başladığında, dudaklarını dudaklarıma bırakıp onları alaycı bir şekilde çekerken, acı verici derecede samimi ve sonsuz derecede özel bir an. Dilinde kendi tadımı alabiliyorum ve bu sadece o anın samimiyetini artırıyor, çünkü beni her seferinde zarifçe dolduruyor.

İtıyor. İçime her güç verdiğinde beni ona karşı daha sert bastırmak için kışkırmadaki tutuşunu kullanıyor ve delici iç duvarlarımın üzerinde sürükleniyor. İçimdeki o muhteşem noktanın üzerinden geçiyor ve amımın ihtiyaçla inanılmaz derecede daha kaygan hale gelmesine neden oluyor.

Gözlerimin diken diken olmaya başladığını hissederek öpüşmemize ara veriyorum ve başımı boynuna gömüp teninin deniz baharı kokusunu içime çekiyorum. Bacaklarım titremeye başladığında tüm bedenimi ona daha sıkı sarıyorum, iç duvarlarım onun sikinin içimden her geçişinde seğiriyor. Kendimden geçmenin eşiğine geldiğimde dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Jace ellerini kalçalarımı kavramak için dolaştırıyor, hızını artırırken parmakları çürükler bırakacak kadar sert giriyor. Her sert darbeye delicisinin metalinin en derin yerime çarptığını hissedebiliyorum ve iç duvarlarımın onun etrafında kenetlenmesi için sadece birkaç itme daha gerekiyor. İçime bir kez daha itiyor, kendini inanılmaz derecede derine oturtuyor ve ikimiz birlikte uçuşumun kenarından düşerken klitorisime sürtünüyor.

Orgazmın etkisiyle gözlerimden akan yaşlar tenine değiyor ve ben onu kavrayıp boynuna doğru soluklanırken bunu hissedebileceğini biliyorum. Aleti içimde seğirirken, beni doldururken ve amımda daha fazla zevk şoku yaratırken kendi salıverme iniltisi duyuluyor. Nefes alışının hızlı temposunu , yükseklerden aşağı inmeye başladığımda vücuduna karşı yumuşakça titriyorum. Bir dakika sonra elini kaldırıyor ve parmaklarını yatıştırıcı bir şekilde omurgamda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor. Benimle ilgileniyor, beni rahatlatıyor ve gözyaşlarımın sebebini anlamam için bana bir an veriyor. Ve bunun ne olduğunu biliyorum, ruhumun derinliklerinde, bu eylemi. Bunu anlamak için düşünmeme ya da analiz etmeme gerek yok, bu içgüdüsel bir bilgi.

Bu, varlığıma doğru yol alan bu yeni kişiye yer açmak için paramparça olmuş bir hayalin gitmesine izin vermektir.

Ve bir bakıma, bunlar rahatlatma gözyaşları.

Jace bir süre sonra başımın yan tarafına bir öpücük bırakıyor ve elini kaldırıp saçlarımı çekiştirerek kendince iyi olup olmadığımı kontrol ediyor.

Hafifçe ısırmadan önce boynuna bir öpücük konduruyorum.

Merak etme, Dawson. Ben hala seninleyim.

Yumuşak melodik kahkahasını duyduğum kadar, vücuduna ne kadar sıkı sarıldığımı da hissediyorum. "Yani beni Los Angeles'a mı götürüyorsun?"

Boynunun kıvrımına gülümsüyorum ve tenine konuşuyorum. "Muhtemelen."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Bir Yıl Önce

Coop ve ben yağmurda takla attıktan sonra günün geri kalanını birbirimizin bedenlerine tapınarak geçirdik ve ardından yıllardır hatırlayabildiğim en dinlendirici uykuya daldık. Uyandığımızda yağmurun hâlâ gördük ve kahvaltı arayışımızdan bir sonuç alamayınca hemen kasabaya koşup yiyecek yeniledik. Ve dondurma, demiştim ona, bol bol dondurma, yağmurlu günler için gerekliydi. Geri döndüğümüzde Coop masasının üzerindeki dev monitörü yatağa bakacak şekilde çevirmiş, biz de yorganın altına girip monitörü çalıştırmıştık. İkimiz de dün şeytanlarımızı kovduktan sonra o kadar mutlu bir şekilde rahatlamıştık ki, bu sezon *Keeping up with the Kardashians*'ın ilk bölümünü sıraya koyup oynat tuşuna bastığımda fark etmemişti bile.

Bu dört saat önceydi.

Kim'den gelen iğneleyici bir yorumun ardından yanımda uzun, acı dolu bir inilti duyuluyor ve onun gözlerini bana çevirdiğini hissediyorum. "Yapamam, Prenses. Denedim ama yapamıyorum. Bu boku nasıl izliyorsun?"

Başımı eğmeden kaşığı kucağımdaki kartona daldırıyorum, dikkatim ekranda. "Aile dinamikleri beni büyülüyor," diyorum ona dürüstçe, bir top dulce de leche dondurmayı ağızma atarken.

Beni tekrar gösterinin içine çekecek kadar uzun bir süre sessizliğine geri dönüyor ve tekrar konuştuğunda sorduğu soru beni şaşırtıyor.

"Yalnız mıydın? ?"

Başımı çeviriyorum ve yüzünde ender rastlanan bir güvensizlik ifadesi buluyorum, sanki görünmez bir çizgiyi geçtiğinden ve benim tekrar geri çekilmeme neden olacağından endişeleniyor. Ama dünden sonra... Artık aramızda gerçekten bir çizgi yok ve ben de varmış gibi davranmayı bıraktım.

"Pek sayılmaz." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve gösteriyi durduruyorum. "Yvie teyzem vardı, kendisi inanılmazdır. Ve Stef, onun annesi, çocuklar."

"Bekle." Kaşları keskin bir şekilde düşer. "Buranın nerede olduğunu öğrenmek isteyen arkadaşın Stef miydi?"

"Evet."

"Ve o bir erkek mi?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Evet, Stef bir erkek."

Gözleri sahiplenici bir şekilde kararıyor ve ben yine gözlerimi deviriyorum, bir top dondurma çıkarıp konuşmak için açtığına ağzına atıyorum. "Stefano ve annesi biz ortaokula başlamadan önceki yaz yan eve taşındılar. Mac ve Kai de onunla birlikte geldiler... Onlar hep oradaydılar, bir tür paket anlaşıma. Her neyse, çitlerin üzerinden tırmanıp bizim havuzu kullanmam için beni rahatsız ederlerdi çünkü Stefano'nunki hala inşaat halindeydi ve bilmiyorum. Bir nevi aile olduk." Düşünceli bir şekilde başımı eğiyorum, o ilk anılara bakıyorum ve onlara tam olarak ne zaman izin verdiğimi çözmeye çalışıyorum. "Sanırım o zamanlar şimdiki gibi duvarlara sahip olmak için çok gençtim, bu yüzden bana yaklaşımları daha kolay oldu. Ayrıca Stef hayır cevabını kabul etmiyor, beni her gün rahatsız ediyor ve aynı özel okula gittiğimizi fark ettiğinde ağabey rolünü üstleniyordu." Omuz silkiyorum, gözlerimi onunkilere çeviriyorum. "Sanırım gençlikte kurulan bağlar güçlü kaldı çünkü o ve çocuklar o zamandan beri benim ailem oldular."

"Stefano mu?" diye sorar, karanlık bakışları vardır.

Eğlenerek sırtıyorum, başımı eğiyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük bırakıyorum.

"İtalyan mı lan o?"

"Bilmek istemez miydin?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve onun hayal kırıklığı hırıltısına açık açık gülüyorum.

Ben umutsuzca kucağımdaki kutuyu kurtarmaya çalışırken, elleri dışarı fırlayıp beni belimden yakalıyor ve kendisine doğru çekiyor. "Dondurma olmaz!"

Dondurmayı elimden kapıyor ve yatağın başucuna koyuyor, sonra beni altına alıyor, ben kıkırdarken kollarımı başımın üzerinde sıkıca kavıyor. Elimde değil, onun derisinin altına girmek çok eğlenceli. Başını eğip azarlarcasına dişlerinin arasında iyice işaretlenmiş boynumdaki deriyi sürüklüyor ve ben histeriklerimi bastırmaya çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum.

"Evet. İtalyan. İlkokuldayken buraya taşındı." Bir sonraki kısmı eklemekten önce dudaklarımı çekiştiren kahkahaya karşı büyük bir mücadele veriyorum. "Bana Cara der."

Kalçalarını benimkilere bastırıyor, sesi gıcırdarken gözleri tehlikeli. "Prenses."

"Bu ne ? Canım, İtalyanca mı?"

"El izimin kalıcı olarak kışına gömülmesine yaklaşık iki saniye kaldı."

"Ve bunun caydırıcı olması mı gerekiyor?" "Eleanor."

Dudaklarından gerçek adımın dökülmesi, bunu o talepkâr ses tonuyla kullanması, onu daha fazla kızdırmak için içimdeki ihtiyacın bir kısmını yumuşatıyor. Bu sesi seviyorum.

"Stef ve benim hiçbir zaman ağabey-kardeş ilişkisinden öte bir ilişkimiz olmadı. O benim en iyi arkadaşım, ailem ama daha fazlası değil. Mac ve Kai de öyle." Ona şakacı bir şekilde başımı sallıyorum. "Aslında ondan hoşlanacağını düşünüyorum. Bana biraz onu hatırlatıyorsun."

Gözleri yüzümde geziniyor, bakışlarında isteksiz bir eğlence var. "Gerçekten benim ölümüm olacaksın."

Başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve kahkahalarım yeniden yükselmeye başlıyor. "Oh, ama ne ölüm olacak."

Başını sallarken dudakları seğiriyor. "Bugün başka bir şeysin."

Bileklerimi serbest bırakıyor ve kollarımı anında omuzlarına doluyorum.

"Ne diyebilirim ki? Aşk bana çok yakışıyor."

"Hmm." Mırıldanıyor, dudaklarını boynuma doğru indirirken gözleri memnuniyetle parlıyor, ellerimi sırtında gezdirirken beni içine çekiyor, parmaklarım dövmesinin kabarık derisine sürtünüyor.

"Neden bu dövme?"

"Şiiri mi kastediyorsun?" "Evet."

İç geçiriyor, yan dönüyor ve başını eliyle destekliyor. Aşağı uzanarak elini tişörtümün altından geçiriyor ve tenime dayıyor, gözlerini kapatarak o noktaya bakıyor. Düşünceleri benim için anlaşılmaz.

"Sekiz yaşımdayken babamı kaybettim. Araba kazasında."

Aşağı uzanıyorum, parmaklarımı onunkilere doluyor ve sıkıca sıkıyorum. Kalbim onun tanıdık acısı için acıyor. "Çok özür

dilerim." "Uzun zaman önceydi."

"Hala."

Cevap olarak sessiz kalıyor ve gözleri geçmişte kayboluyor, gerçekten görmeden bakıyor ve bana ailem gibi olmak istemeyen tek kişinin ben olmadığımı söylediği zamanı düşünüyorum.

"Yani şiir onun için mi?"

"Hayır." Yüzünde çelişkiler beliriyor. "Bilmiyorum." Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve tekrar konuşmadan önce yüzümde gezdiriyor.

"Benim babam

diğer şeylerin yanı sıra bir yazardı ve... çok fazla sır sakladı. Ve sanırım, bir bakıma, o öldüğünde, bu sırlar benim sırlarım oldu."

Merakım galip gelmeden önce ona bir an izin veriyorum. "Ne tür sırlar?"

Gözlerini benimkilerden kaçırarak iç geçiriyor. "Bir ilişkisi vardı." Kelimeler sessiz, öfke ve utançla dolu.

"Ve sen biliyor muydun?"

"Ölmeden hemen önce öğrendim."

Diğer elimi uzatıp parmaklarımı yatıştırıcı bir şekilde saçlarında gezdiriyorum ve bacağımı kalçasının üzerine atıyorum. Bizi yakınlaştırıyor ve elimden gelen rahatlığı sunuyorum.

Aşağıya bakıyor ve gece ormanı gözleri bana dikildiğinde derin bir acı yayılıyor, ifadesi çöküyor. "Pek çok hayatı mahvetti." Fısıltıyla söylenen sözler azap dolu.

Başımı göğsüne yaslıyorum, sandal ağacı kokusunu içime çekerken kalp atışlarının sesi kulağımın dibinde gümbürdüyor. "Ebeveynler..." Bir an sonra başlıyorum, "hayatımız üzerinde uzun süre en büyük etkiye ve etkiye sahip olma gibi eşsiz bir yeteneğe sahibiz. Bu biyolojik, doğuştan gelen bir şey. Onlar bizi kucaklayan, umarım bizi seven, hayatımızın o ilk anlarını şekillendiren ilk insanlardır. Ama son zamanlarda bir şeyin farkına vardım." Dudaklarım tenine doğru çekiliyor. "Onların yarattıklarını kabul etmek zorunda değiliz. Onların hatalarının toplamı olmak zorunda değiliz. Neyi saklayacağımızı, nelerden ders çıkaracağımızı ve hangi acıyı daha büyük bir şey için bir kenara atacağımızı seçebiliriz." Başımı geriye eğip gözlerinin içine bakıyorum. "Daha büyük biri için."

Karnımdaki elini kaldırıp saçlarımın arkasından geçiriyor ve dudakları seğiriyor. "Şu haline bak, ne kadar bilge ve filozofça davranıyorsun."

"Etrafımı sardığın tüm bu lanet kitaplar yüzünden. Bir şeylerin batması kaçınılmazdı."

"Çöp TV'ye karşı bir şeyler yapmalıyım."

Açıkça gülüyorum, başımı göğsüne gömüyorum ve kendi derin kahkahası kulaklarımı doldururken gülediğini hissediyorum. Kahkahalar dindiğinde, gözlerinde hala geçmişin gölgelerini bulmak için ona bakıyorum ve karşılığında ona kendi itirafımı veriyorum. Ona yapışan anıların bir kısmını uzaklaştırmayı umuyorum.

"Hiç yalnız olmadım," diye başlıyorum, gülümsemem azalıyor. "Ama zaman zaman merak ettim..."

"Nasıl olurdu?"

"Evet," diye cevap veriyorum usulca. "Sanırım küçükken kardeşlerim olmasını, birlikte oynayabileceğim birileri olmasını isterdim."

Dudakları hayalet gibi yukarı kalkıyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Küçük bir diktatör olurdun. Onlara her türlü yaramazlığı öğretir ve senin için kötülüklerini yapmalarını sağlardın."

Çizdiği tablo karşısında şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Muhtemelen," diye kabul ediyorum.

Başını eğiyor ve beni derinden öpüyor, sonra yavaşça, dün toprağın çamurunda keşfettiğimiz bu yeni keşfedilmiş saygıyla. Sevgisiyle, saflığıyla çok güzel. Vücudum daha fazlasını istemeye başladığında, içimde zaten oluşmakta olan ihtiyaca rağmen geri çekiliyorum. Dün gecedten sonra şortumun güneyindeki her şey ağrıyor, lezzetli bir şekilde, ama yine de, adam vücudumun sahip olduğunu bile bilmediğim bir sınır bulmuştu.

"I..." Bunu nazikçe nasıl söyleyebilirim... "Sanırım bugün sakin bana yaklaşırsa bir acil servise gitmemiz gerekebilir."

Sessiz bir kahkaha atıyor, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış erkek memnuniyetinin vücut bulmuş hali. "Anlamıştım." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha konduruyor. "Bugünkü şiirini ister misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu hala yapıyor muyuz?"

"Belki daha önce olduğu gibi aynı şartlarla değil..." Yanağımdaki o başparmak. "Ama yine de, sözlerim her zaman senin olacak."

Çabucak başımı salladım. "O zaman evet, elbette. Ben hazırım." Bana dediği gibi sırıtıyorum. "Sözlerinle bana tap."

Başını bana doğru sallıyor, yüzünde hâlâ gülümseme varken uzanıp başucundaki çekmeceyi açıyor ve içinden günlüğünü çıkarıyor. Karnımın üzerine yuvarlanıyorum, kollarımı kavuşturup çenemi onların üzerine bırakıyorum, o ise günlüğü çevirerek açıyor ve arkaya doğru istediği sayfayı bulana kadar sayfaları karıştırıyor. Konuşmadan önce hata olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi gözleri sayfadaki kelimeler üzerinde geziniyor.

"Bu yıldızlarımız karanlıkta yazıldı ve ışıkla bağlandı. Ruhumun seninkini sonsuza dek aramasını sağlamak için. Sonsuza dek bu büyüleyici deliliğimizde kaybolacak."

Sözleri kalbime ulaşıyor ve onu kavırıyor; kalbim sevgiyle doluyor ve gözlerim hislerle doluyor.

Başını kaldırdığında, yüzümde nadir görülen aptalca bir gülümsemeyle ona baktığımı görünce dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor.

"Bunu ne zaman yazdın?"

"Birkaç gün önce." Omuz silkiyor.

"Kalbimin sende olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ona söylüyorum, gözlerimin arkasındaki o lanet karıncalanma sesimin sessizce kırılmasına neden oluyor. "Senin, kadar hırpalanmış olursa olsun."

Yataktan aşağı kayıyor ve hemen yanıma uzanıyor, gece ormanı gözleri benimkilerde yumuşacık.

"Başka türlüünü istemezdim." "Bana biraz daha okur musun?"

"Her zaman."

İçgüdüsel hislerimin bana gecenin geç bir saati olduğunu söylemesiyle gözlerimi açıyorum. Beni uyandıran şeyin ne olduğunu ararken evi dolduran karanlık şüphelerimi doğruluyor. Gözlerimi yatağın ucuna kaydırıp katlanır cam kapılardan dışarı bakıyorum ve orada yanlış bir şey bulamıyorum. Coop'un kolları her zamanki gibi bana sarılmıştı ama onu kontrol etmek için başımı çevirdiğimde gözlerinin uyanık ve çoktan üzerimde olduğunu gördüm.

"Ne oldu?" Onunla yüzleşmek için dönerken sinirlerim damarlarımda dolaşiyor.

Bir dakika boyunca sessiz kalıyor, gözleri endişe verici bir yoğunlukla yüzümü tarıyor. O sessiz kaldıkça benim endişem de artıyor. "Coop, ne oldu?"

"Evlen benimle."

Ağzım açık kalıyor ve yanlış duyduğuma emin bir şekilde ona bakıyorum.

Sessizliğim karşısında kaşlarını çatıyor ve sonunda konuşma yeteneğimi yeniden kazanarak ağzımı kapatıyorum.

"Ne-ne?" Kekeleyerek söyledim.

Sakin bir görüntü çizerek elini uzatıyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor, gözleri benimkine dönmeden önce bu hareketi takip ediyor.

"Evlen benimle." Kendinden emin bir şekilde yineliyor. "Seninle binlerce gün geçirmek istiyorum. Bana çöp televizyon izlettiğin ya da beynim kanayana kadar Taylor Swift dinlettiğin bugünkü gibi günler." Dudakları . "Ama buna değer, çünkü seninle birlikte olabiliyorum, yorganın altında kıvrılıp dondurma yediğin o yumuşak tarafını görebiliyorum. Çok az kişinin gördüğü tarafını." Uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Hayatımın geri kalanını senin katmanlarını soyarak, ne düşündüğünü senden önce öğrenene kadar her yönünü tanıyarak geçirmek istiyorum. Senin için cevaplarım olmayabilir.

Henüz her şeyi... Ama seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum." Derin bir nefes veriyor ve iç içe geçmiş ellerimizi kaldırıp benimkilere yumuşak bir öpücük konduruyor. "Beni elde etmiştin, o ilk gece, o eğik kaşınla ve dudaklarının sırtışıyla, ben senin olmuştum. Ve o şiirde yazdıklarım da ciddiye aldım, her şey bittikten sonra bile ruhum hala seni arıyor olacak. Evlen benimle."

Dengeleyici birkaç nefes alırken sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, içten okşamaları beni başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar sarıyor. Akıl, kalp, ruh ve bunların arasında beni oluşturan tüm tanımlanamaz şeyler. Cevabımı zaten biliyorum, çünkü dün onunla çamurda ve yağmurda bir şeyi fark ettim. O sonsuza kadar benim hiç kimsenin ulaşamadığı bir parçama sahip olacak.

"Evet," yanıtlıyorum korkmadan ve tereddüt etmeden, dudaklarımı dudaklarına götürüyorum. "Her zaman, evet."

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Günümüz

Jace ve ben iki haftadır Morrison'lardan ne bir ses duymuş ne de görmüştük ve sanırım ikimiz de rahatlamaya başlamıştık. Artık beni her gün bara sürüklemiyordu ve hatta geçen gün Zane ayak direyip yeter artık dediğinde geceyi ayrı geçirmiştik. Erkek erkeğe bir geceye ihtiyacı vardı. Yüzündeki asık ifadeye gülüp geçtim ama Jace'i mutlu bir şekilde gönderdim ve geceyi sonlandırmadan önce Andrea'yla verandada bir şişe şarabın tadını çıkardım. Ama kendime yalan söyleyemezdim, birlikte geçirdiğimiz onca geceden sonra onsuz uyumak biraz garipti ve ertesi sabah gün doğumunda beni uyandırmak için yaptığı hevesli çağrıya bakılırsa bu hissin karşılıklı olduğunu söyleyebilirim.

Bu lanet kilit açma işi benim ölümüm olacaktı. Belki de iyi bir şekilde.

Ancak bu hafta aile yemeğinde Tiff, Sam'in ben orada olmadığımından beri barda sinsice dolaştığını söyledi. Jace'e kur yapmaya çalışıyormuş ama Jace'in bunu reddettiğini söyledi. Görünüşe göre oldukça kaba, zeki bir çocuktur. Ona güvenmeme ve bardan uzakta geçirdiğim gecelerden keyif almama rağmen... Hayatındaki varlığını belli etmekten de zarar gelmezdi.

İşte bu yüzden, Sam bu gece yüzünü gösterdiğinde ikimizin de iyi sikilmiş bir ifade takınmasını sağlamak için üzerimde çok az iç çamaşırı ile gecenin açılmasından bir saat önce Adam'ın Yeri'ne gidiyordum. Orgazm sonrası o harika parıltı kadar hiçbir şey geri çekil sürtük diyemezdi. Yine de Jace ve benim birbirimize karşı ne olduğumuzdan hâlâ emin değildim. Bu konu hakkında konuşmamıştık ve Tanrı da biliyordu ki bu tür şeyleri gündeme getirmek benim doğamda yoktu.

Daha önce olduğumuzdan daha fazlasıydık ama Coop ve benim olduğumuz gibi de değildik... bu da bizi, beni bir kız arkadaş olarak bıraktı, belki? Ana yola saparken bu fikir dudaklarımı titretti. Daha önce hiç kız arkadaş olmamıştım. Benim kız arkadaş olmam ikimiz için de ilginç bir deneyim olacaktı, en hafif tabirle. Ne olursa olsun, bugünlerde ikimizin de bu konuda aynı fikirde olduğunu biliyordum.

Sadece farklı yerlerde yaşıyor olmamız gibi küçük sorunu çözmemiz gerekiyordu.

Telefonum Franny'nin Bluetooth'undan çalıyor ve Stef'in adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum, cevap verirken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Beni havaalanından bir kurtarma operasyonu başlatmak üzere mi arıyorsun?" "Neredeyse." Alay ediyor. "Seni özlüyoruz, Cara. Senin yokluğun bizim için daha zor.

Hem de geçtiğimiz yılın hemen hemen her gününü birlikte geçirdikten sonra. Bizimle olmadığın zamanlarda senin için endişeleniyoruz."

"Biliyorum. Ben de sizi özlüyorum," diyorum ona usulca, küçük ailemi kaybetmenin acısıyla. "Peki benimkiler nasıl?"

"Ah, onları tanıyorsun." O derin bariton sesiyle gülüyor. "Kai protesto için son üç gündür stüdyosuna kapandı, sadece yemek saatlerinde dışarı çıkıyor. Ve Mac... Mac, Mac'tir. Dayanılmaz."

Doğru tanımlamasına içimden gülüyorum.

Karmakarışık küçük ailemizde hepimizin bir rolü vardı. Stef ağabeyimizdi, her zaman bizi kollar, kontrol eder, herkesin iyi olduğundan emin olurdu. Kai, aynı yaşta olmasına rağmen hepimizin en genç olarak gördüğü kişiydi çünkü en hassasımız ve bu nedenle de en çok koruduğumuz kişiydi. Ama Mac...

Diğer ikisi bizden ikizler olarak bahsediyordu ve bu sadece kan bağıımız olduğu için değil, aynı zamanda uygun bir tanımlamaydı. Hepimiz arasında Mac ve ben birbirimize en çok benzeyenlerdik. Biz pervasızca kaçanlardık. Hasarımızı bir kayıtsızlık havası, sürekli ileriye doğru hareket ve sadece bok ve kıkırdama için hoş bir küçük kendini yok etme serpintisi altında gömüyoruz. Düşünce süreçlerimiz ve olayları ele alış tarzımız korkunç derecede benzerdi. Bu da bizi yalnız bıraktığınızda iki şeyden birine geri döneceğiniz anlamına geliyordu. Ya birbirimizin boğazına sarılırdık ya da her yer Vegas gibi ışıltılı olurdu, şişeler patlardı.

Ve yine de... Mac gerçekten neye ihtiyacım olduğunu diğer ikisinden bazı açılardan daha iyi anlıyordu. Ne istediğimi değil, aslında neye ihtiyacım olduğunu.

Bir gün Amsterdam'da Kai'yle aklım başımdan gittikten sonra sonunda dayanamayıp Coop'u bulmaya çalışmışım. Beni bulan Mac'ti, sanki neler olduğunu hissetmiş gibiydi. Yatakta yanıma uzanmış, Google'ın yirminci sayfasına kadar geldikten sonra telefonumu elimden almış ve birlikte nefes alırken birkaç saat boyunca bana sarılmıştı. Sonra beni ters çevirdi, yüzümü avuçladı ve artık kendimi toparlayıp ayağa kalkma zamanının geldiğini, çünkü bizim parçalanan küçük sürtükler olmadığımızı söyledi.

Stef bana bebek gibi baktı, Kai benim için endişelendi ama Mac ve ben aynıydık. O günden sonra her şey benim için daha iyiye gitmişti.

"Hmm. Tahmin edebiliyorum." Kaşlarım endişeyle aşağı doğru inerken ona söyledim. "Size cehennemi mi yaşıyor?"

"Bütün gün spor yapıyor ve her gece dışarı çıkmamız için bizi zorluyor, yani bilirsin, kendi yöntemleriyle başa çıkıyor. Ama... seni özleyiyor." Stef duraklıyor ve ses tonundaki endişenin benimkini yansıttığını duyabiliyorum. "Yakında eve gelersen iyi olur."

"Üzerinde çalışıyorum. Kulüp açılışında kesinlikle orada olacağım." Adam'ın Yeri'nin otoparkına girip Franny'yi ön tarafa park ederken içimi çektim. "Sadece şeriften bir dosya bekliyorum ve-" Boğazımı temizliyorum. "Halledilmesi gereken birkaç şey daha var."

"Bu çiftin adı Jace ve Dawson mı?" Yvie, o küçük hain.

"Ben de sana söyleyecektim."

"Biliyorum." Gülüyor. "Merak etmeyin. Hepimiz sosyal medyasını takip ettik ve onunla tanıştığımızda sormak üzere bir soru listesi hazırladık. Mac onu sörfte götürmeyi planlıyor."

Vay anasını. İyi değil. "Stefano..."

"Seni seviyoruz, Cara. Sen bizim kardeşimizsin. Geçen sefer koruyamadığımız seni bu sefer koruma şansını bizden esirgeme."

O söyleyince sikeyim.

Boğazımdaki sıkışıklığı örtmek için şımarık bir inilti çıkarıyorum.

"Peki." "Doğru o zaman, onu buraya mı getiriyorsun?"

"Evet. Sanırım öyle. En azından kulüp açılışı için... Ondan sonrasını bilmiyorum. Henüz bu konuda konuşmadık." İç çekiyorum, gerçekliğin ağırlığıyla koltuğuma gömülüyorum. "Sadece geçen seferki gibi olmasını istemediğimi biliyorum. Hayatımda biri olacaksa, benim için gerçekten bir anlamı olan biri... Bu sefer her şeyin aydınlık olmasını istiyorum. Anlıyor musun?"

"Anlaştık." Duraksıyor. "Sesin eskisinden daha iyi geliyor... Jace Dawson'ın bununla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden Mac buraya geldiğinde onu uzak tutmaya çalışacağım."

"Teşekkürler, Stef."

"Yine de söz vermiyorum," diye fısıldıyor tam Mac'in arka planda bağırان sesini duymadan önce.

"Bu benim ikizim mi?"

"Evet, Macallan," Stef drone'lar.

"Güzel," diye bağılıyor Mac sinirli bir şekilde. "Ona sıkıldığımı ve mahzene inip Caymus zulasını içeceğimi söyle. En eski yıldan başlayarak."

Tehdit karşısında nefesim kesildi. "O küçük pislige söyle, eğer Caymus'uma dokunursa, en eski viskilerini kanalizasyona döker ve ona izletirim."

Stef yorgun bir şekilde iç geçirir. "Eve gel, Cara." Telefonda arka planda bir kapı çarpması sesi duyuyorum. "Kahretsin, gerçekten de mahzene inmiş. Gidip onu durdurmalıyım."

Arabamın kapısını iterek açıyorum ve Bluetooth'u telefonuma çeviriyorum. "Teşekkürler, Stef."

"Ne zaman istersen."

"Mac'e döndüğümde destansı bir parti planlanmasını beklediğimi söyle, tamam mı? Bu ona odaklanacak bir şey verecektir."

"Yapacağım." Stef gülüyor. "Jace'e selamımızı söyle."

Gözlerimi devirip telefonu kapatmak için yere bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve barın kapısını iterek açıp içeri giriyorum. Beni ağır bir sessizlik karşılıyor, gerginlik havada asılı duruyor ve daha gözlerimi kaldırmadan sezgilerimin bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir uyarı çığlığı atmasına neden oluyor. Başımı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey barın önünde duran Jace oluyor, havai fişek gibi gözleri bana bakarken saf bir dehşetle doluyor. Yüz ifadesi acıya dönüşmeden önce bir saniyeliğine yüzündeki şoku izliyorum.

Geleceğimi bilmiyordu. Burada olmamam gerekiyordu.

"Vay, vay, vay." Sol tarafımdan gelen hırıltılı bir ses gözlerimi Kyle Morrison'a çeviriyor. "Burada neyimiz varmış?"

"Eleanor Delacroix, kasabada duyduğuma göre, kardeşim." Sağımdan gelen bir ses cevap veriyor ve bakışlarımı, benzer özelliklerine bakarak Kurt Morrison olduğunu tahmin ettiğim kişiye çeviriyor. Aralarındaki tek fark Kurt'un uzun, tel tel kahverengi saçları.

Sanırım kötü boya işini atlamayı tercih etti.

Jace'in iki yanında durup onu bara hapsediyorlar, ikisinin de elinde metal bir beyzbol sopası var ve bana piyango kazanmış gibi bakıyorlar.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve adrenalin damarlarımda dolaşarak beni harekete geçmeye zorluyor. Ama buna karşı koyuyorum, kıpırdamadan duruyorum ve seçeneklerimi gözden geçirmeye çalışıyorum. Bir sonraki hamlemin hepsinden daha önemli olabileceğini bilerek. Telefonumu elimde sıkıca tutuyorum

ama telefon açmamı engelleyecek kadar yakından izliyorlar. Jace, ödülleri görüş alanlarına girdiği için neredeyse unutuldu.

Psikolojik düzeyde, korkunç, çarpık mantıklarının ne olduğunu anlıyorum. Yaptıkları acıyı onun da hissetmesini istiyorlar ve bu da ancak değer verdiği birini ondan alırlarsa gerçekleşiyor.

Ben olmak için iyi bir gün değil.

"Eleanor Delacroix." Kyle adımı söylerken elindeki sopayı dikkatsizce sallıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Şimdi sen babanın önce anneni sonra da kendisini vurduğu kız değil misin?"

Elimden geldiğince sahte bir kabadayılık sergileyip dudaklarımı küçük bir sırıtışla bükmeyi başarıyorum. "O ben oluyorum."

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok ve onu ne kadar uzun süre konuşturabilirsem... beni ya da Jace'i o kadar uzun süre dövmez.

"Peki bu kasabaya neden geri döndün, kızım?" Kyle iğrenç bir şekilde gülüyor. "Delacroix'ların burada pek başarılı olamayacağını anlamış olman gerekirdi."

"Görünüşe göre değil."

Gözlerimi Jace'e çeviriyorum, bu durumdan bizim için bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum ama yüz ifadesi bana hiçbir şey söylemiyor. Kurt yine onu dikkatle izliyor, beyzbol sopasını omzuna dayamış ve gözlerini bir şeyler çözmeye çalışıyormuş gibi kısmış.

"Hatırlıyorum..." Kurt başlıyor, gözleri Jace ve benim aramda dolaşırken hepimizin bakışlarını üzerine çekiyor. "Onun hakkında konuşmuştun. Bir gece birlikte sarhoş olduktan sonra. Onu küçükken tanıyormuşsun, ona ne olduğunu hep merak ettiğinden bahsetmişsin. Mutlu olmasını umduğunu söyledin."

Kurt'ün ifşası karşısında Jace'in yüz ifadesinin düştüğünü, kardeşinin ise memnuniyetle inlediğini görüyorum.

"Bu gittikçe daha iyi oluyor, değil mi? Görünüşe göre Jacey oğlan sonunda gidip her zaman istediği kıza aşık olmuş."

Jace başını Kurt'e çevirir ve ona sertçe bakar. "Bu sen değilsin Kurt. Belki Kyle... ama sen hiçbir zaman onun gibi şiddetten zevk almadın. Hadi ama dostum. Bir zamanlar arkadaştık." Sesi yalvarmaya dönüşüyor ve elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum. "O bir kız, Kurt. Bir kıyı dövme istemezsin. O adam olmak istemezsin. Onun bu işle bir ilgisi yok, bırak gitsin dostum."

Kurt başını bana doğru çeviriyor ve göz göze geldiğimizde bakışlarındaki çatışmayı görebiliyorum ve bir an için içime umut doluyor ama sonra başını yavaşça sallıyor ve Jace'e geri dönüyor.

"Üzgünüm, Jace. Onu bu işe sen bulaştırdın ve Trey'le olanları... Biri bedelini ödemeli."

Kyle bir kahkaha atıyor ve kardeşine başıyla selam veriyor. "Aferin Kurt." Gözlerini tekrar bana çevirerek bana bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor ve bugün kısa şort ve atletten başka bir şey giymiş olmayı içten içe dilememe neden oluyor. "Ne yazık." Bana doğru bir adım atıyor. "Sen küçük, güzel bir şeysin. Belki de işi biraz uzatır, önce seninle biraz eğlenir ve işini bitirmeden önce Jacey'ye seni izletirim."

Onun sözleriyle midem acı verici bir şekilde sıkışıyor ve boğazıma doğru ilerlemeye çalışan safrayı yutmak zorunda kalıyorum, nefes almaya devam etmek için kendimi zorluyorum.

Jace öne doğru bir adım atarak Kyle'ın ileri hareketini durdurur ve bakışlarını üzerine çeker, konuşurken sesi hırçın çıkar. "O sopayı kaç kere salladığın umurumda değil Morrison. Onun saçının tek teline dokunursan seni gebertirim."

Jace'in sözleri karşısında kalbim acıyla sıkışıyor ve doğru olduğunu biliyorum. Beni kurtarmak için kendini gözünü kırpmadan feda ederdi.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız yoksa Jace ne kadar savaşırsa savaşsın... mahvoluruz.

Kapı o kadar da arkamda değil ve çalışabilirim. Ama ben arabaya ulaşmadan beni yakalama ihtimalleri çok yüksek ve ulaşırsam bile... ya sonra? Jace'i onların öfke ve yaralarının merhametine mi bırakacağım?

Hayır.

Onu bırakamam.

Yapamıyorum işte. Bunu yapamam.

Kyle'ın gözlerini arkamdaki kapıya çevirdiğini görüyorum, aynı düşünce onun da aklına geliyor ve yavaşça etrafımda dönmeye başlıyor, bu da onu arkamdan gelmek için doğrudan bir yola sokuyor.

"şu ki Jace... burada gerçekten üstün olan sen değilsin, değil mi?"

Yavaşça yürümesini izliyorum, beyzbol sopası yanında ileri geri sallanırken arka cebine uzanıp bir bıçak çıkarıyor. Açıp baktığımda, panikten nefesimin kesilmesine neden olan uzun, jilet gibi keskin bir bıçağı ortaya çıkarıyor.

Aman Tanrım. Öleceğiz.

Burada, bu kirli bar zemininde, bira ve sigara arasında öleceğiz.

Asla eve dönemeyeceğim. Çocuklara asla geri dönemeyeceğim, bu başıma gelirse ve beni korumak için burada olmazlarsa parçalanacaklar, kesinlikle parçalanacaklar. Asla Jace ile eve dönemeyeceğim. Bu kasabada öleceğim, tıpkı ailem gibi.

Başım bulanıklaşmaya başlıyor, gözlerimin kenarlarına siyahlık çöküyor ve bir parçam hiperventilasyon geçirdiğimi fark ediyor. Ama panik dalgasının altında bir şey yapamayacak kadar derine çekiliyorum. Beynim durumun baskısı altında kapandıkça iyice kayboluyorum. Beni bekleyen korkunç kaderden kurtarmaya çalışıyorum.

"Hey, sarışın." Jace'in sakın sesi paniğimi yarıp gözlerimi ona çeviriyor ve içinde bulunduğumuz duruma rağmen gamzelerinin parladığını görüyorum. "Buraya gel, tamam mı?"

Herkes onun sözleri karşısında duruyor, Kyle ve Kurt bu tuhaf istek karşısında ne yapacaklarından, beni ona yaklaştırmayı yaklaştırmayacaklarından emin değilmiş gibi gözlerini aramızda gezdiriyorlar.

Ama neden... neden ona gelmemi istesin ki? Bu beni sadece daha yakına, olayların tam ortasına, yaralarının ve bıçağın ulaşması için çok daha kolay bir yere koyacaktı.

"Güven, değil mi? Hepimiz bunun için varız. Birlikte güneşin altında geçirdiğimiz o an." Gözleri benimkileri deliyor, sessizce ona gelmem için yalvarıyor. "Seni ilk kez bir şey yapmaya ikna ettiğim zamanı hatırlıyor musun? Şenlik ateşine geldiğin o geceyi? Adamım." sallıyor, gözlerini benimkilerden ayırmamaya dikkat ediyor. "Belli etmemiş olabilirim ama çok gergindim. Orada durmuş muhteşem görünüyordun ve sonra ben gidip her şeyi berbat ettim ve hemen tartıştık. O anda gideceğinden ve seni bir daha asla göremeyeceğimden korktum. Ama gitmedin. Bunu hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum. Onun aptal kıcı benim yetkinliğimi sorguladığı için hemen tartışmıştık.

Konu silah sahibi olmaya gelince.

"Buraya gel Ellie," diye yalvarıyor usulca. "Geçen hafta buraya geldiğinde yaptığım gibi seni öpmek istiyorum."

Ama geçen hafta.

Geçen hafta beni arka taraftaki ofise götürmüş ve masasına oturtuktan sonra Tiff'in bağırışlarına rağmen bir saat boyunca benimle oynamıştı.

kapının dışından gelen protestolar.

Silahlar hakkında kavga etmiştik ve beni arkadaki ofise götürmüştü. Vay anasını.

Parçaları birleştirirken yüz ifademi boş tutmaya çalışıyorum. Ofisinde bir silahı var. Olmalı ve kaçabilmem için beni yanına çekmeye çalışıyor.

Ama bir silah.... fark ettiğimde ellerim korkudan titremeye başlıyor ve telefonumu tutmayan elimi saklamak için sıkıca yumruk yapıyorum. Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu onu burada bırakır. Yalnız ve onların merhametine kalmış.

Aptal, fedakâr, zeki çocuk.

Ama bu aynı zamanda bizim için tek çıkış yolu.

Kendimi dengelemek için bir nefes alarak tereddütlü bir adım atıyorum ve Kyle karşılık olarak sopasını kaldırıp bana doğrultuyor.

"lan."

Donup kalıyorum, gözlerim elindeki sopaya ve gözlerindeki öfkeye odaklanıyor, doğru hamlenin ne olduğunu, hareket etmeye devam mı edeceğimi yoksa hareketsiz mi kalacağımı bilemiyorum.

"Sözler, Ellie." Jace'in melodik sesi beni kendine çekiyor ve başımı tekrar ona çevirmemi sağlıyor. Gözlerinde parlayan aşkı görebiliyorum ve benimkiler de buna karşılık olarak yanmaya başlıyor çünkü bana karşı hissettiği şey aşk. Bir parçam bunu bir süredir biliyordu. "Ben her zaman benimkini saklarım, değil mi? Ve Kurt bana gelmene izin verecek, böylece vedalaşabileceğim."

Gözlerimi Kurt'e çeviriyorum ve başını sallamadan önce sadece bir an duraksıyor. "Devam et."

"Kurt!" Kyle'ın öfkeli sesi diğer tarafımdan geliyor ama ben sadece gözlerimi Jace'e çeviriyorum.

"Bırak da veda etsin, dostum."

Sözleri üzerine ileri atılıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kendimi Jace'in kollarına atıyorum, gözlerimden sessiz yaşlar akarken başımı boynuna gömüyorum.

Siktir. Siktir. Siktir. Onu kaybedemem. O benim güneşim.

"Hey, hey." Parmakları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra uzanıp saçımın arkasından çekiştiriyor ve başımı göğsünden kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. Dudaklarında küçük, hüzünlü bir sırıtiş belirliyor. "Daha sonra söyleyemezsem diye... seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Başımı hızla sallıyorum, sözlerinden taze gözyaşları süzülüyor. "Biliyorum," diye fısıldıyorum, aynı kelimeleri şimdi bile ona geri veremediğim için kalbim acıyla çarpıyor. Sadece onları dışarı çıkaramıyorum.

"Güzel." Başını sallıyor, ellerini kaldırıp yüzümü kavırıyor ve başımın tepesine bir öpücük bırakıyor. "Sadece bilmeni istedim." Ellerini bırakıp kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Bedenlerimizi birbirimize bastırıyor ve başını benimkinin yanına bırakarak zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldıyor. "Şimdi git. Ve bu konuda hızlı olmaya çalış, tamam mı?"

Jace vedalaşmamıza son verircesine hafifçe geri çekiliyor, ardından hızla belimden kavrayıp beni barın üzerinden aşağıya atıyor. Diğer taraftaki şişelerin üzerinden atlayıp sertçe yere iniyorum ve arkamda iki Morrison kardeşin bağırışlarını duyuyorum. Ama durmuyorum, hızla ayağa fırlıyorum ve arkama bakmadan kendimi mutfağa açılan kapıdan içeri atıyorum. Mutfaktan koşarak geçiyorum ve ofisin bulunduğu koridora geldiğimde duvara tutunuyorum, etraftan dolaniyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum. Ofise varmam ve kapıdan içeri dalıp arkamdan çarparak kapatmam sadece beş adımımı daha alıyor. Parmaklarım kilidi bulmaya çalışıyor, bağırış sesleri bana geri dönerken titreyerek çeviriyorum.

Çabuk olmalıyım. Hızlı olmak zorundayım.

Masaya doğru ilerlerken telefonumu bırakıyorum ve çekmeceleri rastgele açıp umutsuz bir arayışla içindekileri karıştırmaya başlıyorum. Tekrar tekrar boş çıktıkça her saniye bin yıl gibi geliyor. Aşağıya uzanarak en alttaki çekmeceyi açıyorum ve içinden evrakları çıkarıyorum, sonra içindeki küçük siyah silahı görünce duruyorum. Görür görmez geri çekiliyorum, içgüdüsel tepkimi durduramıyorum, felç oluyorum ve nabzımın kulaklarımda attığını duyuyorum.

Bardan gelen gürültülü bir çarpma sesi başımı kaldırıp kapıya bakmama neden olurken, Jace'in sesi bir iniltiye dönüşmeden önce bağırıyor. Tereddüt etmeden uzanıp silahı alıyorum ve ofis kapısına doğru yürürken titremelerimi gizlemek için elimde sıkıca kavırıyorum. Kilidi çevirip kapıyı açıyorum ve kararlılıkla mutfağa doğru yürüyorum.

Onu da kaybetmeyeceğim.

Bara açılan kapıya yaklaşıp kolu tuttuğumda silahı önüme kaldırıyorum, kapıyı çekip açıyorum ve içeri giriyorum. Gözlerim hızla Jace'i buluyor, yerde yattığını, savunmaya geçtiğini, Kurt'ün elinde sopayla onun üzerinde durduğunu ve Kyle'ın da onun diğer tarafında manyakça sırttığını görüyorum. Yanlarında bir masa devrilmiş ve sandalyeler kavgadan etrafa saçılmıştır. Kyle beni henüz fark etmemişken bıçağı saldırmak için kaldırıyor ve ben de silahı ona doğrultuyorum.

"Dur."

Sesimi duyan herkes duraksıyor.

İki kardeş de kafalarını bana doğru çeviriyor, silahı görünce yüzleri şokla doluyor. Ama Jace'in başını kaldırıp küçük bir sırtış attıktan sonra öksürürken elini kaldırdığını görmek bana devam etme cesareti veriyor. Başımı inatçı bir meydan okumayla kaldırmadan önce gözlerimi hızla Kyle ve Kurt arasında gezdiriyorum.

"Gidin. Şimdi."

Kyle iğrenç bir şekilde kıkırdar. "Peki ya ? Bu konuda ne yapacaksın, kızım?" Başını sallar. "Hayır. Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Bilmiyor musun?" Silahı daha yukarı kaldırıyorum, vücudunun ortasına nişan aldığımı emin olmaya çalışıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. "Belki de işi uzatırım, Kurt'e izletirim, işini bitirmeden önce biraz tadını çıkarırım." Ona vahşi bir sırtıma yapıyorum. "İşler tersine döndüğünde o kadar da eğlenceli olmuyor, değil mi?"

Sözlerim karşısında gözleri parlıyor ve bir adım ileri atacakken Kurt elini uzatıp kardeşinin kolunu tutarak onu durduruyor.

"Bu iş bitti, dostum." Kurt başını sallıyor, gözlerini endişeyle bana diyor. "Hadi ama. Başka biri gelmeden buradan gitmeliyiz."

Kyle kıpırdamıyor, bana nefretle bakmaya devam ediyor ve Kurt, Jace'in üzerinden atlayarak kardeşini itiyor. "Bunu başka bir güne sakla."

Kurt onu bardan iterken gözlerimi Kyle'inkilere kilitliyorum, kapı arkalarından kapandıktan sonra bile silahı havada ve onlara doğrultulmuş durumda. Hareket etmiyor, adrenalin beni hala sıkıca kavradığı için zorlukla nefes alıyorum. Jace'in barın zemininde durduğunu fark ediyorum ve gözlerimi ona çeviriyorum, kanaması olup olmadığını kontrol ediyorum ve barın etrafında yavaşça topallayarak bana doğru gelmesini izliyorum. Ona konuşmadığımı, hareket edemediğimi söyleyemiyorum.

Yanıma geliyor, yumuşak gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdükten sonra tekrar benimkilere bakıyor. "Benimle misin sarışın?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan başımı sallayarak onaylıyorum.

"Güzel." Vücudumun arkasında hareket ediyor, bir elini dirseğime doğru kaldırıyor ve diğer eliyle kalçamı kavlıyor. Denizden yayılan kokusu beynimdeki panik sisini biraz olsun dağıtıyor. "Eve gitmek ister misin? Biraz sigara içip birbirimizin beynini dağıtalım mı? Cehennem gibi bir gün oldu."

Onun sözleri ve bu andaki saçmalığı karşısında içimden hıçkırıkla kahkaha arasında bir şey kopuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim çatallaşıyor, başımı geriye eğip gözleriyle buluşuyorum. "Evet, Dawson, biliyorum."

"Güzel." Elini kolumdan yukarı kaydırıyor ve parmaklarını benimkilerin silahın üzerinde durduğu yerde birleştiriyor. "Bunu bırakmak istiyor musun?"

"Yapabileceğimden emin değilim." Parmaklarımı esnetmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Parmaklarım hareket etmiyor."

"Sorun değil." Bana gamzelerini gösterdi. "Seni tuttum." Diğer elini kaldırarak silahı sabitliyor ve parmaklarımı yavaşça çekerek silahı elimden alıyor. "Sözümü tuttum, değil mi?"

Silahı gözümün önünden çekip göremeyeceğim bir yere koyarken bir kez daha başımı sallıyorum.

"Ama bir dahaki sefere beni kurtarmaya gelmeden önce emniyeti çıkarmayı unutma, olur mu?"

Adrenalinin damarlarımdan tamamen çekildiği ve barın zeminine yığılıp kaldığım, hıçkırıkların içimi parçaladığı bir anda söyledikleri beni derinden etkiledi.

Bölüm 25

Günümüz

O uyurken Jace'e bakıyorum, dalgaların tekneyi yavaşça ileri geri salladığını hissederken, sanki dünyadaki en rahatlatıcı şeymiş gibi göğsünün sürekli inip kalkmasını izliyorum. Ve şu anda, Morrison'ların ona sopayla vurduğu kaburgalarındaki çürükler hala morarmışken... öyle. Her nasılsa, son birkaç gecedir ben kâbuslar içinde dönüp dururken o hâlâ kaya gibi uyuyor. Uyandım ve ona baktım, sadece nefes alışını izledim. İkimizin de hala burada olduğuna dair kendimi rahatlatmak için içimdeki sürüngene tamamen teslim oluyorum.

Teyzesinin Kyle ve Kurt için çıkardığı arama bülteni onları benim için yeterince hızlı bulamıyor. Görünüşe göre, hapisten yeni çıkmışken insanları yaralamakla tehdit etmek şartlı tahliye ihlali sayılıyormuş. Ve Jace... polisle işimiz biter bitmez bizi teknesine götürdü, denize açtı ve o günden beri her gün güneşi kovalıyoruz. O üç küçük kelimeyi bana hala söylemedi ama bunun onları hissetmediği için olmadığını biliyorum. Çünkü bana ihtiyacım olan zamanı hiçbir baskı altında kalmadan vermeye çalışıyor.

Çünkü o böyle biri. Birlikte olduğumuz kişi.

Gözlerinin kapaklarının altında ileri geri hareket edişini izliyorum, ifadesi yumuşak ve açık, dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalkarken tamamen rahat. Sanki rüyalarında bile yaramaz bir oyun oynuyormuş gibi. Bir an için onu Coop'un eskiden uykusunda nasıl görüldüğüyle karşılaştırmadan edemiyorum.

Biri karanlık bir gece, diğeri parlak bir güneş gibi çarpıcı bir tezat oluşturunyorlardı. Ve yine de... öyle anlar oluyordu ki, bir şeyin bana çarptığı ve ikisinin aynı olduğunu hissettirdiği açıklanamaz küçük durumlar. Dikkatsiz bir hareket ya da şakacı bir cümle. Bir elmacık kemiğinin kavisli çizgisi ya da gözlerin etrafındaki o çekim. Tanımlanamaz bir özleri çarpardı ve sadece bir saniyeliğine aynı maddeden yapılmışlar gibi hissederdim.

En hafif tabiriyle tuhaf bir duyuydu. O küçük deja vu anları.

Gözlerimi tekrar yan tarafını boyayan morluklara indiriyorum ve gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor. Battaniyenin kalçalarının üzerine serilmesiyle sopanın izleri tamamen görünür hale geliyor ve bunların ortasında çerçevelenmiş yara izi bakışlarımı üzerine çekiyor. Bir parmağımı kaldırıp tüy kadar hafif bir dokunuşla düzgün çizgide gezdiriyorum ve bu yara izinin de geçen günkü gibi korkunç bir şiddet olayından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum. Derin bir esneme onu terk ediyor ve gözlerimi yukarı çekerek onun çırpınarak açıldığını görüyorum.

Uykulu gözleri bana dikildiğinde yüzünü yumuşak bir gülümseme kaplıyor ve uzanıp saçlarımın uçlarını parmaklarının arasında kaydırıyor. "Hey, sen."

Dudaklarımı bükerek ona gülümsemeye çalışıyorum ama ancak yarısına kadar gelebiliyorum. "Hey."

"Ne ayaktasın?" "Çok olmadı."

Gözleri bir an yüzümü tarıyor, kaşları düşüyor. "Yalancı."

Omuz silkerek karşılık veriyorum, onun benim için ne kadar önemli olduğunu yeni yeni anlamaya başlamışken birbirimizi kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olmamızın üstesinden gelmemin bir dakika alacağını biliyorum.

Gözlerimi tekrar yan tarafındaki yara izine indirerek parmağımı tekrar üzerinde gezdiriyorum. "Burada ne oldu?"

"Hmm." Uzanıp ellerini belime doluyor, beni kendine doğru çekiyor ve bir bacağı benimin arasına kaydırıyor. "Geçen yıl Donanma'dan bir arkadaşımın bekârlığa veda partisi için NOLA'ya giderken bir trafik kazası geçirdim."

Gözlerine bakıyorum, düşünceyle midem yine bulanıyor. "Kötü müydü?"

Ağzını açıyor ama tereddüt ediyor ve yaşadığımız onca şeyden sonra beni daha fazla korkutmak istemediğini görebiliyorum.

"Kötü müydü?" Sanırım.

"Evet." Başını sallıyor. "Çok kötüydü. Bir kavşakta on sekiz tekerlekli bir araç bana çarptı. Kolumu kırdı, kafatasımı ve uyluk kemiğimi çatlattı. İç yaralanmalar nedeniyle birkaç gün komada kaldım ve yepyeni bir karaciğerin yarısıyla uyandım." Gamzeleri parlıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Yani sanırım bir bakıma, orada sıfırdan başlamak gerektiği için kurtuldum, değil mi?"

Onu uyarmak için gözlerimi kısıyorum. "Bunu hafife almaya çalışma. Sadece yarım karaciğerin mi var?"

Dramatik bir düşünceyle gözlerini yukarı kaldırıyor. "Şimdiye kadar muhtemelen bir karaciğerin yüzde yetmişi kadar büyümüştür, yani... temelde bütün bir karaciğer."

"Komik değil. Komik değil." Her kelimeyle birlikte koluna vurarak ne demek istediğini anlatmaya çalışıyorum. "Sadece kısmi karaciğeri olan biri için çok fazla içiyorsun!"

Kollarını bana sıkıca sararken yumuşak bir kahkaha atıyor. "Kazadan yaklaşık bir ay sonra normal işlevine döndü. Tamamen iyiyim."

Ona şüpheli bir bakış attıktan sonra elimi kaldırıp başparmağımı gamzelerinden birinin üzerinde gezdiriyorum. "Kendine daha iyi bakmalısın, Dawson."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve şakacı gözlerle beni süzüyor. "Beni yapacak mısın, Delacroix?"

"Eğer mecbur kalırsam."

"Kulağa hoş geliyor." Bacağını benimkinin arasına doğru kaydırıyor, bana doğru bastırıyor ve dudaklarıma bir öpücük daha bırakıyor, bu sefer yavaş ve alaycı. "Bu arada 4 Temmuz kutlu olsun. Partiye hazır mısın?"

Dudaklarından geri çekiliyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Hâlâ bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Bu mükemmel bir fikir," diye savunuyor, ellerini kıcıma doğru kaydırırken dün geceki tartışmamızı mükemmel bir şekilde taklit ediyor.

Bugün sadece 4 Temmuz değil, aynı zamanda Tiff'in doğum günüydü, bu da sahilde büyük bir parti planlandığı anlamına geliyordu. Landing Point standartlarına göre büyük bir partiydi. Los Angeles'ı aldığımızda Jace'in biraz şok olacağından şüpheleniyordum. Ne olursa olsun, barda olanlardan sonra kendimizi partinin ortasına atmanın berbat bir fikir olduğunu düşünüyordum. Jace aynı fikirde değildi.

Kıçımı kavrayarak beni kalçasının üzerine çekiyor. "Saat kaç bu arada?"

"İki gibi," diye . "Zaten geç kalacağız."

"Gel hadi." Başını boynuma doğru soktu. "Şehirdeki her polis onları arıyor ve buna ihtiyacımız var. Kendimizi bırakıp eğlenmek için. Etrafta bu kadar insan varken bir şey yapamazlar." Bir elini kaldırarak saçlarımı yana doğru itiyor ve köprücük kemiğimi yavaşça öpmeye başlıyor. "Hatta ben çoğunlukla ayık kalacağım, böylece sen de gönlünce içebilirsin." Aletini bana doğru itiyor, sesi yumuşak çıkıyor. "Lütfen, Ellie... bugün benimle oyna."

"Ugh! İyi." İnledim. "Ama sadece bana o çekilmez ismi söylemeyi kesersen."

Bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor ve o şakacı gözlerini benimkilere dikeyor. "Asla."

Sahilde kumların üzerinde yürüyorum, etrafım Landing Point kasabasında var olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla insanla çevrili. Tiff kelimenin tam anlamıyla kendi yaşına yakın herkesi davet etmiş olmalı. Sahil boyunca dizilmiş fiçılar, içki şişeleri ile açık soğutucular ve bir yerlerde hoparlörden bangır bangır çalan müzikle eğlence tüm hızıyla devam ediyor. Beyaz yüksek bacaklı bikiyimle yanlarından geçerken bir grup erkeğin gözlerini üzerimde hissediyorum ve bir şey söylemeleri için onlara meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

Jace ve ben buraya geldiğimizde Zane hemen ayağa fırlamış ve Morrison kardeşler hakkında ne haltlar karıştırıldığını öğrenmek istemişti. Ben de Tiff'i bulup burada olduğumuzu haber vermek için gönüllü olmuştum. Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirirken, kumralın birkaç grup insanı salladığını gördüm ve o yöne doğru ilerlemeye başladım. Kalabalığın arasından ilerliyor ve hedefimi görmeden önce defans oyuncusu olması gereken bir çiftin arasından geçmek için vücudumu yana çevirmek zorunda kalıyordum.

Arkasından yaklaşıp ellerimi gözlerinin üzerine koydum. "Tahmin et kim?"

Bir çığlık havayı delip geçiyor ve kollarını bana doluyor. "Olanlardan sonra hepinizin gelmeyeceğinden ."

"Ve doğum gününü kaçırayım mı?" Suçlulukla alay ediyorum. "Asla."

Jace'in benim sızlanmalarına kulak asmaması gerçekten de iyi bir şeydi.

"Benimle bir doğum günü çekimi yapmalısın!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, mavi

Gözleri heyecanla parlıyordu ve çoktan parlamıştı. "Ya da iki!"

"Tabii ki." Gülüyorum. "Ama sonra seni Jace'e teslim edeceğime söz verdim." "O bekleyebilir." Soğutucuya dönmeden önce bir kez daha hopluyor.

Grubun geri kalanına bakarak Jared ve Tommy'ye dostça bir selam veriyorum, sonra gözlerim Sam'e takılmadan önce tanımadığım birkaç kişinin üzerinden atlıyorum. Kırmızı ipli bikinisinin içinde iğrenç bir şekilde bakarak grubun karşısında duruyor, kalçası kalkık ve cömert varlıkları tam teşhirde. Ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum ve parmaklarımı oynatarak selam veriyorum, yanaklarının kızarmasından fazlasıyla zevk alıyorum.

"Tekila, tamam mı?"

Gözlerimi tekrar Tiff'e çevirdiğimde, ona küçük bir gülümseme vermeden önce sadece bir saniye duraksıyorum. "Evet, tekila harikadır aslında."

İçkiyi bana uzatıyor ve ben geri atmadan önce kadehlerimizi tokuşturuyoruz, bu kadar uzun bir aradan sonra topraksı tadı daha çok takdir ediyorum.

Bitirdiğimizde Tiff'in gözleri benimkilerle buluşuyor, yaramazlık dolu ve bana bir an için kuzenini hatırlatıyor. "Bir tane daha mı?"

"Bir tane daha." Sırıtiyorum.

Jace, kalbimin içeriğini söyledi.

Jared gelip Tiff'in boynuna bir kolunu doluyor, o da içkiyi dolduruyor. "Landing Point'i nasıl buldun, El?"

"Jared belediye başkanının oğlu." Tiff kıkır kıkır gülüyor. "Yani her yeni insanın kasabanın tadını çıkarmasını sağlamanın onun görevi olduğunu düşünüyor."

"Bu harika." Ona dürüstçe cevap veriyorum. "Beklediğimden çok daha iyi."

"Gerçekten mi?" Sam'in alaycı sesi duyulur. "Çünkü geçen gün Jace'i neredeyse öldürttüğünü duydum."

Başımı ona doğru çevirerek, gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. "Yaptın mı?" Sahte bir düşünceyle başımı eğiyorum. "Bu çok ilginç. Güncelleme için teşekkürler."

Tiff'in elindeki iğneyi alıp başka bir şey söylemeden geri fırlatıyorum. Ona daha fazla bilgi verip kasabanın dedikodusuna katkıda bulunmaya gerek yok. Ayrıca, bu deneyimi yeniden yaşamak da istemiyorum.

Shot bardağını soğutucunun üstüne bırakıp kolumu Tiff'in koluna doluyorum. "Hadi, kuzenin bekliyor."

Tiff ayak parmaklarının üzerinde yükselir ve Jared'in yanağına bir öpücük kondurur. "Geri döneceğim." Kolumu onunkine dolayarak Jace'i bıraktığım yere doğru geri gitmeye başlıyorum. Kalabalığın arasından geçerek geri dönme sanatı biraz daha uzun sürdü. başka bir kişi içinde Çekici Şimdi. Biz Sonunda yapmak aracılığıyla ve Jace'e geri dönen patikada baskıcı bir kabarma olur ve Tiff hüznle iç çeker.

"Biliyor musun, hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir." Kalçamla kalçama vuruyor, neredeyse tökezliyor. "Ama belalı bir kuzenle yetineceğim."

Ona gözlerimi deviriyorum, kumda duran bir şişenin etrafından dolaştığımızdan emin oluyorum ve rahatsız edici bir şekilde mırıldanıyorum. "Kendini aşma."

"Hadi ama!" diye inliyor. "Birlikte mükemmelsiniz. Küçükken sahip olduğum Barbie ve Ken'in küçük plaj versiyonları gibi."

"Saçmalıyorsun."

"Oluyor." Ellerini birbirine vurup kolumu sarsıyor. "Jace gitarını getirdi mi? Ona doğum günüm için istediğim tek şeyin daha sonra çalması olduğunu söyledim."

"Evet, arabada bıraktı-"

Sözlerim yarıda kesiliyor ve Jace'in kahkahalar içinde başını arkaya atmış, şen şakrak, lüleli sarışın bir kızın elini omzuna atmasıyla duruyorum. Zane ve Andrea biraz ötede durmuş, kumun üzerine sandalyelerini koymuşlar. Gözlerimi kısarak Jace'in hemen kibarca bir adım geri çekilmesini ve kızın elini usulca teninden indirmesini izliyorum.

"Kim o?" Tiff'e başımı onlara doğru sallayarak soruyorum ve kızın gülümsemesini, bir parmağını kaldırıp saçlarından biriyle oynamasını izliyorum.

"Oh, bu Alyssa, Jace ve o eskiden-" Durdu. "Uh, eskiden takılırdık."

Eminim delinmiş siki içindeyken .

Şimdi de sahiplenici bir tipe mi dönüşüyorsun, El?

Tekrar yürümeye başladığımda kaşlarım düşüyor, geçmişteki kaçamaklarının bolluğundan ve göğsümü dolduran sahiplenmeden rahatsız oluyorum. Jace beni hemen fark ediyor ve şımarık sarışından uzaklaşarak bana doğru bir adım atıyor ve dudaklarına bir öpücük kondururken o lanet gamzelerini gösteriyor. Başını kaldırıp bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekip çenesinin altına sıkıştırırken gözlerimi sarışına çeviriyorum. Yüz ifadesi hızla kederli bir hal alıyor ve bize bakarken gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum.

Jace uzanıp Tiff'in saçının tepesini karıştırıyor. "Mutlu yıllar kuzen."

"Geldiğin için çok mutluyum!" Tiff haykırıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Sırtıma doğru omuz silktiğini hissediyorum. "Yıpranacak kadar kötü değil. Ve bunu hayatta kaçırmazdım." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "El, bu Alyssa. Alyssa, bu El."

Ne oluyor lan?

El mi? Sadece El mi? Gerçekten

sadece kadar mı? "Tanıştığımıza

memnun oldum."

Küçük, şımarık sarışın bana gülümsüyor ve ben de karşılık olarak dudaklarımı bükmeyi başarıyorum. "Aynı şekilde."

"Alyssa bir sonraki kasabada yaşıyor," diye açıklıyor Jace. "Okullarımız aslında büyürken büyük rakiplerdi."

"Hmm. Bu güzel."

Garip bir sessizlik çökerken gözlerimi kıza dikiyorum ve bir saniye sonra kız bakışlarım altında kıpırdanmaya başlıyor. Kesinlikle bir Sam değil ve gayet iyi bir kıza benziyor ama... Gerçekten umurumda değil. Ona dokundu, bir geçmişleri var ve gitmesi gerekiyor.

"Ah... yani," diye başlıyor Tiff beceriksizce. "El gitarı getirdiğini söyledi, Jace?"

"Evet..." Jace havadaki gerginliği fark ederek boğazını temizler. "Evet. Yaptım."

Küçük, şımarık sarışın kıpırdamadan önce bir saniye daha kumda kıpırdanır. "Tamam, sanırım sonra görüşürüz, Jace?" Tiff'e döner. "Bu arada doğum günün kutlu olsun!"

Tiff sarılmayı kabul ediyor ve gözlerini endişeyle bana dikeyor.

"Teşekkürler." "Görüşürüz, Alyssa."

Hayır, kesinlikle yapmayacaksın, Jace Dawson.

Alyssa'nın uzaklaşmasını izliyorum, Tiff ise Jace ve benden başka her yere bakarak bıraktığı yerden kumda gergin adımlarla yürümeye devam ediyor. Son küçük sarışın lüle kalabalığın içinde kaybolur kaybolmaz dönüp Jace'in kollarından sıyrılıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"El?"

Kafasını şaşkınlıkla bana doğru eğdi. "Sarışın mı?"

"El?!" Omzunu itiyorum. "Sen lanet bir aptalsın, Dawson." Bununla birlikte, beş yaşında bir çocuk gibi dönüp Andrea ve Zane'e doğru tepiniyorum ve Jace'i kuzeniyle birlikte tam olarak neden aptal olduğunu anlamaya bırakıyorum.

Zane ve Andrea açılır sandalyelerinde oturuyorlar, gözleri benim üzerimde ve benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenmiş göründüklerinden az önce ne olduğunu anladıklarını tahmin ediyorum.

Önlerinde duruyorum, birkaç derin nefes alıyorum ve başımı kaldırıyorum, bir parça saygınlığımı korumaya çalışıyorum. "Tekilanız var mı acaba?" Ben bu kız değildim. Hayatımda hiçbir zaman sahiplenilmekle ilgili bir sorunum olmamıştı ve bu beni tamamen keyifsiz hissettiriyordu.

"Var." Andrea bana küçük bir gülümseme veriyor, yanındaki soğutucuyu açıyor ve şişeyi bana uzatıyor.

Şişenin güzel bir añejo olduğunu gördüğümde kaşlarım havaya kalktı ve tamamen şok oldum. "Etkilendim." Kapağı çevirip bir yudum almadan önce teşekkür etmek için şişeyi onlara doğru eğiyorum. "Añejo genellikle kimsenin ilk tercihi değildir."

Andrea davranışım karşısında yüzünde beliren gülümsemeyi gizlemek için bardağını kaldırıyor. "Zane tekila içiyor."

Şişeyi ona uzatıp bir yudum almasını teklif ediyorum, o da başını bana doğru eğerek alıyor. "Olay nedir?" Sesi eğlenerek çıkıyor ve kız arkadaşının aksine yüzündeki gülümsemeyi gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Gözlerimi ona diktim. "En iyi arkadaşın bir erkek fahişesi."

Gülüyor ve bir yudum alıyor. "Sanırım artık ıslah olmuş erkek fahişesi terimini tercih ederdi ve sen bunu zaten biliyordun."

"Bana karşı mantıklı olma, Zane." Şişeyi geri verdiğinde alıyorum ve elinin iç kısmında yeni bir dövme görüyorum, mide patlamasında bir havai fişek. "Uygun." Dövmeye başımı sallayarak alay ediyorum. "Ne zaman yaptırdın bunu?"

Ben bir yudum aldıktan sonra elini açıp dövmeye bakıyor ve gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Birkaç gün önce yaptırdım."

"Yani... kendin gibi mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Buranın yüz mil çevresindeki tek dövme sanatçısı benim, bu yüzden güzel bir ek iş."

Gözlerimi vücudunu kaplayan, bazıları diğerlerinden kesinlikle daha az profesyonel görünen çok sayıda dövmenin üzerinde gezdiriyorum ve ona eğlenceli bir sırtış atıyorum. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Hey," diye homurdanıyor. "Yargılama. Sanki ilk öğrendiğinizde tuvaliniz olmak için sokakta sıraya giren insanlar var."

Bir kahkaha atarak bir yudum daha alıyorum ve ona başımı sallıyorum. "Sanmıyorum."

Şişeyi Zane'e geri veriyorum ve Jace'in arkamdan gelip kalçalarımı kavradığını ve başını benimkinin yanına indirdiğini hissediyorum. "Kıskandın mı sarışın?" diye fısıldıyor, sesi alaycı.

Gözleriyle buluşmak için başımı çeviriyorum ve ona sinirli bir bakış atıyorum. "Hayır. Ama geçmişteki kaçamaklarının çokluğu." Parmaklarımı havaya kaldırarak şımarık bir hava atıyorum. "Uğraşmak zorunda olduğum şey biraz can sıkıcı olmaya başladı." "Ah, ama." Gamzeleri parlıyor ve bana şakacı bir şekilde bakıyor. "Alyssa o kadar da kötü değil."

Kollarını itiyorum ve mizahsız bir kahkaha atıyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bunu öylesine söylemedi.

Jace gözlerini bana dikeyyor, bir adım öne çıkıyor ve az önce aramıza koyduğum mesafeyi kapatıyor. "Yani bana birkaç hafta sonra Los Angeles'a gittiğimizde eskiden yattığın insanlarla karşılaşmayacağımızı mı söylüyorsun?"

Zane'in mırıldanmadan önce arkamda bir şeylere boğulduğunu duyuyorum. "Kötü hareket, kardeşim. Kötü hareket."

Derin bir nefes alarak daha da yaklaşıyorum ve başımı kaldırıp hain bir bakış atıyorum. "Şu anda senden nefret ediyorum."

Havai fişek gözleri bir saniyeliğine benimkileri delip geçiyor, sonra dudaklarında bir sırıtma belirliyor ve başını sallıyor. "Hayır, değilsin." Bedenlerimizi birbirine bastırıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Senin olduğumu bilmeleri için beni yalamak ister misin?"

"Ugh!" Göğsünü itiyorum. "Dayanılmazsın."

Jace başını Andrea ve Zane'e çevirir. "Birazdan döneriz." Sonra eğilip beni omzunun üzerinden atarak ve uzaklaşmaya başlarken seslenerek beni şok ediyor. "Sarışının sakinleşmeye ihtiyacı var."

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Günümüz

Jace'in omzu karnıma saplanırken insanların yuhalama ve bağırma sesleri havayı dolduruyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen, Dawson?" Nefes nefese kaldım.

"Seni gerçekten neyin sinirlendirdiğini anlamak için bir mola veriyoruz."

"Hem de nasıl." Dalgaların yaklaştığını duyduğumda uzanıp kıçına şaplak atıyorum, bacaklarımı işe yaramaz bir şekilde tekmeleyerek beni yere bırakmasını sağlamaya çalışıyorum.

Uzanıp sırayla kıçıma şaplak atıyor. "Haklısın, Ellie. Öyleyiz." "Bana böyle hitap edemezsin!"

"Evet, ." Kıçımı tekrar tokatlıyor ve kaçmaya çalışan protesto çığlığını bastırmak için dudağımı ısırıyorum, intikam için kuma bakmakla yetinmek zorunda kalıyorum.

Okyanusa vardığımızda ayaklarının altındaki kumun çamurlu suya dönüşmesini izliyorum ama o yine de devam ediyor. Su başımın hemen altına gelip beline vurana kadar durmuyor. Ancak o zaman beni omzunun üzerinden kaldırıyor ve vücudundan aşağıya doğru kaydırıyor, ellerini dizlerimin altından geçirerek beni kendisine doğru tutuyor.

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Sakin ol, çok komik."

"Biraz yalnız kalabiliriz diye düşündüm." Dudakları seğiriyor ve başını benimkine yaklaştırmıyor, gözleri yumuşak ve arıyor. "Şimdi bana orada seni gerçekten neyin üzdüğünü söyleyecek misin? Çünkü seni tanıyorum ve daha fazlası var."

Gözlerimi onunkilerden ayırıp suya bakıyorum, kalbimin göğsümde rahatsız edici bir şekilde yer değiştirdiğini hissediyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sonunda iç çekerek itiraf ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen yaz..." Başımı sallıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Geçen yaz normal bir ilişkiden başka bir şey değildi ve ondan önce hiç ilişkim olmamıştı, bu yüzden bunun nasıl yürümesi gerektiğini bilmiyorum."

Alt dişlerinin arasından geçiriyor ve saklamaya çalıştığı sırtışı görebiliyorum. "Bana biraz daha fazla bilgi vermen gerekecek."

"Sen-" Başlıyorum ve sonra gözlerimi kendime çevirerek nefes alıyorum. "Beni El olarak tanıtmıştın."

"Evet mi?" Kelimeyi uzatıyor, başını soru sorar gibi bana doğru eğiyor. "Sadece El."

O an anlıyorum ve yüz ifadesi gevşiyor. "Oh." "Sadece üç gün önce söyledin, biliyorsun, o kelimeleri, ki biliyorum demek istedin." Aceleyle çıktım. "Yani. Ve senden bunları tekrar söylemeni istemiyorum, konu bu değil. Ama bugün ben sadece... El."

"Anlıyorum." Saklayamadan bir an için gamzeleri parlıyor. "Dinle... bu işte yeni olan tek kişi sen değilsin. Özür dilerim, kız arkadaşım olduğunu söylemem gerektiğini düşünemedim?" diye tahmin ediyor.

Ona başımı sallayıp gözlerimi kaçırıyorum, tüm bu çileden fazlasıyla utanıyorum.

Bir elini çeneme götürerek gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyor. "Hâlâ ciddiym. Anlıyor musun? Bu kelimeler. Sadece sana vermeye çalışıyorum..."

Başımı sallıyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Biliyorum." Çünkü biliyorum, bana her baktığında, benimle ilgilendiğinde, benimle oynadığında bunu görüyorum.

"Yine de önemseydiğini bilmek güzel." Bana hınzırca sırıtıyor. "Seni bu kadar sahiplenici görmek çok seksi."

Ona hakaret edercesine bakıyorum. "Tabii ki umurumda!"

Ama bu konuda pek sesin çıkmadı, değil mi El?

"Güzel." Dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor, alaycı bir şekilde çekiştiriyor ve ellerini kığıma götürerek beni kendisine doğru itiyor. Omuzlarını kavrayıp kendimi ona doğru iterken ne kadar sertleştığını tam olarak hissetmeme izin veriyor. Başını kaldırıp saf yaramazlık dolu gözlerle bana baktıktan sonra bir elini aşağı indirip parmağını amımın üzerinde ileri geri kaydırıyor. "Benimle biraz pervasız olmak ister misin?" Dudaklarını tekrar benimkilere daldırıyor, parmaklarını mayomun altından geçiriyor ve iki tanesini içime sokuyor. "Küçük bir sahneye neden olmak mı?" Dişlerini çene çizgimde gezdirip ağzını kulağıma götürürken bir yandan da klitorisime bastırınca nefesim kesiliyor. "Onlara tam olarak kime ait olduğumu göstereyim mi?"

Ellerimi saçlarına götürüyorum, çekiştiriyorum ve başını yeterince kaldırmasını sağlıyorum, böylece ona kendi parlak gülümsememi verebiliyorum. "Her zaman, Dawson."

"Siktir." İnliyor, gözleri harikulade bir bakışla yüzümde geziniyor, sonra elini amımdan kaldırıp aramıza uzanıyor ve

Mayosunun iplerini sikini serbest bırakacak kadar gevşetiyor. Mayomu hızla yana itiyor ve içime sertçe girmeden saniyeler önce sikini girişime doğru hareket ettirdiğini hissediyorum. Nefes nefese kalmama ve omuzlarını kavramama neden olan güçlü bir hareketle eve çarpıyor. Vücudum bir an için en iyi şekilde uyum sağlamaya çalışırken dudağımı ısırıyorum. Gözlerimi omzunun üzerinden kaydırduğım da, sahildeki insanların bize meraklı bakışlar attığını görüyorum ama çok uzaktalar ve ben de şehvetin sisinde kaybolmuşum.

Jace kalçalarını yukarı yuvarlayarak tekrar içime giriyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Bizi izliyorlar mı?" Sesi alçak ve samimi çıkıyor, bana karşı öğütüyor, daha derine itiyor, piercing'inin içimin en derin kısmına çarpmasını hissetmeme izin veriyor.

"Evet," diye kekeliyorum, iki elini de tekrar kıcıma götürüp bu sefer bana çarpmak için kaldıraç olarak kullanmadan önce. "Siktir! Evet."

"Hmm." Tekrar sertçe itiyor ve ellerini mayomun arkasına kaydırmadan önce kulağımın altındaki deriye nazik bir öpücük bırakıyor. Parmaklarını çıplak kıcımın üzerinde gezdirdikten sonra bir tanesiyle bastırıyor ve dar girişime itiyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Aman Tanrım," diye inliyorum dudağımı tekrar ısırmadan önce. Biliyorum, ama lanet olsun, hiç...

Tekrar içime giriyor, parmağıyla baskı uygularken klitorisimden zevk kıvılcımları çıkarıyor. "O sahildeki herkesin muhtemelen şu anda sikimin içinde olduğunu tahmin ettiğini bilerek mi?"

Başımı göğsüne gömüyorum, ihtiyaçtan o kadar kıvrılmışım ki neredeyse titriyorum. "Siktir, evet." İç kaslarımı onu azarlaracasına sıkıyor ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. "Bayılıyorum buna. Tamam mı? Hepsini."

İçinden hafif bir kahkaha geçiyor ve parmağını kaldırıp elini geri kaydırarak kıcımın etini kavriyor. "Bunu başka bir güne saklayalım."

Sonra ciddi bir şekilde içime girmeye başladı, nefes nefese kalmama ve küfretmeme neden olan acımasız bir hız belirledi. Kendimi onun sikinin üzerine getirmek için kaldıraç olarak omuzlarındaki tutuşumu kullanıyorum, hareketi tekrar tekrar, her seferinde bir öncekinden daha sert bir şekilde tekrarlarken ikimizin de inlemesini sağlıyorum. İçimdeki her şey, insanların yüzeyin altında neler olduğunu göremeden bizi görebileceği gerçeğiyle daha da artıyor ve kendimi o görkemli sınırın üzerine çıkmaya başlamadan önce sadece birkaç dakika daha var. Zevk içimdeki her şeyi sıkılaştırıyor ve o kulağıma fısıldarken amımı onun sikinin etrafına kilitliyor.

"Ben sana aidim, Ellie. Bundan asla şüphe etme." Dudaklarını çene çizgimin üzerinde gezdiriyor. "Bir bakıma hep öyleydim." Göz göze geldiğimizde, alışılmadık derecede ciddi gözlerle bana bakıyor ve burnunu benimkine sürüyor. "Ben seninim. Başka kimsenin değil."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve orgazm içimde paramparça olurken ağzına doğru haykırıyorum. Vücudumdaki her kası kilitliyor ve mucizevi bir salıvermeyle beni özgür bırakıyor. Jace'in vücudunun benimkine karşı sarsıldığını hissediyorum, bir saniye sonra beni kenardan takip ediyor, bir lanetle kendini içime boşaltıyor ve kollarımı ona sıkıca sarıyorum, onu olabildiğince yakın tutuyorum. Başımı göğsüne yaslayıp bir elimi saçlarının arkasına götürüyorum ve nefes alış verişimiz düzleşirken birkaç gevşek telle oynuyorum.

Jace bir eliyle saçımı çekiştiriyor, ben de başımı kaldırıp yüzündeki mutlu sırıtışı görüyorum, gözleri sevinçle parlıyor. "Sanırım hakkın iyice ortaya çıktı."

Ona şımarık bir sırıtma fırlatıyorum, her türlü tatmin olmuş hissediyorum. "Evet, seni yalamaktan biraz daha fazlasını yaptım." Dudaklarımı onunkilere doğru kaldırıyorum ve o da öpücüğüme gülüyor.

"Öyle yaptın." Dönüp omzunun üzerinden bakıyor, sesi isteksiz çıkıyor. "Geri dönmeliyiz."

"Doğru," diye espri yapıyorum. "İçmem gereken bir şeyler var."

Bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Seni omzumda taşımamı ister misin?"

Gülerek omuzlarını itiyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Sanırım idare edebilirim."

Bir sonraki saniyede ellerini altımdan çekip suyun altına düşmeme izin veriyor ve ben debelenmeye başlayıp sıçrayarak yukarı çıkıyorum. Jace'in kahkahalar atarak başını geriye attığı görüntüsü beni selamlıyor ve ben ona tehlikeli bir şekilde bakarken melodik ses havayı dolduruyor.

"Komik değil, Dawson!"

"Hadi, sarışın." Başını sahile doğru eğiyor. "Gidip sana şu içkiyi getirelim."

Kumsala geri yüzüyoruz, yol boyunca su sıçratıp oynuyoruz, ta ki suyun azalması bizi ayağa kalkmaya zorlayana kadar. Kıyıya bakıp Tiff'in kollarını kavuşturmuş bize dik dik baktığını görmeden önce her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için mayomu kontrol ediyorum. Ona doğru yürürken dudaklarım seğiriyor, kendimi annesinden azar işitmek üzere olan yaramaz bir çocuk gibi hissediyorum.

"Fikrimi değiştirdim." Suyu arkamızda bırakırken gözlerini kısıyor ve aramızda gezdiriyor. "Doğum günüm için ne istiyorum biliyor musunuz? Siz ikinizden istediğim tek şey?"

Dramatik bir şekilde duraklıyor ve Jace'in zapt etmek zorunda kaldığını bildiğim kahkahayı neredeyse hissedebiliyorum. Tiff biraz daha muhafazakâr ve öğleden sonra barda yaptığımız şipşaklardan pek hoşlanmıyor.

"İkinizin yapmayı çok sevdiği aleni seksi daha fazla görmek ya da duymak zorunda kalmamak için!" Yanından geçen birkaç kişinin dikkatini çekerek çığlık atıyor. "Seni neredeyse duyabiliyordum, El! Sanki sahildeki herkes biliyordu!"

Jace kahkahasını bir öksürükle bastırıyor ama ben sadece kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yani?" Aklını başından almaya kararlı bir şekilde meydan okuyorum.

Herkesin dünya görüşünü genişletecek birine ihtiyacı vardır, değil mi?

"Yani!?" Kaşları düşüyor ve bir an için ağzı balık gibi açılıyor. "Yani, yani..."

Gerçekten umursamadığımı fark ettiği anı görebiliyorum ve çenesi düşüyor, şaşkınlık yüzünü doldururken orada kalıyor.

Gülümseyerek başımı geriye attım ve elini tutmak için uzandım. "Hadi, Tiff." Çekiştiriyorum ve onu benimle birlikte sahile doğru çekmeye başıyorum. "Sana hayat ve tekila yudumlamak hakkında biraz bilgi vereyim."

Sonraki iki saati Tiff'e aņejo'yu nasıl düzgünce yudumlayacağını öğreterek ve onu siklememe sanatında eğiterek geçiriyorum. Andrea'yı işin içine çekerek, erkek arkadaşının tekilasını ve sandalyelerini bu küçük öğleden sonra özel içkisi için çalışıyorum. Ayrıca ondan ve aramızdaki yeni kadın arkadaşlığından hoşlanıyorum. Tiff'in ağzının kaç kez şok içinde açıldığını ve içtiğimiz tekila arttıkça kahkahalarımızın giderek yükseldiğini sayamıyorum.

Jace'in gözlerini hissedebiliyorum ve Tanrı korusun, bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı onun nerede olduğunu bildiğimden emin oluyorum. Kalabalığın arasından göz göze geldiğimizde birbirimize attığımız mutlu bakışlar ruhumu ısıtıyor, beni hafif, rahatlamış ve... sevilmiş hissettiriyor. Tamamen güvende ve sevilmiş.

Jace hayatıma girmeden önce, bir parçam mutsuzluğumun içinde yaşamaktan memnundu. Eğer bu acıyı kaybedersem Coop'un anısını da tamamen kaybedeceğimden korkuyordum. Ama Jace... O hayatıma girmiş ve bu şekilde yaşamayı imkânsız hale getirmişti. Bana neyi kaçırdığımı göstermiş, iyileşme yolunu işaret etmiş ama nihayetinde seçimi yine de bana bırakmıştı. Jace'in duvarlarımın arasından kayıp gitmesine izin veren şey de buydu.

fark ettim. Her zaman seçimi bana bırakırken, bir şekilde ışıktan başka bir şeyi seçmemi imkânsız hale getirdi. Ama o.

Coop'un kapımı tekmeleyip kıracağı yerde, şakacı bir şekilde kilitlerimi açıyordu.

Kalabalığın daha yerel bir karışma dönüşmesini izliyor ve günün son ışıkları altında tekilamı yudumluyorum. İçimdeki bütünlük hissine sessizce hayret ediyorum. Buraya tekrar gelebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Tiff, Jace'in şarkı söyleme sözünü hatırlayıp bir havai fişek gibi patladığında, ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Oops.

"Kuzenim şarkı söyleyeceğine söz verdi!" Ben bardağıma kıkırdarken ve Andrea başını sandalyesinin kenarına yaslayıp bize tepeden bakarken, o ellerini sörf tahtasındaymış gibi uzatıyor.

"Hadi, El!" Ayağa kalkmam için bana dramatik bir şekilde el sallıyor. "Kalk! Kalk! Ken'i bulmalıyız."

Andrea gözlerini bana dikti, kızıl saçları kumda sallanıyordu. "Ken mi?" "Barbie ve Ken, Andrea!" Tiff huffs. "Ayak uydurmalısın."

Tekrar kıkırdarak aņejo'mun son yudumunu içiyorum ve bardağı sandalyenin bardak tutucusuna bırakıp ayağa kalkıyorum. Dünya bir an için eğilip sallanıyor ve her şey kendini düzeltene kadar ayak parmaklarımı kuma gömüyorum. Hmm. Belki de spektrumun sarhoş tarafına düşündüğümünden biraz daha fazla yakınım. Spektrumlar, Tiff elimi tutup beni çocukların yakınlarda yaktığı şenlik ateşine doğru çekmeye başladığında bu düşünceyle mutlu bir şekilde kıkırdıyorum. Dostum, bir dahaki sefere Jace'le güneşin peşine düştüğümüzde tam spektrumlu bir fotoğraf çekmeliyim.

Tiff'in elini tutuyorum ve ona ciddi bir bakış atarak duruyorum. "Tam spektrumlu fotoğrafçılığı gerçekten seviyorum."

Yüzü şaşkınlıkla karışıyor. "Bu iyi mi?" "Değil mi?"

Başını sallıyor ve beni tekrar çekiştirmeye başlıyor. "Tabii. Her neyse."

Hüzünle iç çektim. "Yvie'nin bana filtrelerimi göndermesine gerçekten ihtiyacım var... Oh!" Duruyorum ve çocuklardan birkaç adım ötede bizi tekrar durduruyorum. "Birkaç hafta içinde eve gittiğimde onları alabilirim!"

"Bu harika." Bana gözlerini deviriyor ve Jace ile Tommy bize doğru yürürken dönüp parmağıyla Jace'i işaret ediyor. "Ken, şarkı söylemelisin."

Jace'e dönüp alt dudağımı dışarı çıkarmadan önce Tiff'e bir bakış fırlatıyorum. "Spektrumlarım ve filtrelerim onun umurunda değil."

Jace'in ağzı şaşkınlıkla aralanıyor ve gözleri gidip geliyor. "Siz ikiniz tam olarak ne kadar sarhoşsunuz?"

Ona şımarık bir sırıtma fırlatıp "Hiç de değil" diye cevap veriyorum, tam o sırada Tiff eğilip dizlerini tutuyor ve inliyor, "Siktir. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Tommy kıkırdıyor ve bakışlarımı tekrar Jace'e çevirmeden önce iri gözlerle Tiff'e bakıyorum. "Şey," diye detaylandırıyorum kelimeyi uzatarak. "Birinin ona dışarıdaki kuşlar, arılar ve tekila dünyasını öğretmesi gerekiyordu." Ona kazanan bir gülümseme veriyorum. "Ve sen de gönlümce dedin."

Jace bana gözlerini deviriyor, sonra sırtarak başını sallıyor ve omzunun üzerinden sesleniyor. "Jared! Kız arkadaşının oturması gerekiyor." Başını tekrar Tiff'e çevirdi. "Ve biraz su iç."

Jared Tiff'in yanına gidiyor ve onu kaldırıp kumun üzerindeki battaniyeye doğru yürütmeye başlamadan önce tatlı, aptal bir bakış atıyor. Birkaç adım uzaklaştıklarında başını kaldırıyor ve yürürken sesleniyor. "Şarkı söylemelisin Ken! Kusuyor olsam bile seni duymak istiyorum!"

Bir kez daha kıkırdıyorum ve Jace şaşkın bakışlarını bana çeviriyor. "Neden bana Ken diyor?"

"Belli değil mi?" Gözlerimi ona dikmeden önce soruyorum. "Spektrumlarım ve filtrelerim umurunda mı?"

Jace hafifçe gülüyor ve yakındaki bir soğutucuya doğru yürüyüp içinden bir su şişesi alarak bana getiriyor. "Senin spektrumlarını ve filtrelerini her zaman önemsiyorum, Ellie." Dudaklarını dudaklarıma değdirip su şişesini ellerime bastırırken sesi boğuk çıkıyor. "Ben cipten gitarımı alırken sen de bunu iç, olur mu?" Tommy'ye dönüyor. "Ben yokken ona göz kulak ol, tamam mı?"

Tommy başını sallar. "Tabii ki."

Jace uzaklaşmadan önce gözlerim Adonis kemerinin derin kesiklerine takılıyor ve manzaranın kaybolmasına üzülen iç geçiriyorum.

Bu gece o lanet V kesiğini yalayarak geçeceğim.

"Bu çok hoş." Tommy'nin eğlenen sesi duyuluyor ve başımı ona doğru çevirdiğimde gözlerim açılıyor.

"Oops."

"ama." Gülüyor. "Jace'in battaniyesini bulup oturalım."

Su şişesinden bir yudum alıyorum ve şenlik ateşinin etrafında Tommy'yi takip ediyorum. Sadece bir kez neredeyse tökezliyordum. Sam'in yanından geçerken ona şımarıkça sırıtmayı ve dilimi omzumun üzerinden dışarı çıkarmayı ihmal etmiyorum,

Tommy mavi bir battaniyenin önünde durduğunda hâlâ tadını çıkardığım bir şaşkınlık ifadesi kazanıyorum. O yanıma otururken ben de mutlu bir şekilde battaniyenin üzerine uzanıyorum.

"Jace bana geçen yılı Avrupa'da geçirdiğini söyledi, değil mi?" Tommy soruyor ve ben bir yudum daha su alırken başımı sallıyorum. "Ben de üniversiteden sonra sırt çantamla gezmiştim. Sen nereye gittin?"

"Hmm," diye düşünüyorum, kafamı kaldırıp izlediğimiz rotayı hatırlamaya çalışıyorum. "Arkadaşlarımla Berlin'den başladık, sonra Çek Cumhuriyeti'ne gittik çünkü annem oralıydı, sonra Avusturya, İtalya, Fransa ve İspanya'dan sonra İngiltere'ye geçtik. Sonra Norveç ve İsveç'e gittikten sonra Hollanda'ya uğradık." Tekila sersemliğiyle beynimi ateşlemeye çalışarak başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum ve ikimizin de iyiliği için geri kalanını kısaca özetlemeye karar veriyorum. "Ondan sonra Doğu Avrupa ülkelerine doğru ilerledik ve Yunanistan'da son bulduk." Gözlerimi tekrar Tommy'ninkilere çeviriyorum. "Biraz dolambaçlı bir yoldu ama işe yaradı."

Gülüyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "Kahretsin, demek hepsini gerçekten yaptın."

"İyi geçirilmiş bir yıldır." Ve çok ihtiyaç vardı.

"Katılıyorum. Yunanistan'a gittiğimde çok sevmiştim. Bitirmek için harika bir yer."

"Ah evet." Başımı salladım. "Yedim bitirdim, tüm o eski tarihin etrafında olmanın hayatınızı... Bilmiyorum, daha yönetilebilir, katlanılabilir kılan bir yanı var. Bitirmek için harika bir yerdi." Tekrar battaniyenin üzerine uzanarak, alacakaranlık gökyüzünde canlanmaya başlayan yıldızlara bakıyorum ve iç çekiyorum. "Ama aslında teknik olarak Kosta Rika'da başladım sanırım."

"Gerçekten mi?" Başını eğip bana bakıyor, kaşları düşüyor. "Nereye?"

Mırıldanmadan önce bir an duraksıyorum. "Cahuita."

Tommy'nin sessizliği uzun bir dakika sürüyor ve gözlerimi ona çevirdiğimde bakışlarını göğsümde buluyorum.

Merhaba, efendim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup kaşlarımı ona bakıyorum. "Tommy?"

"Uh." Bana baktı ve boğazını temizledi. "Pardon, hangi şehir demiştiniz?"

"Ca-hui-ta." Kıkırdayarak sesimi yükseltiyorum ve ateşe doğru bakıyorum, Jace'in sahilin daha yukarisından geri geldiğini görüyorum. "Karayıp Denizi'ndeki bu küçük köy."

"Doğru," diyor usulca, tekrar sessizliğe gömülüyor ve gözlerini tekrar göğsümde bulmak için arkama bakıyorum.

"Beni mi kesiyorsun, Tommy?"

Gözlerini şaşkınlıkla benimkilere çevirdi. "Ne?"

"Çünkü seni çok sevimli bulsam da..." Sırıttıyorum ve başımı Jace'e doğru sallıyorum. "Jace'in çoktan benim olduğunu söylediğine eminim... ve bu his karşılıklı."

"Um. Hayır." Beceriksizce gülüyor, gözlerini kaldırmadan önce bir saniyeliğine aşağı kayıyor. "Hayır. Üzgünüm." Jace'in şenlik ateşinin diğer tarafından nereye geldiğini görmek için başını çeviriyor. "Benim tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Tommy'nin ayağa kalkıp şenlik ateşinin etrafında hızla yürümesini, Jace'in önünü kesip kolundan tutmasını izliyorum. Ağzılarının hareket ettiğini görebileceğim kadar yakınlar ama ne konuştuklarını duyamayacağım kadar uzaktalar. Tommy gergin görünüyor, ağzı hızlı hareket ediyor ve gözlerini endişeyle bana doğru çeviriyor. Birkaç saniye sonra Jace gülerek başını arkaya atıyor ve başını tekrar aşağı indirirken ağzından çıkan "Asla olmaz" sözlerini net bir şekilde görebiliyorum. Tommy'nin dudaklarını birbirine bastırıp başını sallayarak uzaklaşmadan önce ona son bir kez bakmasını izliyorum.

Huh. Belki Tommy röntgencilik yapıyordur. Ve Jace ve ben biraz daha teşhirci tarafta olabilirken... Evet, onu bunun için gittiğini görmüyorum. Ya da ben, bu konuda. Şey, muhtemelen.

Jace gözlerini kısıyor ve bir süre Tommy'nin uzaklaşmasını izledikten sonra başını sallayıp şenlik ateşine geri dönüyor. Gözleri beni buluyor ve bir an dalmış gibi bakıyor, sanki bana bakıyor ama beni gerçekten görmüyormuş gibi. Soru sormak için başımı ona doğru eğiyorum ama o yine başını sallıyor, bana küçük bir sırıtış atıyor ve elini kaldırarak Tommy aklını kaçırıyormuş gibi bir hareket yapıyor. Başımı sallayarak şenlik ateşinin yanına gelmesini izliyorum ve ateşin diğer tarafına oturduğunda şaşırıyorum. Gitarının kutusunu açıyor, dışarı çıkarıyor ve kuma yerleşirken birkaç tele dokunuyor.

Başını kaldırdığında gamzeleri parlıyor, şakacı gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Hey, sarışın," diye sesleniyor, alt dudağını dişlerinin arasından çekerek. "Dikkatini verecek kadar ayık olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü bunun üzerinde çalışıyordum ve kaçırırsan yazık olur."

Oh. Oh. Benim için sahne alıyor.

Dudaklarım sırtarak yukarı doğru seğiriyor ve doğrulup tüm dikkatimi ona veriyorum. "Seninleyim, Dawson." Kelimelerimizi kullanarak şakacı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana son bir kez bakıyor ve gözlerini gitara dikip tıngırdatmaya başlamadan önce alt dudaklarını çekiyor. Başladığında şarkı yavaş ve istikrarlı, birkaç vuruş için alçalıyor, sonra tekrarlamak için daha yüksek bir notaya yükseliyor. Onu dinleyerek geçirdiğim onca zamandan sonra tercih ettiğini bildiğim mükemmel, tembel akustik türden bir şarkı. Sesi yumuşak ve samimi, alçak sesle mırıldanmasına mükemmel bir şekilde uyuyor. Gözlerini benimkilere çeviriyor ve şarkıya başlamadan önce gamzelerinin parıltısını bir kez daha görüyorum.

Ve bu şarkının sadece benim için olduğunu hemen anladım.

"Seni bekliyordum

Gelip bana gerçeği söylemek için

Yaşadığın her şey hakkında kızım, kaybedecek

hiçbir şeyin yok."

Onu izlerken nefesim göğsümü bir anda terk ediyor, bunun onun için biz olduğunu biliyorum. Bu bizim şarkımız. Jace böyle konuşmayı seviyor ve şu anda herkesin önünde bana olan aşkını döküyor. Kalbini kırıp açıyor ve benim için kuma kanıyor. Sadece bedenine değil kalbine de sahip olduğum konusunda benimki de dahil kimsenin aklında en ufak bir şüphe kalmamasını sağlıyor. Bu muhteşem güneşin benim karanlık tutulmamın gölgelerini kırmaya cesaret etmesi, hayatımda çok az şeyin sahip olduğu bir şekilde beni alçaltıyor. Ama güneşin yaptığı tam da buydu, bu onun için nefes almak kadar doğaldı.

Ve nakarata geldiğinde... kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Zamanım var, aşkım var

Kendine güvenin var,

yükseleceksin Kızıma sarılmam

için bana bir dakika ver Kızıma

sarılmam için bana bir dakika ver

Kalabalık şehir, sessiz yatak

Başınızı dinlendirmek için bir yer seçin

Kızıma sarılmam için bana bir

dakika ver. Kızıma sarılmam için

bana bir dakika ver."

Altın sarısı teni ateşte parlarken, saçları dağınık bir şekilde geriye atılmış, gözleri aşağıda şarkı söylerken onu izliyorum. Ve onu ben de sevdiğimi fark ediyorum. Bir parçam hala o üç küçük kelimeyi söylemekte zorlansa da, hala bir nedenden dolayı bunun bir ihanet olduğunu hissetse de.

Ama onu seviyorum.

Bana kim olduğumu hatırlatan, beni bir otoparkta kovalayan, kilitlerimi açan ve bana güneşi yeniden kovalamayı öğreten çocuk olduğu için onu seviyorum. Kendimi istediğimden emin olmadığım zamanlarda bile beni istediği için onu seviyorum. Bana en kötü kalp kırıklığının bile iyileşebileceğini ve aşkın tüm sonsuz spektrumlarında her zaman yeniden doğabileceğini gösterdiği için.

Yeniden bir bütün olmuşken kalbimin bir parçasını daha verme fikri beni korkutuyor ama... Jace sözünü tutar, değil mi? Ve onunla güneşin altındaki anımı kaçırmak istemiyorum.

Ayağa kalkıyorum ve gözleri bana dikiliyor, koronun son iki bölümünü söylemeye başlarken ben ona doğru yürürken merakla beni izliyor. Ama eğer o benim için herkesin önünde kumda kanını akıtabiliyorsa, ben de onun için aynısını yapabilirim. Korkunun bizde yeri yok. Asla olmadı, gerçekten. Yanına vardığımda başını arkaya eğip bana bakıyor ve gitarının üzerinden teker teker geçerek, kucağına yerleşmeden önce bir saniyeliğine gitarını iletirip yer açmasına izin veriyor.

Kollarımı boynuna dolayarak, o son dizeleri söylerken alnımı onunkine değdiriyorum. Havai fişek gözlerine bakarken tüm duygularımı görmesine izin veriyorum, benden kazandığı sevgiye teslim oluyorum. Yüzündeki gülümseme ılık ılık oluyor ve nakaratın son bölümüne geldiğinde gitarı yanıma bırakıp ellerini yüzüme götürüyor. Sonra usulca şarkı söylüyor. Sadece benim için, bizim için. Ona vermek üzere olduğum bu aşk için.

Son kelime dudaklarından döküldüğünde, ağzımı kulağına götürüyorum. "Ben de senin yanındayım, Dawson. Aşk ve her şey."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor boğuk bir sesle. "Tekilanın etkisi olmadığına emin misin?" "Eminim." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum, tekrar gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum, korkuyu ve umudu görmek. "Sadece benimle birlikte dayan... ve verdiğin sözleri tut, tamam mı?"

Sözlerimi bitirdiğimde gözlerim dikiliyor ve dudaklarını yumuşak bir öpücükle dudaklarıma değdiriyor. "Her zaman, Ellie."

Sonra onu derinden öpüyorum, tüm duygularımı içine akıtıyorum. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu en iyi konuştuğum şekilde gösteriyorum. Beni de yanına alarak kumların üzerine geri düşüyor ve ellerini kalçalarıma indiriyor. Bu yeni senfonimize alışırken dudakları usulca benimkileri çekiyor.

Ama tam işler biraz kızıışmaya başlamışken, sağımda bir yerden Tiff'in sesini duyuyorum. "Seks yok, El! Seks yok! Bu benim doğum günü dileğimdi." Homurdanıyor. "Bu aynı zamanda şimdiye kadarki en kısa konserdi. Yeniden yapmak istiyorum."

Jace ve ben öpüşmemize ara verip bir süre birbirimizin gözlerinin içine bakarken birbirimizin dudaklarına gülüyoruz. Uçurumdan yepyeni bir kırılmalı dünyasına adım attıktan sonra ayaklarımızın üzerinde durmaya çalışıyoruz. Esneyerek anı mahvediyorum ve o da kıkırdıyor, bir elini omurgama götürüyor ve ben başımı onun göğsüne bırakırken parmaklarını takip ediyor.

"Beni omzunda eve taşıyabilir misin?" Mırıldanıyorum, onun sıcaklığına ve deniz baharı kokusunun rahatlığına sokuluyorum.

Göğsü yanağımın altında hafifçe gümbürdüyor. "Bunu yapabilirim."

Parmakları omurgamda aşağı yukarı gezinirken göz kapaklarımın dayanılmaz derecede ağırlaşması uzun sürmüyor ve ona daha da gömülüyorum. Uyku vaadi beni uyanıklıkla rüyalar ülkesi arasında bir yere çekiyor. Nefesini içine çektiğini hissediyorum, sonra konuşmadan önce bir saniye duraklıyor.

"Hey." Sessizce soruyor, "Geçen yazki adam. Adı neydi onun?"

"Hmm." Uykulu bir şekilde mırıldanmadan önce inanılmaz bir şekilde tenine daha da sokuluyorum. "Coop."

Parmakları omurgamdaki izlerini bırakıyor ve vücudu yanağımın altında geriliyor.

Soracak kadar kendime gelmem bir dakikamı aldı. "Neden?"

Parmakları tekrar omurgamda gezinmeye başlamadan önce uzun bir sessizlik oluyor.

Uyku dalgası nihayet beni altına çekerken cevabını duyuyorum. "Sebebi yok sarışın. Sadece merak ettim." Boğazını temizliyor. "Uyumaya devam et."

Ve eğer bu kadar çakırkeyif ve uykulu olmasaydım, kendimi bu kadar güvende, mutlu ve sevilmiş hissetmeseydim... Vücudunun yanağımın altında hâlâ gergin fark edebilirdim. Çünkü Jace Dawson'dan baktıktan bir poker oyuncusu olurdu ama ben fark etmeyecek kadar günün esareti altındaydım.

Bölüm 27

Bir Yıl Önce

Üç hafta önce Coop'la kaçtığımızda yaptırdığım evlilik yemini dövmesini korumaya çalışarak kumsalda uzanmış, sıcaktan bunalmış bir halde atletimin kısıtlamaları içinde yatıyorum. Onun en sevdiğim sözlerinin, her zaman izini sürdüğü tenime kalıcı olarak kazınmasını istemiştim. Evlenme teklif ettiği gün bana söylediği şiir aramızda ikiye bölünmüştü. O da memnuniyetle kabul etmiş, daha kalıcı bir şey için yüzükleri atlama fikrime uymuştu. Ne kadar da sahiplenici bir piçti. Şiirin yıldızlarımızla ilgili ilk yarısını ben almıştım, ruhlarımızdan ve delilikten bahseden ikinci kısmını ise o almıştı.

Dövmeleri ıslatamayacağımız ya da bir ay boyunca güneşte bırakamayacağımız gerçeğini tam olarak düşünmemiştim... ve lanet olası Kosta Rika'daydık.

Bu hantal gerçeğin dışında, evlilik mutluluğunun tadını çıkarıyorduk. Eğer bu kadar gülünç derecede mutlu olmasaydım, birbirimize ne kadar sinir bozucu derecede aşık olduğumuzdan utanırdım. Tatilde tanıştığınız bir adamla evlenmek biraz çılgıncaydı, bunu biliyordum ama hayatımda hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Dinamiklerimiz pek çok açıdan hâlâ aynıydı. Ben onu kızdırmak için şımarık yorumlar yaparken, o talepkâr baskınlığıyla benim alanıma giriyordu. Yine de her dakikanın, her saatin, her günün sonunda aramızda akıp giden bir sevgi vardı.

Ama geçen hafta Monteverde'ye hızlı bir yolculuk yapıp nihayet listemden bunu çıkardığımızda, iş yerinden reddedemeyeceği bir telefon almıştı. Alec, Coop için aldığı işte başını derde sokmuştu ve desteğe ihtiyacı vardı. Ben Cahuita'ya yalnız dönmüştüm, o da Columbia'ya gitmişti. En kısa zamanda döneceğine söz vermişti.

Neredeyse bir haftadır ortalıkta yoktu ve hikâyemiz nihayet gerçekten başladıktan hemen sonra gelen bu ayrılık ikimizi de neredeyse öldürüyordu. Kendini çekebildiği her an mesajlaşıyorduk ama yine de... Bir uzvum eksikmiş gibi . Ve bu his içimde küçük bir korku filizinin dolanmasına neden olsa da ve muhtemelen hep öyle kalacak olsa da, o benim kalbimdi.

Coop bu sabah saat üçte kapıdan içeri girmiş, beni şoke etmiş ve ısınmış ölü gibi görünüyordu. Üzerinden yorgunluk akıyordu. Her ne kadar onu uyutmaya çalışsam da... ilgilendiği tek şey kendini bana gömmek olmuştu. Benimle en az yirmi dört çıplak saat geçirmeden Arenal volkan turum için iki günlüğüne şehir dışına çıkmama izin vermeyeceğini söylüyordu. Ve yeniden bir araya gelmemiz çok ama çok tatlı olmuştu. Sabah onda uyandığımda hâlâ ışık gibi sönüktü, bu yüzden yataktan sıvıştım, bir çift bikini altı çektim ve burada sahilde dolaştım.

Elimde telefonumun çaldığını hissedip doğruluyorum, güneş gözlüğümün altından gözümü kısarak bakıyorum ve Stefin adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum.

"Şeytanın ta kendisi değil mi bu?" diye cevap veriyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Selamım üzerine derin kahkahası telefonun içinden gürliyor.

"Ah, yaşıyor. Tek kelimelik bir yanıt mesajı daha alırsam oraya uçup rehin tutulmadığınızdan emin olmam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Meşguldüm," diye geçiştirdim, itiraf etmem gerektiğini biliyordum ama bunu telefonda yapmak istemiyordum. Evlendiğimde yanımda olmadığı için çok kızacak. Kahrolası İtalyanlar aile olarak gördükleri kişiler söz konusu olduğunda çok çılgın oluyorlardı.

"Hmm. Hala o adamla mı? Adı neydi? Daha fazla dayanırsa öğrenmek zorunda kalabilirim. Sanırım bu senin için bir rekor olabilir."

"Coop." Gülüyorum. "Ve evet, hâlâ onunla birlikteyim."

Telefonda bana cevap vermeden önce bir an geçti. "Sesin mutlu geliyor."

"Kai'nin huysuzlandığı zamanlar dışında genelde öyleyimdir," diye takılıyorum. "Ama bu hepimizi sinirlendiriyor."

"Hayır, evet, öyle. Ama sesin neredeyse... Bilmiyorum, baş döndürücü. Bir kız gibi."

"Ben bir kızım."

Alay ediyorum.

"Normal bir kız

değil."

"Doğru." Ona bir şey vermem gerektiğini, yoksa asla vazgeçmeyeceğini bilerek iç geçiriyorum. "Sanırım önümüzdeki birkaç hafta içinde eve döneceğim... Coop'u da getir ki onunla tanışabilesin. Hovardalıklarınızla mahalleyi yerle bir etmediğinizden emin olduktan sonra planın ne olduğuna karar veririz."

Duraklıyor. "Kulağa ciddi geliyor."

Haberi ona vermeyi düşünürken sürüyor ama... çocuklara söyleyecektir çünkü onlar birbirlerinden sır saklamazlar ve Mac öyle bir kışkırtıcı ki kesinlikle Yvie'ye ispiyonlar.

"Öyle," diye cevap veriyorum sonunda.

"Cara... gidip bana aşık mı oldun?"

"Belki." Coop'un arkamdan geldiğini hissederek gülümsüyorum. Sırtıma oturup beni bacaklarıyla hapsediyor, kollarını belime doluyor, parmakları sol göğsümün altındaki dövmeyle okşamak için hareket ediyor. Sol kolundaki taze mürekkep, ön koluna dolandığı yerde tezat oluşturacak şekilde göze çarpıyor.

"O zaman onu kesinlikle getirmelisin. Onu bir geceliğine senin elinden alırız ve ona şehri gezdiririz."

"Hayatta olmaz Stefano." Coop boynumu öpmeye başlayınca ona daha iyi erişebilmek için başımı eğdim. "Birine şehri gezdireceğini söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum ama bu genellikle bedensel yaralanmayla sonuçlanıyor, seninkiyle değil. Balo randevumu hatırlıyorum, çok teşekkür ederim."

"Bana bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Hayır, sadece sabahleyin hâlâ bir h-" Kocam olmasını tercih ederim. Sözümü kesiyorum ama Stef beni çok iyi tanıyor ve telefondaki sessizlik onun kuşkusuyla doluyor.

"Cara..."

"Gitmeliyim, Stef! Yakında görüşürüz. Bye!" Telefonum ana ekrana dönene kadar düğmeye milyonlarca kez basarak aramayı hızla sonlandırıyorum.

Coop boynuma doğru kıkırdıyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Prenses. Fark etmediysen söyleyeyim."

"Evet, ama üçe karşı bir adil bir dövüş değil." Mutlu, uykuyla ıslanmış gözleriyle buluşmak için başımı çeviriyorum. "Uyanık ne yapıyorsun?"

"Yatağı terk ettin." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Uyuyamadım." Dudaklarının kenarları seğiriyor, koyu renk gözleri dans ediyor. "Ayrıca sana bir sürprizim var."

Birden ortaya çıktım, hareketle onu neredeyse geriye savurdum. "Peki neden bununla başlamadın!" Aynısını yapması için elimi aceleyle sallıyorum. "Seni durdurmana izin verme."

Ayağa kalkıp elimi tutarken usulca gülüyor. "Senin sürprizlere açık bir kız olduğunu düşünmüştüm."

"Bana öyle olmayan bir kız göster, ben de sana bir yalancı göstereyim," diyorum ona, eve doğru atlarken onu da peşimden sürükleyerek.

Eve girdiğimizde ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, o dün gece çantasını masanın yanına bıraktığı yere giderken heyecanla ellerimi çırpıyorum. İçine uzanarak küçük siyah kadife bir kutu çıkarıyor ve ben hala duruyorum.

"Yüzüğe ihtiyacın olmadığını söylediğini biliyorum," diyerek önümde durdu, kapüşonlu gözleri aşağıya bakarken elindeki kutuyla hiç de ona benzemeyen bir şekilde oynuyordu. "Ama bu şekilde düşündüm, eğer istersen... orada."

Kutuyu açıyor ve hayatımda gördüğüm en güzel yüzüğü görünce nefesim kesiliyor. Altın, alttan kıvrılıyor ve iki taş neredeyse tepede buluşuyor. Yuvarlak, siyah bir elmas, parlaklığıyla ışıldayan daha büyük, armut biçimli bir elmasın biraz altında oturuyor. Aralarında çok az bir boşluk var. Bu sıra dışı yüzüğü görünce nutkum tutuldu.

"Buna Toi et Moi deniyor." Boğazını temizliyor. "Sen ve ben anlamına geliyor ve ben de Delacroix'nın Fransız olduğunu düşündüm... Bilmiyorum. Havaalanında vakit öldürmek için dizüstü bilgisayarında geziniyordum ve bunu gördüğümde aklıma biz geldik, karanlık ve yıldızların ışığı..."

Parıltılara göz kırpıyorum ve kelimeler oluşturmaya çalışarak ağzımı açıyorum. "Eğer beğenmediysen, ben-"

"Sakın buna cüret etme." Uzanıp elinden yüzüğü aldım. "Bayıldım buna. Mükemmel." Kutuyu bir o yana bir bu yana çevirip taşların yüzeylerine hayranlıkla bakıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Biziz."

Sesi gözlerimi onunkilere sürüklüyor ve bakışlarındaki yumuşak hürmet karşısında kalbim yumuşuyor. "Biziz," diye yankılıyorum.

Kutuyu elimden alıyor ve içinden yüzüğü yavaşça çıkarıyor. Sol elimi yukarı kaldırıp yüzüğü parmağıma geçirirken aşağı uzanıp kutuyu cebine koyuyor. Kendimi ona doğru fırlatmadan önce "Bu mükemmel" diye zamanı ancak buluyor.

Zıplarken kollarım boynuna dolanıyor, beni yakalayacağını biliyorum ve ellerim hemen kıcımlı avuçlamak için yukarı kalkarken bacaklarımı arkasına doluyorum. Bizi yatağa götürüp uzanırken onu derinden, açlıkla öpüyorum, bana doğru yerleşirken temasımızı kesmiyor. Onun üzerimdeki hissini, bana karşı tüm doğru yerlere baskı yapmasını seviyorum. Aşağı uzanarak gömleğinin altından çekiştiriyorum ve dudaklarını benimkinden, gömleği başının üzerinden çekmeme yetecek kadar uzun süre ayırıyor, gözlerim onun muhteşem vücudunu yutuyor.

Ağzını tekrar benimkine dayıyor, alt dudağımı dişlerinin arasından çekiştiriyor ve elini bikini altımın kenarındaki iplere doğru kaydırarak şakacı bir şekilde onları çekiyor. Ben de kalçalarımı kaldırıp onun sert aletine doğru yuvarlıyorum, onu içime almak için sabırsızlanıyorum. Koyu bir kahkahayla dudaklarını benimkilerden ayırıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak atletimi başımın üzerine çekip ten tene temas etmemizi sağlıyorum. Beni suçladığı kedi gibi başımı arkaya eğiyorum ve meme uçlarımı göğsüne sürtüyorum, sürtünme dudaklarımdan bir zevk iç çekişine neden oluyor.

Ellerimi başına doğru kaydırarak, o içime girerken saçlarını çekiştiriyorum, amım şimdiden o kadar sırlıklam olmuş ki bikini altlarım daha önce de suyun içinde olabilirdi. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, gözlerinin altındaki derin torbalara takılıyor ve duraksamama neden oluyor. Uzanıp başparmağımı bir tanesinin altından hafifçe geçiriyorum, o da sonunda ipi çözüyor ve altım ona doğru açılıyor. Aşağı bakıyor, amımı avuçluyor ve her ne kadar onu bir kenara itmek istesem de beynimi kemiren sorunun peşini bırakamıyorum. Cevaplanana kadar burada sadece yarım kalacağımı biliyorum.

"İş konusunda ne yapacaksın?" Yumuşak bir sesle sorduğumda duraksadı ve gözlerini benimkilere dikti. "Demek istediğim... Eğer hâlâ yapmak istediğin buysa, ayrılıkla başa çıkabilirim ama..." Sözümlü kesiyorum.

"Şimdi kendi dilimizde mi konuşuyoruz, Prenses?" Vahşi bir şekilde sırtıyor ve parmağını yarığında gezdiriyor. "Bunu zaten düşündüm."

"Ve?" Tekrar yaptığında nefesim kesilerek soruyorum.

"Yarın patronumla konuşmak için bir toplantı ayarladım. Ona ya sadece daha kısa süreli işler almam gerektiğini ya da başka bir yere bakmam gerekeceğini söyleyeceğim."

"Emin misin? Benim için sevdiğin bir şeyden vazgeçmek zorunda kalmanı asla istemem."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Senden daha çok sevdiğim bir şey yok." Ayağa kalkıyor, şortunu kalçalarından aşağı itiyor ve iki elini bacaklarımda gezdirmeden önce yataktan atıyor, beni genişçe açıyor ve etkileyici sikiyle girişimi dürtüyor.

"Ayrıca." Tekrar aşağı iniyor ve dişlerini göğsümün tepesinden meme ucuma doğru sürüklüyor. "Muhtemelen eninde sonunda başka bir şey bulmam gerekecek."

Meme ucumu derinlemesine ağzına alırken ağzının altında kıvrılıyorum. Giriş yerimle alay ediyormuş hissi beni çılgına çeviriyor. "Neden?" Nefes nefese kaldım.

Meme ucumu bir çekişle serbest bırakıyor. "Görmüyor musun?" Dudaklarını diğer göğsümün üzerinde gezdirerek, meme ucunu dişlerinin arasından sadece

Kalçalarımı yukarı kaldırmam için yeterli güç, kendini ulaşamayacağı bir yerde tutarken nafile bir şekilde onu daha derine götürmeye çalışıyorum.

"Neyi gördün?"

"Biz." Sonunda o ilk santimi içeri itiyor ve nefesim kesiliyor, iç duvarlarım istila karşısında gerilmeye başlıyor. Aşağı uzanıp kalçalarını tutuyorum, onu daha da içeri çekmeye çalışıyorum ama o kendini tutuyor, o lanet olası alçak, karanlık kahkahayı atıyor.

Kibirli piç.

Gözlerimi ona diktim. "Eğer kocalık görevlerini bir an önce yerine getirmezsен bu dövmeysi sildireceğim."

Gözlerindeki karanlık, eğlenceyle kıvılcımlanıyor. "Çok sabırsızsın." Başını boynuma doğru eğiyor, ilerlemeden önce geri çekilirken bir yolu öpüyor, beni sonuna kadar çarpmasına neden olan görkemli bir şekilde sert bir itme ile beni kazığa oturtuyor. İç duvarlarım onun etrafında kasılırken boğazımdan soluk soluğa bir çığlık kopuyor ve konuşmaya devam ederek bu saldırıya uyum sağlamam için bana bir an veriyor. "Göçebe gibi yaşamaktan yorulduktan sonra, muhtemelen Los Angeles'ta iki katlı, sıkıcı bir ev alacağımızı düşünüyorum, böylece o lanet İtalyan ve diğerleriyle yaşayabilirsin." Kollarımı omuzlarına doluyorum, tırnaklarım tenine ve çizdiği resme batıyor. "Bahçenin etrafındaki çitlere kilit takacağım, böylece sokağa kaçan çocuklar için endişelenmemize gerek kalmayacak."

"Çocuklar mı?" İnanamayarak sordum.

"Oh evet." İnanılmaz derecede derine itiyor. "İki ya da üç. Böylece kardeşleri olabilir."

Bana sığ bir itiş verirken uzanıp saçlarını alaycı bir azarlamayla çekiştiriyorum. "Kendini aşma, kocacığım." Ama kalbim o kadar dolu ki, benim için söylediği sözleri hatırlayınca neredeyse acıyacak.

Kaşlarını çatıyor, dudakları şakacı bir şekilde yukarı kalkıyor. "Zaten çalışıyorum."

Geri çekilip bacaklarımdan birini kollarına doladığında gülüyorum, içime güçlü bir şekilde geri iterken ses bir iniltiye dönüşüyor.

"Sürekli dışarıdan yemek almamız gerekecek, çünkü ikimiz de bir bok pişiremiyoruz." Kendimi yatağın çerçevesine sabitlemek için uzanmama neden olan bir başka güçlü itme. "Ama sorun değil, çünkü bu bizi bulaşık yıkamaktan kurtaracak."

Kalçalarımı tutup beni ters çevirmek için aşağı uzanmadan önce pelvisini klitorisime sürüyor. Dirseklerimin üzerine yatağa düştüm, kıcıımı ona doğru ittim, bacaklarımı tutup onları iterken ihtiyaçtan açgözlüydüm.

geniş, bana sertçe geri itiyor. Saçlarımı onun sevdiğini bildiğim şekilde geriye ve o da elinin etrafına doluyor. Başımı geriye çekiyor ve kulağıma fısıldarken göğsünü sırtıma indiriyor.

"Diğer tüm anneler senden nefret edecek çünkü konser tişörtlerini giyen bir velet olacaksın ve her gece seni anlamsızca beceren bir kocan olacak, ama sen buna katlanabilirsin çünkü zaten kimsenin ne düşündüğü umurunda değil."

Dişlerini boynumun dibinde tapınmayı sevdiğini o noktaya doğru sürüklüyor, beklenti vücudumda sıkılaşmaya başladığında her görkemli itişte siki beni daha yükseğe çıkarıyor. Tekrar içime girdiğinde elimi geri uzatıp kalçasını kavıyorum, kalçalarımı ona doğru geri çekerken onu orada tutuyorum, daha derine, daha uzağı gitmesini istiyorum. O kadar içime girene kadar, bir parçası asla kaçamayacak. Bir kolunu göğsüme doluyor ve yükseliyor, beni de yanına alıyor, açığı her şeyi daha sıkı hale getiriyor ve sikini içimde yepyeni bir açıyla bastırıyor.

"Ve onları buraya getireceğiz, çocuklarımızı." Diğer eli klitorisime doğru kayarken hafifçe göğsüme masaj yapıyor ve parmaklarını şaşmaz bir doğrulukla üzerinde gezdiriyor. "Onlara nasıl aşık olduğumuzun hikâyesini anlat."

Başımı çevirip onun sıcak gece ormanı gözleriyle buluşuyorum ve kaşlarını kaldırıyorum. "Belki her şey değil." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Geriye uzanıyorum ve kollarımı başına doluyorum. "Tamam," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyorum, sesim ihtiyaçtan titriyor. "Sanırım çocuk sahibi olabiliriz."

"Velet." Meme ucumu çimdiklemeden ve klitorisime bastırmadan hemen önce o nadir, nefes kesici gülümsemesini takınıyor.

Klitorisime saldırısı devam ederken ona karşı kıvranıyorum ve kalçalarını tekrar tekrar içime yuvarlıyor, horozunun duvarlarıma lezzetli bir sürtünmeyle sürtünmesine neden oluyor. Tüm vücudum titremeye başlıyor ve boşalmadan yaklaşık iki saniye önce sanki derim yarılmış gibi hissediyorum, amım onun etrafında sarsılırken yüksek sesle onun adını haykırıyorum. Ellerini kalçalarıma götürüyor, içime daha fazla sürtünüyor ve üst bedenim yatağı düşüyor.

Ellerimi birleştirip nefesimi tutmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor, dudaklarını omurgama indiriyor ve tekrar içimde hareket etmeye başlarken yukarı doğru öpüyor. Göğsünü tamamen sırtıma bastırırken bir kolunu tekrar etrafıma sarıyor, çenemi nazikçe kavıyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı eğiyor. Dudaklarını dudaklarıma bırakarak beni şiddetle, yoğun bir şekilde öpüyor ve ben de onun isteğine kendi isteğimle karşılık veriyorum, geri çekilip içime girerken öpücük dişlerin çarpıştığı ve nefeslerin kesildiğı bir şeye dönüşüyor.

Dudakları benimkilerden bir santimetre kadar uzaklaşıyor. "Görüyor musun?" diye fısıldıyor boğuk bir sesle.

Gözlerimi açıyorum, kendi karanlığının içinden geçen aşkı buluyorum ve ona başımı sallayarak karşılık veriyorum. İçime doğru sertçe itmeye devam ederken konuşamıyorum, başka bir orgazm çoktan üzerime çökmüş durumda.

Ve görüyorum. Her şeyi görüyorum.

Ev, çocuklar, çocuklar yattıktan sonra tembel tembel sevişerek geçirilen geceler, onları uyandırmamak için kısık sesler. Aşk, kahkahalar.

Hayatımız boyunca yaşayacağımız milyonlarca değerli an. Ve

o.

Onu her adımında yanımda görüyorum.

Çocuklarımız dünyaya gelirken elimi tutuyor. Ona aldıracağım köpeği beslemekten yakınıyor. Hava neredeyse hiç soğuk değilken şöminede ateş yakıyor çünkü bunaltıcı sıcaktan başka bir şeye dayanamayacağımı biliyor.

Hepsini görüyorum. Hepsi hayır cevabını kabul etmeyen bir adam yüzünden. Sahip olduklarımızın ne kadar değerli olduğunu gören ve bunun için savaşıyor bir adam. Benim için savaştı. Ve bunun için onu sonsuza dek seveceğim. Beni çağıran karanlığı, beni öldüren sözleri, tam da doğru zamanda ortaya çıkan oyunculuğu için.

O benim küstah madalyonumun diğer yüzü ve onsuz bir hayat düşünemiyorum. Birbirimize uyuyoruz, sivri uçlarımız bu muhteşem birleşmeyi oluşturuyor.

Bana çarpıyor ve ben haykırıyorum, boşalırken duvarlar onun etrafına çarpıyor, her şeyi acı verici gerçeklikte hayal ediyorum, gözyaşlarım yanaklarıma kayıyor. İnliyor ve tekrar derinden içime giriyor, kendini orada tutuyor ve kendini içime boşaltırken sikişinin sarsıldığını hissediyorum. Bir süre bu şekilde kalıyoruz, ikimiz de nefes nefese, birbirimizden ve ortak rüyamızdan uçuyoruz.

Sonunda kalçalarım şikayet etmeye başlıyor ve kolunu itiyorum, hareket edip çıktığında hissettiğim duygudan nefret ediyorum. Sırt üstü düşüyor ve beni kendine çektiğinde isteyerek gidiyorum, sonrasında güneşin tadını çıkarırken vücutlarımız tekrar birbirine dolanıyor. Bir elini kaldırıp başparmağını yanağımda gezdirirken bakışlarındaki yumuşaklık kalbimin tellerini çekiyor. Bu kadar kısa sürede ondan tekrar ayrı kalmaya hazır değilim.

"Benimle volkan turuma gelmek istemediğine emin misin? Bunu çok ilginç hale getirebileceğimize dair bir his var içimde."

"Hiç şüphesiz." Kaşlarını indirmeden önce bir kahkaha atıyor. "Ama yapamam. Toplantım var ve fotoğraf çekmek için gerçekten bir alana ihtiyacın var."

"Doğru." İçimi çektim. "Toplantın için çok fazla endişelenme. Hâlâ banliyölerde paralı askerlik . Eminim Okul Aile Birliği senin için bir iş bulacaktır." Sırıtıyorum. "Oldukça acımasız olduklarını duydum."

Bizi yuvarlarken benden şaşkın bir kahkaha patlıyor, yanlarımı gıdıklarken ağırlığını bana bastırıyor. "Kendini çok komik sanıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim," diye kahkahalarım arasında soluk soluğa kaldım. "Sadece ayak uydurmayı öğrenmen gerekecek."

"Hmm." Ellerini bırakıyor ve dudaklarını benimkilere götürüp uzun bir öpücük konduruyor. "Belki sen bunun üzerinde çalışırım. Sadece iki gün, değil mi?" "Doğru." Uzanıp parmaklarımı saçlarının arkasından geçiriyorum. "Hey, Coop?"

"Öyle mi?"

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Bizim için savaştığın için. Gitmeme izin vermediğin için." Dudakları hayalet gibi yukarı kalktı. "Her zaman, Prenses. Her zaman."

Bölüm 28

Bir Yıl Önce

Taksinin kapısını kapatıp evimizin kırmızı kapısına doğru yürüyorum, yüzümde hala volkan turundan kalma kir ve kül kokusuna rağmen baş döndürücü bir gülümseme var. Kolu çevirip heyecanla kapıyı itiyorum, kıpırdamayınca şaşkınlığım içime işliyor. Coop ve ben kapıyı hiç kilitlemeyiz.

Belki markete gitmiştir.

Çantamı bırakıp karıştırıyorum ve sonunda bana bu gibi durumlar için verdiği ekstra ev anahtarını buluyorum. Anahtarı kilide sokup çeviriyorum ve kapıyı açıyorum. Çantamı yerden alıp eve giriyorum ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Durmadan önce iki adım atabildim. Tam olarak anlayamadığım bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

"Coop?" Seslendim.

Ama beni karşılayan tek şey durgun bir sessizlik ve boşluk hissi.

Gözlerim etrafı tarıyor ve tekrar sesleniyorum. "Coop?"

Mükemmel yapılmış yatak, katlanır cam kapılar kapalı, lavaboda bulaşık yok.

Kendimi ilerlemeye zorluyorum, attığım her adımda kalbim gümbürdüyor ve midem bulanıyor. Yatağa vardığımda çantamı bırakıyorum ve beyaz yorganın üzerinde bir not görüyorum. Notu elime almadan önce sadece bir saniye duraksıyorum, gözlerim Coop'un tanıdık yazısının satırlarında geziniyor.

Ailevi bir acil durum. ayrılmak zorunda kaldım. Amerika'ya varır varmaz arayıp sizi bilgilendireceğim. Umarım iyi bir yolculuk geçirmişsinizdir, Prenses.

Seni seviyorum. Her şey bittikten sonra bile.

- Coop

Rahatlama içime akarken bedenim sarkıyor, nefesim düzleşirken el ve ayak parmaklarım karıncalanıyor. Bir an için.... Hayır, asla yapmaz, Coop yapmaz. Rahatlamamın hemen ardından endişe geliyor ve telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum. Tanrım, umarım kız kardeşine bir şey olmamıştır. Nasıl olduğunu anlayabiliyordum.

Ondan bahsederken sesinin yumuşamasına bakılırsa ona çok değer veriyordu ve ben henüz onunla tanışmamıştım bile.

Sonunda çantamdan telefonumu çıkarıp hızlıca Coop'un numarasını buluyorum ve ara tuşuna basıyorum. Demode telefonunun çalacağı düşüncesiyle dudaklarım hafifçe seğiriyor. Telesekretere yönlendiriyor ve bir mesaj bırakmadan aramayı sonlandırıyorum. Midem endişe ve korkuyla çalkalanıyor ama kendime muhtemelen hâlâ uçakta olduğunu söylüyorum.

Durum böyle olsaydı telefonunun doğrudan gideceğini ancak bir saat sonra fark ettim.

Coop'un bana ulaşması için beş gün bekledim ve bir kez bile aramadı. Onu ilk gün bir kez aradım. İkincisinde iki kez. Üçüncüsünde ise on şehir çapındaki tüm hastanelerle birlikte üç kez aradım, İspanyolca ve İngilizce karışımı bir dille kendi tarifine uyan birinin kabul edilip edilmediğini sordum.

Yapmadılar.

Dün sonunda dayanamayıp telefonunu o kadar aramıştım ki sayısını unuttum, cevapsız kalan her aramada paniğim daha da artıyordu. Çılgına dönmüştüm, hareketlerim sarsıntılıydı, dün gece saatlerce volta atarken histerinin sınırındaydım, sonra tekila şişemi kaptım ve uyumak için sağlıklı bir miktar içtim. Bu sabah uyandığımda güneşin katlanır cam kapılardan içeri süzüldüğünü gördüm ve onunla birlikte onun da gitmiş olduğunu fark ettim.

O gitmişti.

Yatağımızın ortasında oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, güneşe bakıyorum. Kelimeler kafamın içinde dönüp dururken hareket edemiyorum. Yaralı değildi, bir çukurda yatmıyordu. Ailevi bir acil durum yüzünden telefonlarıma cevap vermiyordu.

O sadece... gitmişti.

Tekila şişesini dün gece bıraktığım komodinden alıp yudumluyorum, yanık beni daha da cezalandırmaktan başka bir işe yaramıyor. Yine de istediğim buydu. İhtiyacım olan şey bu çünkü ben en kötü türden bir aptalım. Gidip lanet olası bir yabancıya aşık oldum ve ailesinin nereli olduğunu bile sormadım. Bu düşünceyle ağzımdan delice bir kahkaha fırladı.

Gerçekte, onu bulmak istesem bile nereden başlayacağımı bilemezdim. Bulunmak istese bile.

Tam bir morondum.

Tekiladan bir yudum daha alıyorum ve akan gözyaşlarını öfkeyle siliyorum. Benimle konuşmak isteseydi şimdiye kadar çoktan konuşmuş olurdu.

Beni terk etti ve geri gelmeyecek. Gitti.

Ağrı göğsümde başlıyor ve tüm vücuduma yayılana kadar yavaşça yayılıyor. Neden? Bunu neden yapsın ki? Neden sadece gitmek için bu kadar çok mücadele etti? Evin etrafına bakıyorum, burada geçirdiğimiz zamanın anılarından başka bir şey görmüyorum. Oynadığımız, kavga ettiğimiz ve seviştiğimiz hayaletleri. Sevişmelerimizin. Ve bundan nefret ediyorum, anılardan ve bu yerden nefret ediyorum. Karanlıkla örülü olsa bile aşkın güzel bir şey olabileceğine beni sonunda ikna eden bu yerden. Her bir santimetresinden ve en çok da sahibinden nefret ediyorum.

Öfke göğsümde yanmaya başlıyor, adrenalin kan dolaşıma karışıyor. Ve onun tuttuğu, bizim tuttuğumuz evin muntazam mükemmelliğine bakarken, onu görmeye dayanamıyorum. Ayağa kalkıp bir yudum daha tekila içtikten sonra şişeyi ters çevirip yatağın üzerine izin vererek etrafından dolaşıyorum. Hiçbir santimini kurtarılabılır bırakmadan. Kafamı geleceğimizle doldurduğu yer onda kalamaz. O da içimdeki hayalle birlikte ölebilir. Boşaldığında şişeyi yavaşça komodinin üzerine koyuyorum ve gözlerimi masasının arkasındaki kitap raflarına çeviriyorum.

Kitap raflarına doğru yürüdüm, orada durdum ve bir dakika boyunca kitaplarına baktım. Kalbim sanki odada yürümek yerine maraton koşmuşum gibi göğsümde gümbür gümbür atıyor. Romeo ve Juliet gözüme çarpıyor ve aklıma getirdiği anıyla göğsüm sıkışıyor. Oradan başlıyorum, öfkeyle kitabı raftan alıp arkama atıyorum ve diğerlerine geçiyorum. Raflardaki her bir kitabı, sanki onun yerine onu parçalıyormuşum gibi yırtıyorum, gücümün her zerresiyle arkama fırlatıyorum, onları acımı dindirmek için bir çıkış yolu olarak kullanıyorum. Nereye düştüklerini ya da neye çarptıklarını umursamadan. Onlara zarar verip vermediğimi umursamadan. Bu kitapların kalbimin, ruhumun, tüm varlığımın kırıklığını yansıtmalarını istiyorum. Benim hissettiğim kadar yırtık ve kanlı olmalarını istiyorum ki bir gün buraya döndüğünde yaptıklarının gerçeğinden kaçamasın.

Hissetsin diye. Belki bu onu da kırar.

Evdeki tüm kitap raflarını boşaltana kadar nefes nefese kalıyorum, vücudum adrenalin ve efordan titriyor. Parmaklarımdaki tırnaklar yırtıldı.

ve kanıyor, acı içinde zonkluyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Sonunda arkamı döndüğümde ve felaket yansımamı gördüğümde dizlerimin üzerine çöküyorum. Kitaplar evin ortasına , duvarlar arasındaki boşluğu dolduruyor, zemini kelimeler, renkler ve sayfalardan oluşan bir kaleydoskopla kirletiyor. Bazıları yırtılmış, bazıları kırılmış ve hepsi benim öfkemi yansıtıyor.

Neden? Nasıl?

Ciğerlerime yeterince nefes çekemediğimi hissediyorum, bedenimi parçalayan hıçkırıklar dökülmeye başlıyor ve kendimi yere bırakıyorum. Başımı eğmiş, alnımı yere bastırmış ve ellerimi yeri kaplayan sayfaların üzerine koymuştum. Beni birçok kez bırakabilirdi. Beni bırakması için yalvardım. Beni sevmemesi için. Daha fazla acıya sebep olmamak için. Bunu bana neden yapsın ki? Yoksa yol boyunca bir yerde mi öldü? Ailesine hiç ulaşamadı mı?

Fark eder mi?

Her iki şekilde de gitti.

Orada uzanıyorum, mümkün olduğunu düşündüğümde daha uzun süre hıçkırarak ağlıyorum, anılarımızın her birini altımdaki sayfalara döküyorum. Her kelimeyi, her sözü, güzelce hayal edilmiş tüm geleceğimizi bırakırken kalbim göğsümden kanıyor. Orada uzanıyorum ve onunla birlikte olduğum kızın, hatta daha önce olduğum kızın hayaletine dönüşüyorum. Bu yeni dünyasında kaybolmuş ve bocalıyorum. Eskiden olduğum gibi olamayacaksam ve olduğum gibi olamayacaksam ben neyim?

Kim bu yeni varlık?

Sonunda bedenim pes ediyor ve hıçkırıklarım diniyor. Yorgunluk fiziksel ve manevi her parçamda ağırlaşıyor. Başımı yana çeviriyorum, zorlukla görebildiğim şişmiş gözlerle kalbime zorla girdiği yatağa bakıyorum. Sol elimdeki yüzüğün parıltısı gözüme çarpıyor ve yankılanan bir gerçekle baş başa kalıyorum.

Ondan nefret ediyorum. Ölü ya da değil. Bana cennetin ne olabileceğini gösterip sonra da beni cehenneme mahkum ettiği için ondan nefret ediyorum.

Tanrı Cooper Monroe'ya yardım etsin, eğer onu bir daha görürsem. Onu arkamda külden başka bir şey olarak bırakmayacağım.

Vücudumu zorlayarak ayağa kalkıyorum, bitkinlikle çünkü bu yerde bir saniye daha kalmaya dayanamıyorum. Banyoya gidiyorum ve küçük dolabın kapağını iterek açıyorum, giysilerimi raftan alıyorum. Bavulumu aşağıda durduğu yerden kaptığım gibi umursamadan içine tıktırmaya başlıyorum. Topladığım her giysi parçasıyla birlikte, içimdeki acıyı da kullanıyorum.

Kendimi parlayan, dikenli, parlak yeni bir zırhla sarmak için kırık bir kelime. Beni boğan tüm kalp acısı ve öfkeden dövülmüş bir zırh.

Ve eskiden olduğum ya da olduğum kişinin yerine yeni bir yaratık doğdu. Bir zamanlar olduğum kişinin yarısı kadar pervasız ve trajik geçmişimin bile yaratmayı başardığından daha yorgun biri. Bir zamanlar olduğuma inandığım kadar güçlü olmadığım gerçeğinin acı verici bir şekilde farkında olan biri.

Bavulu yaşam alanına doğru çekiyorum. Gizli fermuarlı bölmeye uzanıyorum ve bana yazdığı tüm şiirleri çıkarıyorum. Ellerimde yalan, zehir ve kırık dökük şeyler gibi duruyorlar ve ben onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yatağa doğru yürüyorum, onları düzgünce ortaya, notunun olduğu yere koyuyorum. Sonra yüzüğümü çıkarıp tam ortalarına bırakıyorum.

Burayı hatırlayacak hiçbir şey istemiyorum. Şu anda onu hafızamdan silebilseydim, memnuniyetle silerdim.

Telefonumu çıkarıp yerel taksiyi eve çağırdıktan sonra bavulumu kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum. Temiz hava yüzüme çarptığında, günlerdir dışarı çıkmadığımı ve bundan sonra nereye gideceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Geleceğim, doğan bir güneş ve yok olan sayfalar arasında kaybolup gitti. Ama henüz eve gidemeyeceğimi biliyorum. Ondan önce olduğuma inandığım dokunulmaz kızın keskin kaybıyla yüzleşmeye hazır değilim ve onsuz dönüştüğüm kişi hakkında henüz yeterince bilğim yok.

Kişilerim arasında geziniyorum, ara tuşuna basmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum.

Mac'in sert sesi ikinci zilde cevap verir. "Els?"

Sesimi bulmam, bu acıyı açıklamak için hangi kelimeleri söyleyeceğimi bulmam bir anımı alıyor. "Sana ihtiyacım var," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Sesi anında uyandı. "Ne oldu?"

"Fark etmez," diye fısıldıyorum. "Artık değil. Ama henüz eve dönmeye hazır değilim."

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor sessizce ve arka planda Stef ve Kai'nin ona neyin yanlış olduğunu sorduklarını duyuyorum, cevap vermediğinde sesleri tedirginlikle yükseliyor.

"Berlin'le başlayalım."

Bölüm 29

Günümüz

Son bir saattir yaptığım gibi, altımdaki teknenin güvertesinde duran günlüğe bakıyorum. Son sayfayı okuduktan sonra öfkeyle aşağıya sonra.

İşe yaramaz. Onları okumak için harcadığım onca zaman boşa gitti.

Sanırım tamamen boşa gitmemişti. Annemi çoğu insanın tanımadığı kadar yakından tanımamı sağladılar ama yine de sonunda günlükleri de hayatı kadar gizemli ve çelişkili olduğunu kanıtladı. Bana başlangıçta sahip olduğumdan daha fazla cevap bırakmadı. Son günlüğü, ölümünden yaklaşık bir yıl önce, o gün beni parka götürdüğünü ve yeni bir arkadaş edindiğini yazmasıyla sona ermişti.

Büyüleyici.

Yenilgiyle iç çekip ayağa kalkıyorum, aşağıya iniyorum ve kulübeye giden yol boyunca günlüğü kızgınlıkla elime alıyorum. Yatağa geri dönüp bir süre Jace'in kollarına sarılmak istiyorum. Son bir haftadır biraz tuhaf davranıyor olmasına rağmen çok ihtiyaç duyduğum rahatlığa kavuşmak için. Yine de buna bir anlam veremiyorum. Hiç de uzaklaşıyor gibi değil, hatta bana daha sıkı sarılıyor gibi hissediyorum. Ama gözlerindeki o eğlenceli ışık söndü ve aklında bir şeyler olduğunu söyleyebilirim.

Sanırım iki haftadan kısa bir süre sonra Los Angeles'a yapacağımız yolculuktan sonra ne olacağı hakkında konuşmamız gerekiyor. Gelecek planımızın ne olduğunu konuşmadan birlikte geçirdiğimiz zamanın ağırlığı. Ama bu, bugünün ilerleyen saatlerine kadar beklemek zorunda... Ona yapacağım sürprizden sonra.

Ayrıca, şu anda bana sarılmasına ihtiyacım var.

Günlüğü kulübedeki masanın üzerine bırakıyorum ve yatak odasına yürüyorum, kapıyı iterek açıyorum ve sessiz adımlarla yatağa doğru yürüyorum. Onu uykuya dalmış halde görünce dudaklarım kıpırdıyor ve yorganı geri çekiyorum. Yatağa kayarak vücudumu onunkine sarıyorum ve başımı göğsüne koyuyorum. Denizden gelen bahar kokusu beni hemen hafifletiyor. Bir an sonra yanağımın altında hareketle dönmeye başladığını hissediyorum ama kollarımı onun etrafında sıkıyorum ve hemen sakinleşiyor.

Elini kaldırıp saçımın dibinden çekiştiriyor ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağlamaya çalışıyor. "Ellie?"

Gözlerimi göğsünden ayırmıyorum ve cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kalıyorum. "Günlüklerde hiçbir cevap yoktu. Olaydan bir yıl önce sona ermişlerdi."

"Oh, Ellie..." Sesi acıyla çıkıyor ve elini bırakıp sırtıma sarılıyor, beni daha da içine bastırıyor. "Çok özür dilerim."

"Bu nasıl olur?" Sonunda onun endişeli gözlerine bakarken sesim iradem dışında çatlayarak soruyorum.

"Bilmiyorum sarışın. Bilmiyorum."

Parmaklarının omurgamda yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı gezinmeye başladığını hissediyorum ve neredeyse söylemeye kıyamadığım soruyu dile getiriyorum. "Ya cevap yoksa, Jace? Ya polis dosyasında da bir şey yoksa?" Göğsümdeki beklenmedik acı darbesiyle nefesim kesiliyor. "Ya bazen insanlar böylece gider ve geride kalan bizler için yeterince iyi bir açıklama olmazsa?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, gözleri acıya dönüyor. "O zaman bu bir seçim olur." Sesi çakıllı çıkıyor. "Seçmek zorundasın. Neyi bırakacağını çünkü ona katlanamayacağını. Neyi saklayacaksın çünkü senin için karmaşık. Hangi geleceği seçeceksin. İblislerle barışmayı ve sonra onların üstesinden gelmeyi. Artık üzerinizde güç sahibi olmalarına izin vermemeyi seçmek. Her şeye rağmen parlamak."

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve sözlerini düşünürken kalp atışlarının sesinin beni rahatlatmasına izin veriyorum. Onlarda kendimden bir parça bulduğumu fark ettiğimde dudaklarımda küçük bir tebessüm beliriyor.

"Tamam, Yoda." İç çekiyorum ve dudaklarımı göğsüne bastırıyorum. "Seni duyuyorum."

"Güzel." Yan tarafımı gıdıklıyor, gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde beni güldürüyor. "Teyzem senin için o dosyayı hazırlayacağını ne zaman söyledi?"

"Her an olabilir. Aslında bugün karakola uğrayıp Şerif Reynolds'ı ziyaret ederek durumu kontrol etmeyi planlıyordum."

"Bunu yapabilirim," diye teklif ediyor hemen, gamzelerini göstererek. "İkinizi ayrı köşelerde tutmak muhtemelen en iyisi."

"Doğru." Alay ettim. "Her neyse, bu bana diğer işimi halletmek için bolca zaman kazandıracak."

Başını soru sorar gibi bana doğru eğiyor. "Hangisi?"

"Bir sürpriz." Dudaklarımın seğirmesine karşı savaşıyorum. "Ama bence hoşuna gidecek."

"Hmm." Beni belimden tutup yukarı çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Eğer seninle ilgili bir şeyse, seveceğime eminim."

Başımı kaldırıyorum ve ona mağrur bir bakış atıyorum. "Doğru."

Hafifçe gülüyor ve saçımı çekiştiriyor. "Büyükannenin evinde buluşmak ister misin? Akşam yemeği pişirebilirim."

"Bana uyar." Alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Kendini içeri al derdim ama sen her zaman yapıyorsun."

Büyükannemin evinin garaj yoluna giriyorum ve Jace'i ön verandanın basamaklarında arkasına yaslanmış, yanında iki kadeh şarapla gitarının tellerini karıştırırken görüyorum. Geldiğimde başını kaldırıyor ve ben de ona sırtarak Franny'yi park edip motoru kapatıyorum, sonra durup sağ bileğime bakıyorum. Taze siyah mürekkep tenimle sert bir kontrast oluşturuyor, kenarları hala biraz kırmızı ve kızgın görünüyor.

Dövmeye bakarken kafamın içinde Zane'in bugün erken saatlerde söylediği sesi duyuyorum.

"Bundan emin misin?"

"Evet." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. "Derimin bir parçasını hak etti."

Kapıyı iterek açıyorum, arabadan iniyorum ve Jace'in görmemesi için bileğimi başka tarafa çevirmeye dikkat ederek muzip bir bakışla yavaşça verandanın basamaklarına doğru ilerliyorum. Yumuşak bir sırtışla beni izliyor, gitarının tellerini karıştırmaya devam ediyor ve ben oturduğumda başını yanındaki şarap bardaklarından birine doğru sallıyor.

"Akşam yemeği fırında." Tekrar gitarına bakıyor, bir tel seçiyor ve akort burgularından birini çeviriyor.

Sol elimle şarabımı alıp bir yudum alıyorum. "Peki bu akşam ne yiyoruz?"

Dudakları kalkıyor, şakacı gözleri benimkilere kayıyor.

"Lahana." Onu uyarmak için gözlerimi kısıyorum.

"Çok komik."

O melodik kahkaha onu terk ediyor, havadaki ağustos böceklerinin sesine katılıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Şerif bugün ne dedi?"

"Beni gördüğüne ne kadar sevindiğinin yanı sıra mı?" "Evet." Gözlerimi deviriyorum. "Bunun dışında."

"Dosya Cuma günü orada olacak."

Korku midemi bulandırırken nefesimi içime çekiyorum. "Güzel." Ondan çok kendimi ikna etmek için başımı sallıyorum. "Bu iyi."

"Peki sürpriz ne?" Gitarını yanımdaki merdivenlere bırakıyor ve bir yudum almak için şarabını eline alıyor.

"Onu bulmak zorundasın."

"Bulmak mı?" Kaşlarını kaldırıyor, gözleri oyundan keyif alıyor.

Verandanın basamaklarına yaslanıp ona alaycı bir bakış atıyorum. "Mhmm. Eğer yapabilirsen."

"Beni tanıyorsun sarışın." Bana gamzelerini gösteriyor. "Meydan okumayı severim."

Altımdaki basamağa doğru kayıyor ve ayak bileğimi tutup kucağına getirdikten sonra parmağını bacağımın altından dizimin arkasındaki hassas deriye doğru yavaşça gezdiriyor.

Başını bana çevirdi. "Yakın mıyım?"

"Hayır." Sırıtiyorum. "Daha yükseğe."

"Ne kadar utanç verici." Bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor ve parmağını kalçamın iç kısmında gezdiriyor, şortumun alt kısmında durakladıktan sonra doğru hareket ederek tüy kadar hafif bir dokunuşla amımın üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Şimdi mi?"

"Ne yazık ki hayır." Konuşurken nefesim kesiliyor. "Daha yükseğe." Elini gömleğimin altına kaydırıyor. "Buranın altına mı?"

"Hayır." Şarabımdan bir yudum alarak gülüyorum.

"Hmm." Gözleri daralıyor, sağ koluma odaklanmadan önce vücudumda geziniyor. Elime uzanıyor, parmaklarımızı birleştirip ters çeviriyor.

Oradaki dövmeyi gördüğünde yüz ifadesinin gevşemesini izliyorum.

"Ah, Ellie." Sesi sert çıkıyor, gözlerinin kenarları duyguyla kırışıyor. "Bu..." Gözlerini benimkilere çeviriyor ve gözlerindeki tereddütü, hemen bir sonuca varma endişesini görebiliyorum.

"Haklıymışsın." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Birlikte güneşi kovaladığımız o ilk sefer. Acı korkusuyla kendimi aç bırakmamak hakkında. Işığın parlaklığını tekrar hissetmek için bir sıçrama yapmak hakkında. Bunu duymaya ihtiyacım vardı." Bileğimdeki yükselen güneş dövmesine doğru başımı sallıyorum. Basit bir şey. Gösterişli ya da değil. Ufku temsil etmek için altta düz bir çizgiyle kesilen, üzerinde çeşitli uzunluklarda çizgiler bulunan yarım bir daire. "Ve her şey boka bile... sen, bu yaz, bu şekilde

İyileşmeme yardım ettin... Jace, bu benim için her zaman çok değerli olacak. Bildiğinden daha fazla. Sen-" Boğazımı temizliyorum. "Hiç istemediğim halde kalbimi yeniden hayata döndürdün. Ve bunun için seni her zaman, her zaman seveceğim. Sen sonsuza dek peşinden koştuğum doğan güneş olacaksın." Parmaklarını sıkarak ona şımarık bir bakış fırlatıyorum. "Arada sırada kendimi sabote etmeme izin verdiğin sürece bu işin boka sarmasına hiç niyetim yok."

Hafifçe gülüyor ve bileğimi dudaklarına götürerek oradaki güneşe yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bayıldım." Boğazını temizliyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve şefkatle dolup taşıyor. "Seni seviyorum." Bir gamze parıltısı. "Kendini sabote etme eğilimleri ve hepsi."

"Bildiğim iyi oldu." Sırıttıyorum, şarabımdan bir yudum alıyorum ve gözlerini tekrar dövmeye dikmesini izliyorum.

"Belki de şimdi senin için bir tane almalıyım."

Sözleri karşısında şarap boğazımda düğümleniyor ve cevabımı öksürerek veriyorum. "Gerek yok."

Şakacı gözleri benimkilere dikiliyor, yüzünde eğlenmiş bir ifade var. "Belki birkaç yıldız? Ya da bir ay?"

Burnumu kıvırıyorum, midem rahatsız edici bir şekilde dönüyor. "Yıldızlar değil."

"Hmm," diye düşünüyor, başparmağını dövmenin üzerinde gezdiriyor. "Peki ya gökyüzü? Her şeyin koruyucusu."

Sözleri derinden etkiliyor ve küçük bir gülümsemeyle cevap vermem bir dakikamı alıyor. "Olabilir. Ama bunu nasıl yapacağından emin değilim."

"Bunu biraz düşünmem gerekecek." Sırıttıyorum, şarabını kapıyor ve bir yudum alıyor.

Başımı ona doğru eğiyorum, cevabı beni ikimizin de ertelediği konuşmaya doğru itiyor.

"Senin hayalin ne, Jace?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." İçimi çekiyorum, kullanacağım doğru kelimeleri bulmaya çalışırken bocalıyorum. "Yani, hayatın için ne istiyorsun? Nereye, nereye gittiğini görüyorsun?"

Randevu için biriyle görüşen bir kızdan daha fazla konuşabilir misin, El?

Kahretsin, ama bu konuşmalarda gerçekten berbatım.

"Bu..." Elimi etrafımızdaki boşluğa doğru sallıyorum. "Landing Point, bar, ne istiyorsun?"

Şarabından bir yudum alıp yere bakıyor ve cevap vermeden önce bir dakika boyunca kadehin içinde döndürüyor. "Aslında son zamanlarda bunu düşünüyordum... Sanırım-" Bir nefes verdi. "Sanırım okula geri dönmek istiyorum. Belki doktor olurum, muhtemelen annem gibi kanserli insanlar için. Onun yenemediği şeyi yenmelerine yardım etmek istiyorum. Aslında suçlu eğilimlerime rağmen okulda oldukça başarılıydım." Omuz silkiyor ve gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Los Angeles'taki bazı okullara başvurmayı düşündüm."

Yavaşça sormadan önce inanmaya cesaret edemeyerek gözlerinin içine bakıyorum. "LA?"

Başını sallıyor. "Senin de içinde olduğun bir hayat istiyorum. O kadarını biliyorum." Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Ayrıca, o süslü arabanın bakımını yapmak için bir barmen maaşından daha fazlasını kazanmam gerekecek."

Dudaklarımı onunkilere daldırıp bir elimi başının arkasına götürürken ve onu bir anlığına derinden öperken dudaklarımda geniş bir gülümseme beliriyor. Kalbim o kadar mutlulukla dolu ki sanki vücudumdaki tüm kan aynı anda ona akıyor. Geri çekilip öpücüğü kesiyorum ve elimle başparmağımı gamzelerinden birinin üzerinde gezdiriyorum. "Kendi arabamın bakımını yapabilirim, Dawson," diye takılıyorum. "Ama düşüncen için minnettarım ve istersen çalışabileceğin yeni bir kulüp bile biliyor olabilirim."

"Bu harika olur, Delacroix." Bir kahkaha attı. "Çünkü tıp fakültesi bok gibi pahalı."

Gülüyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum, o da uzanıp şakacı bir şekilde saçımı çekiştiriyor. "Dinle, bu kasaba, bu insanlar... benim için her zaman evim olacaklar. O yüzden belki, ne bileyim, ben okulda değilken zamanımızı bölüşmenin bir yolunu buluruz?"

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere değdiriyorum. "Kesinlikle."

O zaman, kendi mutluluğumu bana yansıtan memnun havai fişek gözlerine bakarken kafama dank ediyor. Ona Coop hakkındaki gerçeği söylemem gerektiğini. Ona asla veremeyeceğim tek şey hakkındaki korkunç gerçeği. Daha önce Coop'un bana musallat olan hayaletlerden biri olmasına izin vermiştim. Ama şimdi, Jace'le... eğer bir geleceğimiz olacaksa, ona karşı dürüst olmalıydım. Coop'u bulmam bile gerekebilirdi. Bir hayaleti boşayamazsın.

Ama... lanet olsun. Yapamam, bilmiyorum... tekrar paramparça olmadan onunla nasıl yüzleşebilirim.

Boşanma ve onu bulmaya çalışma fikirleri midemi ağırlı bir düğüm haline getiriyor ve onu bulamama düşüncesini takip ettiğinde dayanılmaz hale geliyor çünkü o artık burada bile değil. Bulmak için hayatta değil.

Bunun yerine basamaklara yaslanıp şarabımdan büyük bir yudum alarak düşünceleri bir kenara itiyor ve en iyi yaptığım gibi her şeyden kaçıyorum. Günün son güneşinin tadını çıkarıyor ve gece için gölgeleri terk ediyorum.

Başımı yana eğip kaşlarımı kaldırıyorum ve şakacı bir şekilde sırtıtıyorum. "Hey, Jace. Bana biraz Taylor Swift çalabilir misin?"

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Günümüz

"Gelmemi istemediğine emin misin?" Büyükanneemin evinin kapısını kalçamla iterek açarken, kulağıma dayadığım telefonda Jace'in sesi geliyor. Ailemin polis dosyasının ağırlığını göğsümde hissediyorum.

"Eminim." Oturma odasına girip dosyayı kanepeye bıraktıktan sonra ön pencereden dışarı bakıyorum ve akşamın parlak kırmızı çizgilerinin gökyüzünü renklendirdiğini görüyorum. "Bu dağa yalnız tırmanmam gerek Jace," diyorum ona usulca.

Ayrıca... eğer çıldırırsam, ki bu muhtemelen bir noktada olacak, o beni görmeden önce kendimi toparlamak için en az bir dakikam olsun istiyorum.

Telefondan ağır bir sessizlik geliyor ve sorduğum şeyin onun için ters düştüğünü biliyorum. "Zane'le geçirdiğin erkek gecesinin tadını çıkar." Yumuşakça gülüyorum. "Tanrı biliyor ya, bu noktada fikrimi değiştirirsem çok kızar."

"O anlayacaktır."

"Yine de." Nefes alıyorum, beni bekleyen görev karşısında sinirlerim tepeme çıkıyor. "Sadece dövme yok, tamam mı? Önce bana danışmadan olmaz."

O melodik kakhaha telefonda geliyor. "Söz veriyorum."

"Güzel."

"Bana ihtiyacın olursa arayacağına söz verir misin?" "Söz," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ve biz her zaman sözümüzü tutarız, değil mi?" diye takılıyor.

"Her zaman." Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Git ve eğlen."

"Tamam." İç geçiriyor. "Ama tuhaf bir şey olursa beni ara, Kyle ve Kurt'ün hâlâ şehirde olduklarını sanmıyorum ama asla bilemezsin."

"Merak etme, Dawson." Gözlerimi devirip ön kapıya doğru yürüyorum ve kilidi çeviriyorum. "Kapı şimdi kilitlendi ve ev cephesinde her şey sakın. Sabah konuşuruz, tamam mı?"

"Pekala... hey, Elle." Duraksıyor, konuşurken sesi yumuşuyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Oturma odasına geri dönerken kalbim mutlulukla çarpıyor. "Biliyorum."

Bir şey söyleyecekmiş gibi nefesinin kesildiğini duymadan önce telefonun diğer ucundan ağır bir sessizlik geliyor ama kelimeler asla gelmiyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Boğazını temizliyor. "Evet, her şey yolunda. İşin bitince ara, tamam mı?"

". Zane'e selamımı söyle."

Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum, kanepenin koluna bırakıyorum ve şortumun arka cebinden anahtarlarımı çıkarıp oraya bırakıyorum. Oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı göğsüme dolayarak yanımdaki şeffaf kanıt torbasının içindeki büyük dosyaya bakıyorum. Beklediğimden daha büyük, kalın bir şey, önünde Landing Point polis departmanının arması ve altında ailemin isimleri ve ölüm tarihleri var. Kenarlarından çok sayıda kâğıt ve fotoğrafın çıktığını görebiliyorum ve kanıt torbasının içinde sıkıca sarılmış lastik bantlarla bağlanmış.

Büyüklüğü beni korkutuyor. Ne beklediğimden ya da gerçekten düşünüp düşünmediğimden emin değilim ama belli ki içinde yüzlerce sayfa var. Gözlerim fotoğraflardan birinin kenarına takılıyor, ahşap zeminde göze çarpan kan gölünü görüyorum ve onu görünce midem acıyla sıkışıyor. Annemle babamdan hangisine ait olduğunu merak ederek yansıtıcı bordo havuza bakıyorum ve midem dönüp nabzım kulaklarımda atarken ağzımda bir tükürük seli hissediyorum. Fazla tükürüğümü yuttuktan sonra kendi kendime, önce evraklara bakacağımı, sonra da cevap bulamazsam fotoğraflarla yüzleşeceğimi söylüyorum.

Tıpkı onların evi gibi, El. Her seferinde bir oda, değil mi?

Dişlerimi sıkıp burnumdan birkaç yavaş nefes alıyorum ve bu düşüncenin beni sakinleştirmesine izin vererek uzanıp kanıt torbasının kırıyorum. Dosyayı çekip çıkarıyorum, lastik bantları büküyorum ve içindikilerin etrafa saçılmaması için sıkıca kavradığımdan emin oluyorum. Lastik bantları kanepenin koluna, telefonumun yanına yerleştiriyorum ve dosyayı kucağıma çekip açmadan önce bacak bacak üstüne atarak yerleşiyorum.

İlk sayfa, o gece eve ilk gelen şerif yardımcısının, Delacroix'nın evinden silah sesleri duyulduğuna dair isimsiz bir çağrıya yanıt verdiğini belirten polis raporudur. Kaşlarım düştü.

açıklamayı tekrar okuyarak gözlerimi sayfaya dikiyorum. Hiç mantıklı değil. O kadar uzaktayken kimse silah seslerini duymuş olamazdı. Ve tıpkı Leah Reynolds'ın söylediği gibi, kimse lanet olası aramanın izini sürmemişti. Listede bir telefon numarası bile yoktu.

Şerif yardımcısının adını bulmak için yukarı bakıyorum ve Garret Simmons olduğunu görüyorum. Şerif Yardımcısı Simmons'ı arayıp o gece telefonun diğer ucunda kimin olduğuna dair bazı soruları yanıtlamak için hala buralarda olup olmadığına bakmam gerekebilir. Gözlerimi tekrar raporuna çevirdiğimde, kapıyı kimse açmayınca sağlık kontrolü yapmaya başladığını ve bu sırada annemle babamın cesetlerini üst kattaki yatak odalarında bulduğunu okudum. O noktada süvarileri çağırmış ve ardından evin geri kalanını kontrol etmişti.

Beni bulduğu yerde. Yatak odamda uyurken.

O gece beni kimin bulduğunu, beni o dehşet ve trajedi dolu yerden kimin çıkardığını düşünmek için fazla zaman harcamamıştım. Ama bu... Beni odamda uyurken bulduğunu, diğer memurlar gelene kadar benimle beklediğini ve sonra beni alıp o yerden götürdüğünü anlattığı el yazısı notunun üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Ve birdenbire, kısa bir süre için bana göz kulak olan bu meçhul memurla bir tür akrabalık hissediyorum. Uyandığımda ailemi o şekilde bulmaktan beni kurtardığı için minnettarım. Her ne kadar bir anda Şimdi travma. En azından beni bir en kötüsünden korumuştum.

Boğazımdaki sıkışıklığı hafifletmek için boğazımı temizleyerek bir sonraki sayfaya geçiyorum ve o gece buldukları şeyle ilgili kasaba şerifinin notlarını buluyorum. Annem göğsünden vurulmuş ve kapının yanında yere yığılmıştı. Babam, yatağın ayak ucuna düşmüş, o parlak zekası dünyaya açık. Bu kadar hasara yol açan silah, elinden sadece birkaç santim ötede bulundu.

Sayfalarca el yazısıyla yazılmış raporları ve kanıt kayıtlarını karıştırıyor, o geceki kavgalarına neyin sebep olduğuna dair bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Ama evdeki diğer her şey mükemmel bir düzen içindeydi, raftan düşmüş bir kitap ya da yerinden çıkmış bir yastık bile yoktu. Yatak odasının zemininde yatan cesetler, bu mükemmel mutluluk cephesinde bulunan tek lekeydi.

Tüm evrak işlerini bitirip okumayı yeni bitirdiğim sayfanın arkasındaki ilk fotoğrafın gölgesini görebildiğimde karanlık çökmüş oluyor. Sayfanın kenarıyla oynuyorum, kalbim çarpmaya başladığında kaçınılmaz olanı birkaç saniye daha erteliyorum. Hayat veren kasım göğsümün derisini delip geçiyor. Sanki birazdan göreceğim ölüme inat daha da sert atıyor.

Bir sonraki sayfada beni kimin hayaleti bekliyor? Anne mi? Babamın mı?

Yoksa her ikisi de bu ürkütücü son kucaklaşmayı mı bekliyordu?

Sayfayı çeviriyorum ve beni karşılayan manzara karşısında elim ağzımı kapatmak için havaya kalkıyor ve banyoya doğru koşuyorum. Bugün yediğim her şeyi mideme boşaltmadan önce tuvaletin kapağını kaldıracak zamanı zar zor buluyorum. Midemde safradan başka bir şey kalmadıktan sonra da kusmaya devam ediyorum. Az önce gördüğüm resim zihnime kazınıyor, bir daha asla görülemeyecek. Ve içgüdüsel olarak biliyorum ki bu, gri maddenin içinde mutlulukla kaybolan bir anı olmayacak.

Sifonu çekmek için kolu iterek fayansın üzerine oturuyorum, tenimi kaplayan hafif ter tabakası vücudumu üşütüyor. Rastgele aralıklarla gelen yumuşak ürpermelerle midem hâlâ düğümleniyor. Belki de Şerif Reynolds haklıydı. Belki de onların tüyler ürpertici hayaletlerinin huzur içinde yatmasına izin vermeli ve kendimi perili bir harikalar diyarına gitmekten kurtarmalıyım.

Yine de içimden bir ses bu düşünceye karşı çıkıyor ve ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüyorum ve aynaya bakmadan önce yüzüme biraz su çarpıyorum. Az önce gördüğüm ölümün neredeyse birebir kopyasının fotoğraftan bana baktığını görüyorum. Ama hayatta olmama rağmen gözlerimde annemin cansız gözlerinden daha sert bir şey var.

Sen Eleanor Delacroix'sın. Mevsimi geçmiş gibi parıltılı ve alaycı giyiniyorsun ve parçalanmıyorsun. Bunu bir kez atlattın ve şimdi de .

Oturma odasına geri dönüp telefonumu kontrol ediyorum, saatin sabahın ikisi olduğunu görünce şaşırıyorum, sonra tekrar oturup kanepenin üzerine dağılmış olan dosyaları topluyorum. Tüm evrakları yere bırakıp ilk fotoğrafa tekrar bakıyorum ve annemin cansız bedenini görüyorum. Göğsündeki kurşun deliği onu parçalamış ve güzel kıyafetlerini kanla boyamıştı. O bunu hak etmemişti. Gizemli, sığ ve çelişkili biri olabilirdi... ama beni sevmişti. Günlüklerini okuduktan sonra bu kadarından emin olmuşum.

Bir , onun en büyük başarısı ben olmuşum.

Fotoğraflara bir süre göz gezdiriyorum, hepsinin dehşeti zihnimde karmakarışık bir hal alıyor ve hiçbir şeyi bu şekilde *göremeyeceğimi* fark ediyorum. Bir kitabı sadece bir sayfasını okuyarak ya da bir filmi sadece bir sahnesini izleyerek anlayamazsınız. Her şeyin birbirine nasıl uyduğunu anlamamız gerekir.

Yere uzanarak fotoğrafları etrafıma dizmeye başladım. Onları odanın hangi bölümünü katalogladıklarına göre sıralıyorum. Odanın köşelerinden başlayıp benden en uzağa koyduktan sonra sanki her şeyin merkezinde duruyormuşum gibi ilerliyorum. Son fotoğrafı ayaklarımın dibine koyuyorum ve yavaş bir daire çizerek dönüyorum, bana bakan baş döndürücü dehşet verici görüntülerin çokluğunu görüyorum. Görüntülerin dehşeti tenime baskı yapıyor ama kendimi zihinsel olarak kontrol etmeye, duygularımı bastırmaya ve bunun çözdüğüm başka birinin gizemiymiş gibi davranmaya zorluyorum. Sadece kanın anlatacağı hikâyeyi önemsemeye.

Başım dönene ve aklımı kaybediyormuşum gibi hissedene kadar daire üstüne daire çiziyorum. Çünkü tam da Şerif Reynolds'un dediği gibi, burada ne olduğu belli ama dönüp durdukça bir şey beni rahatsız ediyor. Döndüğüm her daire sinirlerimin daha da yükselmesine neden oluyor, ta ki neredeyse bir topaç gibi dönene kadar.

Ama asıl soru ne?

Oturup titrek bir nefes alıyorum, babamın ve annemin fotoğraflarına bakarken başım çarpıyor. İçgüdüsel olarak bir şeyleri kaçırdığım hissinden nefret ediyorum. Sanki yapbozun tüm parçaları önümde yüzüyor ama ben doğru olanı göremiyorum.

Gözlerim neyi görüyor, sezgilerim neyi anlıyor, beynim henüz neyi yakalayamadı?

O kadar uzun süre kıpırdamadan oturuyorum ki, gözlerim uykusuzluktan yanıyor ve son bir saattir gözlerimi babamla annem arasında gezdirdiğime eminim. Bedenlerinin yüzükoyun yere seriliş biçimine bakıyor, başını ona doğru çevirmiş, gözleri açık, ölürken bile onu arayan halini görüyordu. Ve o...

Gözleri kapı girişindeydi.

Ölüyken bile ona bakıyordu ve gözleri kapı aralığına çevrilmişti.

Neden hayatının son anında kapıdan dışarı baksın ki? Benim için korkuyor muydu? Yoksa başka bir şey mi?

Kapı girişine ait elimdeki tüm fotoğrafları hızla topluyorum, elimi yerde gezdirerek yer açıyorum ve onları düzgün bir şekilde sıraya diziyorum. Gözlerim bir resimden diğerine atlarken kalbim korku ve heyecanla çarpıyor. Neye baktığını anlamaya çalışıyordum. Sondan ikinci resim hariç tüm resimler kapıyı açık gösteriyor.

O fotoğrafta kapı neredeyse tamamen kapalıydı.

Annemin kanının belli belirsiz püskürmesi duvarda ve sol tarafta buğulandı. Ama orada, kapının duvarla birleştigi kenarda gizlenmiş, kapı çerçevesinin biraz altından başlayıp zemine kadar devam eden kansız bir boşluk var. Sanki...

Sanki biri orada duruyormuş gibi, yan dönmüştü, böylece geride sadece en silik izlenimi kalmıştı.

Ve babam aynı anda iki yerde olamazdı. Peki o gece orada başka kim vardı?

Gözlerimi tekrar kapının fotoğrafları arasında gezdirip başka bir kanıt arıyorum ve bir fotoğrafta kapıyı iterek açan bakır saçlı genç bir kadın buluyorum.

Diğer birkaç filmde ise yüzü aşağı dönük ve kameradan uzak bir şekilde önünde duruyor.

Açık tutmak için. Kanın içindeki boşluğu gizlemek için.

Leah Reynolds'ın fotoğrafına bakıyorum, hemen sonuca varmamak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama içimdeki her içgüdü haklı olduğumu haykırıyor.

"Seni gördüğümde bir an için Nadia'nın hayaleti sandım."

Sözleri zihnimde çınlıyor. Ağzından çıkan o mizahsız kahkaha.

Annemin hayaleti, sadece bana değil ona da musallat oldu.

Biliyordu. O gece orada başka birinin olduğunu biliyordu. Ve her ne sebeple olursa olsun... bunu örtbas etti.

Onun kapıda çekilmiş fotoğrafını ve kan sıçramış boşluğun olduğu fotoğrafı elime alıyorum, gerginlikle daha da sıkılaşıırken onlara bakıyorum. Ve kafamın içinde Tiff'in sesini duyduğumda, bir gün barda bana hala Mulberry Lane'deki mavi evde annesiyle birlikte yaşadığından yakınırken... Kendimi kaybediyorum.

Fotoğrafları elimde sıkıca tutarak yürüyorum ve ön kapıdan çıkmadan önce telefonumu ve anahtarlarımı kanepenin kolundan alıyorum. Durup arkamdan kilitlemek için bile çok heyecanlıydım. Bırakın Kyle ve Kurt şu anda benim için gelmeye çalışsınlar.

İçlerini boşaltırdım.

Franny'nin kapısını sarsarak açıyorum, kendimi arabaya atıyorum ve fotoğrafları yolcu koltuğuna yerleştiriyorum. Telefonumu açıp Mulberry Lane'i ararken nefesim kesiliyor. Kasabanın içinden geçen rotayı

Gözlerim hızlıca ezberliyor ve sadece beş dakika uzaklıkta olduğunu görüyor, bu da tahmini varış saatimin sabah dördü bir dakika geçtiğini gösteriyor.

Mükemmel.

Kalkma ve parlama zamanı, Şerif.

Garaj yolundan o kadar hızlı geri geri çıkıyorum ki, direksiyonu kırıp bir yarış arabası sürücüsü gibi yola fırlamadan önce durduğumda lastiklerim pathiyor. Yol boyunca virajları almam gerekenden çok daha hızlı alıyorum ve ancak dört dakika sonra Mulberry Lane'e ulaştığımda yavaşlıyorum. Gözlerimi sokağın her iki yanında mavi bir evin izini aramak için gezdiriyorum ve yolun yarısına geldiğimde izimi buluyorum.

Ev iki katlı, beyaz panjurlu, kayrak mavisine boyanmış güzel bir ev. Bahçenin önündeki bahçe de evin geri kalanı gibi kusursuz. Gergin şerif için biçilmiş kaftan.

Franny'yi evin önünde gıcırdayarak durduruyorum ve yolcu koltuğundan fotoğrafları alıyorum. Kapıyı açıp eve doğru hücum ederken öfke ve endişeden midem bulanıyor. Arabayı durdurma ya da kapıyı arkamdan kapatma zahmetine bile girmeden. Beyaz kapı önümde beliriyor, tertemiz, üzerinde hiçbir iz yok, sanki hiç kimse kapıyı çalarak onu kirletmeye cesaret etmemiş gibi. İçeride şüphelendiğim kişi kadar yanlış görünüyor. Kapıya sessizce bir siktir çekiyorum ve elimden geldiğince sert bir şekilde vurmaya başlıyorum, yumruğumdaki acıya rağmen durmadan ya da bir ritmi kaçırmadan, birkaç dakika sonra uçarak açılana kadar.

"El?" Tiff'in endişeli sesi beni karşılıyor, vücudu pembe bir bornoza sarılmış. "Neler oluyor? İyi misin?" Gözleri arkamda geziniyor, sanki yerinde olmayan bir şey arıyormuş gibi cadde boyunca ilerliyor.

"Annen nerede?" Görünüşü karşısında kaşlarım düşerken, homurdanıyorum. İstedğim kişi o değil.

Kaşları şaşkınlıkla düşüyor ve uykunun tortularını temizlemeye çalışır gibi başını sallıyor. "Annem mi?"

"Evet," diye öfkeleniyorum. "Nerede o?"

"Dün şehir dışına çıktı," diye kekeledi, ses tonuma şaşırmıştı. "Kısa bir tatil için gittiğini söyledi."

Siktiğimin kaltağı.

İşbirlikçi, örtbasçı, orospu çocuğu. Bu yanına kalmayacaktı.

"El?" Tiff'in sessiz, gergin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve yüzündeki endişeli ifadeyi görüyorum. "El, neler oluyor? Elindeki de ne?"

Yüzündeki o korkmuş çocuksu ifade, ses tonundaki endişe içimdeki öfkeyi biraz olsun azaltıyor. Onu bu cehenneme sürüklemek istemiyorum. Annesi bana ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun. Tiffi seviyorum ve ona böyle bir zarar verilmesini hak etmiyor. Benimkinin benden koparıldığı gibi onun masumiyetini kaybetmeyi. Başkalarının eylemleriyle.

"Sadece..." Nefes alıyorum. "Ondan haber alırsan bana haber ver, tamam mı?" "Elbette, ama El-El!"

Ama ben çoktan gitmiştim. Avluda hızla yürüyüp kendimi Franny'nin kollarına bıraktıktan sonra arabayı terk edip marinaya doğru dönüyorum. Jace teyzesine nasıl ulaşacağını ya da onu nerede bulacağını bilecek birini tanıyacaktı. Bunun için Tiff'e ihtiyacım yok.

Rekor bir sürede marinaya varıyorum, her zamanki yerime park ediyorum ve elimde fotoğraflarla rıhtımdan aşağı koşuyorum. Dua ediyorum ki tekneye dönmeyi başarmış ve Zane'in evinde uyuyakalmamıştır. Zane'in burada olmaması ve birazdan yapacağım çılgınlığa şahit olmaması için. Teknenin küpeştesine tutunarak kendimi kenara çektim ve kamaraya hücum ettim.

"Jace!" Yatak odasının kapısı kapandı ve ona doğru yürüyüp tekrar seslendim. "Jace!"

Ben kapı koluna uzanırken o kapıyı açıyor. "Ellie?" Gözlerini kısarak bana bakıyor, sesi endişeli çıkıyor. "Neyin var?"

"Gel de şuna bir bak." Yanına gidip küçük masanın üzerindeki ışığın düğmesini çeviriyorum ve fotoğrafları masanın üzerine koyuyorum. "Bak." Başımı onlara doğru sallayarak işaret ediyorum.

Gözlerini ovuşturarak yaklaşıyor ve fotoğrafları görünce yüzündeki ifade hızla endişeye dönüşüyor. "Burada ne görmem gerekiyor?" Gözlerini bana çeviriyor.

"Bak, orada." Parmağımı kan sıçramış boşluğun üzerinde gezdiriyorum. "Orada başka biri daha vardı, Jace."

"Orada, ne zaman..."

"Olay olduğunda." Israrla başımı sallıyorum ve tekrar fotoğrafı gösteriyorum. "Bak."

Fotoğrafi incelemek için eğilmeden önce gözleri bir an yüzümü arıyor, bakarken kaşları düşüyor. "Sarışın..." Tereddütle ayağa kalkıyor ve bana dönüyor. "Bunu kesin olarak bilemezsiniz. Kapının arkasında asılı bir bornoz olabilir ya da-"

"Biliyorum, Jace." Sesim çatlıyor ve inatla çenemi onun endişeli gözlerine sertçe bakıyorum. "Biliyorum. Her kanıtı gözden geçirdim

her fotoğrafa baktım. O kapının arkasında asılı hiçbir şey yoktu." Başımı salladım. "O gece orada başka biri vardı. Bunun üzerine hayatım üzerine bahse girerim," diyorum ona kararlı bir şekilde, uzanıp teyzesinin fotoğraflarını öne getirdikten sonra onu işaret ediyorum. "Ve teyzen bir şeyler biliyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler biliyor. Bunu örtbas etti ve benim anlamam ihtimaline karşı lanet olası bir tatile çıkmak için şehri terk etti. Söylesene Jace, ne zaman tatile çıktı ki? Çünkü bana pek öyle bir tip gibi gelmiyor."

Jace uzun bir süre fotoğraflara bakar, gözleri düşünceli bir şekilde kısılır ve yavaşça başını sallamadan önce fotoğraflar arasında gidip gelir. "Tamam." Nefes alıp veriyor ve gözlerini tekrar benimkilere diyor. "Tamam."

"Onu bulmanı istiyorum," diye aceleyle bağıriyorum.

"Tamam." Bir elini başının arkasına götürüyor, tekrar fotoğraflara bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Tamam, birkaç yeri arayıp ne bulabileceğime bakacağım. Ama Ellie..." Bir adım öne çıkıp kalçalarımı kavlıyor ve bana endişeyle bakıyor. "Bu biraz zaman alacak. İnsanlar daha uyanmadı bile. Bu gece hiç uyudun mu?"

Başımı sallayarak gözlerimi .

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kollarını bana doladı ve beni çenesinin altına sıkıştırdı. "Bırak da nereye bulmaya çalışayım... ama senin en azından birkaç saat uyumaya ihtiyacın var, tamam mı?"

Kollarımı ona doluyorum, onu içime çekip göğsüne cevabımı mırıldanırken gerginliğimin bir kısmı bedenimden ayrılıyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Uyumadan düzgün düşünemezsin ve işlev göremezsin, halamı bulduğumuzda her ikisine de ihtiyacın olacak." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Sadece dene, lütfen, benim için?"

Cevap olarak sessiz kalıyorum, mantıken haklı olduğunu biliyorum ama içimdeki her şey cevaplarımı alana kadar dinlenmemem gerektiğini haykırıyor.

"Ben hallederim, tamam mı?" Başımın tepesine bir öpücük daha konduruyor ve beni sıkıyor. "Söz veriyorum."

Başımı yana çevirip masanın üzerindeki fotoğraflara baktıktan sonra isteksizce başımı sallıyorum.

"Güzel." Bizi yatak odasına doğru götürüyor, beni hâlâ kollarında tutuyor ve yatağın sonuna gelene kadar bırakmıyor. Geri adım atarak bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sadece dene, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap veriyorum usulca, yatağa oturuyorum ve zihinsel bir maraton koşmuş gibi hissediyorum.

Geri çekilip kapıya doğru yürümeden önce eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bir şey bulursam sana haber veririm, tamam mı?"

"Tamam," diye , kapıyı kapatmasını izliyorum.

Yatağa oturduğumda sanki başka birinin hayatına süzölmüşüm gibi bir gerçekdışılık hissi kaplıyor içimi. Anne ve babasının ölümü sandığı kadar kesin ve kuru olmayan bir kızın hayatına. Yorgun bir şekilde iç çekiyorum ve yerden Jace'in atılmış gömleklerinden birini alıp üzerimdekileri çıkarıyorum ve yorganın altına girmeden önce onu giyiyorum. Ama tavana bakarken, annemle babamın öldüğü geceye dair anılarımı zihnimde canlandırmaya çalışırken teknenin altımda hafifçe sallandığını hissederken, yaşayan bir rüya hissi benimle kalıyor. Zihnimin derinliklerine ulaşp bir şeyler ortaya çıkarmak için. Ve sonunda, teknenin sallanışı ve beni ağırlaştıran yorgunluğun birleşimi galip geliyor ve beni gerçek rüyalarla dolu bir uykuya çekiyor.

Gece orman gözlü bir çocuğun bana her şeyin yoluna gireceğini ve uyumaya devam edebilmem için bana bir masal okuyacağını söylediği rüyalar.

Yükselen sesler beni uykumdan uyandırıyor ve gözlerimi araladığımda hala rüya görüp görmediğimi merak etmeme neden oluyor. Bir an dinliyorum ve ben uykunun sersemliğini hızla üzerimden atmaya çalışırken iki kişinin hararetli bir şekilde ileri geri tartıştığını fark ediyorum. Jace'in tam olarak anlayamadığım bir şey bağırdığını duyuyorum ve ardından gürültülü bir çarpışma sesi geliyor, yatakta sarsılarak kalkmama ve kapıya doğru koşmama neden oluyor. Elim çoktan kapı kolunu çevirip kapıyı açmıştı ki diğer taraftan gelen talepkâr ses beni çarptı. Bu beni rahatsız eden ses.

"burada, değil mi?" diye .

Elim şokla yere düşüyor ve bedenim tamamen kilitlenmiş bir şekilde öylece kalakalıyorum.

Sırtı bana dönük. Jace önünde, elini çenesine bastırmış. Saçları artık kısacık, vücudu biraz kilo vermiş gibi daha zayıf ama yine de... O olduğunu anlamak için sol koluna dolanan kelimelerimizin dövmesini görmeme ya da sesini tekrar duymama bile gerek yok. Onun varlığı uzanıyor ve

hissedilir bir okşayışla tenime sürtünüyor. Sanki beni özlemiş bir sevgili gibi.

Onun adını söylerken nefesim bedenimi bir anda terk ediyor. "Coop."

Sesimi duyunca dönüyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor ve yüzünde acı dolu bir ifade belirirken büyülenmiş gibi bakıyor. Bakışları yüzümü trmıklamaya başlamadan önce uzun bir süre birbirimize bakarken kabini sessizlik dolduruyor. Yavaşça, santim santim yutuyor, sonra aşığı iniyor. Çıplak bacaklarıma indiğinde gözlerinin karardığını, çenesinin sıkıldığını ve dişlerinin gıcırdadığını görüyorum.

Gece ormanı gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve kaşlarını çatıyor. "Hey, Prenses."

OceanofPDF.com

R. Phillips'i takip edin!

Gelecek kitaplarla ilgili en son güncellemeler için.

@rphillipswrites

www.rphillipswrites.com

[Facebook](#)

[Rachael'in Karışık Okuyucuları](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

OceanofPDF.com

Düzenlenmemiş Bir Teşekkür Mektubu:

"Hey, Prens" ile mi başlamalıyım?

Şaka yapıyorum. Sayılır. Yine de bu acımasız uçurum için üzgünüm! Ama hikaye her zaman kafamda böyle var oldu ve buna sadık kaldığımdan emin olmak istiyorum. Zaman zaman ne kadar acı verici ya da sinir bozucu olursa olsun. O yüzden sadede gelelim, olur mu?

Entangled bana hayatımın garip bir döneminde geldi. İlk taslağı yazmayı yeni bitirmiştım ve bitirdikten birkaç dakika sonra oturup Entangled'ın önsözünü yazdım. El, Coop ve Jace o noktada yaklaşık bir aydır kafamın içinde dönüp duruyordu ve beni rahat bırakmıyorlardı. Bu yüzden önsöz yazdım ve sonra iki ay boyunca onu görmezden geldim ve kendime zaten yazdığım hikayeye odaklanmam gerektiğini söylemekten başka hiçbir şey yapmadım.

Öyle bir şey olmadı, değil mi? Ve şimdi diyebilirim ki, kafamın içinde fısıldayan o sesi dinlediğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım, peki şimdi bunu yapabileceğini biliyorsun, peki bununla ne yapabilirsin? Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter! Gerçekçi olalım. Bu kadar çok insanın desteği olmasaydı bu hikaye gerçekleşmezdi.

En önemlisi de! Siz okuyuculara. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu hikâyeyi okumak için zaman ayırmanız benim için dünyalara bedel. Umarım siz de El, Coop ve Jace'i benim onlara hayat vermeyi sevdiğim kadar seviyorsunuzdur. Hikâyelerinin geri kalanını sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Adil uyarı, çılgın bir yolculuk olacak!

Ellie McLove'a ve Kardeşimin Editörü'ndeki tüm ekibe kocaman teşekkürler. İnce ayarlarınızla bu kitabı yüz kat daha iyi hale getirdiniz. Ve cidden Ellie... Kırık bir elle bu kitabı düzenlediğin için çok teşekkür ederim! Sen bir rock yıldızısın.

Muhteşem kapak tasarımcım Clarissa Kezen'e. Vizyonumu hayata geçirdiğin ve en küçük ayrıntıları değiştirmek için çok sayıda talebimle uğraştığın için teşekkür ederim. Bana katlandığın için sen bir azizesin.

Miniğime. Umarım büyüdüğünde ve (muhtemelen?) bir gün kitaplarımı okuduğunda çok utanmazsın. Şunu bil ki benim dünyam seninle başlayıp seninle bitiyor ve başka türlü olmasını da istemezdim, tatlım. Beni ben yaptın.

Anneme. Sen olmasaydın bugün olduğum kişinin yarısı bile olamazdım. Düştüğünde kendini toparlamanın ne demek olduğunu bana sürekli gösterdin. Bu kitap senin desteğin olmadan asla gerçekleşmezdi. Yaptığın her şey ve olduğun her şey için teşekkür ederim.

Sestra'm Morgan'a. Coop ve Jace (şaşırtıcı bir şekilde lol) her zaman önce senin olacak. Sırf ben bu hikâyenin her yönüne kafayı takmışken aylarca sürekli mesajlarım ve düşüncelerime katlandığın için. Şüphesiz sana birkaç şişe beaujolais borçluyum.

Aileme, özellikle de kız kardeşime. Kitaplarımı hiç okumasanız bile.... şükran günlerinde hala karşılıklı oturabiliyoruz. Seni hala seviyorum!

Carly'e. Ona yazmaya geri dönmek istediğimi söylediğimde bana müstehcen yazmayı denememi söyledi. Sen kıvılcımı yakmasaydın bunu denemeye asla cesaret edemezdim kızım!

Sevdiğim tüm erkeklere. Siz olmasaydınız romantizm yazacak hayat tecrübesine asla sahip olamazdım. Güzel zamanlar, harika yolculuklar ve destansı kalp kırıklıkları için teşekkürler. Bir saniyesini bile değiştirmezdim, cidden.

Ve son olarak... ilk kez bir yazara şans veren ve Entangled'ın ARC'sini okumayı kabul eden tüm bookstagrammer'lara, booktoker'lara ve blog yazarlarına çok içten bir teşekkür. Sizler her bağımsız yazarın başarısının arkasındaki güç merkezisiniz ve umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir... çünkü beğenmediyseniz bu hem sizin hem de benim için berbat bir durum lol. Ama ne olursa olsun, yine de minnettarım. Hepiniz harikasınız! Keşfetmekten zevk aldığım ve bugün bir parçası olmaktan gurur duyduğum destansı bir dünya.

Ve bu !
XO,
R. Phillips

Yazar Hakkında

R. Phillips, kızgınlık, olay örgüsü ve bolca müstehcen sahnelerle dolu hikâyeler yazmayı seven çağdaş ve yeni yetişkin romantizm yazarıdır. Kendisi Teksas'ın yerlisi, önce okuyucu ve kitap sahnelerini sık sık şarkılara hayal ediyor. Günlerini zorlu bir küçük insan ve hırçın bir Airedale Terrier'in peşinden koşarak, gecelerini ise Maybe adında bir kediyle birlikte yazarak geçiriyor.

Rachael kahve ve tex-mex sever ve kırmızı şarap seçimi konusunda muhtemelen fazla titizdir. Her türlü başarısını, ona çelik gibi bir omurga kazandıran, aklını kullanmayı ve daima yükselmeyi öğreten güçlü kadınlardan oluşan uzun bir soydan gelmesine bağlıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.